

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

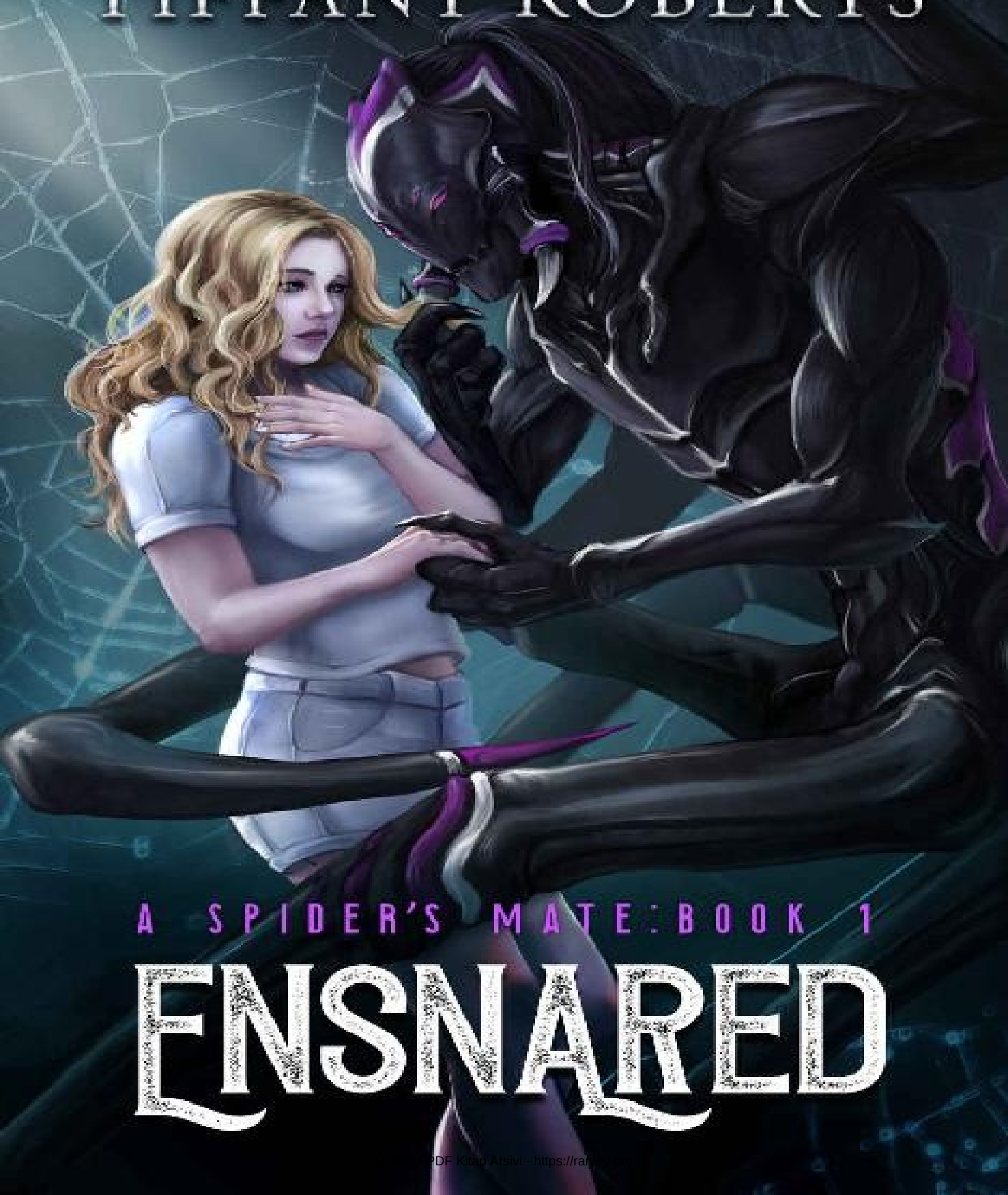
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
TIFFANY ROBERTS

A SPIDER'S MATE: BOOK 1
ENSNARED

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ENSNARED

ÖRÜMCEĞİN EŞİ #1

OceanofPDF.com

TIFFANY ROBERTS

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Tanıtım

Yazısı

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Yazarın Notu

Enthralled

Ayrıca Tiffany Roberts Yazar

Hakkında

OceanofPDF.com

B L U R B

Yıllarını bir avcı olarak geçirmiştir ama şimdi bir yaratığın tuzağına düşmüştür.

Ketahn bir eş istemedi. Kaderin onun için farklı bir planı vardır. Hor gördüğü kraliçe onu sahiplenme niyetini açıkladığında, ormana çekilir.

Orada bulduğu şey dünyasını değiştirir.

Küçük, narin ve soluk tenli Ivy Foster, Ketahn'ın tanıdığı kadınlara hiç benzemiyor. Onun türünden bile değil. Yine de onu gördüğü an, ruhundaki gerçeği biliyor - o onun kalbinin bir parçası.

Ve artık ona sahip olduğuna göre, hiçbir şeyin onu almasına izin vermeyecektir. Ne orman, ne tanrılar, ne kraliçe ve savaşçıları.

Ivy kabul etse de etmese de ağları birbirine dolanmış durumda. Kimse bu ipleri koparamayacak.

Telif Hakkı © 2021 Tiffany Freund ve Robert Freund Jr.

Tüm Hakları Saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yazarın izni olmadan kullanılamaz, çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya tarama, fotokopi, yükleme ve bu kitabın diğer elektronik yollarla dağıtımını da dahil olmak üzere herhangi bir şekilde iletilemez. İzin talepleri için aşağıdaki adresten yayıncılarla iletişime geçiniz.

Tiffany Roberts

authortiffanyroberts@gmail.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak 2020 Sam Griffin ✿

Vellum ile hazırlanmıştır

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

*Sana adanmıştır, kalbim. Ve tüm
canavar sever dostlarımıza.*

OceanofPDF.com

CHAPTER 1

Ketahn tünel boyunca ilerlerken AY D TÜNELİ neredeyse tamamen ıssızdı. Kaba yontulmuş taş üzerinde yetişen ispirto mantarlarının yumuşak parıltısı, tünel duvarlarına oyulmuş çanaklarda yanan mavi-yeşil çam ağacı özsuyu alevlerinin oluşturduğu dans eden gölgeleri yok edemiyordu. Tek ses, ateşin çıkardığı yumuşak cırtırtı ve patlamalardı.

Sessiz inlerin girişlerinde, çoğu yıpranmış ve yırtık pırtık, hem ham teller hem de dokuma kumaşlar halinde ipek asılı duruyordu. Bu inlerin birkaçı hariç hepsinin içi karanlıktı. Daha geniş, daha açık alanlar olan zanaatkâr odaları bile terk edilmişti.

Ketahn'ın üzerinden tatlı jesan çiçekleri ve nemli odun kokulu ılık orman havasının en ufak bir ipucunu taşıyan bir esinti geçti. Her zamanki gibi dışarıda olmayı, Arapsaçı'nda dolaşmayı tercih ederdi. Kıvrımlı kökleri, budaklı dalları ve iğrenç bitkileri Takarahl'ın oyma taşlarına ve loş mavi ışığına tercih ediyordu; bu yankılı geçitler yerine a bataklıkları ve boğucu bitki düğümlerini geçmeyi tercih ederdi.

Ama bugün başka seçenek yoktu; Takarahl'ın vrix'lerinin Sekiz'e adaklarını sunmak için Ruhlar Mağarası'nda toplandıkları Adak Günü'yd.

Ketahn inlerden birinin girişinde durakladı. Girişin üzerinde asılı duran ipek kumaş uzun, sıkı dokunmuş ve karmaşık desenlerle canlı renklere boyanmıştı; Moonfall Tüneli'nden aşağı inen herkese ustasının hünerini gösteriyordu.

Dikenli mızrağını sol üst omzunun üzerinde tutan Ketahn, n ayaklarından birini kaldırıp uzatarak ipeği kenara süpürdü.

Onu karanlık karşıladı ama bu tanıklık bir karanlıktı. Küçük sığınağa girdi ve sol alt elini yanındaki taş rafa dayadı.

bakıyordu. Ketahn'ın arkadaşı Rekosh bu sığınağı tuttuğu onca yıl boyunca tek bir nesneyi bile yerinde bırakmamıştı. Ketahn karanlıkta sadece içgüdüleriyle yönünü bulabilirdi.

Ketahn mızrağını indirdi, kör ucuna bağlı sarmal ipi yere bıraktı ve silahı duvara dayadı. Ardından, yatin derisinden çantasını sırtından salladı. Çantayı açarken alt ellerinin arasında tuttu ve içine uzanarak yapraklarla sarılmış kalın bir bohça çıkardı.

Bohçayı bağlayan ham deri şeritlerin sağlam olduğundan emin olduktan sonra çantasını mızrağının yanına yerleştirdi, Rekosh'un ininden çıktı ve tünelin derinliklerine doğru ilerledi.

Paket hafif olmasına rağmen, hiçbir ölçekle ölçülemeyecek bir ağırlık taşıyordu. Çoğu vrix için bu teklif cömertçe görünürdü. Mender kökleri nadir bulunurdu ve Arapsacı'nda bunların toplanabileceği bilinen çok az yer vardı. Köklerden yapılan ilaçlar pek çok rahatsızlığı iyileştirir ve acıyı hafifletirdi. Mender kökü hediye etmek özverinin, onurun ve şefkatin bir göstergesiydi.

Kraliçeye farklı bir mesaj göndereceklerini umuyordu.

Ketahn başka bir inin girişine yaklaşırken yavaşladı, bu Rekosh'unkinden çok daha büyüktü - bir dişi ve yavrusunu barındıracak şekilde boyutlandırılmıştı. Kemerli girişten sarkan ipek tellerini tanımasa da taşın şeklini biliyordu, annesinin Ayışığı Tüneli'nde yaşayan diğer vrixlerle konuşurken kalın ön ayaklarından birini diğerinin önünde çaprazlayarak yaslandığı pürüzsüz noktaları tanıyordu.

Elini o noktalardan birinin üzerine koydu. Taş derisinin altında soğuk ve sertti, sanki yüz yaşam boyunca bir nehir tarafından okşanmış gibi pürüzsüzdü. Kardeşi Ahnset'in her zaman annelerinin duruşunu taklit etmeye çalıştığını hatırladı. Ahnset, yürürken bacaklarını hareket ettirme şekline kadar minyatür bir Ishuun gibiydi.

Ama Ahnset son yedi yıldır Kraliçe'nin Dişleri'yle birlikte yaşıyordu. Ketahn da aynı süre boyunca Arapsacı'nda inzivaya çekilmişti. Ve anneleri Ishuun... tüm bu süre boyunca ölmüştü. Bu kuluçka yuvası yıllar önce yeni bir dişiye verilmişti, burayı yavrularını büyötmek için kullanacak bir dişiye. Ketahn ve yavru kardeşinin burası üzerinde hiçbir hakkı yoktu.

Elini taştan çeken Ketahn, bir amaç uğruna adım atarak ilerlemeye devam etti. Takarahl'a anılarını tazelemek için dönmemişti; ancak geçmişin ruhlarını canlandırmaya niyetliydi.

Ketahn Rekosh ve Urkot'u Moonfall'un hemen ötesinde, sekiz ayrı tünelin birleştiği büyük, yuvarlak bir odada kendisini beklerken buldu. Üçünü de yavruluk dönemlerinden beri tanıyordu ama Rekosh ve Urkot, Ketahn'ın gözünde bile tuhaf bir çift oluşturunuyordu.

Rekosh neredeyse Ketahn kadar uzun boyluydu, vücudu zayıf ve uzuvları cılızdı. Hareketleri zahmetsiz bir zarafet sergiliyordu; parmaklarının uçlarındaki pençeler işine daha iyi yardımcı olmak için ince noktalara kadar keskinleştirilmişti. Göğsünde ve bir omzunun üzerinde asılı duran ipek kese, hiç kuşkusuz onun sunduklarıyla doluydu ve Ketahn deri kılıflarının içinde birkaç tahta iplik makarası ve kemik iğneler de görebiliyordu.

Urkot neredeyse bir segmentin üçte biri kadar kısaydı ama vücudu kalın ve güçlüydü. Yavruluk döneminden beri diğer vrixler Urkot'un bir dişi gibi yontulduğuna dair şakalar yapmıştı; heykeltıraş normalin yarısı kadar kille çalışmıştı. Sol alt kolunun yokluğu dengesini bozmuş gibi görünmesine neden olsa da, her zaman sağlam ve ayakları yere basar görünüyordu. Altı bacağının ve üç elinin alt kısımları, siyah derisini beyaza boyayan bir taş tozu tabakasıyla kaplıydı.

Çene kemikleri genişçe açılan Rekosh çenesini indirdi ve kapattı. Kırmızı gözleri odanın kristallerinin ışıltısında sekiz kan taşı gibi parlıyordu. "Şimdiye kadar kürsüye ulaşip gelecek Adak Günü'nden önce adaklarımızı sunma şansına sahip olmalıyız."

"Acele ettim," diye cevap verdi Ketahn, arkadaşlarının önünde durarak. Ön ayaklarını uzattı; Rekosh kendi ayaklarını birine değdirirken Urkot da aynısını diğerine yaptı. Ketahn'ın derisindeki minik tüyler arkadaşlarının kokusunu aldı; ipek ve taş.

Rekosh, "Eğer yeraltı taşını dün bulmuş olsaydınız, bu işteki rolümüzü çoktan bitirmiş olurduk," dedi.

"Taşın altında uyuyamam."

Rekosh'un çenesi seğirdi ve başını öne eğdi. "Yapamaz mı, yapmaz mı?"

Urkot bir ayağıyla yere vurarak, "Ketahn yarığına taze yapraklar tıktırılmadan uyuyamaz," dedi. Sol elini yanında asılı duran çantaya attı ve çantayı düzeltti, içinden taş taş çarpma sesi geldi.

Ketahn alt çene dişlerini birbirine geçirdi. "Yarığımdaki yapraklar taşlardan daha iyidir."

Urkot çene çaldı. "Ait olmadıkları yerlerdeki çakıl taşları küçük bir sorun. Artık farkına bile varmıyorum." Esprisi çabucak kayboldu ve derisindeki işaretlerle aynı mavi renkte parlayan gözleri sertleşti. "Gelmemeliydin Ketahn. Senin yerine bir adak sunabilirdim."

Urkot'un sözlerinin ağırlığı Ketahn'ın göğsünde bir yumru oluşturdu ama artık amacından sapmayacaktı. "İsteklerini açıkça belirtti."

"Bu senin için daha önce hiç önemli oldu mu?"

Ketahn ön bacağının yan tarafını Urkot'unkine dokundurdu. "Benim adıma hayatını riske atmanı istemem."

Urkot'un çene kemikleri tereddütle inip kalktı.

"Uyarılmalısın Ketahn," dedi Rekosh alçak bir sesle. İşaretleri Urkot'un mavisinin aksine kırmızı renkte parlıyordu. "Sen yokken ağda fısıltılar dolaşmaya başladı."

"Her zaman fısıltılar olmaz mı?" diye sordu Ketahn. Elindeki kökler her zamankinden daha ağır geliyordu ama ağırlıklarını görmezden geldi.

"Bir eş almak istiyor."

Ketahn, her biri kristallerin ve ruh kapaklarının yumuşak ışığıyla parlayan bitişik tünellere baktı. Takarahl uğursuz bir şekilde hareketsiz ve boş görünüyordu.

"Birçok erkek aldı," dedi. "Bir başkasını alması beni ilgilendirmez."

"Bir eş, Ketahn." Rekosh gözlerini kıstı. "Kendine ait bir yavrusu olmasını istediği fısıldanıyor. Tek eksiği yumurtalarını dölleyebilecek bir eş."

Ketahn sarmaladığı kökleri sıkarak başını çevirdi ve Ruhlar İni'ne açılan Kalp Dişi Tüneli'ne baktı. Bu haberin eninde sonunda geleceğini biliyordu. Bu kadar güçlü ve anlamlı olmasaydı, onu Takarahl'a bağlayan son ipleri uzun zaman önce koparmasına neden olurdu.

Kraliçe Zurvaşi, Kaldarak'ın dikenli martı vrix'lerine karşı verdiği savaştan sonraki yıllarda Ketahn'a olan arzusunu hiç gizlememişti. Onun ilgisinden dolayı onur ya da gurur duymuş olsa bile, bunun ihtimali annesi, efendisi ve dokuz kardeşinden sekizi kadar düşüktü.

Urkot ön ayaklarını içe doğru bükerek uçlarındaki çengelli pençeleri taş zemine sürttü. "Hâlâ gitmek istiyor musun?"

Ketahn yapraklarla sarılı bohçayı göstermek için elini kaldırdı. "Sekiz'e adaklarımı sunmalıyım. Zurvaşı daha azını istemezdi."

Rekosh öne doğru eğildi, yüzü neredeyse bohçaya değene kadar başını eğdi ve derin bir nefes aldı. Gözleri büyüdü ve hızla doğruldu. "Mender kökü mü?"

"Ketahn, seni aptal," diye hırladı Urkot.

Rekosh cıvıldayarak ön ayaklarını açtı ve dört kolunu da genişçe açarak sığ bir yay çizdi. Kalın bir örgüyle örülmüş uzun siyah ve kızıl saçları omzunun üzerinden dökülüyordu. "Her zamanki gibi Ketahn, seninle geçirdiğim zaman hiç de heyecan verici değil."

"Onu cesaretlendirmemelisin," diye azarladı Urkot. "Kraliçenin bunda bir espri bulması pek olası değil."

Ketahn, "Bu olayda mizah bulmaması gerekiyor," diye cevap verdi. "Bu onun gazabına değmez."

"Zurvaşı isteklerini açıkça belirtti," diye tersledi Ketahn, çenesini gıcırdatarak, "ve ben de itaat ediyorum!"

"Geç gelmenin nedeni bu," dedi Rekosh. "Sırf ona inat olsun diye Arapsaçı'nda o kökü arıyordun."

Urkot Ketahn'a baktı, çene kemikleri birbirine kenetlenmemek için mücadele ediyormuş gibi bir o yana bir bu yana hareket ediyordu. Gözlerindeki soru, sanki yüksek sesle söylemiş gibi netti.

Bu senin hayatına değer mi?

"Onun yüzünden her şeyimin çoğunu kaybettim," dedi Ketahn, göğsündeki öfkeli ateşin alevlenmesine rağmen sesini alçak tutarak. "Eğer daha fazlasını alırsa, bu benim şartlarımla olacak."

Urkot bir of çekti ve bir pençesinin ucuyla çenesini kaşıdı. "Eğer istediğin buysa Ketahn, seninle birlikte yürüyeceğim."

"Ben de öyle," dedi Rekosh. "Ama Yüce Talep yakında üzerimizde olacak."

Bu yıl reddedilmeyi affetmesi pek olası değil."

"Kraliçeler bile hayal kırıklığını kabullenmeyi öğrenmelidir." Ketahn çenesini gevşetti ve ağzını açarak kendi nefesini çıkardı. Ciğerlerine çektiği hava soğuk ve bayattı, yüzeyin sıcak, nemli, temiz havasından çok farklıydı. "Diğerleri çoktan yok olmuşken ben hayatımı bir kenara atmaya niyetli değilim. Tek istediğim Arapsaçı'na dönmek ve görevimi yerine getirmek."

Ketahn kendi ayaklarının ucuyla arkadaşlarının ön ayaklarına dokundu ve tamirci köklerini yanına sıkıştırdı. "Benden şikâyet ettiğin her şey için

Geç oldu, Telok nerede? İkinizden önce gelmiş olmalıydı."

Rekosh ve Urkot bakıştılar; kısa olsa da Ketahn bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu.

"Bildiklerinizi saklamayın," dedi Ketahn, çenesinin sarkmasına izin vererek.

"Moonfall başrahibeleri Telok ve diğer avcılara geçen günbatımında yeni avlar bulmaları için Arapsaçı'na girmelerini emretti," dedi Urkot, sesi alçak bir gümbürtüydü. "Bir sonraki günbatımına kadar dönmeleri beklenmiyor."

Ketahn doğruldu ve ellerini yumruk yaptı. Dikenli mızrağını elinde tutmayı çok istiyordu ama şu anda ona hiçbir faydası olmayacağını, onu rahatlatmayacağını biliyordu. "Adak Günü'nden önceki gece mi?"

"Çünkü en azından son üç sekiz gündür kökler ve mantarlardan başka karnımızı doyuracak bir şeyimiz yok."

"Ayışığı Tüneli'nde et yok," dedi Rekosh, "komşularımızın kemiklerinde çürüyenler dışında. Geri kalanı kraliçenin pişirme ateşinin üzerinde tükürülür."

Ketahn'ın göğsünde öfke kabardı. Uzuvarındaki küçük tüyler diken diken oldu ve derisi huzursuz bir enerjiyle titredi. Diğer avcılarla nadiren birlikte çalışsa da, görevlerini yerine getirdiklerini biliyordu; şehre her gün taze et getiriyorlardı, her vrix'in yiyecek bir şeyler bulmasına yetecek kadar.

"Doğru mu konuşuyorsun?" diye sordu.

Rekosh kollarını dirseklerinden bükte ve ön kollarını göğsünün önünde havada çaprazlayarak Sekiz'in işaretini oluşturdu.

Hiçbir vrix tanrıları hafife almazdı ve Rekosh bunu nadiren yapardı.

"Takarahl'ın her yerinden aynı fısıltılar geliyor. Sadece kraliçeye yakın olanlar bol miktarda ete sahip."

Rekosh daha çocukken bile bilgi ve dedikodu toplama konusunda yetenekliydi. Ketahn, arkadaşının Takarahl'da olup biten her şeyi ve sakinleri arasında yayılan tüm söylentileri nasıl bildiğinden hiçbir zaman emin olamadı ama Rekosh'un verdiği bilgiler nadiren yanlıştı.

Arapsaçı mevcut sakin sezonun sonuna yaklaşıyordu. Sel mevsimi yaklaşırken, ormandaki yaratıkların çoğu göç halindeydi ve kendilerini toprağı kasıp kavuracak sel sularından uzak tutacak yeni inler arıyorlardı. Bu en bereketli zamanlardan biriydi.

Avlanmak için yılın en uygun zamanıydı; hareket halindeki daha fazla canlı, daha fazla av fırsatı demekti.

Takarahl vrix'inin şu anda et sıkıntısı çekmesi için hiçbir neden yoktu.

Ketahn demet halindeki kökleri sıkıca tutarak etraflarındaki kalın yaprakların gıcırdamasına neden oldu. "Bunun devam etmesine izin veremeyiz."

"Böyle hisseden tek kişi sen değilsin," dedi Rekosh.

"Sessiz olun," diye tısladı Urkot. Sözleri yakındaki birkaç tünel boyunca yankılandı ve ürkütücü parçalar halinde odaya geri döndü. "Yeterince özgürce konuşma riskimiz var, daha fazla ileri gitmeyin. Onun ağı her zamankinden daha geniş ve seninkinden çok daha karmaşık bir şekilde örülmüş Rekosh."

Rekosh ve Ketahn ağızlarını kapattılar. Urkot'un azarlaması Ketahn'ın öfkesini azaltmadı ama odaklanmasını sağladı - öfkesinin nihai iktidarsızlığını anlayacak kadar odaklanmasını.

Ketahn parmaklarını bacaklarının üst kısımlarına vurdu. Çene kemikleri aşağıdaydı ama gevşememişlerdi. Tedirgin olmasına rağmen Urkot'a kızgın olmadığının anlaşılmasını istiyordu. Kısa bir özür jestiyle ön kollarını yan yana düz bir şekilde birleştirdi.

"Gel," dedi Heartsthread Tüneli'ne doğru dönerek. "Kraliçemizin sadakatimi daha iyi anlayabilmesi için Sekiz'e adaklarımı sunmalıyım."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER 2

Ketahn ve arkadaşlarının Kalp Sırtı Tüneli boyunca ilerlediklerine dair TEK İŞARET duvarlardaki taş oymalardaydı

-Uzun zaman önce ölmüş düzinelerce savaşçının ve şehrin kurucusu Kraliçe Takari'nin soyundan gelen birçok kraliçenin tasvirleri, uzun yıllar boyunca yıpranmıştı. Ancak bazı oymaların üzerindeki ağ benzeri yazılar hâlâ okunabiliyordu.

Kraliçe Vexii'yi savunmak için başka bir şehirden gelen iki savaşçıyı öldüren ve yaralarından ölen Prime Fang Jalar tes Unei'ani Ul'okari'yi çoktan geçmişlerdi. Kraliçe Ashai ve Prime Fang Zeera'nın oymaları da, isimleri artık sadece kraliçenin kayıtlarında tutulan eski yazılarda hatırlanan diğer pek çok kraliçe ve şampiyonunkilerle birlikte geride kalmıştı.

Kadın tasvirlerinin arasında daha küçük oymalar vardı ve bunların hepsi o kadar soluktu ki Ketahn bu hasarın kasıtlı olup olmadığını hep merak etmişti. Bu oymaların hiçbirinde okunabilecek bir yazı yoktu, ancak Ketahn her zaman ilginç bir şey fark etmişti - içlerindeki belirsiz figürlerin çoğunun dört yerine altı bacağı var gibiydi. Bu da onların erkek olduğunu gösteriyordu.

Ancak Ketahn daha önce bu şekilde onurlandırılmış, şampiyonlar ve kraliçelerle aynı yerde anılmaya layık görülmüş bir erkekten haberdar olduğunu hatırlamıyordu.

Tünel geniş ve uzundu, uzunluğu boyunca düzenli aralıklarla duran taş destekler vardı. Yontulmuş oyuklardaki yerlerinden parlayan büyük kristaller, kalabalık vrix'i yumuşak mavi ışıkla yıkıyor ve boyalı

Destekler arasında asılı duran ipek, ilerideki Ruhlar Mağarası'ndan gelen hafif hava akımıyla sallanıyordu.

Yüzlerce vrix tünele, en karmaşık şekilde dokunmuş kumaşın iplikleri kadar sıkı bir şekilde yerleştirilmişti. Erkeklerin gözleri ve işaretleri kristallerin ışığında parlıyor, her yerde mavi, yeşil, kırmızı ve çok daha nadir görülen mor renkte sıçramalar yaratıyordu.

Sayica ikiye bir oranında az olmalarına rağmen dişiler erkeklerden omuz omuza üstündü ve her biri diğerlerinden neredeyse bir karış daha uzundu. Postlarında renkli işaretler olmasa da, çoğu göz alıcı süsler takardı; altın bantlar ve yüzükler, cilalı taşlar, süslü kemerler, boncuklar ve parlak boyalı ipek parçaları.

Konuşma uğultusu Ketahn'ın taş zeminde hissedebileceği kadar güçlüydü. Tüm bu sesler bir araya gelerek, Arapsaçı'ndaki küçük, görünmeyen yaratıkların bitmek bilmeyen çağrıları kadar ilkel, anlaşılmaz bir ses oluşturunuyordu. Ketahn'ın hemen etrafındaki konuşmalardaki tek durgunluk, duvarlar boyunca konumlanmış çok sayıdaki Kraliçe Dişi'nden birine yaklaştığında ortaya çıkıyordu.

Fang'lerin her biri uzun ve heybetli duruyordu, sağ elleri geniş kara taş başlı bir savaş mızrağının sapına kenetlenmişti. Bu mızraklar Ketahn'ın boyundan daha uzundu. Dişilerin her biri kalçalarında birer dişli sopa taşıyordu; çeşitli canavarların sivri dişlerine ve sertleştirilmiş ahşaplarına gömülü kara kaya parçalarına sahip silahlar.

Fang'lerin hiçbirinin öldürmek için iki silaha da ihtiyacı yoktu, özellikle de bu kadar kalabalık bir alanda.

Diğer vrixlerin çoğu, özellikle de erkekler, Fang'lere doğrudan bakmaktan kaçınıyor gibiydi. Seçkin savaşçılar, Urkot'un bahsettiği kraliçenin geniş ağının sadece bir parçasıydı ve en görünür kısmı da onlardı.

Ketahn her bir Fang'in gözlerinin içine baktı. Bu savaşçılar onu korkutmuyordu ama içlerinden herhangi birinin onun sonunu getirebileceğini biliyordu. Çoğu onu tanıyordu. Hatta bazıları Kaldarak'a karşı savaşta yanında savaşmıştı. Ama aradığı Fang'i bulamamıştı, henüz değil.

İleriye doğru atılan her adım arasında bin yıl geçmesine rağmen bu hız Ketahn'ın kararlılığını azaltmadı. Ruhlar İni'ne yaklaştığı her adımda kararlılığı daha da artıyordu. Av sırasında onu saran aynı berraklık üzerine çöktü ve odağını keskinleştirdi.

Onun yeri Arapsaçı'ydı, tehlikeli canavarları takip ediyor, güneş ışığının asla dokunmadığı karanlık, nemli yerleri keşfediyor, karmakarışık

bitkiler ve sıcak, yapışkan hava. Bugün bunu açıklığa kavuşturacaktı. Kraliçenin şüpheye yer bırakmadan anlamasını sağlayacaktı.

Ne Rekosh ne de Urkot konuştu; herkesin anlayabileceği kadar iyi anlıyorlardı ve Ketahn'ın caymayacağını biliyorlardı.

Kraliçe Takari'den sadece üç nesil sonra gelen Kraliçe Lyris'in oymasını geçtiklerinde Ketahn'ın gözleri daha da ileriye döndü. Kalabalıktaki kadınlardan dolayı çok uzağı göremiyordu ama ileride daha yoğun bir ışığa dair bir ipucu vardı.

Yaklaşıyordu.

Heartstthread Tüneli'nin sonu nihayet göründü. Duvarda açılan boşluklar Ruhlar Mağarası'ndan gelen ışığın içeri girmesine izin veriyor ve girişin üzerindeki Kraliçe Takari'nin devasa oymasını kalın bir kabartmayla ortaya çıkarıyordu.

Urkot bir diz eklemine Ketahn'ın arka bacaklarından birine vurdu, bu hareket hızlı ve sertti ve mesajı açıktı: Ketahn'ın yanındaydı. Bir an sonra Rekosh da Ketahn'ın arka ayaklarına benzer bir şekilde vurdu.

Üç Kraliçe Dişi girişte durmuş, giriş arayan Vrix'i durduruyordu. Devasa formları arkalarındaki mağaradan gelen ışıkla gölgelenmişti ama altın ve mücevherleri hareket ettikçe parlıyordu.

Fang'lerden biri bir eliyle erkeği duvara doğru itti ve diğer elini beline attı, çıkardığı acı dolu cıvıltıyı duymazdan geldi. Kemerinden bir şey kopardı. Nesne Ketahn'ın hemen tanımlayamayacağı kadar küçüktü; keskin kenarı ışığa tutulana kadar da öyle.

Rekosh gibi dokumacıların işlerinde sıklıkla kullandığı türden bir kara taş bıçağıydı. Bıçak dişinin elini boydan boya geçecek kadar bile uzun değildi; çene kemiğinin dişleri daha büyük olmasa da muhtemelen o kara kaya parçası kadar büyüktü.

Ketahn içgüdüsel olarak ilerledi, ne yapacağından emin değildi ama sadece izleyemeyeceğinden emindi. Harekete geçmek zorundaydı. Fang olsun ya da olmasın, Takarahl'daki hiçbir vrix diğerlerine düşman gibi davranmak için bir nedene sahip değildi.

Kolundaki güçlü bir el ve önünde uzanan cılız bir bacak onu durdurdu. Ketahn, Urkot ve Rekosh'un müdahalesine minnettar mı yoksa hayal kırıklığına uğramış mı olduğunu bilmiyordu.

"Ruhlar İni'nde silahlara izin verilmez," diye ilan etti Fang aynı anda hem tıslayan hem de gürleyen bir sesle.

Erkek çenesini zorlayarak aşağı indirdi, başını eğdi ve ön kollarını bir yalvarma işareti olarak yavaşça bir araya getirdi - en azından göğsüne bastırılan ezici elin izin verdiği kadar.

Birkaç dakika boyunca girişin etrafındaki kalabalık sessiz kaldı ve Ketahn'ın önünden ve arkasından gelen uğultulu sesler sessiz ve uzak görünüyordu. Hava daha kalın, daha ağırdı ve bir şimşek fırtınasından hemen önce Arapsaçı'nda hissedilebilecek türden bir enerjiyle çatırdıyordu.

Tüm bu sessiz vrixler arasında dile getirilmemiş bir soru havada asılı duruyordu: Kraliçe'nin Dişleri'nin o kutsal mağarada silah taşımaya başka hiç kimse izin vermezken neden izin verilmişti?

İkinci bir Fang ilkin katıldı ve ön ayağını uzatarak arkadaşının yan tarafına sürttü. "Bu bir alet, Irekah," dedi ikinci Fang tanıdık bir sesle - Ahnset'ti. "O bir dokumacı."

Irekah bir hırıltı çıkardı ve Ahnset onu kolundan yakalayana kadar sarkan ve düşmek üzere olan erkekten uzaklaştı.

"Dokumacı ya da değil, o bir aptal," diye hırladı Irekah, "ve kraliçemizin aptallara ayıracak vakti yok." Kara taş bıçağının yassısını Ahnset'in açık avucuna vurdu ve giriş yolunda merkezi pozisyonu almak için uzaklaştı.

Ahnset erkeğin dengesini yeniden kazanmasına yardım etti. "Adın ne ve nerede yaşıyorsun?"

Erkeğin tepkisi Ketahn'ın anlayamayacağı kadar alçaktı.

"Bu bıçakla Ruhlar Mağarası'na girmene izin veremem, Gahren," dedi aleti geniş kemerinin arkasına sokarak, "ama Sekiz adına, bugün bittiğinde onu sana geri vereceğim."

Gahren ön kollarını birleştirerek bir selam daha verdi.

Rekosh, "Keşke kraliçenin saflarında senin yavru kardeşin gibi daha çok kişi olsaydı," diye fısıldadı.

Ketahn, "Ahnset gibi bir yüz kişi hepimizin hak ettiğinden çok daha fazla," diye cevap verdi, "ve yine de hiçbir şeyi değiştirmeye yetmez."

Ketahn, Ahnset'in erkeğe bir şeyler daha söyleyip onu Ruhlar İni'ne göndermesini izledi. Kız kardeşi Fangs ile aynı şekilde giyinmişti.

-Üst kollarının etrafında altın bantlar, bileklerinde kırmızı boncuklarla süslenmiş deri şeritler, boynunun altından çenesine kadar uzanan büyük, ince altın bantları olan yatın derisinden bir korse. Kemerinden kırmızı ipek şeritler sarkıyordu ve bu şeritler ağ benzeri desenlerde preslenmiş altın ve daha fazla boncukla süslenmişti. Örgülü siyah saçları arkada bir demet halinde toplanmış, daha fazla boncuk ve altın halkalarla süslenmişti.

Ve elbette bir mızrak ve dişli bir sopa taşıyordu. Ahnset ne kadar nazik olursa olsun, özünde bir savaşçıydı, hatta son derece yetenekliydi

Kraliçe'nin seçkinleri arasında. Kaldarak'a karşı yapılan savaşlarda kendini herkesten daha çok kanıtlamıştı.

Ketahn yolunu Ahnset'e doğru çevirdi ve çok geçmeden onun önünde durdu.

Gözleri yakındaki kristallerden yansıyan ışıkla mor renkte parladı ve altın süslemeleri ışıldadı. "Kardeşim."

Ön ayaklarını Ketahn'a doğru kaydırды ve neredeyse yüzünü onunkıyla aynı hizaya getirecek şekilde eğildi.

Ketahn ön ayaklarını onunkilere doladı ve öne doğru eğildi. Kafasını Ahnset'inkine doğru eğerken ikisi de çenelerini sonuna kadar açtı.

"Broodsister."

Ketahn'inkinin yarısı kadar büyük olan çene kemikleri onunkilerin üzerine hafifçe kapandı. Savaşta çene kemiklerini kullanan dişiler -Ahnset de dâhil- görmüştü. Bunu yapmayı seçerse uygulayabileceği güç konusunda hiçbir şüphe yoktu. Ama o, tüm kalbiyle güvendiği birkaç vrix'ten biriydi.

Bu düşünceler, hem havadan hem de bacaklarındaki tüylerin onunkilere sürtünmesinden gelen kokusu üzerine sinerken kayboldu. Kısa bir süreliğine Zurvaşi'yi ve Teklif Günü'nü unuttu, etrafındaki soğuk, boyun eğmeyen taşı unuttu, ne yapmaya niyetlendiğini ve bunun beklenen sonuçlarını unuttu.

Ahnset doğruldu ve başını eğerek Ketahn'a baktı. "Takarahl'a vardığında haber göndermeliydin kardeşim. Seni en son gördüğümde beri uzun zaman geçti."

Ön ayaklarını geri çeken Ketahn, onları büktü ve ön kollarını birleştirerek eğilmek için alt eklemleri üzerinde diz çöktü. "Üzgünüm Ahnset. Arapsacı, içine her girişimde beni daha sıkı bağlıyor."

Mızrağının kabzasını yere vurdu. "Sekiz'in gözleri senin üzerinde olsun Ketahn ve Arapsacı'nın seni serbest bırakmayı reddedeceği günün gelmemesini sağlasınlar."

Ayağa kalktığında Ahnset bakışlarını kaydırarak onun ötesine baktı. "Rekosh, Urkot. Ben de sizi gördüğüme sevindim."

"Ahnset," dedi iki erkek hep bir ağızdan.

Çene kemikleri ve gözleri gevşedi. Ketahn, hayatları Takarahl ve kraliçesinin talepleriyle karmaşılaşmadan önce, yavruyken her şey eskisi gibiymiş gibi davranabilirdi.

Rekosh, "Beni duvara fırlatma zevkinden mahrum bıraktığım için üzgün olsam da Ahnset, sana bıçağımı çalışma odamda unuttuğumu söylemeliyim," dedi,

Öne doğru eğilmişti; bu da sırtındaki kırmızı işaretlerin biraz daha güçlü parlamasına neden oluyordu.

Ahnset usulca geveledi. "Her zaman olduğu gibi Rekosh, sen konuşmaya devam ettiğin sürece bunu yapmak için bir neden bulacağım'dan eminim."

Rekosh'un çene kemikleri seğirdi ve ön ayakları yere vurdu. "Ah, bir başkası tarafından bu kadar tanınmak heyecan verici."

Ahnset'ten bir çıtırtı daha yükseldi. Sonra mızrağının sapı boyunca sağ ellerinin tutuşunu ayarladı, çenesini kaldırdı ve omuzlarını dikleştirdi. Sol elinin alt kısmı düştü, başparmağı sopanın hemen üzerindeki kemerine takıldı.

Ketahn bunun gerçekleştiğini kaç kez görmüş olursa olsun, Ahnset'in şefkatli bir kardeş ve arkadaştan Kraliçe'nin Dişi'ne dönüşmesi onu her zaman şaşırtmıştır.

"Takarahl Kraliçesi ve Ataların Kristallerinin Koruyucusu Kraliçe Zurvaşi tes Kalaa'ani Ul'okari adına hoş geldiniz," dedi. "Kraliçemiz, şehrimizin refah içinde kalabilmesi için Sekiz'e adakta bulunmanızı rica ediyor."

Urkot yaklaştı ve saygılı bir duruşa geçti, kolları onun için her zaman eksik kalacak olan Sekiz'in hareketiyle kesişti. Rekosh ve Ketahn da aynısını yaptı.

Ahnset bakışlarını Irekah'ya doğru kaydırды. Başını Ketahn'inkine yaklaştırarak fısıldadı, "Adağını sunduktan sonra hemen Derin Dehliz Tüneli'nden çık. Sakın gecikme. Kraliçe bugün çok öfkeli."

Ketahn ve yoldaşları Ahnset'in yanından geçerken, Rekosh'tan gelen alçak bir fısıltıyla düşüncelerine ses verildi.

"Başka bir öfkesi var mı?"

Ruhlar Mağarası'nın ışığının doluluğu Ketahn cevap veremeden üzerine vurdu. Parıltıya karşı gözlerini kısıtı ve mağara yavaş yavaş odak noktasına geldi. Taşın altında olmaktan ne kadar hoşlanmasa da, Ketahn bu mağaraya girdiğinde her zaman bir merak parlaması hissedirdi.

Tavan o kadar yüksekti ki puslu, mavimsi bir karanlıkta kayboluyordu; bu karanlık, tavanın zirvesindeki delikten içeri süzülen güneş ışığıyla hem kırılıyor hem de artıyordu. Yerden bakıldığında bu delik bir kuluçka yavrusunun bile geçemeyeceği kadar küçük görünüyordu ama Ketahn yüzeyden içine bakmıştı. En az beş bölümden oluşuyordu ve en büyük dişiye bile yutabilecek büyüklükteydi. Karanlıkta o delikten bakınca

Gece, çok aşağıda parlayan mavi kristalleri görmek hayranlık uyandıran bir deneyim olmuştu.

Şimdi o çok yüzlü kristaller güneş ışığını yakalayıp paramparça ediyor, mağaranın duvarlarına ve taş işçiliğine gökkuşakları püskürtüyordu. Bazıları Ketahn'dan daha büyük olan kristal oluşumlar mağaranın her yerinde duruyordu; zeminden büyüyor, tavandan sarkıyor ve duvarlardan çıkıntı yapıyorlardı. Şekli taşlar birçok yerde bu kristallerin etrafından akıyor, her yere kazınmış yazıları netleştirmek için ışıklarından faydalanıyordu.

Burada Takarahl'ın, kraliçelerinin ve Sekizler'in hikâyeleri kayıtlıydı ve tüm vrix'lerin okumasına açıktı; gerçi bazı bölümler Ketahn'ın hatırlayabildiği kadarıyla taş yontucuların yıllar içinde oluşan yıpranmaları onarabilmesi için kapatılmıştı.

Ketahn o bölgelerde taş şekillendiricilerin çalıştığını hiç görmemişti ve Urkot da bunu yaptığını iddia eden başka bir taş şekillendiriciyle karşılaşmamıştı. Ruhlar Mağarası'nda devam eden tek bir taş işçiliği vardı; son birkaç yıldır şekillenmekte olan yeni bir heykel.

Burada sadece oymalar değil, heykeller ve yontular da vardı; bunlardan en göze çarpanı on segment uzunluğundaki taştan Kraliçe Takari'yi tasvir ediyordu. Etrafı, üzerinde yükselen ve her birinde sekiz değerli taş göz bulunan sekiz sütunla çevriliydi.

Sekiz'in gözleri, yeminini yerine getirmesi için Takari'ye bakıyordu. Zurvashi'nin heykeli bittiğinde iki kat daha uzun olacaktı.

Eski hikâyelere göre Kraliçe Takari, sürgündeki halkına bir sığınak ararken Ruhlar İni'ni keşfetmişti. Tepesindeki deliğin üzerinde büyüyen çalılar arasında düşmüş ve Sekiz'in lütfuyla zarar görmeden yere inmişti. Onu bu yere yönlendiren onların iradesi, onu koruyan da onların iradesi olmuştu.

Zurvaşi'nin heykeli tamamlandığında, delikten düşen herhangi bir şey muhtemelen tanrılar tarafından değil, onun devasa taş elleri tarafından yakalanacaktı.

Bu hikâyeler Kraliçe Takari'nin burada atalarının ruhlarını hissettiğini iddia ediyordu. O günden sonra Ruhlar İni'ni korumaya yemin etmiş, tüm soyunu bu kutsal görevi yerine getirmeye adanmıştı. Atalarının Kristallerinin ilk Koruyucusu olmuştu.

Ancak Ketahn bu mağarada hiç ruh hissetmemişti. Belki de bunun nedeni Kraliçe Takari'nin sayısız nesilden gelen son soyunun on altı yıl önce tam da bu mağarada Zurvaşi tarafından katledilmiş olmasıydı.

Kraliçe Zurvaşı, mağaranın ortasındaki geniş taş kürsünün en üst kısmında duruyordu; arkasında yüksek sütunlar, oyma kemerler, sarkan sancaklar, iki Dişi ve tek bir Kraliçe Pençesi vardı - kişisel avcıları ve gözcüleri olarak hizmet eden erkeklerden biri.

Zurvaşı'nın saçlarının küçük örgüler halinde düzenlendiği saçlarını lüleler süslüyordu ve kemeri Ahnset'inkini sade gösteriyordu. Kendi ışığını yayıyor gibi görünecek kadar altın takıyordu. Tüm bu metaller -pek çok boncuk ve mücevherle birlikte- parıl parıl parlıyordu. Metalle kaplanmadığı yerlerde vücudu şeffaf, mor ipeklerle kaplıydı; bu ipeklerin bir kısmı o kadar uzundu ki arka bacaklarının üzerinden sarkıp yere değiyordu.

Ara sıra çenesini ya da ön ayaklarını kıpırdatması dışında kıpırdamıyor, yakındaki ruh çağıranlara adaklarını sunan vrixleri rahatsız edici bir kayıtsızlıkla izliyordu. Söz konusu kraliçe olduğunda, can sıkıntısı tehlikeliydi.

Ketahn kendini yakındaki erkeklerin çoğuyla aynı seviyeye getirerek daha alçak bir duruşa geçti ve alayı takip etmeye devam etti. Vrix'ler dört farklı tünelden merkezi platforma doğru akıyor, düzenli aralıklarla yerleştirilmiş Fang'ler tarafından yönlendiriliyordu.

İpek kefenli ruh konuşmacıları kürsü boyunca ilerlerken, akan beyaz örtüleri iri bedenlerine yumuşaklık ve zarafet hissi katıyordu. Yaklaşan vrixlerden sunular topluyor ve karşılığında kutsamalar veriyorlardı. Yalnızca kollarının ve boynunun etrafına karmaşık altın bantlar takmış olan Baş Konuşmacı Valkai sunu almıyordu. Kraliçenin hemen altında ve yanında durmuş, kollarını bükmüş ve ön kollarını Sekiz'in işaretiyle kavuşturmuştu.

Ketahn'a göre, doğrudan herhangi bir şeye bakmaktan kaçınıyor gibiydi, özellikle de ruh konuşmacılarının yanında duran sarı kuşaklı ve yassı ağaç kabuğu şeritli erkeklerle - kraliçenin katipleri, katılan her vrix'in adını ve teklifini not ediyorlardı.

Ketahn yakınlardaki tamamlanmamış heykele baktı; iki kolu ve bir başı olmamasına rağmen mağaradaki her şeyden daha büyüktü. Bir anda kendini öfkesi ile oradan ayrılma, ormana geri dönme, Kraliçe'nin Pençesi'nin takip edebileceği yıpranmış bir iplik bile bırakmadan Arapsaçı'nın her zamankinden daha derinlerine inme dürtüsü arasında kalmış buldu.

Urkot'tan anlamlı bir vuruş daha geldi, onu Rekosh'tan gelen bir vuruş izledi. Ketahn ile kürsü arasında sadece sekiz vrix kalmıştı; belki de

dikkati başka bir şeyle meşgul olmasaydı, bu sayıyı kaçınılmazlıktan ziyade bir işaret olarak kabul edebilirdi.

Kraliçe kıpırdandı.

Zurvaşı'nın kehribar rengi gözleri, bakışlarını Ketahn'a çevirdiğinde metal süslemeleri kadar cesurca parlıyordu. Kraliçenin yarısı kadar bile yırtıcı görünmeyen kana susamış canavarlarla yüzleşmişti. Çene kemikleri genişçe açılıp yükseldi ve ağzı, dilinin dışarı çıkıp üst çenesindeki sivri uçlardan birini izlemesi için yeterince ayrıldı.

Başını çevirdi ve en yakınındaki Fang'lerden biri olan, seçkin savaşçıların başı Fang Korahla ile konuştu.

Asal Pençe Durax, soluk mavi gözlerini kısarak dişilerin arkasından konuşmaları izledi. Kraliçe sözlerini bitirdiğinde Durax başını çevirip Ketahn'a baktı. Ellerinden biri kemerine asılı kara kaya baltasının sapını kavramak için düştü.

Korahla ilerledi, kürsünün kenarında durdu ve mızrağının kabzasını taşıyarak mağarada yankılanan içi boş bir takırtı çıkardı. "Ketahn tes Ishuun'ani Ir'okari, kürsüye yaklaşın ki kraliçemiz teklifinizi kabul ederek sizi onurlandırabilsin."

Ketahn Ruhlar İni'nin üzerine çöken sessizliğin farkındaydı; mağara o kadar sessizdi ki, tepesindeki delikten içeri akan havayı ince tüylerinde ve derisinde hissedebildiği kadar net duyabiliyordu. Bazıları buna cesaret, bazıları ise aptallık diyebilirdi ama o hiç korku hissetmedi ve ilerlemekte tereddüt etmedi.

Kraliçenin ağır ve aç bakışları onu korkutmamıştı. Sadece onu taze bir kararlılıkla doldurdu.

"Sonunda yerini öğrendin mi Ketahn?" Zurvaşı alçak ve uğultulu bir sesle sordu.

"Kraliçem beni huzuruna çağırdı." Ketahn kürsünün dibinde durdu ve onun bakışlarını yakalayabilmek için başını her zamankinden daha fazla geriye eğdi.

"Ketahn, tatlım, senden henüz bir talepte bulunmadım." Çene kemikleri birbirine yaklaştı, uçları birbirine değdikten sonra tekrar aralandı. "Sonunda bunu yaptığında, o kadar da kendini beğenmiş görünmeyeceksin."

"Nasıl isterseniz kraliçem," diye homurdandı, sözlerinin gerçekliği karşısında öfkelenmemek için kendini zor tutuyordu.

"Neden Takarahl'ın lüksleri yerine Arapsacı'nın zorluklarını seçtiğini asla anlayamayacağım." Zurvaşı kollarının üst kısmını kaldırdı ve ellerini avuç içleri Ketahn'dan uzağa bakacak şekilde çevirdi. Üzerindeki altın ve mücevherler

Bilekleri ve ellerinin arkası yansıyan kör edici bir ışıkla parladı. "İsteğim hâlâ geçerli Ketahn. Baş avcım ol. Kraliçe'nin Pençesi'ne liderlik et. Yeteneklerini böyle kullanman çok daha mantıklı olur."

Durax bir hırıltıyla öne çıktı, çenesi genişledi ve eli baltasını koparacakmış gibi kalktı. "Kraliçem, bu orman solucanını seçemezsiniz-"

Zurvashi Durax'a doğru bir el hareketi yaptı, ona doğru bakmadı bile. Asal Pençe'nin ağzı kapandı ve silahını bıraktı. Bir adım geri çekilirken bakışlarını indirdi.

Ketahn yavaş bir nefes verdi. Daha sonra içine çektiği hava yukarıdan gelen orman kokularıyla doluydu, ancak Zurvaşi'nin baş döndürücü kokusu, uyanık zihninin çok altında içgüdüsel bir seviyede onu etkileyen özel bir kadınsı koku tarafından bastırıldı.

Kızın kokusu daha önce onu hiç etkilememişti; bugün de etkilemeyecekti.

"Saygılarımla kraliçem" -yaprağa sarılı bohçayı ellerinin arasına aldı ve ona doğru kaldırdı- "Sekiz'e sadece şükranlarımı sunmaya çalışıyorum. Takarahl'ın gelmiş geçmiş en büyük kraliçesinin hükümdarlığı sırasında yaşamama izin verdikleri için."

Çene kemikleri birbirine çarptı, dişleri Ketahn'ın kafatasını ezmeye yetecek bir güçle vurdu. Daha da yükseldi ve tepeden süzülen güneş ışığının oluşturduğu gölgesi kürsü taşının üzerinde uzun uzun uzandı.

"Hakaretlerini sahte bir övgüyle örtbas edip gözümünden kaçmasını sağlayacak kadar zeki değilsin Ketahn," diye gürledi.

Kadın ona doğru ilerlerken taş zeminde hafif sarsıntılar meydana geldi.

Ketahn'ın hemen üzerindeki seviyeye alçaldı ve çoktan sular altında kalmış bir ormanın üzerindeki fırtına bulutu gibi onun üzerinde belirdi. "Teklifini sun ki kaderine en iyi şekilde karar verebileyim."

Kokusu şimdi daha da güçlüydü ve kemerinden sarkan ipek parçaları, şimdi göz hizasının hemen üzerinde olan yarığının uzun dikişini ortaya çıkarmak için kenara düşmüştü.

Çenesini kapatarak alt çenesini aşağı indirdi, arka bacaklarını geriye doğru kaydırıp ve eğildi. Üstteki elleriyle bohçayı çözdü.

"Yedi yıl önce verdiğim hediyenin aynısını sunuyorum kraliçem."

Yapraklar, hâlâ mor sularını sızdıran yumuşatıcı kökleri ortaya çıkarmak için düştü.

"Kraliçemin boya ustaları için yeterince taze," dedi Ketahn, bakışlarını Zurvaşı'ninkilere kilitleyerek.

Gözlerini kısıtı ve kasları gerildikçe derisi de gerildi. Bacaklarından biri öne doğru kaydı ama Ketahn bir parmak aralığı kadar bile geri çekilmedi. Kraliçenin boğazından alçak bir tıslama duyuldu. Etrafını saran Dişler mızraklarını doğrultarak ilerledi. Zurvaşı'nın bir işaretiyle kürsünün kenarına ulaşmadan iki bölüm önce durdular.

"Bağışlayın kraliçem," dedi Ketahn, "ama unutmuşum. En sevdiğiniz gölge daha fazlasını gerektiriyor."

Ketahn üst kollarını bir araya getirdi ve sol avucuna bir pençe sapladı. Derine battı. Acı çok uzaktı ama yine de tuhaf bir şekilde heyecan vericiydi; bunun hayatının son hislerinden biri olabileceği aklından çıkmamıştı.

Pençesinin etrafından kan aktı. Elini çevirdi ve kanın mender köklerinin üzerine damlamasına izin verdi. Koyu kırmızı damlacıklar mor su ile karışarak daha koyu renkte lekeler oluşturdu.

Kraliçenin çene kemikleri birbirine bastırdı. Dişlerinin birbirine sürtünmesi tüm mağaradaki tek sestti.

"Böyle şeyler cezasız kalamaz Ketahn," dedi, sesi alçak bir hırıltıydı ve ince tüylerinde titreşiyordu. Öne doğru eğildi ve bir eliyle uzanarak kökleri ondan kopardı.

Kalbi hızlandı ve gerginlik vücudunda dalgalandı. Korku, sıcak ve tedirgin edici bir şekilde bağırsaklarından yukarı doğru cızırdıyordu ama bu onu daha önce hiç durdurmamıştı.

Zurvaşı yumruğundaki kökleri sıktı. Derisinden akan mor su Ketahn'ın ön ayaklarının arasındaki zemine sıçradı ve birkaç damla taze kanla birleşti.

Daha da yaklaşarak kalın ve güçlü bacaklarını Ketahn'ın iki yanına dayadı. Sıcaklığı Ketahn'ın içine akıyor, kokusu Ketahn'ı bir koza gibi sarıyor ve arzusuyla daha da yoğun bir şekilde bütünleşiyordu.

Ketahn'ın gövdesi yarığının arkasında kıpırdandı. Çenesini bu hisse karşı sıktı ve ona böyle bir tepki vermeyi reddetti.

"Öfkemi kışkırtıyorsun, Ketahn." Alt kolları onu çevreledi ve büyük pençeleri neredeyse ürpermesine neden olacak kadar hafifçe sırtını sıyırdı.

Çene kemiklerini aşağıda tuttu. Eğer onu şimdi öldürmek istiyorsa, onu durdurmak imkânsızdı ama en azından işi bitmeden önce biraz hasar verebilecek kadar hızlıydı.

"Kendini ne kadar zeki sanırsan san, neyi başardığının farkında değil misin?" diye sordu.

Ketahn'ın tokaları leğen kemiğine doğru daha da sıkılaştı, yarığı daha sıkı bir şekilde kapandı ve dikiş yeri gövdesinin ısrarlı baskısıyla şişti. Adam hiç tereddüt etmeden kadının bakışlarını tuttu.

"Yapamazsın," diye mırıldanarak devam etti. Ellerinden biri aniden kalktı ve Ketahn'ın bağlı saçlarını avucunun içine alarak başını geriye itmek için çekti. "Senin her meydan okuma hareketin, Ketahn, benim eşim olman gerektiğinin kanıtıdır. Bu onura yalnızca sen layıksın."

Ketahn ona bakan gözlerin farkındaydı - onlarca, yüzlerce, Takarahl'daki her vrix'in gözleri, hatta belki de Sekiz'in gözleri. Ama sadece Zurvashi'ninkileri görebiliyordu.

"Ama sen buna layık değilsin Zurvaşi," dedi.

Saçlarını tutuşu güçlenerek başında keskin bir acı yarattı ve pençeleri derisini delmekle tehdit edecek kadar sert bir şekilde sırtına bastırdı.

Buraya ölümünü aramaya mı gelmişti? En karanlık sırlarının, kendisinin bile nüfuz edemediği ağlarla örtülü olduğu zihninin gizli girintilerinde bir yerlerde, sonuyla karşılaşmak için bir istek duyuyor muydu? "O halde talebimi iletelim mi?" diye fısıldadı, çenesinin kenarlarını boynunda aşağı yukarı okşayarak. "Seni bir kez ve herkes için test edeyim mi, tatlı küçük

Ketahn ve seçimin her zaman olduğunu ve sonsuza dek olacağını kanıtlayayım mı?

benim mi kalacak?"

"Siz bile, kraliçem, istediğiniz her şeye sahip olamazsınız," diye cevap verdi. "Tüm hünerine ve becerine rağmen Ketahn, anlayıştan yoksunsun." Onun

Çene dişleri boynunu sıyrarak kuru bir törpü oluşturdu. "Arzuladığım şeyi elde eden tek kişi benim, her zaman."

Ketahn'ın ön ayakları kıvrıldı, pençeleri zemini tırmıklıyordu. Farkındalığını genişletmek, odağının bir kısmını çevresine ve izleyicilere ya da kristallere, taş işçiliğine, herhangi bir şeye vermek için zorlandı ama Zurvaşi tüm dikkatini ona verdi.

"Sekiz sizi kutsasın kraliçem," dedi kalın bir sesle, "ve hak ettiğiniz her şeyi almanızı sağlasın."

Zurvaşi onun gözlerinin içine bakarken kalbi çılgınca çarpıyordu. Dişleri çenesinin hemen altında durakladı, ölümcül uçları oradaki yumuşak, savunmasız deriye dayanıyordu. Sonunda onu iterek uzaklaştırdı. Ketahn sadece altı bacağına da açarak daha geniş bir duruş sergileyerek dik durabildi.

"Tangle'ın tadını çıkar Ketahn," dedi ve arkasını dönüp ellerinin tersini küçümseyerek gösterdi. "Oradaki zamanınız yakında sona erecek.

Ve seni bu şehre bağlayan ipleri unutma. Bana sebep verirseniz onları tek tek koparmakta tereddüt etmeyeceğim."

Güçlü ve sert bir el Ketahn'ın üst kolunu sıkıca kavradı. "Kımılta, seni lanet olası aptal," diye gürledi Urkot.

Ketahn kolunu çekerek kurtardı ve kraliçe kürsünün tepesindeki yerini alana kadar ona baktı. Kraliçenin dikkati kendisine yöneldiğinde, ön kollarını birbirine geçirdi ve başını eğdi.

Bakışlarını kaldırıp onun ötesine bakarak karşılık verdi.

Rekosh, Ketahn'ın arka bacağına dokunarak, "Yeterince şey yaptın," diye fısıldadı. "Açıklamanı yapma şeklini takdir etsem de, oyalanmamak en iyisi."

Ketahn arkadaşlarıyla birlikte Derin Dehliz Tüneli'ne doğru ilerlerken pek bir şey hissetmiyordu. Konuşmanın yumuşak sesi devam ederken bile kalbi rahatlamamıştı ve kasları kaskatı ve huzursuzdu. Ama başka hiçbir şey kalmamıştı - ne gurur ne de memnuniyet, ne korku ne de rahatlama, ne önsezi ne de umut.

"Zurvashi tes Kalaa'ani Ul'okari," diye seslendi bir kadın, sesi odanın içinde gürleyerek, "Tanrıların sekiz kat gözü altında sana meydan okuyorum. Hükümdarlığın bugün sona erecek ve Sathai tes Sorak'ani Tok'okari Takarahl'ın yeni kraliçesi olacak."

Belirsiz klik sesleri ve triller kalabalığın içinden orman dalları arasından geçen rüzgâr gibi geçti.

Ketahn duraksayarak kürsüye doğru döndü; Rekosh ve Urkot da aynısını yaptı.

Zurvashi'yi kuşatan iki Fang mızraklarını meydan okuyana doğrultmak için ilerlemişti; yaralı bir postu ve sadece birkaç parça süs eşyası olan bir dişiydi bu. Durax, etrafını saran dişilerden tamamen üstün değilmiş gibi, elindeki baltayla Dişi Dişler ve kraliçenin arasında durdu.

Sathai'nin çene kemikleri yukarı kalkmıştı ve kollarını iki yana açarak daha da iri görünmesini sağlamıştı. Doğrudan Zurvaşi'ye bakıyor, yüzüne bir el mesafesindeki kara taş mızrak uçlarını geçiyordu.

"Olaylı bir Adak Günü," dedi Rekosh. "Belki de gösteriniz ilham vericiydi, Ketahn."

Ketahn'ın çene kemikleri seğirdi. İnce tüyleri tekrar diken diken olurken kollarını göğsünde kavuşturdu; Zurvaşi'nin kokusunu hâlâ alabiliyordu ve bu da onu ormanın yoğun havasına her zamankinden daha fazla özlem duymaya itiyordu. "Umarım yanılıyordursundur Rekosh. Artık hiçbir Vrix'in anlamsızca ölmesine gerek yok."

Urkot, Ketahn'ın duruşunu taklit etmek için üst kollarını kavuşturarak, "Ama öyle yapsaydın sorun olmazdı, değil mi?" diye sordu. Alttaki kolunu gövdesine doğru uzattı, böylece elini yan tarafındaki yaralı derinin üzerine yerleştirebildi.

"Bunu izlememize gerek yok," diye cevap verdi Ketahn, Urkot'un sözlerinin acısını görmezden gelmeye çalışarak. "Rekosh'un da dediği gibi, oyalanmamamız en iyisi."

Rekosh büyük bir heyecanla, "Bu her şeyi değiştirecek bir meydan okuma olabilir," dedi. "Tanıklık etmeliyiz."

Kraliçe bir elini kaldırdı. Ketahn uzaktan bile derisini boyayan mor suyu görebiliyordu; biraz da kendi koyu kanının karıştığını.

Başkonuşmacı yerinden kıpırdandı, uzun ipek sargıları yerde sürükleniyordu. Değişen kumaş, kristallerin gökkuşağı ışığında renk değiştiriyor gibiydi. "Meydan okumanız sekiz kat göz tarafından kabul edildi, Sathai tes Sarak'ani Tok'okari," diye seslendi yüksek ve berrak bir sesle ama yine de mağarada yankılandı. "Sekiz tanıklık ediyor. Atalarımız tanıklık ediyor. Takarahl tanıklık ediyor."

Kraliçe Zurvaşi sert, tıslayan bir hırıltı çıkardı ve çene kemiklerini birbirine geçirdi. Kürsünün kenarındaki Dişler geri çekildi ve kraliçeden birkaç segment uzaklaştı. Durax da aynısını yaptı ama ancak uzun bir tereddüitten sonra kraliçe ona ters ters baktı.

Zurvaşi taşın üzerinde tepindi ve kollarını açtı. "Gel o zaman, Sathai. Adını katledilen meydan okuyucularımın arasına ekle."

Diğer dişi kürsüye yumuşak bir şekilde sıçradı. Arka bacakları esnedi ve derisi gerginleşti. Ketahn taşıdığı yara izlerini tanıdı; mızraklar, bıçaklar ve dişli sopalar, pençeler ve dişler tarafından bırakılmışlardı.

"Gidelim," diye ısrar etti Ketahn.

"Ya Sekiz sonunda harekete geçerse, Ketahn?" Urkot sordu. "Ya onları bunu yapmaya zorlarsan? Bu... bu adalet olabilir."

Urkot'un alçak sesindeki umut notası Ketahn'ı neredeyse kırıyordu. Doğru olduğunu bildiği şeyi söylemeye cesaret edemiyordu - bu meydan okuma diğerlerinden farklı olmayacaktı.

Sathai geriye doğru şaha kalktı, arka ayakları üzerinde dengede durarak ön çiftini yerden kaldırdı ve bir büyüklük ve güç gösterisi yaptı. Çenesi genişçe açıldı ve kraliçenin önceki hırıltısına kendi hırıltısıyla karşılık verdi.

Meydan okuyan saldırdı. Ancak Sathai ona çarptığında kraliçe harekete geçti ve devasa bedenini aldatıcı bir hızla yana kaydırarak meydan okuyanı yakaladı.

Zurvaşı dönerek Sathai'nin momentumunu dengesini bozacak kadar yönlendirdi. Ağır bir şekilde yere yuvarlanırken, Sathai kraliçeye tutunarak Zurvaşı'yi de kendisiyle birlikte aşağıya sürükledi.

Sathai'nin iki yumruğu arka arkaya Zurvaşı'nin suratına çarptı, çarpışmanın donuk gümbürtüsü sessiz mağarada yankılandı. Tüm gözler kürsüdeydi ve Ketahn'ın Urkot'un sözlerinde duyduğu aynı özlem ve umut duygusu havada titreşiyor gibiydi. Takarahl'ın kaderi yıpranmış tek bir ipliğin ucunda sallanıyordu.

Ama hepsi biliyordu. Bilmek *zorundaydılar*. Takarahl'ın yönetimini ele geçirdiğinden beri Zurvaşı bu türden en az on meydan okumayla karşılaşmıştı... ve kraliçe unvanını ele geçirmeden önce, önceki hükümdarın Baş Diş'i olmuştu.

Zurvaşı, Dişlerini Kaldarak'a karşı savaşa götürmüştü.

Kraliçe iki bacağının ucunu yere bastırdı ve altın süslemeler şingirdayarak rakibinin üzerinde yuvarlandı. Diğer bacaklarını Sathai'nin ortasına dolayan Zurvaşı yumruklarını rakibinin yüzüne ve gövdesine indirdi, alt kollarını da Sathai'nin kendini koruma çabalarını engellemek için kullandı. Sathai'nin savunması parçalandı ve kraliçenin bir sonraki darbesi indiğinde ıslak bir çıtırtı duyuldu.

Şimdi Zurvaşı'nin birden fazla eli kan içindeydi.

Zurvaşı tören yapmadan Sathai'nin başını kavradı, kenara çekti ve çene kemiklerini mağlup dişinin boğazına geçirdi.

Ketahn ellerini işe yaramaz yumruklar haline getirdi.

Kraliçenin çenesinin kapanırken çıkardığı ses, az önceki ıslak çıtırtının hafif ve önemsiz görünmesine neden oldu; Ketahn'ın hayatında pek çok kez duyduğu bir sestir bu ama onu ne kadar tedirgin ettiğinden asla kurtulamamıştı. Sathai'nin vücudu kaskatı kesildi. Bacakları arka tarafına doğru kıvrıldı, pençeleri zemini tırmıkladı ve sonra hareketsiz kaldı.

Zurvaşı bir eliyle Sathai'nin başındaki uzun saçları, diğer eliyle de rakibinin çenesini kavradı. Kafayı yukarı çekti ve yana doğru bükte. Sathai'nin kafasını vücudunda tutan kas, deri ve kemik iki kalp atışından sonra mücadeleyi bıraktı. Kraliçe ayağa kalkarken koyu renkli kan kürsünün üzerinde birikti ve taşın üzerine sıçradı.

Baş Konuşmacı Valkai bakışlarını olay yerinden kaçırdı. İpek örtüsü ürpermiş gibi dalgalandı ve yayılan kana değmemesi için örtüyü alt elleriyle kaldırdı. "Sekizler iradelerini açıkladılar. Kutsal ayın sona erdi. Takarahl Kraliçesi ve Ataların Kristallerinin Koruyucusu Zurvaşı'nin saltanatı uzun olsun."

Zurvaşı yüzünü Ketahn'a çevirdi, onun bakışlarıyla buluştu ve bir süre öyle kaldı. Sonra kesik başı bir kenara fırlattı ve kürsünün en üst kısmındaki yerine geri döndü. "Devam edin."

Bir çift Fang Sathai'nin kalıntılarını toplamak için ilerlerken, ruh çağırıcılar aceleyle sunu toplamaya devam etti.

Durax, Zurvaşı'nin yanındaki yerinden Ketahn'a baktı, çene kemikleri seğiriyordu. Baltasını hâlâ elinde tutuyordu.

"Şekillendirici, bizi koru," dedi Urkot, sesi keder ve çaresizlikle doluydu.

"Weaver, bizi ört," dedi Rekosh, sesi hayal kırıklığı ve hüsrarla doluydu.

"Sekiz'in burada hiçbir gücü yok," diye homurdandı Ketahn, Deepdelve Tüneli'ne doğru dönerek. "O hükmettiği sürece olmaz."

OceanofPDF.com

CHAPTER 3

KETAHN'IN ETRAFINDA NEFES ALIYORDU. Yapraklar hışırdıyor, dallar gıcırıyor ve sarmaşıklar tembelce sallanıyor, sanki hava bataklık çamuru kadar kalınmış gibi hareket ediyordu. Dallar oraya buraya düşüyor, kırılıyor, çatlıyor ve daha fazla yaprak sallanıyordu. Görünmeyen yaratıklar uyarı, çiftleşme ve açlık çağrıları yapıyordu.

Turuncuya çalan ışık huzmeleri yer yer gölgelikleri deliyordu ama çok azı ormanın zeminine kadar ulaşabiliyordu. Ulu ağaç gövdeleri ile onların karmakarışık kök ve dalları arasındaki gölgeler çoktan derinleşmişti. Güneş bir süre daha gökyüzünü aydınlatacaktı ama Arapsacı'nın içinde güneş batmak üzereydi.

Ketahn, daha önce Ruhlar Mağarası'nda yaşananlardan bu yana içinde biriken huzursuzluğu ne yüksekliğin ne de mesafenin temizleyemeyeceğini çok iyi bildiğinden, yerden yüksekteki kalın dallar boyunca süründü.

Artık Takarahl'da değildi. Artık daha rahat nefes alabilir, seçtiği ve en tatmin edici bulduğu hayata geri dönebilirdi...

Ama her biri ince ve narin, zayıflayan ışıktaki gümüş gibi parlayan, kollarından ve bacaklarından şehre doğru uzanan uzun ipleri hayal etmekten kendini alamadı. Onların çekimini neredeyse hissedebiliyordu. Uzun zaman önce, bu ipliklerden çok daha fazlası vardı ve birlikte güçlü olmuşlardı - tıpkı çubukların bir demet halinde daha güçlü olması gibi.

Zurvashi'nin tehdidi yeni bir şey değildi. Ketahn, bakımını üstlendiği vrix aracılığıyla Takarahl'la olan bağlantısının kraliçenin merhametine bağlı olduğunu her zaman biliyordu. Yine de Ayışığı Tüneli'ne dönüşünde kesişen koridorlarda gezinirken bu hatırlatma göğsünde için için yanan bir kömür olmuştu. Rekosh'un ininden eşyalarını toplarken de devam etmişti ve

ancak arkadaşlarından ayrılıp şehrin en yakın çıkışına doğru ilerlediğinde güçlendi.

Şimdi bile, Takarahl'dan yüzlerce segment uzakta seyahat ettikten sonra, bu hissi üzerinden atamamıştı.

Dikenli mızrağının sapını ön koluna geçirerek daldan aşağı atladı ve kollarını öne doğru atarak yakındaki bir dalı yakaladı. Alt yarısı altında sallanarak kısa bir süre boş havada asılı kaldı.

Midesi bulandı ama kendini yukarı çekti ve arka bacaklarını kalın dalın alt tarafına dolayarak daha fazla tutunacak yer buldu. Pençeleri ağaç kabuğuna battı ve zihnini boşaltmak için durakladı. Arapsaçı'nda dikkatini dağıtacak herhangi bir şey, sadece zihninde var olsa bile, tehlikeyi sekiz kat artırıyordu.

Ketahn kendini ilerlemeye zorladı, geniş dal boyunca yolunu dikkatle seçti. İni uzakta değildi; zaten şehirle arasındaki mesafenin yarısını kat etmişti. En akıllıca seçim oraya gidip dinlenmek, endişelerinden kurtulana kadar yalnızlığın ve izolasyonun onu rahatlatmasına izin vermek olurdu.

Bugün akıllıca kararlar alınacak bir gün gibi görünmüyordu.

Avda teselli aramak için Arapsaçı'nın derinliklerine, izole ininin ötesine doğru ilerledi. Sık orman örtüsü tarafından Ketahn'dan gizlenen güneş, ruhlar ve karanlıklar âlemine doğru düşüşünü sürdürürken gölgeler hızla kalınlaştı.

Güneşin yokluğunda, önce en derin oyuklarda ve girintilerde yeni ışık kaynakları ortaya çıktı ve sonra gecenin başlangıcıyla yayıldı. Ketahn'ın görüşü keskinleşti. Vrix'in gözleri gece ormanının yarı kasvetinde en iyisiydi, yumuşak ışığı içiyordu.

Jesan çiçekleri karanlığa açarken soluk mor ışıklarını yayıyor, sarmaşıklarının yapraklarını yeni renklerle boyuyorlardı. Mantar kümeleri yerde ve ağaç gövdeleri boyunca yeşil ve sarı renklerde parlıyordu. Spiritsong ağaçlarının geniş yaprakları, sadece kendilerini derin karanlıktan ayırt edebilecek kadar parlak olan koyu mavi ışıklarını yayıyordu. Ruhlar Mağarası'ndaki kristaller gibi, bu ağaçların da içlerinde ruhlar barındırdığı söylenirdi ve Vrix onlara zarar vermekten kaçınırdı; öfkeli bir ruh hiçbir silahla üstesinden gelinemeyecek kadar tehlikeli bir şeydi.

Gökyüzü karardığında, ağaçlar ve dalları bitkilerle tıkanmış geniş bir mağaranın duvarları ve tavanı gibiydi ama Takarahl'ın tünellerinin bunaltıcı havasından yoksundular.

Ketahn dallar boyunca ilerledi, gözleri durmaksızın etrafını taradı ve Arapsaçı'nın gece seslerini dinledi. Karanlık, münzevi yaratıkların vızıltılı çağrılıyla başlamıştı ve normalde gün boyunca kıpırdamayan hayvanlar şimdi seslerini geceye katıyordu.

Hava ağır ve durgundu, tepedeki yaprakların fısıltısı ise sessizdi. Ketahn ormanda bunun gibi pek çok gece geçirmişti, huzurlu gökyüzünün altında sıcak havada, etrafındaki dünyayı sessizce takdir ettiği pek çok gece. Yüksek ağaçlar ve onların güçlü kökleri her zaman daha büyük şeyler olduğunu hatırlatıyordu; erkek ve dişi vrix'ler Tangle'a kıyasla küçüktü. Aşırı büyümüş çalılar ve sarmaşıklar, yapraklar ve dallar, mantarlar ve çiçekler, hepsi kendi açılarından daha fazla bir şeyin işaretleriydi.

Belki de masallara göre bu dünyayı yaratan Sekiz'in işaretleriydi. Belki de yaşamın azminin işaretleriydi. Belki de her ikisiydi. Cevap Ketahn için pek fark etmiyordu.

Sadece burada geçmiş bir kenara bırakabilirdi. Sadece burada herhangi bir gelecek hayal edebilirdi.

Bir canavar sesi diğerlerinin üzerinde yükseldi, yüksek ve dalgalı, uluma ile ılık arasında yumuşak bir şekilde titreşiyordu.

Duran Ketahn dinlemek için başını çevirdi, bacaklarındaki ince tüyler havayı daha iyi örnekleyebilmek için kalktı. Rüzgâr az olduğu için sadece etrafındaki bitkilerin kokusunu alabiliyordu. Ama bu çağrı yakınlardan gelmişti; en fazla birkaç yüz adım öteden. Ve bir soota tarafından yapılmıştı; derileri özellikle esnek, etleri özellikle lezzetli ve yumuşaktı.

İnine dönmek için derisi yüzülmüş ve oyulmuş taze bir soota'dan daha iyi bir yol olabilir mi?

Mızrağını üst ellerinden birine geçirdi, çantasının sırtına sıkıca bağlandığından emin oldu ve soota'nın çağrısını takip etmek için rotasını değiştirdi, güneşin şafakta doğup karanlığa karşı savaşına devam edeceği yön olan suncrest'e doğru açtı.

Bu çağrı diğer avcılarının uzak durduğu bir yerin yakınlarından gelmişti, vrix'e dost olmayan kötü ruhların musallat olduğu söylenen bir yerdi. Ketahn o bölgenin etrafını her zaman bereketli bir avlanma alanı olarak görmüştü. Çekirdeğinde güneşin asla dokunamayacağı bir yer vardı, karanlığın ışığa meydan okuyarak yükseldiği bir yer; içine düşen her şeyi yutan devasa bir çukur.

Ketahn sootayı görmeden önce çağrı iki kez daha duyuldu. Ağaçların arasında, ondan bile yüksekteydi. Yumuşak, mavi-gri kürkle kaplı şık postu, yüzünün her iki yanındaki iri, sarı gözlerinin arkasında yer alan kırmızı bezlerin yaydığı zayıf ışıltıda parılıyordu.

Ketahn bir ağacın gölgesinde durdu ve avına baktı. Soota ön ayaklarını daldan kaldırdı, iki çift arka ayağı üzerinde geriye doğru şaha kalktı ve tekrar seslendi, bunu yaparken boğazı kısa süreliğine şişti ve o kırmızı parıltıyı gösterdi.

Soota tekrar aşağı indi ve çengelli pençeleriyle etrafındaki dalları kolayca kavrayarak ilerledi.

Doğrudan çukura doğru gidiyordu.

Ketahn dikkatle daha yükseğe tırmandı. Yükseldikçe, dağınık yıldız ışığı gölgelikten kırılarak üzerine düştü ve işaretlerinin mor renkte parlamasına neden oldu.

Soota'nın gittiği yöne doğru daha da büyük bir dikkatle ilerledi, ağırlığının bir kısmını bile onlara vermeden önce her bir dalı ve asmayı test etti; bitkiler burada daha hassastı, sadece daha ince oldukları için değil, aynı zamanda rüzgara daha açık oldukları için.

Çok geçmeden Ketahn aşağıdaki çukurun kenarını seçebildi; burada zemin hafifçe yukarı doğru çıkıntı yapıyor ve pusuda bekleyen bir yırtıcının dişleri gibi sivri, yosun kaplı taşlar duruyordu.

Arapsaçı dairesel çukuru yutmak için elinden geleni yapmıştı. Açıkta kalan kaya ve toprağın ortasındaki dik duvarlarda dayanıklı bitkiler büyümüş ve kalın kökler karanlığa doğru uzanmıştı. Daha aşağılarda çukurun tamamını kaplayan bir bitki ağı oluşmuş, sürünen sarmaşıklar çukura düşen her türlü enkazı ya da talihsiz hayvanı içine çekmişti.

Güneş doğrudan çukurun üzerinden geçtiğinde bile, çukuru kaplayan karışık büyümenin altında görülebilecek tek şey karanlıktı. Ketahn'ın çukura fırlattığı taşlar bitki ağı tarafından durdurulamadığında, birkaç kalp atışı daha düştükten sonra ya donuk bir gümbürtüyle ya da bir sıçramayla yere iniyordu.

Etraftaki ağaçların dalları çukuru genişletmek için zorlanmıştı ama çukur çok genişti. Dallar çukurun üzerinde havada sadece on segment kadar uzanıyordu, yani yolun altıda birinden daha az.

Ketahn çukurun tam üzerinden geçerken havada bir değişiklik hissetti. Görünmeyen bir enerji, zayıf ama görmezden gelinmesi imkânsız bir enerji, etrafında uğulduyordu. Bu enerji

Ona her zaman o şimşek fırtınası enerjisini hatırlatıyordu, gerçi bu her zaman mevcuttu, her zaman sabitti.

Efsanelere göre uzun zaman önce vrix, üstesinden gelmek için Sekiz'in tamamına ihtiyaç duyan devasa, ateşli bir canavar tarafından saldırıya uğramıştı. Şekillendirici ve Delver bu çukuru kazmış, Avcı da canavarı buraya, yaraları Kuluçka Annesi tarafından tedavi edilen Vrix'ten uzağa çekmişti. Koruyucu ve Alev Taşıyıcı tüm güçlerini kullanarak canavarı aşağıdaki karanlığa sürgün etmişlerdi. Ardından Dokumacı, yarattığı sonsuza dek hapsedecek bitki ağını oluşturmada Kök Şarkıcısına yardım etmişti.

Takarahl'ın diğer avcıları canavarı uykusundan uyandırmaktan korkuyordu.

Ketahn tüm bunlara inandığından emin değildi ve işin aslını öğrenmek için aşağıya inmenin bir yolunu bulmayı çok istemişti ama buranın yaydığı doğal olmayan enerjiyi inkâr edemezdi ve birkaç kez aşağıda bir ışık gördüğüne yemin edebilirdi, en ufak bir ateşli turuncu ipucu.

Kendini kalın bir dalın üzerine bıraktı ve ağaçlarda avını aradı. İleride, şimdi sadece biraz yukarısında bir kırmızı parıltı dikkatini çekti. Soota daldan dala sıçrarken yapraklar hışırdadı. Ketahn onu takip etti.

Aşağı bakınca, yaprakların karanlıkta bıraktığı yumuşak mavileri ve yeşilleri gördü, çukur neredeyse davetkâr görünüyordu. Ama bir an için altında bir şey vardı - o turuncu parıltı, derinlerde yanan bir ateş gibi, orada ve bir anda kayboldu.

Kuşkularını pekiştirmesi, hikâyelere ağırlık kazandırması gerekirken, bu bakış Ketahn'ın sadece ilgisini çekti. Hiç değilse lanetli bir çukurun dibi Zurvaşi ve Kraliçe'nin Pençesi'nden saklanmak için iyi bir yer olabilirdi.

Çok uzakta olmayan bir yerde, soota ince, titrek bir dal boyunca ilerleyerek diğerlerinin yanından çukurun üzerindeki açık havaya doğru uzandı. Boğazı şişen yaratık, sanki doğrudan parıldayan yıldızlara sesleniyormuş gibi, gece havasına dalgalı bir uluma daha saldı.

Ketahn yaklaştı ve dikenli mızrağına bağlı ipek halat bobinini alt eline geçirdi. Soota'nınkinden çok daha fazla olan ağırlığının altında dallar sallanıyordu ama atışı yapmak için sadece açık bir yola ihtiyacı vardı.

Arapsaçı'nın üzerinden ağaçları sallayan bir rüzgâr geçerken soota yeniden uludu. Kara bulutlar gece gökyüzünün bir kısmını kapatıyordu.

kaymış, gölgeliklerin hemen üzerindeki iki dolunayı ortaya çıkarmıştı. Soota'nın kürkü ay ışığında gümüşü bir parlaklık aldı.

Ketahn mızrağını kaldırdı ve parmaklarını mızrağın sapına kazınmış tanıdık yivin etrafına doladı. Sadece sallanan dalların hafiflemesini bekledi...

Ketahn'ın üzerine tündüğü dalda, ağırlığının ve rüzgârın neden olduğu titreşimlerden belli belirsiz de olsa bir sarsıntı oldu. Alt çenesinin uçlarını birbirine bastırarak başını çevirip gövdeye doğru baktı.

Yaprakların gölgesinde birkaç karanlık şekil hareket ediyordu. Dört gözlü bir set ay ışığını kısa süreliğine yakaladı ve sarı renkte parladı. Bu gözler Ketahn'a dönük değildi; soota'ya odaklanmışlardı.

Ketahn sustu ve daha fazla xiskal'in ay ışığının kırık bölgelerinden geçişini izledi. Sert, benekli postları omurgaları boyunca uzun, sırtı kıvrık tüylerle kaplıydı ve ön bacakları -toplamda dört tane -Arka çiftlerinden daha uzundu ve hepsinin ucunda tırmanmak için ideal çengelli pençeler vardı.

Bu küçük bir sürüydü -sadece beş tane saymıştı- ama xiskallar, yetişkin bir erkek vrix'in sadece yarısı kadar olmalarına rağmen her sayıda tehlikeliydi.

Xiskal'ler soota'ya doğru sinsice ilerliyor, dikkatle avlarına odaklanıyorlardı. Etraftaki dallar yeni ağırlığın altında gıcırdadı ve inledi, xiskallerin ilerlediği her parmak uzunluğunda daha da alçaldı. Ketahn'ın göğsünde bir şey sıkıştı, kraliçenin toplayabileceği kadar büyük bir güçle sıkı.

Soota aniden döndü, kürkü kabardı ve uzun kulakları dikildi.

Havadaki enerji yoğunlaştı ve Ketahn'ın derisi boyunca titreşti. Zurvaşi'yle karşılaşmasında Sekiz'den hangisini kızdırdığını bilmiyordu - belki de Koruyucu'yu ya da Kuluçka Anası'nı, ama tanrılar bu gece onu sınamaya hevesli görünüyordu. Ve ne olmak üzere olduğunu Takarahl'ın taşı kadar sağlam bir kesinlikle biliyordu.

Ketahn ağaç gövdesine doğru dönüp mızrağının ipek ipinin ucunu eline doladığında xiskaller ürkmüş sootaya doğru fırladı. Dallar çatırdadı ve kırıldı, yapraklar şiddetle sallandı ve Ketahn'ın altındaki zayıf destek düştü.

Dikenli mızrağı gövdeye fırlattı ama çoktan kırılan dalların ve xiskallerin panikle çıkardığı seslerin arasına düşmüştü. Ketahn kendini bir yığın karışık dalın arasından yukarı bakarken buldu, düşüyordu

yapraklar ve çok çok yukarıdaki bir mağaranın tavanından sarkan parlayan larvalara benzeyen yıldızlarla serpilmiş mor ve mavi gökyüzünde çırpınan hayvanlar.

Tepesindeki sağlam dalların arasından bir şey fırladı -mavi gri bir bulanıklık, kırmızı bir parıltı- ve gözden kayboldu.

Ketahn o anda Sekiz'e dua edebilirdi, geriye doğru yuvarlanırken dünya tersine dönmüştü, böylece dümdüz çukura bakıyordu ama şimdiye kadar sadece kendine güvenebilmişti.

İpek ip gerildi ve elini acıyla sıktı. Tüm ağırlığını alan kolundaki gerginlik muazzamdı. Etrafına düşen dallar ve budaklar derisini tokatladı ve tırmaladı.

Ketahn çukurun kenarına doğru savruldu. Vücudu tam zamanında döndü ve çukurun duvarının ona doğru koştuğunu gördü.

İp sarsıldı. Kolundaki gerginlik sona erdi ve tekrar düşerken içi kıpır kıpır oldu.

Ketahn duvara sertçe çarptı ve altındaki xiskallerin ve kırılan dalların gürültüsünden zar zor duyduğu acılı bir hırıltı çıkardı. Kolları ve bacaklarıyla tutunmaya çalıştı ama toprak ve bitkiler çok gevşek, eğim çok dikti.

Xiskallerden gelen sesler, tüm çarpışmalarla birlikte aniden sona erdi.

Ketahn'ın ayağı kaydı ve yamaçtan aşağıya yığılan toprak ve küçük taşlardan oluşan bir sel sürüklendi.

Tepelerinde bir yerden, hiçbir şey olmamış gibi gecenin içine doğru yüksek çağrısını yaptı.

"Lanet olsun gözlerine," diye hırladı Ketahn, sözlerini soota'ya mı, Sekiz'e mi yoksa kraliçeye mi yönelttiğinden emin olamadan.

Toprak ve taş, yaprak ve kök karmaşası içinde Ketahn tekrar düştü.

OceanofPDF.com

CHAPTER 4

Ketahn bitki ağına çarptığında dalların kırılma ve yaprakların çırpınma sesleri kulakları sağır ediyordu. Odunlar Ketahn'ın derisini çizdi ve batırdı, o kadar çok şey aynı anda oldu ki tek bir acı noktasını bile tespit edemedi.

Daha güçlü dallar ve sarmaşıklar onu sarsıyordu, düşüşünü durduracak kadar değil ama yavaşlatacak kadar. Vücudu büküldü ve çılgınca savruldu, yukarı ve aşağı anlayışını yok etti; çukura mı yoksa gökyüzüne mi düşüyordu?

Böğürtlen pençeleri Ketahn'a her yönden saldırıyor, binlerce el onu yakalamaya çalışıyor ve başaramıyordu. Bitki karmaşası sonsuz gibi görünüyordu ama çok geçmeden ölü, kırılğan, özellikle de ısırın dallardan oluşan bir tabakaya ulaşmıştı. Acıdan uyuşmuş kolları ve bacaklarıyla tutunacak bir şey, herhangi bir şey aramak için saldırdı ama tüm dallar ellerinde kırıldı ya da b a c a k l a r ı n ı n sert derisine çarparak parçalandı.

Aşağıda sadece karanlığı gördü - o garip turuncu ışığı taşıyan karanlığı.

Ketahn o karanlığın içine daldı. Vücudu tekrar döndü ve kendini, kenarları sivri dallarla kaplı, bitki ağından kopmuş büyük bir boşluğa bakarken buldu.

Açıklıktan parıldayan yıldızları ya da soluk ay ışığıyla kaplı kara bulut tutamını fark etmekten kendini alamadı. Ne de olsa Sekiz, kaderinin gerçekten de karanlık bir delikte ölmek olduğuna karar vermiş olmalıydı.

En azından Takarahl değildi.

İpek ip elinin etrafına dolandı ve Ketahn'ın tüm ağırlığını koluna vererek aniden durmasına neden oldu. Homurdandı; bu acı herkese özgü bir acıydı.

ve omzunun böyle bir cezaya daha fazla dayanabileceğinden şüpheliydi. Önce ip mi kopacaktı, yoksa vücudu mu?

Havada sallanırken Ketahn bugünkü seçimlerini kısaca düşündü, hiçbirinden pişmanlık duymak için bir neden bulamadı ve diğer elleriyle ipi kavrayacak kadar kendini yukarı çekti. Hareketleri onu sallanmaya başlattı ve kısa süre sonra yavaşça dönmeye başladı.

Kendini daha yükseğe çekip ön ayaklarının pençelerini ipe geçirerek aralarında sıkıştırdığında dallar gıcırdadı ve inledi, yapraklar sallandı. Gök gürültüsü gibi uzayan bir çatırtıyla, tepedeki bir dizi dal kırıldı. Halat tam bir bölüm aşağı düştü, Ketahn'ı da aynı mesafeye düşürdü ve içinin yeniden kıpırdanmasına neden oldu.

Bir kez daha düşmeyi reddetti.

Kendini mümkün olduğunca sabit tutarak Ketahn aşağıya baktı. Çukurun dibini seçebilmesi için gözlerinin -artık o turuncu ışıktan bir şekilde yoksun olan- kasvete alışması biraz zaman aldı. Gördüğü şeylerin çoğu simsiyahtı ama çukurun duvarına yakın yerlerde soluk ışık noktaları parıldıyordu; bunlar duran suyun yüzeyindeki yansımalarıydı. Neyse ki, hemen altında sayısız dal ve diğer döküntülerle dolu sağlam bir zemin varmış gibi görünüyordu.

Şimdi daha yükseğe tırmanmak sadece çukurun dibine daha uzun bir düşüşe neden olacaktı ki bu da zaten en az on segment aşağıdaydı.

Ketahn olabildiğince nazik bir şekilde arka ayaklarını kıvırdı ve ipeği memeciklerinden toplamak için arka bacaklarını kaydırды. Kalın ipliği çekerken vücudu nabız gibi atıyordu ve tekrar hafifçe sallanmaya başladı ama yukarıdan daha fazla inilti ve çatırtı gelmesini engelleyecek kadar hafif değildi.

İpek ipliği alt ellerinden birine geçirdi ve mızrağın ipine bağladı. Yavaşça kendini alçalttı, hareket ettikçe ipi elinden çözdü ve kılçıklarından daha fazla ipek çekti. Yere yeterince yaklaşır yaklaşmaz arka bacaklarını gerdi ve ipin üzerindeki gerilimi azaltmak için uçlarını aşağı indirdi.

İpliği kesen Ketahn diğer bacaklarını yere yerleştirdi ve vücudunun maruz kaldığı cezalar yankılanırken ve zonklarken yeni çevresini inceledi. Zemin nemliydi, sadece onunla birlikte düşen dallar, yapraklar ve sarmaşıklarla değil, kalın bir çürüyen yaprak ve döküntü tabakasıyla da örtülmüştü. Sadece birkaç segment ötede, toprak yerini kara suya bıraktı. Hava ıslak toprak, çürüme ve durgun su kokuyordu ama

Daha fazla bir şey, neredeyse bir yıldırım çarpmasından sonra kalan gibi bir tang...

Ve çukurun enerjisi her zamankinden daha güçlüydü, Ketahn'ın bacaklarına ve vücuduna sabit, uğultulu dalgalar halinde yayılıyordu.

Kalın gölgeler, tepedeki aralıktan süzülen ay ışığının dışında kalıyordu. Ketahn dağınık molozları, taşları, büyümüş sarmaşıkları ve sarkan yosunları seçebiliyordu ama hepsi belirsizdi, sanki bir perdenin arkasından ruhlar diyarına bakıyormuş gibiydi.

Arkasında turuncu ışık parladı ve çevresini uzun, derin gölgeler oluşturan ürkütücü bir parıltıyla yıkadı. Her şeyi daha net görebiliyordu; yılların çürümüş bitkileri ve yaprakları, kırık dal yığınları, çamur ve yosunla kaplı kayalar ve kökler, çevredeki suyun dışında duran su birikintileri ve hatta tüm bunların arasında kemikler.

Ketahn ışığın kaynağına doğru döndü ve hareketsiz kaldı.

Ağzı açıldı ve bir ses çıkmış olabilirdi -belki bir soluk ya da tanrılara bir yemin- ama emin olamadı; tıpkı önünde ne olduğundan emin olamadığı gibi.

Yerden kocaman bir şey yükseliyordu, tabanının bir kısmı suyun içinde kalacak kadar büyüktü, turuncu ışığın tam olarak aydınlatamayacağı kadar büyük bir şeydi. Ketahn şeklini bile tam olarak anlayamadı. Basitçe çok büyüktü.

Işık yerden en az sekiz segment yukarıda konumlandırılmıştı. Küçük bir daireden geliyordu, güneş kadar sabitti ama sıcaklığı ve yoğunluğu yoktu. Arapsaçı'nda dolaştığı yedi yıl boyunca Ketahn daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Güneş ışığını ya da odun ateşinin parıltısını andırsa da ikisine de hiç benzemiyordu ve çok parlak olmasa da etrafındaki karanlığa göre neredeyse kör ediciydi.

Ketahn gözlerini ışıktan korumak için bir elini kaldırdı. İlk bakışta, bağlı olduğu şey taştan yapılmış, yosun tutmuş ve soluk sarmaşıklarla örtülmüş gibi görünüyordu. Ama dokusu alışılmadıktı ve ışıktaki parlayan parçaları vardı; neredeyse Takarahl kadınları arasında çok popüler olan altın gibi.

Başının üstünden sarkan ipek ipliği bırakan Ketahn garip taşa doğru süründü. Taşın yüzeyindeki yansıyan ışık o ilerledikçe hareket etti.

Turuncu ışık söndü.

Ketahn durdu, karanlıkta bilinmeyen enerji üzerine akarken titrememek için kendini zor tuttu. Devasa taş şey şekil aldı

Gözlerini yeniden ayarladığında, şimdi tepesindeki karmakarışık ağa nüfuz eden ayların ve yıldızların loş ışığında yeniden belirginleşmişti.

Büyük bir kısmı toprak ve bitkilerle kaplı olsa da, bu şey çukurun tabanına hükmediyor, neredeyse duvardan duvara yayılıyordu. Ketahn onunla su arasındaki nispeten dar bir alana inmişti. Taş, tepesinde sarmaşıkların, köklerin ve dalların oluşturduğu ağa değişiyor gibiydi. Bu bitkilerin çukur boyunca büyümesi için bir destek görevi görmüş olmalıydı.

Bir şekilde oraya taşınabilse bile, devasa taşın Ruhlar Mağarası'na sığacağından şüpheliydi.

Çok uzakta ve önemsiz olan soota tekrar seslendi; başka bir dünyada da olabilirdi.

Ketahn ilerlemeye devam etti. Hava etrafında uğulduyor, her bir saç telinin üzerinde, derisinin her bir iplikçğinde ve kemiklerine kadar titreşiyordu.

Bir kolunu uzattı ve avucunu kayanın yüzünde gezdirdi. Kır parçaları ve sert, kırılğan, aşındırıcı bir madde koptu. "Sekiz kat gözleri adına," diye takırdadı.

Bu kirin altındaki taş değildi. En yakın karşılaştırması altındı ama bunun yanlış olduğunu biliyordu; bu olsa olsa altının uzak bir kuzeniydi, başka bir metaldi. Soğuk, katı, inatçı ve yüzeyinde oluşan kabuğun altında inanılmaz derecede pürüzsüzdü. Ve bu enerjiyle ve çok daha derin bir şeyle doluydu - sadece hissedilebilen, duyulamayan bir gümbürtü.

Turuncu ışık yanıp söndü.

Ketahn elini geri çekti ve geri çekildi. Bu kadar yakından, nesnenin yüzeyinin toprak ve pürüzlü lekeler arasında, yosun kümeleri ve sarkan sarmaşıklar arasında parıldadığını görebiliyordu.

Başını geriye doğru eğdiğinde, gözleri göz hizasının üzerinde bir şeye takıldı. Yana doğru kaydı ve arka ayakları üzerinde gerindi, sarmaşıkların bir kısmını kopardı ve daha fazla kiri sildi, hızlı bir şekilde çalışıyordu - bu doğal olmayan ışığın ne kadar süreceğini bilmiyordu.

Yüzeyin yeterince geniş bir kısmı temizlendikten sonra Ketahn geri çekildi.

İşaretler vardı. Kasıtlı işaretler - onun için hiçbir anlam ifade etmeyen ama şüphesiz *bir* anlamı olan yabancı şekiller oluşturan çizgiler. Onlara doğrudan baktığında siyahtılar, ama gözlerini kaydırduğunda

başını iki yana çevirdiğinde, bir havuzun yüzeyine yansıyan güneş ışığı gibi bir parlaklık aldılar.

Neydi bu? Zihni, tanrılar tarafından bu çukura atılan canavarla ilgili hatırlayabildiği her ayrıntıyı gözden geçirerek koşturdu. Açılıp kapanan ateşli gözlerinden birinin yaydığı turuncu ışık, uykusunu bölen her neyse onu mu arıyordu? Canavarın derisi altın olarak tanımlanmıştı ama altın değil miydi? Eğer tanrıların savaştığı bir yerde yürüyorsa...

Bunun ne anlama geldiğinden ya da bu konuda nasıl hissetmesi gerektiğinden emin değildi. Belki de Sekiz'e birkaç kez fazla saygısızlık etmişti ve onlar da onu efsanedeki alev canavarı gibi çürümesi için bu çukura atmışlardı?

Turuncu ışık tekrar söndü. Ketahn'ın görüşünde, canavarın doğal olmayan derisindeki kızgın bir yara gibi kırmızımsı bir artçı ışık kaldı, ancak gözleri yeniden ayarlandığında bu artçı ışık solmadı.

Ketahn'ın çene kemikleri seğirdi ve kendini bir anda, hâlâ yukarıdaki bitki ağına saplanmış olan mızrağını özlerken buldu.

Bu şeyin yan tarafında gerçekten bir yarık vardı.

Ketahn açıklığa yaklaştı. Neredeyse onun iki katı uzunluğundaydı, tabanı bir dişi vrixin geçebileceği kadar genişti ama tepesi ancak bir el genişliğindeydi. Dış malzemesi ezilmiş ve kenarlarından bükülmüştü. Üzerinde yer yer kalın sarmaşıklar ve yosunlar sarkıyordu ama içinde sarkan ve çıkıntı yapan başka şeyler de vardı; bazıları sarmaşığa, bazıları kemiğe benziyordu, çoğu da kirin arasından o tuhaf metal parlaklığına işaret ediyordu.

Toprak ve moloz, yerden hafifçe aşağı doğru eğimli olan tabandan içeri dolmuştu. Burası bir mağaranın ağzı gibiydi -daha önce böyle bir mağara görmemişti.

Bu açıklık ne kadar büyük olursa olsun, hasar ve döküntüler içeriye görmeyi zorlaştırıyordu. Ketahn bunun ötesinde bir mağara ya da belki de bir oda olduğu izlenimine kapıldı.

Yaptığı şeyin aptalca olduğunun farkına varmış olmalıydı. Ölümü çağırdığının farkına varmış olmalıydı ama derin ve gizemli bir şey onu harekete geçirmişti, açıklamanın ya da anlamının ötesinde bir şey.

Ketahn asılı bitkileri bir kenara itti ve mağaraya girdi.

İçindeki sarkan, sarmaşık benzeri şeyler o geçerken kolayca yol verse de, ara sıra keskin kenarların derisine sürtündüğünü hissetti. Etrafındaki enkazda gezinirken kırmızı ışık güçlendi ve

havada uğulduyordu. Artık acımasızdı ve her yerdeydi, altındaki toprakta bile.

Kırmızı ışııkla dolu, her şeyin karanlık görünmesine neden olan geniş bir odaya çıktı. Zemin, tavan ve uzak duvar kırılmış, girdiğı yarıkla aynı hat boyunca yarılmıştı. Bir tarafta, yer seviyesinin altına doğru keskin bir iniş vardı. Diğer tarafta ise çok daha kademeli bir eğim vardı. Kırıklardan daha fazla kemik ve sarmaşık benzeri şey çıkıyordu ama buradaki yırtık daha az sivriydi; çoğı duvar ve zemin boyunca dikdörtgen bölümler halinde parçalanmış gibiydi.

Dışarıdan gelen toprak, kurumuş bir dere yatağıının yıkanmış görüntüsünü yarattığı odanın içine kadar devam etti. Odanın eğimli kenarının dibinde en yüksek noktaya yığılmıştı - ki burası da kısmen bulanık, hareketsiz suyla doluydu. Yıpranmış dallar ve çürümüş yapraklar zemine saçılmıştı.

Hava yoğundu ama kokuşmuş suyun, yüzeyindeki balçığın ve mantarların kokusu olması gerektiğı kadar güçlü değildi.

Ketahn odanın içinde biraz daha ilerledi. Duvarlar, tavan ve zemin dış cepheyle aynı malzemeden değildi, ancak kırmızı ışııkta ve tüm kirin arasında neyden yapıldıklarını söylemek imkansızdı.

Yine de, bir yapıda hiç bu kadar temiz açılar görmemişti, taştan veya başka bir katı maddeden şekillendirilmek yerine en ince ipekten dokunmuş gibi birbirine bu kadar düzgün ve şık bir şekilde uyan parçalar görmemişti.

Ama en ilginç olanı duvarlar boyunca sıralanmış büyük nesnelerdi. Bazıları devrilmiş ya da yerlerinden oynamıştı ama çok daha fazlası düzgün aralıklarla dizilmiş, toz ve kurumuş çamurla kaplanmıştı. Ketahn bunların bilinmeyen yaratıklar tarafından bırakılmış bir tür koza olduğunu tahmin edebilirdi, çünkü bazıları açılmış gibi görünüyordu, ama bu doğru görünmüyordu. Bu yerde doğal olan hiçbir şey yoktu.

Ketahn açık nesnelerden birine yaklaştı. İçinin önemli bir kısmı bir tür sepet gibi oyulmuştu ama içine bir yavruyu, hatta olgunluğun eşiğindeki bir yavruyu bile sığdırabilecek kadar büyük görünüyordu. En az bir buçuk segment uzunluğunda ve yarısı kadar genişti.

İçerisi çamur ve balçıkla kaplıydı, bazıları kırmızı ışııkta parlıyordu. Çukur muhtemelen sel mevsiminde suyla dolmuştu ve bu oda da bundan kurtulmuş gibi görünmüyordu.

Bir sonraki koza nesnesine doğru ilerleyen Ketahn, kiri silmek için elini üzerine koydu. Birikinti, altında pürüzsüz ve hafif kavisli bir şey ortaya çıkarmak için döküldü.

Ketahn'ın çene kemikleri daha fazla kiri temizlerken birbirine çarptı. Pürüzsüz malzeme bulanıktı ama içinden ışık geçiyordu. Bir şekilde renksiz kristalden mi şekillendirilmişti? Daha yakından bakmak için eğildi ama içi bir şey seçemeyeceği kadar karanlıktı.

Belki de bunlar... bir çeşit yumurtaydı? Bu kadar büyük yumurtalardan çıkan yaratıkların boyutlarını hayal bile edemiyordu.

Ketahn bakışlarını kaldırdı ve duvarlarda bir işaret, bir sembol, bir yazı, tüm bunların ne olduğuna dair bir ipucu aradı ama hiçbir şey yoktu. Duvar boyunca uzanan bir girintideki dar bir açıklıktan başka bir şey yoktu ve bu açıklıktan kırmızı ışığın daha fazlası görülebiliyordu.

Açıklığa doğru yürüdü, yaklaştıkça oradan gelen serin havayı hissetti. Bu, bir yerlerde havanın hareket etmesini sağlayan başka bir giriş olduğu anlamına geliyor olmalıydı.

Kısa bir incelemeden sonra, girintinin aslında bir kapı olduğunu belirledi - açıklığa neredeyse mükemmel bir şekilde uyacak şekilde kesilmiş bir levha tarafından büyük ölçüde engellenen bir kapı. Omzunu giriş kapısının çerçevesine dayayarak iki eliyle levhayı sıkıştırdı ve itti.

Döşeme inledi, gıcırdadı ve çınladı, seslerin hepsi Ketahn'ın kemiklerinde hissettiği alışılmadık bir yankıya sahipti. Döşeme kapı çerçevesinin diğer tarafına kayarak tamamen kaybolduğunda, tutuşunu hafifletti, başını eğdi ve içeri süzüldü.

Kendini, tavanı ve duvarları kavisli ama zemini düz olan bir tünelde buldu. Bir tarafta, bir önceki odadan gelen ve tünelin karanlık suya ulaşana kadar keskin bir eğimle aşağıya indiği kırılma vardı. Bol miktarda kir ve pislik olmasına rağmen burada daha azdı.

Ketahn'ın ince tüyleri, tünel boyunca her biri kırmızı bir ışıkla taçlandırılmış daha fazla giriş olduğunu fark ettiğinde düzleşti ve ayağa kalktı. Durduğu yerden, bu kapılardan sadece birinin açık olduğunu görebiliyordu; tünelin tam karşısındakinin.

"Delver, bana rehberlik et," dedi; sesi tünel boyunca yankılanarak yabancı bir şeye doğru uzanıyordu.

Eğer Sekizler çocuklarının yakarışlarını duymuş olsalardı, Ketahn böyle bir yerde cevap vereceklerinden şüpheliydi. Böyle yerler var olmamalıydı.

Tüneli geçti, ellerini kapının iki yanına dayadı ve içeri bakmak için öne doğru eğildi.

Büyük oda, ikisi hariç her yönden ilkinе benziyordu; buradaki kir o kadar kalın değildi ve ima edilen sel hattı o kadar yükseğe ulaşmıyordu, bu da kozadan birkaç şeyi açıkta bırakıyordu.

Zemindeki yarığın yakınındaki kozalardan biri yarılıp açılmıştı. Parçalanmış kabuğundan fırlayan parçaları kir kaplamıştı ama bunlar, kristal benzeri berrak maddenin kırıldığı tepeden gördüklerinin yarısı kadar bile dikkatini çekmemişti.

Kemikler. Eski, kararmış ve daha önce gördüğü *hiçbir şeye* benzemiyordu - gerçi buradaki *hiçbir şey* onun gördüğü *hiçbir şeye* benzemiyordu. İki açık göz deliği ve düz, yassı dişleri olan o yuvarlak kafatasının, kasları ve derisi hâlâ yerindeyken neye benzediğini hayal bile edemiyordu. Canlı ya da ölü, böyle bir yaratıkla karşılaşmamıştı. İskelet kozasından kısmen çıkmıştı, kafası ve bir kolu parçalanmış tepesinden dışarı sarkıyordu.

Kafatası çatlamıştı, bir parçası düşmüştü ve kol kemiklerinde derin kesiklerin bıraktığı gibi sığ oyuklar vardı.

Ketahn diğer kozaları kontrol etti. Çoğu bulutlu örtüleri ve zayıf ışık nedeniyle görmek çok zor olsa da, birkaç tanesinde o garip iskeletlerden birkaç tane daha gördü.

Zurvaşı'yle karşılaşmasının tam da bugün gerçekleşmiş olması, Takarahl'ın yarım günlük mesafeden daha kısa bir mesafede bulunması imkânsız görünüyordu. Yine duvarlarda hiçbir işaret, bu yerin ya da bu yaratıkların doğası hakkında fikir verecek hiçbir oyma ya da heykel yoktu. Belki de... burası bir mezar odasıydı?

Vrix'lerin Takarahl'ın en derin yerlerinde, düzinelerce segment boyunca taş a sayısız delik açılmış böyle odaları vardı. Akıbalaları tarafından geleneksel olarak örülen ham ipek kefenlere sarılan ölü vrixler, Sekiz'in gözetimi altında sonsuza dek bu odalarda uykuya yatırılırdı. Burası da bu tuhaf yaratıklar için benzer bir amaca mı hizmet ediyordu?

Göğsünden düşünceli bir ses yükseldi. Pek çok karanlık ve gizli yeri keşfetmişti ve bu süreçte birkaç eski mezar odası ve terk edilmiş in keşfetmişti ama burası gibi bir yer görmemişti ve burayla ilgili her sorusu cevaplanmadan sadece üç tane daha doğuruyor gibiydi.

Bu yerin, Sekiz'in üstesinden geldiği ateşli canavarla ilgili eski öyküyle ne ilgisi vardı?

Odadan çıkan Ketahn tünel boyunca, önce suyun altında kaybolan kısma, sonra da koridorun iki yanında sıralanan mühürlü girişlerin olduğu diğer tarafa baktı. Başını eğdi ve tünelin o tarafına doğru döndü. Görebildiği kadarıyla bir tanesi hariç tüm kapların üzerinde kırmızı ışıklar vardı; o kapıda da kırmızı ışığın içinde zar zor görülebilen yeşil bir ışık vardı.

O kapıyı kontrol etmeye karar vermeden önce bacakları hareket ediyordu ve onlara karşı koymadı. Neden bir ışık yeşildi? Neye işaret ediyordu?

Birkaç bölüm içinde, sel hattını belirleyen kurumuş çamur ve kalıntılardan oluşan kalın şeridi geçmişti. tesindeki zemin şaşırtıcı derecede temizdi, sanki Arapsaçı'nın tahribatndan henüz etkilenmemiş gibiydi. Hava akm biraz daha belirgin, biraz daha serin, üzerindeki kokular daha sessizdi.

Yeşil ışıklı kapnn önünde durdu. Tamamen kapalıydı ve ereve szdrmazlık levhasından ayrılmış olsa da, belirgin bir boşluk yoktu - en küçük pençesinin ucunu altına sokacak kadar önemli bir şey bile yoktu.

Ketahn yine de denedi, kapı çerçevesinin i tarafn drtt ve pençelerini kapıya bastırarak bir şeyler bulmaya çalıştı. Kapyı açmaya zorlamak için sadece yeterince güçlü bir tutuşa ihtiyaı vardı. Ama kapı levhası pürüzsüz ve sertti ve onun çabalarına boyun eğmeyi reddetti. Parmaklarını kıvrp pençelerini kapıya geçirdiğinde bile en ufak bir iz bırakmayı başaramadı.

Kollarn iki yana aan Ketahn, dört elini de kapnn çerçevesine vurdu ve başını ne eğdi.

Etrafında bir yerlerden garip bir ses geldi, yumuşak ama ürkütücü bir ses, kapı aralığından geri çekilmesine ve bakışlarını etrafta gezdirmesine neden oldu.

Dikkati kapı çerçevesine dönene kadar ellerinden birinin altından yayılan soluk yeşil parltyı fark etmedi. Yavaşça elini kaldrd.

Kapı erevesinin ortaya çıkardığı bölüm diğerlerinden ince siyah bir çizgiyle ayrılmıştı ve şimdi yavaşça titreşmesine rağmen kapnn üzerindeki ışıkla aynı yeşil renkte parlıyordu. Koridora bir göz attığında her kapı aralığında bu küçük dikdörtgenlerden bir tane olduğunu, ancak diğerlerinin hiçbirinin yanmadığn doğruladı.

Tepesinden uzun, yumuşak bir tslama sesi geldi. Ketahn'ın gözleri kaynağı aramak için yukarı fırladı ama sert, kavisli duvarda hiçbir şey göremedi.

Ketahn'ın önündeki kapı, yüksek kaya oluşumlarının arasından esen rüzgârın çıkardığı sese benzemeyen bir sesle kayarak açıldı ve duvarın içinde kayboldu. Ama asıl mucize bir kapının kendi kendine hareket edip kaybolması değil, ötesindeki odaydı.

Mekânda kir ve döküntü yoktu; pırıl pırıl zemin ve duvarlarda en ufak bir leke bile yoktu. Görülebilecek herhangi bir bitki ya da mantar büyümesi de yoktu. Işık saf beyazdı, tavandaki büyük, parlayan dairelerden yayılıyordu; kısa süreliğine güneşten bile daha parlak görünüyordu. Odadan akan hava temiz, serin ve neredeyse tamamen kokusuzdu. Bunun nasıl mümkün olduğundan emin değildi ama bu anlayışsızlık buradaki her şey için geçerliydi.

Ketahn buraya girdiğinden beri ilk kez buranın gerçek rengini biliyordu. Zemin cilalı siyahtı ve üzerine büyük kare desenler kazınmıştı. Duvarlar huzurlu bir bulut gibi beyazdı, düzenli aralıklarla belli belirsiz çöküntüler vardı ama alt üçte birlik kısımları koyu griydi.

Duvarlardaki birkaç büyük, dikdörtgen yama neredeyse tablo gibi görünüyordu, ancak içlerindeki görüntüler ve semboller vrix elleriyle boyanmış herhangi bir şeyden daha net ve daha canlıydı ve bunlar kendi ışıklarını yayıyorlardı.

Bazıları da hareket halindeydi.

Ketahn'ın içindeki belirsizlik ve merak karışımı, en yakın tabloya yaklaşırken gövdesinde tırtıklı, sıcak bir hisle sonuçlandı. İçinde iki eşit sıra halinde dizilmiş yirmi resim vardı. Her biri iki kollu ve iki bacaklı bir varlığın basit bir tasviriydi, tıpkı biçimsiz vrixler gibi. Bunların yarısı diğerlerinden biraz farklıydı; biraz daha küçük, biraz daha kıvrımlı bir şekilleri vardı.

On ikisi koyu kırmızıydı, dökülen kanın rengi. Sekizi parlak yeşildi. Sonuncular görüntülerdeki hareketin kaynağıydı - dışarıda gördüklerine benzer anlamsız semboller yirmi görüntünün hepsinin altındaydı, ama yeşil görüntülerin altındaki semboller birkaç dakikada bir değişiyordu.

Ketahn elini kaldırıp bir dizi değişen sembole dokunurken, "Bu büyü Sekiz'den olmalı," dedi.

Pençesinin ucu sanki sisten oluşmuş gibi resmin içinden geçti. O buna tepki veremedi resim değişti. Sayısız sembol içeren bir kare belirdi ve diğer her şeyi engelledi.

Ketahn elini geri çekip resimden uzaklaştı, ince tüyleri diken diken oldu ve kalbi küt küt atmaya başladı. Şimdi başka bir görüntü vardı - basit bir çizim değil, ama o kadar gerçek bir şey ki, bir an için hiçlikten tuhaf bir yaratık çağırıldığından emin oldu.

Bu sadece yaratığın yüzüydü. Soluk, yumuşak görünümlü bir derisi, başının üzerinde koyu renk saçları vardı; çenesi boyunca, ağzının etrafında ve her bir gözünün üzerinde birer şerit halinde daha kısa saçları vardı. Gözleri, burun delikleri ve ağzı bir vrix'inkine benzer şekilde düzenlenmişti ama sadece iki gözü vardı ve dişleri ya da çene kemikleri görünmüyordu. Sadece ağız parçalarını oluşturan iki tombul, pembemsi et parçası vardı.

O ölü yaratıklar böyle mi görünüyordu? Çok çirkin şeylerdi.

Ketahn döndü ve bakışlarını odanın içinde gezdirdi. Buradaki kozalar kirlenmemişti ve donuk gri dış yüzeylerini, hassas düzlemlerini ve pürüzsüz hatlarını tam olarak görmesine izin veriyordu. Şeffaf malzemeden yapılmış bölümler tahmin ettiğinden daha büyüktü ve kozaların üst kısımları boyunca neredeyse üçte iki oranında uzanıyordu. Tepedeki ışık bu yüzeylere yoğun bir şekilde yansısı da Ketahn her bir kozanın içine yerleştirilmiş figürleri seçebiliyordu.

Toplamda yirmi tane vardı; on tanesi bir duvar boyunca, on tanesi de karşı duvarda.

Hâlâ yaratığın yüzünü ve tüm o sembolleri gösteren hareketli resme baktı. Çekingen bir tavırla kolunu uzattı ve giderek resme yaklaştırdı. Bileğinin bir hareketiyle pençelerini resmin üzerinde gezdirdi ve boş havadan başka bir şeye dokunmayan elini hemen geri çekti.

Sembollerle dolu kare kayboldu ve orijinal resim ortaya çıktı. Resimdeki yaratıkların kozalarla bir ilgisi var mıydı?

Ketahn resimden uzaklaşarak odanın en ucuna doğru yürüdü ve geçerken kozalara baktı. Sekizinin ön yüzünde daha fazla sembolle dolu küçük ışık kareleri vardı. Diğerleri boştu ve boş kozaların her biri kalıntılar içeriyordu. Üçünde sadece kemikler vardı. Diğer dokuz yaratık biraz daha taze ve sağlam görünüyordu, ancak derileri Ketahn'a kurumuş et şeritlerini hatırlatan kösele gibi bir görünüme sahipti.

Ketahn kapıya doğru yürürken her birini inceledi, zihninde oluşan birçok soruyu zapt etmeye çalıştı; hiçbirinin şimdi cevaplanacağından şüpheleniyordu.

Ön yüzlerinde ışıklar olan kozaların hepsinde yakın zamanda ölmüş, neredeyse canlı gibi görünen yaratıklar var gibiydi - ama yaşayan herhangi bir şey bu kadar hareketsiz olabilir miydi?

Hepsi resimdeki gibi soluk tenli ve koyu renk saçlı olmasa da, Arapsaçı'nda bir gün bile hayatta kalamayacakmış gibi küçük, yumuşak ve narin görünüyorlardı.

Ketahn bakışları yaratıklardan birinin üzerine düştüğünde durdu. İlk olarak uzun saçlarını fark etti; saçlar başının etrafında, iplik haline getirilmiş altın gibi parıltıyan teller halinde toplanmıştı. Vrix'in kafasında pürüzsüz, ipeksi saçlar vardı ama bu yaratığın saçları daha yumuşak ve dolgun görünüyordu ve düz değildi; saç telleri arasında bir göletin yüzeyindeki dalgalar gibi dalgalar uzanıyordu.

Yaratığı incelemek için öne doğru eğilerek yaklaştı. Daha küçük, daha ince olanlardan biriydi, derisi soluk ve uzuvları kıvraktı. Diğerleri gibi o da gövdesini, kollarının üst kısmını ve bacaklarının üst kısımlarını kaplayan bir tür kumaşla kaplanmıştı; anlayabildiği kadarıyla iki ayrı kumaş parçasıydı. Sadece kumaşın görünüşünden ipek olmadığını anladı.

Yaratığın ağzının etrafındaki pembe et, bir araya getirilmiş bir çift sulu larva gibi dolgun ve dolgundu ve yuvarlak tümsekler göğsünden yukarı doğru bastırarak beyaz kumaşı gerginleştiriyordu. Yaratığın gözleri kapalıydı ve göz kapaklarından çıkan gür, koyu renkli tüyler, soluk derisiyle koyu bir tezat oluşturacak şekilde yanaklarında duruyordu. Gözlerinin üzerinde de iki ince şerit halinde koyu renk kıllar vardı.

Bu yaratıklar tuhaftı, hatta bazı açılardan iticiydi ama Ketahn'ın ilgisini çeken bir yanları vardı.

Bu doğru değildi. *Bunda* onu büyüleyen bir şey vardı. Yerleştiremeyen bir tür güzellik, herhangi bir vrix'in karşılaştığı hiçbir şeye benzemeyen, bu dünyaya ait olmayan bir şey.

Bu yaratıklar ruhların gölgeli dünyasından mıydı? Ruhların ete kemiğe bürünmesi ve canlı varlıklar olarak yürümesi mümkün müydü?

Ketahn bakışlarını yaratığın kol ve bacaklarına kaydırды. Yaratıkla ilgili diğer her şey gibi onlar da küçüktü. Parmakları inceydi, uçlarındaki pençeler kısa ve küttü ve her elinde fazladan bir parmak vardı ama bir şekilde bu beş parmaklı eller tuhaf ve dengesiz görünmüyordu. Bileklerinden, bacaklarından ve boynundan filizlenen sarmaşık benzeri şeyler vardı, bazıları Ketahn'ın içlerinden akan sıvıları görebileceği kadar inceydi - bazıları kan gibi koyu, biri donuk kehribar, geri kalanı renksizdi.

Arapsaçı'nda geçirdiği zaman ona daha iyisini öğretmişti ama bu yaratığa dokunmayı çok istiyordu. Görüldüğü gibi hissedip hissetmediğini, derisinin

Saçları kabartılmış ipekten daha yumuşaksa, pürüzsüz ve teslimiyetçiydi. Ormanda bu tür dürtülere yenik düşmek sadece tehlikeye davetiye çıkarırdı. Bu kadar zararsız, bu kadar açıklanamaz derecede çekici görünen her şey sadece acı ve felaket getirebilirdi. Bundan iyi bir şey çıkmazdı.

Yine de daha da yaklaşmak için kollarını kozanın dış yüzeyine dayadı; sol alt elinin doğrudan kozanın ön tarafındaki ışık parçasının üzerine yerleştiğini hemen fark etmedi.

Kozanın içinde bir ışık parladı, içindeki yaratığı tamamen aydınlattı ve derisinin o kadar ince ve solgun görünmesini sağladı ki, Ketahn yüzeyin hemen altında akan rahatsız edici mavi damarları gördü.

Her yerden ve hiçbir yerden, herhangi bir vrix'inkine benzemeyen yumuşak, pürüzsüz bir ses geliyor, bozuk, anlamsız kelimeler konuşuyordu.

"Kahlohnist Ayvee Foztor, numburr too wun oh. Normul vytalz. Kunfurm eemur jensee uh waykening see kwens."

Kethan kendini kozadan uzaklaştırdı ve istemeden de olsa kozanın önündeki ışık karesine tekrar bastı. Tanıdık olmayan bir ses duyuldu, kapıda duyduğu kadar yumuşak ama iki kat daha ürkütücüydü. Ön ayaklarını kaldırarak bu sesin kaynağını, yeni, ani tehdidi aradı.

"Eemur jensee uh waykening ee nih shiated," diye devam etti ses. Zeminin altında bir şey gümbürdedi ve Ketahn'ın bacakları boyunca hafif titreşimler gönderdi. Yaratığa bağlı sarmaşıklar aniden boşaldı ve kozanın içi sisle dolup görüşünü kapatmadan hemen önce yaratıktan çekildi.

"Suhb jekt beeng uh waykened wih thout rehk omended uh justmant peer eeyod. Maye suhferr tempor eree lethargee, nawzhuh, dih zeeness, disoree entashun, fuh teeg, end difi kultee konsen trayting. Pleeze kon sult uh mehdikal tek nishun too ree port eh nee ish yoos."

Sekiz'e kadar, bu ruh ne diyordu? Ketahn onun öfkesini mi kışkırtmıştı? Yine boş ellerini, bitki ağına takılmış dikenli mızrağını hatırladı ve hırladı.

Bir ruh böyle bir silahtan zarar görmese bile, Ketahn direnmeden teslim olmazdı.

Koza uzun ve gürültülü bir şekilde tısladı. Ketahn koza açılmadan önce bir parça daha geri çekildi. Şeffaf üst kısım -sadece bir kapak olduğunu aniden fark etti- dik durana kadar kalktı. Kozanın iç kısmı hafifçe gürleyerek yükselip öne doğru eğilirken sis dönüp dağıldı, böylece içindeki yaratık eğik bir şekilde uzandı.

Ama yaratığın kendisi kılını bile kıpırdatmamıştı.

"*Kahlonist too wun oh, welkum too*"- bedensiz ses aniden değişti, sertleşti, derinleşti, daha az... canlı oldu-"*nah vee gayshun daytuh kor uptid. Kurrint lo kayshun un noen. Eemur jensee signull inoprativ.*"

Ruh sessizliğe büründü ve Ketahn'ı yaratığa bakmak zorunda bıraktı.

Yeni bir koku onunla alay etti, temiz, egzotik, çekici bir şey. Tatlı ve bir şekilde kadınsı bir şey.

Ketahn kozaya yaklaştı, bir ön ayağını kaldırdı ve dikkatlice yaratığın koluna sürttü. Göğsünde minnettar bir tril sesi duyuldu. Bu ilgi çekici koku kesinlikle bu solgun küçük şeye aitti ve şimdi daha yakın olduğu için daha güçlü ve tatlıydı.

Sonra bir kolunu uzattı ve parmaklarını uzun, altın rengi saçların üzerinde gezdirirken hem kolunu hem de yaratığın yüzünü izledi. Hayal ettiğinden bile daha yumuşaktı. Avucu yaratığın omzuna yerleşene kadar eli saç tellerini takip etti.

Yaratık en ufak bir hareket yaptı; göğsü şişti ve beyaz kumaş, sanki tahmin edebileceğinden daha fazla ağırlığa ve esnekliğe sahipmiş gibi biraz daha aşağı sarkan göğüs tümseklerinin üzerine gerildi.

Ketahn hareketsiz kaldı ama geri çekilmedi. Yaratığın göğsü gevşedi ve Ketahn derisinde hafif bir ılık hava akışı hissetti. Nefes alıyordu. Bu garip varlık canlıydı. Ve derisi pürüzsüzdü. Yumuşak. Sıcaktı. Avucunun altındaki ipekten daha iyi ve bir şekilde heyecan vericiydi.

Elini yaratığın kolundan aşağı kaydıran Ketahn, kaba derisinin yaratığına *-kendininkine-* sürtünmesinden neredeyse ürperiyordu.

Bu şeyin dişi olduğunu içgüdüsel olarak biliyordu; kokusu da bunu doğruluyordu. Arapsaçı'nda bu açıdan Vrix'lere benzemeyen pek çok yaratık vardı, dişileri daha küçük ve daha zayıf olan pek çok yaratık.

Ve bu eşsiz yaratık *onun* dişisiydi. Ona aitti. Birçok vrix vahşi yaratıkları evcil hayvan olarak evcilleştirmişti; neden onun da kendine ait bir tane olmasındı ki?

Ellerinden biri daha kalktı ve o tümseklerden birinin alt tarafını kavradı. Kesinlikle bir ağırlığı vardı ve başka yerlerindeki etlerinden daha da esnekti. Sıktı, esnekliğini test etti; bir miktar sertliği vardı. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Vrix'in derisi kalındı ve

Fazla et taşıyorlardı; onun küçük yaratığına kıyasla taş kadar serttiler.

Merakla elini indirdi, beyaz kumaşı tutup sıyırmak istiyordu, böylece tümseklerin açıkta neye benzediğini görebilecekti. "*Ve zillaree powurr nyntee fyv pursent dee pleeted. Tohtul siztum faylyur in uh proximet lee too yeerz, nyntee sehvin dayz, end twellv owrs,*" diye duyurdu ruh, önceki sakin tonuna geri döndü. "*Pleez ehvak yuate eemeedi etly.*"

Ketahn ruhun ne söylediği hakkında hâlâ hiçbir fikre sahip olmasa da elini sabit tuttu ve çenesini aşağı indirmeye zorladı. Belki de burası türdeşlerinin inandığı kadar tehlikeli ya da kötü bir yer değildi ama artık gerçeğe karşı çıkamazdı; burası periliydi ve güçlü ruhlar tarafından istila edilmişti. Bu yaratığın ve akrabalarının bir şekilde ruhlar tarafından buraya hapsedilmiş olması bile mümkündü ve Ketahn ona başka türlü sahip olamayacağı özgürlüğü veriyordu.

Ne olursa olsun, burası yeni hayvanını incelemek için uygun bir yer değildi.

Çukurdan çıkmak için güvenli bir yol bulması gerekiyordu ki bu, deneyimli bir vrix tırmanıcısı için bile zor olacaktı, özellikle de başka bir canlıyı taşıırken.

Dikkatlice, dört eliyle yaratığın vücuduna uzandı ve onu üzerine serildiği kozadan kaldırdı. Gevşekti; ona doğru eğilmişti, hafif ağırlığı postunun üzerinde zar zor fark ediliyordu. Ama onun sıcak, yumuşak, minik hissini görmezden gelemedi.

Ketahn bir kolunu bacaklarının altından geçirdi ve bacakları onun üzerine doğru eğildi. Kadının parçalara ayrılmamış uzuvları onu rahatsız ediyordu; bu dişinin her parçası derisinin altında birbirine bağlıydı ve eklemleri neredeyse gizlenmişti.

Onu daha fazla incelemekten kendini alıkoydu. Burası hâlâ bunun için uygun bir yer değildi, özellikle de ruhu uyandırılmışken.

Onu sıkıca göğsüne bastırarak çıkışa doğru döndü. "Sekiz'in yardımıyla olsun ya da olmasın, bu gizemin düğümlerini çözeceğim."

Odadan çıkmadan önce fark ettiği son şey tabloydu. Üzerine çizilmiş yeşil yaratıklardan biri griye dönmüştü; sekizincisi. Başka bir işaret mi? Kraliçe Takari'nin asırlar önce Ruhlar Mağarası'na düşüp kristalleri keşfetmesi gibi onun da bu çukura düşüp onu bulması mı gerekiyordu?

Tekrar diŒiye baktı ve yüzündeki sa tellerini fırçaladı.
"Belki de adın Sekiz olmalı," diye düşünceli bir teklifte bulundu. Sekiz cevap vermedi.

OceanofPDF.com

CHAPTER 5

KETAHN bir eliyle kalın bir kökü kavradı, diğerini tepesindeki açıktaki duran kayaya sıkıştırdı ve bacaklarının uçlarını toprağa gömdü. Son bir hamleyle kendini çukurun kenarına çekti. Altındaki dökülmüş yapraklardan oluşan nemli tabaka hoş bir değişiklikti; bir kere düzdü.

Tırmanıştan sonra kendine gelmesi için birkaç dakika izin verdi, ancak alt kollarına sarılmış olan Sekiz'i tutuşunu sadece hafifçe gevşetti. Aniden alt kollarını başka bir şey için kullanma ihtiyacı duyarsa, en azından bir süre yerinde kalmasını sağlamak için gövdelerinin etrafına biraz ipek iplik bağlamıştı.

Kasları yanıyordu ve keşfinin heyecanı yatıştığı için vücudunun ağrımayan hiçbir yeri kalmamış gibiydi. Arapsacı bu gece onu hırpalamıştı ama harika bir ödül ya da en azından ilgi çekici bir ödül vermişti.

Kendine bir kez daha onu incelemenin zamanı olmadığını hatırlattı. Çukur, Arapsacı'nın pek çok tehlikesine karşı bir sığınak sunmuştu ama şimdi Ketahn ve küçük dişisi açıktaydı. Ne kadar meraklı olursa olsun, ne kadar yorgun ve yıpranmış olursa olsun, mümkün olan tüm aceleyle inine dönmesi gerekiyordu.

Çukura doğru döndü ve gökyüzüne bakmak için başını geriye eğdi.

Büyük ve küçük ay, gölgelikteki yarığın uzak tarafına yaklaşmış, ayın batışına doğru yol alıyordu. Her biri gökyüzünün karanlık fonunda biri gümüş, diğeri pembe, şişmiş birer küreydi ve ışıkları çukura, çevredeki ormanın gölgelerini güçlendiren geniş bir hüzmeye vuruyordu.

Ayın düşüş yönünü belirledikten sonra mızrağını çantasından çıkardı, sıkıca eline aldı ve Sekiz ile Arapsacı'na daldı.

Ketahn yavaşça yukarı doğru ilerledi. Yere yakın durmak yıpranmış bedeni için daha kolay olabilirdi ama ormanın zemininde tehlike her zaman daha büyüktü; sadece yırtıcılar değil, zararlı bitkiler, ölü şelaleler, şüphelenmeyen yaratıkları yutmayı bekleyen gizli çukurlar ve en güçlü vrix'i bile tuzağa düşürecek kadar derin ve aç olan bulanık su ve çamur parçaları.

Gözleri kısa bir süreliğine Sekiz'e kaydı. Onun gibi bir şey burada nasıl hayatta kalmış olabilirdi ki? Boyu bir buçuk santimden fazla olamazdı; iki ayağı üzerinde dursa başının üst kısmının göğsüne ulaşacağından bile şüpheliydi - tabii eğer ayakta durabiliyorsa.

Bir yaratık nasıl olur da iki ayağı üzerinde dengede durabilirdi? Onunki gibi bir vücutla herhangi bir şey nasıl herhangi bir hız veya çeviklikle hareket edebilir?

Sekiz kıpırdamadan önce fazla uzaklaşmamıştı. Ketahn kıpırdamadan durdu, gerilen ve ağır bir nefes veren Sekiz'e baktı. Göğsünde hafif bir titreşim yaratan yumuşak, acılı bir ses çıkardı ama bu seste genellikle vrix'ten gelen bu tür seslere eşlik eden vızıltı veya tıkırtılardan hiçbiri yoktu.

Gözlerinin üzerindeki ince saç şeritleri birbirine yaklaşarak aralarında derisinde bir kırıksıklık oluşturdu ve ağzının köşeleri geriye doğru kayarak dolgun pembe et parçalarını gerginleştirdi. Gözleri daha sıkı kapandı. Gözlerinin arasından aşağı doğru eğimli bir şekilde inen ve ağzının hemen üzerinde bir noktada son bulan tuhaf, etli bir çıkıntının alt tarafında bulunan burun delikleri daha da genişledi.

Ketahn'ın çene kemikleri seğirdi ve başını öne eğdi.

Vrix gözlerini ve ağızlarını açıp kapatabiliyor, çene kemiklerini kaldırıp indirebiliyordu ama bunun dışında yüzlerindeki deri sert ve hareketsizdi. Görünüşe göre bu yaratığın yüzünün her parçası bir şekilde hareket edebiliyor ve değişebiliyordu. Sonuç sinir bozucu olduğu kadar ilgi çekiciydi de.

Ketahn boştaki elini kızın yüzüne götürdü ve başparmağının ucuyla ağzının etrafındaki dolgun, alt ete hafifçe bastırdı. Yumuşak deri dokunuşuna boyun eğdi, arkasında saklı sert dişlere doğru düzleşene kadar parmağının şekline göre kendini şekillendirdi.

Eight yüzünü başka yöne çevirerek altın rengi saçlarının koluna değmesini sağladı. Derisi bu narin dokunuştan heyecan verici bir enerjiyle yüklenmiş gibi titredi. Göğsünün üst kısmında ve gözlerinin üstündeki derisinde minik su tanecikleri toplanmıştı. Ay ışığını küçük noktalar halinde yansıtarak tepedeki küçük, titrek yıldızların bile büyük ve parlak görünmesine neden oluyordı.

Dirseklerinden biri -şaşırtıcı derecede sert bir şekilde- adamın göğsüne dayandı ve itti. Tüm vücudu hafifçe bükülerek gökyüzüne doğru yöneldi. Gövdesindeki kumaş vücutlarının arasına sıkışarak göğüs tümseklerini daha da sıkılaştırdı, öyle ki Ketahn küçük, belirgin tepelerinin ana hatlarını görebildi.

"*Mmph*," dedi.

Sesi yeniden üretmeye çalıştı. Göğsünde gümbürdedi ama aynı olmadığını hemen anladı. *Mmm* daha önce bir vrix'ten duyduğu bir ses değildi ve onun bu sesi nasıl çıkardığından emin değildi. Ve bunu nefes nefese bir sesle bitirmişti - çukurdaki ruhun bazı sözlerinde kullandığı bir ses.

Yakınlarda bir yerde yapraklar sallandı ve bir dal kırıldı. Ketahn yüzünü Sekiz'den yana çevirerek rahatsızlığın kaynağını aradı.

İri bir yaratık, Ketahn'ın sadece birkaç segment aşağısındaki devasa köklerden biri boyunca ilerliyor, yakınlarda büyüyen sarmaşık ve dalları itiyordu. Yaratık çoğunlukla gölgelerin arasında gizlenmiş olsa da, Ketahn onu sadece büyüklüğünden ve hareket etme şeklinden tanıyordu.

Bir Grel. Vücudunun üst kısmı geniş ve güçlüydü; kalın kolları ve uzun pençeleri vardı; kaslı boynu, dişi bir vrix'in çenesine rakip olacak kadar güçlü çeneleri olan küt bir kafaya uzanıyordu. Dört küçük gözü ay ışığından yansıyan minik noktalarla parlıyordu.

Grel oflayıp pufladı, etrafını tararken başını -ve vücudunun üst kısmının çoğunu- bir o yana bir bu yana çevirdi.

Ketahn Sekiz'i göğsüne daha yakın tuttu ve üzerinde durduğu dal boyunca ilerleyerek gövdenin yakınındaki daha derin gölgelere girdi. Grellerin koku alma duyuları zayıftı, bu yüzden gözden uzak ve sessiz kaldığı sürece istenmeyen bir karşılaşmadan kaçınabilirdi.

Sekiz kıpırdandı, başka bir *mmm* sesi çıkardı, bu seferki ilkinden daha acılı ve sıkıntılıydı.

Grel başını kaldırıp Ketahn'a doğru çevirdi, uzun, etli kulakları dikilmişti.

Shaper, beni yaratma.

Ağaç kabukları Grel'in pençeleri altında çıtırdadı. Canavar çenesini açarak keskin, içe doğru açılı dişlerini ortaya çıkardı - ısırıkla birlikte kancaya takılan ve bir daha bırakmayan türden dişler. Grel'in hırıltısı havayı titretecek kadar derindi. Grel muhtemelen Ketahn'dan daha uzun boylu olmasa da, çok daha genişti ve şüphesiz ondan azımsanmayacak kadar ağırdı. O öldürmüştü

ama güçleri, hızları ve dayanıklılıkları onları vrix için bile ölümcül yırtıcılar haline getirdi.

Göğsüne bir şey çarptı. Ketahn bakışlarını dişiye doğru çevirdiğinde dişinin elinin kendisine doğru bastırıldığını ve sıcaklığının derisine işlediğini gördü. Bu onun içinde bir heyecan yarattı. Kadın giderek daha huzursuz oluyordu ve gözlerinin üstündeki saç şeritleri aşağıya düşmüştü.

Eğer fırsat verilirse Grel onu anında parçalara ayırabilirdi.

Ketahn üst kollarını, ön ayaklarını ve alt çenesini kaldırdı, kendini olabildiğince büyük göstermek için genişçe açtı ve tısladı.

Grel'in kulakları seğirdi ve yassılaştı; hayvan yarım adım geri çekildi ve belirsiz, boğuk bir ses çıkardı.

Sekiz, Ketahn'ın kollarında kaskatı kesildi. Gözleri açılarak Ketahn'ın dikkatini yakın tehlikeden uzaklaştırdı. Gözleri de tıpkı geri kalanı gibi tuhaftı. Ketahn'a doğru dönmeden önce bir an yuvalarında yuvarlandılar, kenarlarındaki beyazlık rahatsız ediciydi.

Sadece bakabildi. Gözlerinin beyazı mavinin iç halkalarını çevreliyordu ama gece tam tonunu söyleyemeyeceği kadar karanlıktı. Ve o mavinin içinde, Ketahn'a yöneltilmiş büyük, siyah halkalar vardı. Göz kapakları daha da açıldı ve gözlerinin üzerindeki saç şeritleri havaya kalktı.

Sekiz ağzını açtı ve çığlık attı. Ses yüksek, delici ve ağaçların arasında yankılanarak Ketahn'ın geri tepmesine ve neredeyse dengesini kaybetmesine neden olacak kadar gürültülüydü.

Ketahn aceleyle kollarından birini indirdi ve bir elini kızın ağzının üzerine kapattı. Kız çığlık atmaya devam ederken avucuna sıcak hava üfledi, ancak ses artık büyük ölçüde azalmıştı - yine de yankıları kafasının içinde kaldı.

Küçük ellerinden biriyle onun bileğini kavradı ve o garip bacaklarını tekmeleyerek ve yüzünü ondan uzaklaştırmaya çalışarak onun pençesinde debelendi. Adam ona daha sıkı sarıldı. Bu kadar küçük ve narin görünen bir yaratık için, direnişinde şaşırtıcı bir güç vardı.

Grel'e baktı ve havaya kaldırdığı dikenli mızrağını canavara doğru çevirdi. Silahın yarattığı tek bir darbeye yere sermesi pek olası değildi ama grel'in kaçmasını sağlayacak kadar korkunç bir yara açabilirdi.

Ama grel daha da geri çekilmişti, kulakları kalın boynu ve iri omuzları boyunca tamamen düzleşmişti. Başını eğmişti ve dişleri hâlâ açıktı.

Ketahn'ın çene kemikleri seğirdi ve başını öne eğdi. Hâlâ gözleri faltaşı gibi açılmış olan ve çırpınan Sekiz'e kısa bir süre baktıktan sonra bakışlarını

Grel. Ketahn düşünceli bir sesle elini dışisinin ağzından çekti.

Öncekinden daha da yüksek sesle çığlık attı.

Grel kırık bir hırıltıyla geri sıçradı. Arka ayakları tutunamadı ve canavar kayarak düşerken ön pençeleri tahtada oyuklar açtı. Kendini toparlayamadan grel kökten uzaklaştı, aşağıdaki çalılıkların arasına düştü ve hızla uzaklaştı. Dalların kırılması ve nefes nefese kalması, Arapsacı'nın gece gölgelerinin sığınağına doğru kaçışını işaret ediyordu.

Ketahn birkaç kez grilerin kaçtığını görmüştü ama böylesine dehşet içinde olanını hiç görmemişti.

Elini tekrar Sekiz'in ağzına doğru indirdi. Sekiz elini tokatladı ve pençeledi, dokunuşundan kaçmak için başını bir o yana bir bu yana çevirdi.

"Hayır! Dohnt tuch mee!" Sekiz'in sözleri ruhun kullandıklarına benziyordu ama sesi farklıydı. Ruhunkinden daha yüksekti, daha sertti ve duygularla doluydu. Duygularla.

Kızın kokusunun inceden inceye değiştiğini ancak o zaman fark etti; kokuda ekşi bir korku vardı. Eğer çığlıkları Arapsacı'ndaki diğer yırtıcıların dikkatini çekmeye yetmediyse -ki kesinlikle yetmişti- o zaman kokusundaki korku izi kesinlikle bunu yapacaktı.

Biraz daha güç kullanarak avucunu kızın ağzına bastırdı. Kadın iki eliyle adamın ön kolunu kavradı ve kör pençelerini adamın derisine batırdı ama pençeleri adamın acıdan ziyade heyecanlanmasına neden oldu.

"Sessizlik," dedi.

Sekiz, omuzlarını ve göğsünü kabartan ve karmakarışık saçlarının tellerini aşağı yukarı savuran titrek ve nefes nefese nefesleri dışında hemen duruldu. Gözleri suyla dolmuş gibi parlıyordu, solgun teninde daha fazlası toplanmıştı ve üst giysisinin kumaşı nemliydi.

"Sessiz ol, Sekiz." Ketahn mümkün olduğunca tehditkâr görünmemek için çene kemiklerini indirdi. "Sakin ol. Bu kadar gürültü yapmak senin için güvenli değil."

Kadın ona baktı, gözleri iri ve anlamsızdı ve avucuna yabancı sözcüklerden daha fazla ses çıkardı. Boğuk sesler ona engelsiz konuştuğu zamanki kadar anlamlı gelmiyordu.

Ketahn ön ayaklarından birinin ucunu ağaç kabuğuna sürttü. Önündeki yolculuk uzun değildi ama tehlikeliydi, hatta eğer yapabilseydi daha da tehlikeliydi.

talimatlarına uymadı. Arapsaçı'nda birkaç günden fazla zaman geçirmiş olan herhangi bir yaratık sessiz kalmayı, yerden yüksekte durmayı ve tetikte olmayı bilmeliydi.

Sekiz tekrar sessizliğe gömüldü. Geçen zamana sadece Ketahn'ın kalbinin atışları damgasını vurdu, onun tekrar konuşmasını beklerken her an hem bu küçük dişi hakkındaki merakını hem de ininin güvenliğine ulaşma aciliyetini artırdı.

Yavaşça elini kızın ağzından çekti. "*Lütfen, ne olduğunu bilmiyorum-*"

Bir hışımla tekrar ağzını kapattı. "Sessiz ol."

Kız inledi ama bu sefer ona karşı koymadı. Onu anladığından mı yoksa kendini yorduğundan mı emin değildi ama bundan hoşlanmamıştı - tıpkı kokusundaki korkudan hoşlanmadığı gibi. Kollarında titriyordu, belli belirsiz ama fark edilir bir şekilde.

Ketahn bir nefes daha çekerek elini tekrar kızın ağzından çekti ve bir parmak kadar uzakta durdurdu.

Sekiz'in ağzı açıldı, tombul et parçaları birbirinden ayrıldı ve pembe dili dışarı kayarak et parçalarının üzerinde gezindi. Ketahn'ın kolu gerildi, onu tekrar susturmaya hazırды, ama o sadece küçük dilini ağzına geri çekti ve o dolgun parçaları birbirine bastırdı. Çenesini arka arkaya iki kez eğip kaldırdı.

Bu bir tür jest gibi görünüyordu... ama ne anlama geliyor olabilirdi? Açlığını belirtmek için dilini ağız parçalarının etrafında mı dolaştırıyordu?

Onun türünün bir tür kurnaz, aldatıcı yırtıcı olma ihtimalini göz ardı edemezdi...

Ketahn sorularını bir süreliğine kendi ağlarını örebilecekleri zihninin arka tarafına attı. Bu yaratığa olan saplantısı tehlikeli bir şekilde dikkatini dağıtıyordu.

Onu göğsüne daha sıkı sararak yolculuğuna devam etti. Gözlerini sıkıca kapattı, kollarını kendine doladı ve kıvrıldı. Tekrar konuştuğunda, onu uyarma zahmetine girmedi; sesi ancak bir fısıltıydı.

"*Pleez bee uh dreem. Pleez bee uh dreem. Pleez...*"

Sözleri Ketahn için bir anlam ifade etmese bile, konuşmasının önemi seyahat ederken onu etkiledi. Kendi türü dışında konuşma yeteneğine sahip bir yaratıkla hiç karşılaşmamıştı. Arapsaçı'nın hayvanlarının kendi çağrıları vardı.

çok şey anlatıyordu ama hiçbir Vrix'in konuştuğu dil kadar karmaşık değildi... ve Sekiz'in dili de bir o kadar karmaşık görünüyordu.

Vrix değil, hayvan değil, ruh değil... O neydi?

Onun.

Başka bir şey olmasa bile, o onun kızıydı. Gerekirse onun gizemlerini teker teker çözecekti. Ama onu Takarahl'a götürmeyecek, kraliçenin huzuruna çıkarmayacaktı. Onu kimseyle paylaşmayacaktı.

Yolculuklarının geri kalanı boyunca bu pozisyonda kaldı, titredi ve adam giderek daha yükseğe tırmandıkça daha da gerildi. Kadının ara sıra fısıldadığı şeyler Ketahn'ın anlayamayacağı kadar yumuşaktı, zaten anlaması da mümkün değildi ve orman çoğunlukla sessizdi, bu da Ketahn'a düşünceleriyle ve onlara hâkim olan sonu gelmez sorularla savaşmak için çok fazla zaman bırakıyordu.

Sonunda inine yaklaştığında, Ketahn çökmeye hazırdı. Sanki bu tek gün içinde yüz yıl geçmiş, sanki sabahki olaylar başka bir yaşamda gerçekleşmiş gibi hissediyordu. İnine minnetle baktı. İni yerinde kalacak ve bir barınak görevi görecektik kadar sağlam hale getirmek için tüm ipeği, sarmaşıkları ve dalları bir araya getirmenin en iyi yolunu bulması sekiz gününü almıştı. Desteklere düzgün bir şekilde sabitleyemediği için ilk yapısını mahvetmişti.

Ama bu in yıllarca Arapsaçı'nın yapraklı gölgeliklerine yakın bir yerde asılı durmuş, onu çevredeki dallara bağlayan ve ağırlığını onların arasına yayan geniş bir ipek ağla asılı kalmıştı. Vrix ağına tırmanmaya alışkın olmayan herhangi bir yaratığın ona ulaşması pek mümkün değildi.

Ketahn dikenli mızrağını çantasına bağlamakta ve ağa çıkan sandığa tırmanmakta tereddüt etmedi; ağrıyan vücudunun bir an bile dinlenmesine izin vermek onu en azından sabaha kadar hareket edemez hale getirecekti. Sekiz, ağırlığı göğsüne baskı yaptığı anda aniden, telaşlı bir ses çıkardı, kollarını ortasına doladı ve sıkıca tuttu.

Yavaşça öttü ve üst elleriyle ağı tuttu. Ağacı bırakıp sırtı yere dönük bir şekilde asılı kalarak ağın ortasındaki ine doğru sürünmeye başladığında

Sekiz'in telaşı daha da arttı. "*Naht gunna luhk,*" diye fısıldadı, kör pençeleriyle derisini tırmıklayarak. "*Naht reel. Eetz naht reel. Oh Tanrım, aym gunna bee sik. Pleez bee uh*

dreem."

"Güvendeyiz, Sekiz," dedi.

Onu rahatlatmak istemişti ama sözleri tam tersini yaptı; kadın ona sarıldı, vücudu titriyordu. "*Dohnt wanuh fahl. Dohnt wanuh bee*

Eetun. "Lütfen bana yardım edin."

İnine yaklaştıkça onu daha sıkı tuttu ama bu, inin dış kısmına tutunup alt kısmındaki girişe doğru ilerlemek için baş aşağı döndüğünde çılgılık atmasını engellemeye yetmedi. İn onun hareketiyle zıpladı ve sallandı ama destekler sağlamdı; düşmeyecekti.

Saçları yüzüne düşerek onu yeniden kokusuyla çarptı. Göğsünün derinliklerinde bir gümbürtü duyuldu. Sekiz'in kokusu tuhaf olduğu kadar çekiciydi de. İninde hoş karşılanacak bir varlık olacaktı.

Neyse ki çırpınmadı ya da mücadele etmedi ama anlamsız dilini hızlı ve paniklemiş bir sesle konuşmaya devam etti. Adam kendini yuvarlak çalışma odasının yan tarafındaki alçak açıklıktan çekip rahatlatıcı, tanıdık karanlığa girdiğinde hâlâ konuşuyordu.

Bacaklarını yere koyar koymaz uzandı ve örme dalların arasına yerleştirdiği kristalin üzerindeki örtüyü kaldırarak alanı yumuşak mavi bir ışıltıyla doldurdu. Evde olmanın verdiği rahatlama çok güçlüydü; neredeyse vücudunun gevşemesine izin verdiğinde yaşayacağı rahatlama kadar güçlüydü.

Onu ve Sekiz'i birbirine bağlayan ipek ipi çıkardı ve yavaşça yere yatırdı.

Bacaklarını vücuduna yaklaştırarak, uzaktaki duvarın kıvrımına yaslanana kadar ondan geri çekildi. Gözleri iriydi, onu ilk gördüğünden çok daha solgun görünüyordu ve yüzünün etrafındaki saçlar nemliydi ve tenine yapışmıştı. "Aman *Tanrım, lütfen bana dokunmayın.*"

Korku kokusu ondan yayılıyordu; anlaşılan barınak ve güvenlik onun dehşetini dindirmeye yetmemişti.

CHAPTER 6

Ivy'ye Somnium'da rüyalar göreceğini söylemişlerdi, *canlı* rüyalar. Ve şimdi hepsi puslu ve uzakta olsalar bile, birçok rüya gördüğünü biliyordu, ama bu...

Bu bir kabustu.

Ivy gözlerini sıkıca kapadı ve kendine daha sıkı sarıldı. Vücudu titriyor, korku ve ürpertiyle sarsılıyordu. Hatırladığı son şey kriyojenik odada yattığı ve kendisini kriyojenik uykuya hazırlayan teknisyenlere baktığı oldu. *Somnium*'un yolculuğunda yer alacağı, Dünya'dan ayrılıp Xolea'da yeni bir koloni kuracak ilk kolonistlerden biri olacağı, yeni bir ev, yeni bir hayat, yeni bir başlangıç yapacağı için endişeli ama heyecanlıydı.

Böyle uyanmaması gerekiyordu.

Uyanık değilim. Hâlâ uyuyorum, hâlâ rüya görüyorum. Bu gerçek olamaz.

Ivy dudaklarını birbirine bastırdı, ön kolunu kavradı ve sertçe çimdikledi. İçinden bir çığlık koptu. Alnını duvarın örme dallarına yasladı ve birbiri ardına ağır, kesik kesik nefesler çekti. Hava yoğun ve nemliydi, toprak ve ahşap kokuyordu ve maun gibi baharatlı bir şey daha vardı.

Onu buraya getiren şey alçak, belirsiz bir ses çıkardı; hırlamaya bu kadar yakın olmasaydı endişesini dile getirdiğini düşünebilirdi.

"Böyle bir şey olamaz. Bu bir kâbus." Ivy ellerini saçlarına götürdü ve saç tellerini kafa derisine yaklaştırarak bir başka acı patlamasına neden oldu. Gözyaşları gözlerini yaktı ve yumuşak bir inilti çıkardı, ama sadece daha sıkı kavradı. "Gerçek değil, gerçek değil, gerçek değil."

Yuva sallanıyordu. Ivy canavarın yaklaştığını hissetti ama artık bakmak, onu görmek istemiyordu. Daha da fazla kıvrıldı ve

Duvara yaslanmıştı; eğer yapabilseydi kendini duvara sıkıştırabilirdi.

Büyük, sert ve güçlü bir el bileğini yakaladı ve başından uzaklaştırdı. İrkildi, yüzünü yaratığa doğru çevirirken gözlerini açtı ve kolunu yaratığın elinden çekti.

Yaratık yuvanın daha sert bir şekilde sallanmasına neden olarak geri çekildi ve vücudu duvardaki kristalin yaydığı yumuşak mavi ışıqla yıkanarak durdu. Ivy'nin gözleri büyüdü. Parlayan sekiz mor göz ona bakıyordu.

Canavar

Örümce

k.

Kabus.

Ivy bakışlarını yaratığın üzerinde gezdirirken bu sözler ve daha binlercesi sisli beyninde yuvarlandı. Şu anda olduğu gibi yere yığıldığında bile çok büyüktü. Altı buçuk, belki de yedi metre boyunda, vücudu sert açılar ve yağsız kasların bir karışımıydı. Gövdesi insansı bir yapıdaydı, geniş göğsü dar bir bele doğru iniyordu ama arka tarafı... Bir örümceğin arka tarafı gibiydi.

Canavarın biri diğerinin üzerinde olmak üzere iki çift kolu ve *altı* bacağı vardı - uzun, çok eklemli örümcek bacakları, bu yuvanın herhangi bir yerinden ona ulaşabilecek kadar uzundu. Ellerin her birinde üç parmak ve bir başparmak vardı ve hepsinin ucunda siyah pençeler bulunuyordu. İki ön bacağının arasında, karnının alt kısmına doğru sıkışmış daha küçük uzuvlar da vardı.

Kalın bir boyun yaratığın kafasına ve yüzüne uzanıyordu... Yüzün parçaları bir insanınki gibi düzenlenmişti ama yaratık insandan farklıydı. Yüzü sert, neredeyse maskeye benzer bir görünüme sahipti; alnından yukarı ve geriye doğru uzanan iki sivri tepesi ve şakaklarının arkasına yerleştirilmiş, altta katmanlı iki tepesi daha vardı. Ağzı yüzünü boydan boya kesen bir yarıktan ibaretti ve sadece iki yanındaki sivri diş benzeri çıkıntılarla bölünmüştü ama bunlar bir insanın elmacık kemikleri ile şakaklarının arasından çıkan güçlü çene kemikleri ile kıyaslanamazdı. Beyaz çizgileri olan uzun siyah saç telleri başlığın arkasından akarak yaratığın omuzlarına dökülüyordu.

Tüm bunlara rağmen, bu canavarın hemen göze çarpan bir güzelliği vardı. Derisi siyahtı ama üzerinde işaretler vardı; başının tepesinde, ön bacaklarının eklem yerlerinde ve uçlarında, hatta çene kemiğindeki kötü dişlerin üst kısımlarında bile. Ve bu işaretler, bazı şeylerin ultraviyole ışıqla altında parladığı gibi soğuk beyaz ve yoğun mor renkte parlıyordu.

Ivy ellerini göğsünde birleştirdi ve gözlerini yaratıktan alamayarak başını salladı. "Sen gerçek değilsin. Sen sadece bir... bir rüyasın. Bir kâbussun."

"*Kir ven'dak unir kess'ani ikarahl,*" dedi yaratık. Sesi alçak, katmanlı, hırıltılıydı ve ince tıkırtılar ve hafif vızıltılarla doluydu. Sesleri çıkarırken çenesi açılrsa da dudakları hareket etmiyordu.

Dudakları *yoktu*.

Ancak ağzının içinde keskin dişleri ve mor işaretleriyle aynı renkte olan uzun bir dili vardı.

Ivy ürperdi. Sonra hatırladı. Bu onunla ilk konuşması değildi. Uyandığında kendini onun pençelerinde bulduğunda konuştuğunu hayal meyal hatırlıyordu. O... sanki sessiz olmasını istiyormuş gibi ağzını kapatmıştı. Tekrarladığı kelime neydi?

Sheevix?

Titrek bir nefes aldı. Belki... belki de onu yemeyi planlamıyordu? Henüz ona zarar vermemişti.

Anahtar kelime henüz var, Ivy.

Bu yaratık her şeyden çok meraklı görünüyordu. "Nesin sen?" diye sordu sessizce.

Başı hafifçe eğildi ve Ivy emin olamasa da gözlerinin ağzında olduğuna yemin etti. Yüzünün iki yanındaki çene kemikleri seğirdi, biraz yükseldikten sonra tekrar gevşedi. Bu uzantıların uçlarındaki sivri uçlar en az avuç içi kadar uzundu ve her biri ölümcül bir sivri uçla sonlanıyordu.

"Bana zarar verecek misin?"

Neden onunla konuşmaya zahmet ediyordu ki? Bu yaratık onu anlayabilecek gibi değildi.

Çünkü konuşmak beni sakinleştiriyor.

Konuşmak zihnindeki sisin dağılmasına da yardımcı oluyordu. Yine de bu nedenlerden daha fazlası, bu canavarı en azından şimdilik uzak tutuyor gibi görünüyordu. Yaratığın onu anlamadığı açıktı, o da onu anlayamıyordu ama sözlerinden etkilenmiş görünüyordu.

Yaratığın örümcekli bacakları bükülerek vücudunu yere yaklaştırdı. Bu iyiydi, değil mi? Saldırmak için gerilmiş gibi görünmüyordu. Sakin kaldığı sürece Ivy'nin düşünmek için zamanı olacaktı.

Derin uzay cenneti olarak tanımlanan Xolea'ya indikten sonra bir tıp teknisyeni tarafından uyandırılmış olması gerekiyordu. Ivy

ve diğerkoloncileresöylenmişti... Onlara *ne* söylenmişti? Tüm yolculuk boyunca uyuyacaklar, durağanlık içinde rüya göreceklerdi. Eğer acil bir durum olursa, herkesin güvenliğini sağlamak için protokoller vardı.

Ama diğerkileri neredeydi, teknisyenler ve mürettebat neredeydi? Gemi neredeydi? Ne olmuştu?

Karnına keskin bir ağrı saplandı. Yüzünü buruşturdu, gözlerini kapattı ve bir elini karnına götürerek, rahatsızlığını giderecekmiş gibi bastırdı.

"*Arvok elad kess'ani zikarn,*" dedi yaratık. Ses tonundaki bir şey sorgulayıcı gibiydi.

Gözlerini açtığında yaratığın alt kollarını bacaklarına dayamış ve omuzlarını kamburlaştırmış bir şekilde kendisine doğru eğildiğini gördü; menekşe rengi gözleri ürkütücü mavi ışıktahâlâ parlıyordu.

Neyse ki Ivy'nin göğsündeki gerginliğin bir kısmı azalmıştı. Yavaş ve derin nefes alarak elini kaldırdı, avuç içi dışarıdaydı. "Kal."

Yaratık başını yana eğdi, çene kemikleri kısa bir süre titredi. "*Sss- tay?*"

Gözleri irileşti. "Sen... sen beni anladın mı?"

"*Arvok elad et unixt sss-tay, Vel?*" diye sordu yaratık. "*Kir ven'dak unir kess'ani ikarahl.*"

Ön bacaklarını düzelterek vücudunu ona doğru kaydırđı.

Ivy'nin kalbi hızlandı. Avucunu tekrar ona doğru itti. "Hayır. Geri çekil."

Yaratık durgunlaştı, gözleri kızın eline bakmak için eğildi. Çekingen bir tavırla kollarından birini uzattı. Ivy yaratığın parmaklarını düzeltmesini, avucunu düzleştirmesini ve onunkine bastırmasını izledi.

Bu el onunkinden iki kat daha uzundu, kalın, güçlü, pençe uçlu parmakları vardı. Derisi sert ve pürüzlüydü ama sıcaktı ve yaratığın dokunuşu şaşırtıcı derecede nazikti. Ivy birkaç saniye boyunca bu karşılaştırmaya baktı. Solgun, minik eli yaratığınkine karşı, çok farklı ama yine de bir şekilde... bir şekilde benzer.

Sonra dev örümcek-şeyin ona dokunduğunu fark etti. Nefes nefese kaldı ve elini geri çekti.

Yaratığın parmakları hafifçe büküldü. Avucunu yüzüne doğru çevirdi, elini gevşek bir yumruk haline getirip indirmeden önce huşu içindeymiş gibi baktı.

"*Kess elad ahn'vi, ahn'jesh. Noth ven kess elgath, Vel?*" Yaratığın sesi şimdi daha yumuşaktı, hâlâ tamamen yabancıydı ama merak ve

Merak.

Ivy kaşlarını çatarak başını salladı. "Seni anlamıyorum."

Gözlerinde zekâ vardı. Yaratığın görünüşü ne kadar korkutucu olursa olsun bunu inkâr edemezdi. Bir dil konuşuyordu - anlayamadığı bir dil, ama yine de bir dil. Eğer ona zarar vermek isteseydi, bunu çoktan yapmış olurdu.

Somnium'a binmeden önce aldığı aylarca süren eğitimi hatırlamakta zorlandı ama hâlâ uyku sisi içinde kaybolmuştu... O seminerlerde ve atölyelerde yabancı bir türle ilk teması kurmakla ilgili herhangi bir şey olması muhtemel değildi. Xolea'nın ıssız olması gerekiyordu. Seçilme nedenlerinden biri de buydu, değil mi?

Temel bir anlayış - bu yaratıkla ihtiyacı olan şey buydu. İletişimi geliştirebilecekleri bir başlangıç noktası. İkisi de konuşabilirse, anlamlarını daha iyi ifade etmenin yollarını bulabilirlerdi.

İki elini de göğsüne götürdü. "Benim adım Ivy."

Yaratık tekrar ona doğru uzandı, çok yavaş hareket ediyordu. Ivy'nin içini bir titreme kapladı. Gerildi ve olabildiğince sıkı bir şekilde duvara yaslandı.

Parmaklarını bükerek pençelerini ondan uzağa doğru yönlendiren yaratık, parmak eklemiyle omzuna vurdu. "*Vel*."

Vel mi? Bunu daha önce de söylemişti. Hafifçe gevşeyerek gözlerini yaratığına kilitledi ve başını salladı. "Hayır." Kalın kalın yutkunarak parmaklarını tekrar göğsüne dokundurdu. "Ivy."

Yüzünü ona yaklaştıırken yaratığın göğsünden bir başka gümbürtü duyuldu. Gözleri kısıldı - en azından büyük, ortadakiler. O büyük çene kemikleri sanki kapanmak üzereymiş gibi sıkılıyordu. Yaratık parmak eklemiyle tekrar ona vurdu, bu sefer göğsünün ortasına. "*Ay- vee*."

Başını salladı. "Evet. Ivy."

"*Ay-vee. Ay-vee...Fawz-tor?*"

Ivy'nin nefesi kesildi. "Adımı biliyor musun? Ivy Foster?"

"*Ay-vee Fawz-tor*," diye tekrarlardı yaratık, derin, insanlık dışı sesiyle onun adını egzotik bir şeye dönüştürdü. Başını eğerek gözlerini kızın yüzüne doğru dikti. "*Et althai'ur ikar Ay-vee Fawz- tor. To won oh*."

Kriyo odasında delirmiş miydi, yoksa bu uzaylı örümcek gerçekten de Ivy'ye adını ve kolonist numarasını mı söylemişti? Bu... bu mümkün değildi,

O muydu? Nasıl bilebilir?

Kaşları çatıldı. "*Somnium*'un nerede olduğunu biliyor musun?"

Yaratık elini indirirken çene kemikleri sarktı. "*Kess'ani ikarahl, Ay-vee, othan elad tharashi. Kir ven'dak unir othan.*"

Tamam, o anlayış anını kaybediyoruz. Geri adım atalım.

Ellerini kaldırdı ve göğsüne dokunarak adını tekrarladı. Sonra avuçlarını yukarı kaldırarak yaratığa doğru işaret etti ve kaşlarını kaldırdı.

Yaratık onun ellerine baktı. Kendi ellerinden ikisini havaya kaldırdı ve onun avuçlarını yukarı kaldırma hareketini taklit ederek, bu kadar yakından daha çok zırlı bir kaplamaya benzeyen göğsüne dokundu. "*Ketahn tes Ishuun'ani Ir'okari.*"

Ivy gözlerini kırıştırdı. Bu... çok fazlaydı. "*Ketahn tes Ishuun a...uh...*"

Yaratık bir kolunu tekrar uzattı ve daha önce olduğu gibi aynı nezaketle Ivy'nin bileğini tuttu. Korkudan mı yoksa meraktan mı bilinmez, yaratık ona yaklaşıp titreyen elini göğsüne götürürken Ivy karşı koymadı.

"Ketahn," dedi başını eğerek.

"Ketahn," diye tekrarladı Ivy. Bakışları eline ve elinin etrafındaki uzaylı etine sabitlenmişti. Ketahn'ın derisi kalın, kösele gibi bir his veriyordu ama şaşırtıcı derecede esnekti. Altında kesinlikle sert kas ve kemik vardı, ama yüzeyde sıcaktı ve hatta biraz esnekti. Başparmağı seğirerek derinin üzerinde gezindi.

Nasıl bildiğinden emin değildi ve buna bu kadar kesin inanmak için bir nedeni de yoktu ama Ketahn'ın erkek olduğundan emindi.

Ketahn'ın göğsünde başka bir ses titreşti, Ivy'nin duymaktan çok hissettiği bir ses

-Kısmen içerik mırıltısı, kısmen kaplan hırıltısı, ama her ikisinden de çok daha alçak ve sessiz.

Başını geriye eğen Ivy, gözleri bir kez daha onunkilerle buluşana kadar bakışlarını yavaşça kaldırdı. Adam başını eğdi ve saçlarının bir kısmını daha omzunun üzerinden dökerek Ivy'nin ön koluna değdirdi. Bu dokunuş gıdıkladı, kolunda karıncalanma hissi uyandırdı ve Ivy irkilerek elini adamın elinden çekti.

Ketahn avuçlarının dördünü de ona gösterdi ve kendini yere yakın tutarak geri çekildi. "*Kir kala'dak zakash kess, Ay-vee.*"

Uzak duvara ulaştığında gövdesini bükerek yuvanın yuvarlak giriş deliğine bir bez parçası çekti. Ivy, kendisi ile dışarıdaki uzaylı ormanı arasında ince de olsa bir bariyer olduğu için minnettar mıydı, yoksa bu şeyle birlikte gerçekten burada kapana kısıldığının dehşet verici bir kanıtı mıydı, emin değildi.

Hayır... onunla.

Omuzlarına asılı duran çantayı ve beraberinde silahı çıkarırken gözlerini ondan ayırmadı. Neredeyse boyu kadar olan mızrağın ucunda beyaz bir ip ve başında da keskinleştirilmiş obsidyene benzeyen büyük, dikenli bir parça vardı. Ketahn mızrağı duvara dayadı ve çantasını yere koydu.

Ivy duvara yaslandı ve kollarını bacaklarına dolayarak onları göğsüne çekti. Ketahn onu buraya getirdiğinden beri ilk kez etrafına baktı. Burası devasa boyutlarda, oval şekilli bir kuş yuvası gibiydi ama bir hayvanın bu kadar karmaşık bir şey inşa edebileceğinden şüpheliydi.

Duvarları oluşturan dallar ve sarmaşıklar, büyük bir hasır sepet gibi tekrar eden desenlerle örülmüştü ve içlerine beyaz iplerden daha fazlası geçirilmişti. Çekingен bir tavırla parmaklarını yanındaki duvarda duran iplerden birinin üzerinde gezdirdi. Dokunduğunda şaşırtıcı derecede yumuşaktı, hayal ettiği gibi değildi ama çok az esnekliği vardı.

Oraya buraya asılmış ipek parlaklığında kumaş parçaları vardı ve zemin yumuşak kürklerle kaplanmıştı. Daha yukarıda, doğrudan duvara örülmüş, içinde kil kaplar ve çömlekler, kürk ve deri parçaları ve bazıları Ketahn'ın mızrağıyla aynı malzemelerden yapılmış daha fazla alet ve silah bulunan çok sayıda sepet vardı.

Bu yerin ve içindeki eşyaların işçiliği -zanaatkârlığı-, Ketahn'ın konuşma dili ve tavırları arasında, zeki bir türün parçası olduğu açıktı. Açıkçası, uzayda yaşayan bir halk olmaktan biraz uzaklardı... ama mağaralarda yaşayıp ateşe tapmıyorlardı.

Öne doğru eğildi ve alnını dizlerine dayadı. Başında donuk bir zonklama vardı, gözlerinin arkasında yoğunlaşmıştı ve daha önce Ketahn'ın elinden kurtulmaya çalışmaktan başka bir şey yapmamış olmasına rağmen, bitkin düşmüştü. Kriyosleep yeterli olmamış mıydı?

Ne zamandır durağanlıktaydı?

Başka bir bilgiyi hatırlayınca göğsü daraldı; kendisine ve diğer kolonicilere Xolea'ya yolculuğun altmış yıl süreceği defalarca söylenmişti. Oraya vardıklarında, Dünya'da tanıdıkları insanların çoğu muhtemelen ölmüş olacaktı.

Ivy bu düşünceleri bir kenara itti. Bu yolculuğa çıkmaya karar verdiğinde sonuçlarını biliyordu. Ama yardım edemedi ama

merak ediyorum.

Ailesi onu özlemiş miydi?

Göz kapakları sarktı ve başı öne eğildi ama onu aşağı çeken ağırlıkla savaşarak gözlerini açmaya zorladı. Uyumanın sırası değildi; bir metre ötesinde bir örümcek canavarı vardı ve bilinci yerinde olmazsa kendini savunamazdı.

Ketahn'dan gelen sesleri, yumuşak trilleri ve kaba, alçak mırıltıları görmezden gelmeye çalıştı ama yapamadı. Orada değilmiş, gerçek değilmiş gibi davranmak istemekle, tetikte olmak istemek arasında kalmıştı.

Ama sonunda vücudu gevşedi ve göz kapakları ağırlaştı. Farkında olduğu son şey, uykuya yenik düşmeden önce uzun, iç çekerek aldığı bir nefes oldu.

OceanofPDF.com

CHAPTER 7

IVY ACI DOLU BİR INILTIYLA UYANDI. Aklını toplamaya fırsat bulamadan midesine kramp girdi. Karnından acı fişkırdı ve yan tarafına doğru kıvrıldı, kasları gerildi ve derisinde boncuk boncuk terler oluştu. Kendini boşlukta ve mide bulantısı içinde hissediyordu, midesini boşaltma tehlikesiyle karşı karşıyaydı - zaten midesinde bir şey de yoktu.

Bir elini karnına bastırdı ve derin, eşit nefesler alarak hislerin kaybolmasını istedi. Acıkmış ve susamıştı ve vücudu kriyo-uykunun etkilerini yaşıyordu. Tıbbi teknisyenlerin buna staz hastalığı dediklerini duymuştu.

Ama birinin ona yardım etmesi gerekiyordu. Protokol böyleydi. Tıp teknisyenleri kriyo-uykudan uyandıktan sonra herkese yardım edecek, staz hastalığına yakalananların acı ve rahatsızlıklarını gidermeye yardımcı olacak, her şeyin normale dönmesini sağlayacaktı.

Ve sonra Ivy'nin olmak istediği her şey olabileceği güzel yeni bir dünyada güneşli günler olacaktı.

Tek yapması gereken buna biraz daha katlanmaktı... ve bu acı yeni bir başlangıç için ödenecek küçük bir bedel değil miydi?

Ayak bileğine bir şey sürtündü; sıcak ve sert bir şey. İri bir el topuğunu kavrayıp ayağını nazikçe havaya kaldırırken Ivy'nin kaşları çatıldı. Neden bir teknisyen tıbbi muayeneye onun ayağıyla başlasın ki?

Bir şey -parmak mı?- hafifçe ayağının altından geçerek onu gıdıkladı. Ivy bacağını salladı ve omzunun üzerinden bakmak için başını kaldırdı. Gözleri arkasındaki yaratığa takılınca nefesi ciğerlerine kaçtı.

O anda her şey su gibi geri geldi.

Somnium'da değildi. Teknisyenler ve doktorlar tarafından bakılmıyordu. Xolea'da değildi.

Bir örümcek canavarı tarafından yuvasına götürülmüştü, orada...şey yapacaktı...

Ne için?

Ivy neler olduğunu gerçekten görmek için kendini zorladı. Yaratık - Ketahn, demişti - dört elinden biriyle kadının ayağını tutuyor, diğer elinin uzun parmağını kadının tabanında gezdiriyordu. Sekiz mor gözle ona bakıyordu, başı hafifçe eğilmişti ve sanki "*Ne oluyor be kadın?*" diye soruyordu.

Bir örümcek canavarı tarafından yuvasına götürülmüştü ve orada ayaklarını gıdıklıyordu.

Bakışlarını onunkilere kilitleyen Ketahn, üçüncü eliyle öne uzandı, başparmağını işaret parmağı ve başparmağı arasına alıp nazikçe oynattı.

Ivy kaşlarını kaldırdı. "Şimdi de domuzculuk mu oynuyorsun?"

Tüm bu durum ona tuhaf gelmişti ama ayak parmakları, hatta ayakları bile olmadığı düşünülürse adamın merakını anlayabiliyordu.

"*Noth ven kess lenaal kuix ithin?*" diye sordu, bakışlarını tekrar ayağına indirerek. Kalan ayak parmaklarını kıpırdattıktan sonra parmağının ucuyla ayağının tabanını bir kez daha okşadı.

Dokunuşu o kadar hafifti ki, kadının ürpermesine ve bacaklarında bir titremeye neden oldu - tuhaf bir şekilde hoş bir titreme.

Nefesi kesildi ve ayağını adamın elinden çekerek geri çekildi. Sırtını duvara dayadı, bacaklarını göğsüne doğru çekti ve ayaklarını kürk kaplı zemine düz bir şekilde koydu. Ona bir parmak salladı. "Hayır. Gıdıklamak yok."

Ketahn bir of çekti, çene kemikleri sarktı. "*Tih-kling?*"

Gıdıklanmayı nasıl açıklayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Onun yerine ayağını işaret etti. Merak ediyorsa ona bir anatomi dersi verebilirdi. "Ayak."

Bir tıkırtı göğsünü titretti. Kolunu uzattı ve ayağını işaret etti. "*Voot,*" dedi, *f* yerine *v*'ye yakın bir ses çıkararak.

"Ayak," dedi tekrar, *f* *harfini* vurgulayarak.

Ketahn dikkatini kızın ağzına yöneltti. "*Ikar et ikarahl vana, Ay-vee. Vhoot.*"

"Tamam, belki de dudakların olmadığı için o sesi çıkaramıyorsundur." Ağzını işaret etti. "Ağız." Alt dudağına dokundu. "Ivy'nin dudakları var."

"Hiçbir şey." Kendi ağzını işaret etti. "Shev."

"Shev," diye tekrarladı.

Ivy ve Ketahn'ın birbirleriyle gerçekten iletişim kurabilmeleri için bir şans vardı. Aklını kaçırarak kadar korkmuş olmalıydı ama bu şans... ona ve onun işaret ettiği umuda tutunmak zorundaydı. Çünkü eğer onu bulduysa, geminin nerede olduğunu da biliyor olmalıydı, değil mi? Sadece ondan kendisine göstermesini nasıl isteyeceğini bulmalıydı. Onu geri getirmesini.

Canavar örümcek-insan ya da değil, Ketahn şu anda sahip olduğu tek şeydi. Ve onu yemeyi planlamadığı sürece...

Adam ona doğru eğildiğinde Ivy geri çekilmedi, sadece ağzını işaret etmesini bekliyordu ama adamın eli, başparmağının ucu alt dudağına okşayana kadar durmadı. Dudakları ayrılırken gerildi, gözleri adama kilitlendi. Geri çekilmeyebilirdi ama adamın bu kadar yakın olması, ona kıyasla ne kadar büyük olduğunu ve ne kadar korkutucu görüldüğünü bir kez daha gözler önüne serdi.

"Yanıyor," dedi o mor dilini saklatarak.

"Yakın." Elini tereddütle onunkinin üzerine koydu ve itti. Ketahn çenesini ellerine doğru eğerek onunkini biraz kaldırdı. "Hani."

Parmaklarını açarak diğer ellerini gösterdi. "Hani."

Ivy kelimeyi yüksek sesle ve zihninde tekrarladı, diğerinde yaptığı gibi sakladı ve iki elini de kaldırdı. Hafifçe titriyorlardı. "Eller." Bir elinin parmaklarını iki parmağı havaya kalkana kadar kapattı. "İki. Ivy'nin iki eli var. Bir"-bir parmağını indirdi ve tekrar kaldırdı-"İki. İki el."

Çene kemikleri seğirdi ve başını yana eğerek merakla onu izledi.

"Ketahn'ın dört eli var." Yavaşça uzandı ve konuşurken her bir eline hafifçe dokundu. "Bir, iki, üç, dört." Dört parmağını kaldırdı. "Dört el."

Adamın bunları hatırlayıp hatırlamayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Çok mu hızlı gidiyordu?

"Hvor eller." Ketahn, Ivy'nin ellerine bakmadan önce bir an için avuçlarını yüzüne doğru çevirdi. "İki el."

Tamam, belki hatırlar.

Üstteki iki elini gevşek yumruklar halinde kıvırdı ve parmaklarını teker teker kaldırarak her biriyle bir kelime okudu. "*Ul. Tok. Ir. Set. Gon. Het. Urd.*" Sekizinci parmağıyla başını ona doğru eğdi. "*Vel.*"

Ivy bu kelimeyi tanıdı. Onunla konuşurken birçok kez, çoğunlukla soru sorarken söylemişti. Sekiz mi? Ondan sekiz diye mi bahsediyordu? Neden?

"*Vel* yok." Göğsüne vurdu. "Ivy."

Elini Ivy'nin göğsüne koydu, yayvan parmakları Ivy'nin bir omzundan diğerine kolayca uzanıyordu. "Ivy."

Gözleri parladı ve kalbi onun yakınlığına ve dokunuşuna tepki olarak kaburgalarına çarptı.

"*Kess elad Ivy. Kir unir ithin.*"

Ivy başını salladı. "Ne dediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Ketahn homurdandı, görünüşe göre buna sinirlenmişti, ama anatomi dersine devam ettiler, her biri vücutlarının parçalarını işaret etti, kelimeleri kendi dillerinde söyledi ve birbirlerinin dilinde tekrarlardı. Bazı kelimeleri söylemek onun için zordu ve onları doğru telaffuz edemediğini biliyordu - bazıları ince vızıltılar ve klik sesleri içerdiğinde bunu yapamayacağını biliyordu. Ketahn, Ivy'nin dudaklarıyla çıkardığı seslerle boğuşmaya devam etti ama ikisi de ilerleme kaydetmekten memnun görünüyordu.

Sonunda Ivy saçının bir kısmını topladı ve kaldırdı. "Saç."

Parmağıyla saçının gevşek tutamlarını tutturdu. "*Saç. Sutra.*" Ona doğru eğildi ve sanki dokunmasını istiyormuş gibi saçlarını ona doğru tuttu.

Kaşlarını indirerek adamın gözlerinden saçlarına baktı, sonra yavaşça uzanıp saç tellerini kavradı. Saçı hissettiğinde dudakları şaşkınlıkla aralandı; ipek gibiydi. Parmağıyla başparmağı arasında ovuşturdu, sonra parmaklarını saçlarında gezdirerek rengine hayran kaldı.

"Çok yumuşak," dedi.

O alçak mırıltı göğsünde yankılandı. Bir elini kızın saçlarına götürdü, bir tutamını parmaklarının arasına aldı ve ovuşturdu. "*Kess'ani sutra alvos iln huthaal, varsi ree shendar iln syth.*"

Ivy kolunu indirdi ve onu izledi. Saçına dokunuşunda neredeyse bir hürmet vardı.

"Ne söylediğini bilmiyorum ama en azından kulağa hoş geliyor."

Birkaç dakika sonra kızın saçlarını serbest bıraktı. "*Kess elad ahn'jesh,* Ivy.

Kess elad'dak iln kir." Bir yumruğunu göğsüne vurarak donuk bir ses çıkardı.

güm. "Ketahn *elad larak*. Ivy *elad jesh*." Adamın bir eli kadının göğsüne gitti, göğsünü kavradı ve sıktı.

Ivy'nin nefesi kesildi ve göğüs uçları adamın dokunuşuyla büzüldü. Beyninin onun ne yaptığını anlaması bir an, tepki vermesi ise bir an daha uzun sürdü.

Adamın elini tokatlayarak uzaklaştırdı, etinin adamınkine çarparken çıkardığı ses yuvadaki sessizliği bozdu. "Hayır."

Ketahn elini geri çekti, çenesini genişçe açtı ve alçak, ürkmüş bir tıslama çıkardı.

Ivy irkildi ve büzüşerek uzaklaştı, duvara yaslandı ve kollarıyla başını örttü.

Aferin, Ivy. Şimdi de seni yiyorlar. Gidip örümceği tokatlaman gerekiyordu.

Ama beni taciz etti!

Bu canlı canlı yenmekten daha mı kötü? Sadece merak ediyordu! Göğüsleri varmış gibi değil.

"Lütfen, *lütfen*, beni yeme. Üzgünüm, Ketahn."

"*Ven kir'ur zikash kess*, Ivy? *Elad kess'ani ukata zikahl*?" Omzuna hafif bir dokunuş oldu. "Ivy?"

Ona bakmak için başını hafifçe kaldırdı. Tehditkar görünmüyordu.

-Ya da en azından iri yarı bir örümcek insan ne kadar tehditkâr görünebilirse o kadar tehditkâr görünmüyordu. Gövdesini öne doğru eğmiş ve göbeği neredeyse yerde düz duracak şekilde kendini alçaltmış, gözlerini değişiklik olsun diye onunkilerin hizasının altına koymuş ve alttaki elleriyle kendini tutuyordu.

Ivy yavaşça kollarını indirdi. "Ketahn yemek yemiyor" -parmaklarını ağzına götürdü ve bir şey ısırp çiğniyormuş gibi yaparak kendini işaret etti- "Ivy?"

"Yemek yok mu?" Onun hareketini taklit ederken çene kemikleri alçaldı, yemek yeme eylemini pantomimleştirdi - bu da ona mor dilini ve ağzının içindeki dişleri bir kez daha görme fırsatı verdi. "*Kess elad vukod*?"

Adamın ağzına, keskin dişlerine baktı ve ürperdi. "Ketahn Ivy'yi mi yiyor?"

Gözleri biraz daha genişledi ve geri çekildi. "Ketahn, Ivy'yi yemez." İçini hızla bir rahatlama kapladı. "Teşekkür ederim."

Ve aynı hızla, o açlık acısı, onu uyandırdığında sahip olduğu kadar yoğun bir şekilde karnını yırttı. Yüzünü buruşturdu, yerleşti

hırlarken elini karnına götürdü ve bir baş dönmesi dalgası üzerine çökerek onu sersemletti ve halsizleştirdi.

"Ivy *elad vukod*?" Ketahn sordu. Yine o yemek yeme hareketini yaptı. "*Kess telenas saal ukaan*?" Hem hareketi hem de son kelime olan *ukaan*'ı tekrarlardı.

"Evet," diye başını salladı Ivy. "Ivy aç. Ivy'nin yemek yemesi gerek."

Ketahn ondan uzaklaştı ve çok daha heybetli bir boya yükseldi. "*Kir'al tavit dera kess*, Ivy. *Kir'al irel ukaanahl*, *vux ikesh'al ukaan*."

Ukaan yemek anlamına geliyordu, ama benzer kelime neydi? *Ukaanahl*? Bu yemek anlamına mı geliyordu? Tüm bu sürecin daha hızlı olmasını diledi - ve kendini bu durumda bulmak için hiç uyanmamış olmayı daha da çok diledi - ama bu doğru yönde atılmış bir adımdı. Öyle değil miydi?

Ketahn ondan uzaklaşarak çantasını yerden aldı ve mızrağını eline almadan önce omuzlarına attı.

Ivy dimdik oturdu, gözleri fal taşı gibi açıldı ve örümceğin korkutucu alt kısmına rağmen ona doğru sürünerek yaklaştı. "Beni terk mi ediyorsun? Yalnız mı?"

Ya **o y o k k e n** yuvaya başka bir şey girdiyse?
Onu incitmek ya da yemek isteyen bir şey mi?

"*Kir ven'dak ithaa ukaanahl dun*, *vux kir telenas tavit*." Tekrar ona doğru döndü ve çene kemikleri seğirip düştü. Düzleştirilmiş bir avuç içiyle ona işaret etti. "Ivy, sss-tay."

Sustu. Anlamış ve hatırlamıştı. Öğreniyordu. Parmaklarını altındaki tahtaya doğru kıvırdı ve başını salladı. "Tamam. Ivy kalsın."

Gidecek başka yerim yok zaten.

"*Kir'al saavix dun ursh ul vi selyek*." Ketahn açıklığın önünde asılı duran örtüyü kenara çekti.

Ivy bir an için içeri süzülen ışığa karşı gözlerini kısmak zorunda kaldı; onun kollarında uyandığında orman karanlıktı ama artık durum böyle değildi. Bu yuva ışığın sızmasını engellemek için ne kadar sıkı örülmüştü?

Ama gözleri alıştığı anda, artık güneş ışığıyla ilgilenmiyordu; dikkati tamamen Ketahn'ın üzerindeydi. Bu onu parlak ışıktaki ilk görüşüydü ve bu onu yeniden görmek gibiydi... sadece o ilk dehşet olmadan.

Teni siyahtı ve hafif köselemsi bir dokusu vardı ve işaretlerinin mor ve beyazı parlarken göründüklerinden daha da saf ve canlıydı. Uzun siyah saçları parlıyordu ve beyaz çizgileri gümüş teller gibi parlıyordu - ve şimdi içinde mor çizgiler olduğunu görebiliyordu, kristalin ürkütücü mavi ışığında fark edilemeyecek kadar ince. Gövdesindeki ve kollarındaki sert düzlemler insanlık dışıydı ama şeklinde inkâr edilemez bir zarafet vardı.

Ve onun yabancı yüzündeki insanlığı inkâr edemezdi.

İnsanlık değil, sanırım... zeka ve merhamet.

Çene kemikleri kapandı, uçlarındaki dişler hafifçe birbirine vurdu. "Sss-tay," diye tısladı usulca, delikten dışarı süzülmeden önce.

Yuva onun hareketleriyle sallandı ve zıpladı. Ivy'nin midesi bulandı ve kalbi hızlandı. Bulamayacağını bildiği bir denge arayışıyla altındaki dokuma ahşaba tutundu. Dışarıda dallar gıcırıyor, yapraklar hışırdıyordu. Tanıdık olmayan hayvan sesleri havada sürükleniyordu. Yuvanın dışına tırmanırken hafif sıyrıklar duydu.

Ketahn'ın en arkadaki bacakları delikten dışarı kayarken, kumaş örtü tekrar yerine oturdu ve gözleri kristalin ışığına alışana kadar yuvanın içi nispeten karanlığa gömüldü.

Yuva yavaşlayıp durmadan önce bir kez daha şiddetle sallandı. Ivy titreyen uzuvları üzerinde çıkışa doğru süründü, avuç içleri ve dizleri yerdeki kürklere sürtündü. Örtüyü kavradı ve kaldırarak dışarı baktı. Aşağıdaki ormana baktığında hemen bir baş dönmesi dalgasıyla sarsıldı. Dalları, yapraklar ve sarmaşıklar o kadar sık ve karmakarışık ki yeri bile göremiyordu ve her şey çok *büyüktü*. Hayatında hiç bu kadar uzun ve muazzam ağaçlar görmemişti. Bu kadar yüksekte bile, dalların çoğu yürüyüş yolu olarak kullanılabilecek kadar geniş görünüyordu ve bazı yapraklar o kadar büyüktü ki, bir tanesini önünde tutsa göğsünden ayak bileklerine kadar onu kaplayabilirlerdi.

Kendini toparlayarak bakışlarını kaldırdı. İleride, birbirine dolanmış dallar ve yapraklar, güneş ışığının parlak şaftlar halinde delip geçtiği bir gölgelik oluşturunuyordu. Ama asıl nefesini kesen, tam tepesinde gördüğü şeydi.

Bir örümcek ağı. Onu gerçekten tanımlamanın tek yolu buydu. Devasa bir ağ, ağaçları ve tepedeki dalları kaplamış, birçok ipliği asılı yuvada birleşmişti. Tıpkı yuvanın duvarları gibi, ağ da kalın dallarla örülmüştü, ancak bu durumda baskın olan ipeksi malzemeydi. Ve ilk başta kaotik gibi görünen şey

daha fazla görebilmek için başını eğdiğinde ağın şekli değişti; ana iplikler ve kesişen destek iplikleri eşit aralıklarla yerleştirilmişti. Orada burada, ağ boyunca güneş ışığında parlayan çiy damlaları vardı. O dışarı tırmanmadan önce çok daha fazlası olmuş olmalıydı.

Ivy arkasına yaslanıp kumaşın yerine düşmesine izin verirken yavaş ve titrek bir nefes aldı.

Bir örümcek ağına yakalandım.

OceanofPDF.com

CHAPTER 8

Onu bulduğundan beri her düşüncesini IVY işgal ederken, Ketahn gece avından et çıkmadığını, en azından yenecek türden bir et çıkmadığını neredeyse unutmuştu. Arapsaçı'na taşınma ve halkından ayrı yaşama kararını, kendisinden beklenenlerin farkında olarak vermişti.

Bir avcı sağlamalıdır.

Her biri şehirlerinin hayatta kalmasına yardımcı olmak için üzerine düşeni yapan Takarahl'ın vrix'lerine et sağlayacaktı. Teslim edilmediği takdirde not edilecekti. Kraliçe avcılara herhangi bir emir vermemişti ama kâtipleri, şehrin gezgin avcıları tarafından getirilen yiyecekler de dâhil olmak üzere her şeyi izliyordu.

Zurvaşı'nın Ketahn'ı Takarahl'a geri çekmek için her türlü bahaneyi kullanacağına hiç şüphe yoktu. Ona bunu yapması için başka bir neden vermeye hiç niyeti yoktu.

Yine de dikkatini Ivy'den başka yöne çeviremiyordu. Karnı açtı ve onun karnını doyurması gerekiyordu. Dallarda gezinmek ve çalılıkları takip etmek için günlerce lüksü yoktu. Ne kadar küçük ve narin olursa olsun, Ivy'nin taze yiyecek olmadan o kadar uzun süre dayanamayacağından korkuyordu. Ve bu sabahki avı bir av bile sayılamazdı; sadece birkaç hayvan izi bulmuştu, hepsi de en azından birkaç günlüktü ve yeterli et sağlayabilecek kadar büyük yaratıklardan duyduğu seslerin her biri yüzlerce segment öteden gelmişti. Sanki Ivy'nin dün geceki çılgılığı Arapsaçı'ndaki her şeyi korkutup kaçırmıştı.

Neyse ki Arapsaçı'nda yolu bilenler için kolayca elde edilebilecek başka ganimetler de vardı ve küçük bir keseyi ağzına kadar yiyeceklerle doldurmuştu. Belki de kökler ve mantarlardan biraz daha iyiydi.

Urkot ve Rekosh şikâyet etmişlerdi ama tok bir karın, açlıktan kendi içine dönen bir karından her zaman daha iyiydi.

Şimdiye kadar toplayabildikleri bir vrix için yemek sayılmazdı ama Ivy'sine kısa bir süreliğine de olsa yeteceğini umuyordu. Eğer Ivy'nin midesi açlığa işaret eden garip, guruldama ve hırlama sesleri çıkarmasaydı dikkati çok daha az dağılırdı.

Ketahn, eğilmiş bir çalı ağacının geniş gövdesine tırmanıyor, parmaklarının ve bacaklarının uçlarındaki pençeleri kullanarak kaba kabuğa tutunuyordu. Her kası hâlâ ağrıyordu ve tırmanmak her zamankinden daha fazla çaba gerektiriyordu ama dinlenmesi rahatsızlığını hafifletmiş ve katlanılabilir olması için onu yeterince tazelemişti.

Arapsaçı gündüzleri farklı bir yerdi. Tepedeki yaprakların arasından sızan güneş ışığı yeşilleri, kahverengileri, mavileri ve morları gece parıltılarından çok daha ince ama çok daha canlı bir şekilde ortaya çıkarıyordu ve farklı hayvanlar aktifti ve sesleniyorlardı.

Bu sesleri dinlemek için yerden yüksekte durdu ve başını yana çevirdi. Sıcak, yoğun hava, onu rahatsız edecek en ufak bir esinti olmadan etrafında asılı duruyordu; Takarahl'ın tünellerindeki bayat, serin havadan sonra bunu memnuniyetle karşıladı.

Ivy'yi bulduğu odadaki inanılmaz derecede temiz, keskin, kokusuz havadan sonra.

Bu sabah erken saatlerde ona ne söylediğini hatırlayınca çene kemikleri seğirdi; onu yemek isteyip istemediğini sormuştu.

Bu kadar mide bulandırıcı olmasaydı, bu düşünce onu eğlendirebilirdi. Birçok orman yaratığının etinden tatmıştı ama Ivy gibi bir yaratığın etini asla yemezdi. Bir vrix'e hiç benzemese de, karşılaştığı diğer tüm hayvanlardan daha çok kendi türüne benziyordu. Zekiydi - birlikte geçirdikleri kısa süre içinde birbirlerinin dillerini öğrenmeye başlayacak kadar zekiydi.

Ketahn bir parmağının ucuyla ağzının kenarına dokundu.

Dudaklar. Kelimeyi telaffuz etmek zordu ama kendisi söylemeyi çok istiyordu

-Onun anlayacağı şekilde söylemek için. Bu tombul küçük et şeritleri birçok nedenden dolayı ilgisini çekiyordu, bunlardan sadece biri onları kelimelerini şekillendirmek için kullanma şekliydi.

Gövdesini gövdeden uzaklaştırdı, bakışlarını lanetli çukura doğru çevirirken gövdeden tehlikeli bir şekilde sarktı. Onu bulduğu yerin bir mağara olmadığını anlamıştı ama ne olabilirdi ki?

adı neydi o zaman? Diğer bazı Vrix şehirlerinde inşa edilenler gibi bir tapınak mı? Ayrıntılı bir mezar odası mı?

Ketahn bu yerin nasıl inşa edildiğini hayal bile edemiyordu. Halkının metali vardı -altın- ama dünyada bu kadar büyük, bu kadar karmaşık ve girift parçalı bir şey inşa etmeye yetecek kadar yoktu.

Koza, Ivy ve diğer yaratıkların içine kapatıldığı şeyler için bildiği tek kelimeydi ama bunun doğru olmadığını biliyordu. Gerçekten yumurta mıydılar? Yuva mı? Daha uğursuz bir şey mi? Biri ya da bir şey o yeri Ketahn'ın ya da onun türünün sahip olduğu her şeyin çok ötesinde, hatta muhtemelen tanrıların yeteneklerinin bile ötesinde malzeme ve yöntemlerle inşa etmişti.

Ivy ile açık bir şekilde iletişim kurana kadar hiçbir cevap alamayacaktı. Kadın -garip, zayıf, bilinmeyen bir yaratık- onun bilgi için tek umuduydu. Bir şeyler biliyor olmalıydı.

Ağaçların arasından bir ses yankılandığında Ketahn sustu; taşın taş kısı ve hızlı bir ritimle çarpması. Tanıdık bir ritim. Takarahl'lı avcılar Arapsacı'nda nesiller boyunca bu tür iletişim araçlarını kullanmışlardı. Yakındaki hayvanlar bu seslerle uyarılsa da, vrix bağırışlarından korktukları kadar korkmazlardı.

Bu basit iletişim yöntemi, dikenli martılara karşı verilen savaşta çok işe yaramıştı; bu savaşta Kraliçe'nin Pençesi'nin hizmetine giren erkeklerin çoğu, ormanın en sık bölgelerinde, görüş mesafesinin düşük olduğu uzun zamanlar geçirmişti.

Elini mızrağının sapından yukarı kaydırarak başının hemen altından kavradı ve çantasından bıçağını almak için geriye uzandı. Her iki silahı da elindeyken, kara taştan yapılmış bıçakların yassı uçlarını bir araya getirerek takırdayan bir ses çıkardı.

Cevap birkaç dakika içinde geldi, ilk ikisinin hemen dışında bir başka sendeleyeyen ritim. İki yüz segment uzakta, belki de üç yüz.

Ketahn gövdenin karşı tarafına tırmandı ve geniş bir dalın üzerine düştü. Sinyallerin geldiği yöne doğru ilerledi. Arapsacı'nda başka avcılarla pek sık karşılaşmazdı ve kimseyle konuşma havasında da değildi ama bu tür sinyalleri görmezden gelemezdi.

Kısa bir süre sonra sinyali tekrarladı. Cevabı aldığı anda, ses çok daha yakından geliyordu ve sesi takip etmek için rotasını değiştirdi.

İlerideki hareket çok geçmeden dikkatini çekti: Ketahn'inkinden daha yüksek bir dalın üzerinde ilerleyen bir figür, yaklaşırken gölge ve güneş ışığı parçalarının arasından süzülüyordu. Ketahn bu parlak yeşil işaretleri her yerden tanıyordu.

Telok.

Ketahn dalın geniş bir kısmında, altından geçen başka bir dalla desteklendiği yerde durdu.

Telok yakındaki sarmaşık ve dalları kullanarak kendini Ketahn'ın seviyesine indirdi ve mızrağının sapını dik duran kolunun üzerinde tuttu. Derisine vuran güneş ışığının açısı soluk yaralarına uzun, derin gölgeler veriyordu.

Ketahn'ın neredeyse unuttuğu eski yaraları zonkluyordu. Bu yaraların çoğu, Telok'un kendi yaralarını topladığı aynı savaşlar sırasında oluşmuştu.

"Hâlâ bu kadar uzakta olacağınızı düşünmemiştim," dedi Ketahn, Telok yaklaşırken ön ayaklarını uzatarak. "Urkot bana güneş doğarken Takarahl'a döneceğinizi söyledi."

Telok ön ayaklarını gererek alt kısımlarını Ketahn'inkilere vurdu. "Diğerleri güneş doğmadan hemen önce geri dönmeye başladılar."

"Ve siz dolaşmaktan memnun muydunuz?"

Telok çene çaldı, bacaklarını geri çekti ve alt kollarını üst bacak eklemlerinin üzerine dayadı. "Ben dolaşmam Ketahn. Bu sensin. Ben her zaman bir amaç uğruna seyahat ederim."

Ketahn yumuşak bir cıvıltıyla, "Peki bunun amacı ne?" diye sordu.

"Seni aradım."

Ketahn kollarını iki yana açtı. "Ve sen beni buldun." "Bunu beklemiyordum."

Telok'un bacağının yan tarafına dokunan Ketahn, "Takarahl'dan herhangi bir avcı bunu yapabilecekse, o da sensin," dedi.

Telok oflayıp pufladı ve çenesini birbirine vurdu. "Tüm numaralarını biliyorum Ketahn. Gerekirse seni bir bataklığın içinde, suyun üstünde bir karış toprak olmadan bile takip edebilirim. Beni ilgilendiren bu değildi."

"Ne o zaman?"

"Adak Günü için Takarahl'a döneceğini biliyordum ve Zurvaşi'nin öfkesini kıskırtacak bir şey yapmandan korkuyordum."

"Korkularınız haklı çıktı."

"Yine de burada duruyorsun." Telok bakışlarını Ketahn'ın üzerinde gezdirerek hafifçe arkasına yaslandı. "Yine de hoş bir gece geçirmemiş gibi görünüyorsun."

"O..." Ketahn'ın aklı karıştı. Telok'a sorgusuz sualsiz güveniyordu, onu hayatlarının çoğundan beri tanıyordu ve dün gece bulduğu şey hakkında biriyle, özellikle de Arapsaçı'nda dolaşmış ve şüphesiz burada doğal olmayan şeyler görmüş biriyle konuşmayı çok istiyordu.

Ama aynı zamanda, Ivy Ketahn'ındı ve onu kimseyle paylaşmak istemiyordu. En azından daha fazlasını öğrenene kadar.

"Uzun sürdü," dedi Ketahn, "ve hâlâ ağrım var."

Telok'un çene kemikleri seğirdi ve yükseldi.

"O..."

"Hayır. Dalların tepesinde bir sootayı takip ettim ve tam avımı yakalayacakken bir xiskal sürüsü avıma saldırmaya çalıştı. Dallar ağırlıklarını taşıyamadı. Benim tünediğim dallarla aynı dallardı."

"Peki ya soota?" Telok sordu.

"Kendimi yerden kaldırdığımda ağaçların arasında uluduğunu duydum, hiç umursamadan."

Telok gevezelik etti ve Ketahn da ister istemez ona katıldı. Geriye dönüp baktığında böyle şeylerde mizah bulabiliyordu ve bu, o düşüşten sonra olanları düşünmekten daha kolaydı.

"Xiskal eti serttir ama kemiklerinde soota'dan çok daha fazlasını taşırlar," dedi Telok. "Belki de sonunda bu bir lütuftu?"

"Xiskaller Arapsaçı'nda kayboldu," diye yanıtladı Ketahn. "Çabalarım ve çektiğim acılar karşılığında kazandığım tek şey bu hikâye oldu." Ve dünyadaki en tuhaf, en ilgi çekici yaratık. "Avınızdan ne haber?"

"En azından Moonfall'un yavrularının her birine bir porsiyon et vermeye yetecek kadar," diye yanıtladı Telok. "Diğerleri kraliçenin gözüne çarpmadan eti eve getirmeyi başardıkları sürece."

Ketahn'ın göğsünün derinliklerinde bir şey sıkıştı ve yavaşça büküldü. "Gözleri mi?"

Telok ön ayaklarının ucunu dala vurdu ve ince tüyleri diken diken oldu. "Son birkaç aydır avdan her döndüğümüzde kraliçenin kâtipleri bizi bekliyor. Eti topluyorlar, en küçük kılçık parçasına kadar ölçüyorlar ve kaydediyorlar. İşlerini bitirdiklerinde de etleri götürüyorlar.

"İlk birkaç seferinde bunun tuhaf olduğunu düşündük ama daha fazla şüphelenmedik. Sonra Moonfall'daki diğerleri bize bunu sormaya başladılar.

düzenli olarak getirmemize rağmen çok az ürün aldık. Bu sezon bereketli geçti. Her inde et olmalı."

Telok gökyüzüne bakmak için başını geriye eğdi, kollarını göğsünde kavuşturdu ve dikenli mızrağını bir ön kolunun üst kısmına sıkıştırdı. "Kâtiplere sorduk. Bize sadece yiyeceğin en çok ihtiyaç duyulan yere gittiği söylendi ve zor zamanlardaki sıkı çalışmamız için teşekkür edildi. Bir dahaki sefere et teslim ettiğimizde, bekçilere ne sorulara ne de gecikmeye tahammül eden Pençeler eşlik etti."

Ketahn'ın içinde alev alev yanan ateş, hiçbir şekilde dışarı atamayacağı bir ısı oluşturuyor, uzuvlarını hiçbir işe yaramayan huzursuz bir enerjiyle dolduruyordu. Telok'un anlattıklarından hiç şüphe duymuyordu ama Zurvaşi'nin nedenlerini anlayamıyordu. Takarahl'ın vrix'ini kızdırıp zayıflatarak eline ne geçecekti?

Cevap, istediği zaman etle dolu bir karın kadar basit olabilirdi.

Kör öfke şu anda Ketahn'ın işine yaramazdı, hiç kimsenin işine yaramazdı. Şimdiye kadar Ketahn'ın öfkesi sadece kraliçenin ona duyduğu arzu yüzünden felakete yol açmamıştı ve onun sabrının sonsuz olmadığını biliyordu. Bir an için kendini merak etmeye bıraktı... Zurvaşi'ye boyun eğerse ne olurdu?

Ketahn'ın aptalca umutlu bir parçası, onun iradesine duyduğu saygının, onun üzerinde bir miktar etki yaratmasına yeteceğini ve onun yönetimi altında acı çeken birçok vrix'in hayatını iyileştirmek için onu yavaşça ikna etmesine izin vereceğini hayal etti. Her anından nefret edecek olsa da, bu değerli bir fedakârlık olmaz mıydı? Kendi türünden yüzlerce, binlerce kişinin mutluluğuyla kıyaslandığında onun mutluluğunun ne önemi vardı ki?

Ama o bunu yapmazdı. Kimse için özgürlüğünden vazgeçmezdi - belki de asıl aptal olanlar savaştan sonra onu bir tür kahraman olarak görenlerdi. Ketahn şu anda sahip olduğu az şey için savaşıyordu. Diğer herkes kendi savaşını verebilirdi.

Ve ne olursa olsun asla işe yaramazdı. Kraliçe kimseden etkilenecek biri değildi, neredeyse kendisine denk olduğunu iddia ettiği bir erkekten bile.

Kendisinin, arkadaşlarının ve kardeşlerinin bu tür endişelerden uzak olduğu o basit günlerin özlemini yeniden duymaya başladı. Günlerini birbirlerine eşlik ederek, iyi huylu bir şekilde şakalaşarak, güreşerek ve savaşçı olmaya çalışarak, zanaat öğrenerek geçirdikleri zamanları

ve Takarahl'ı oluşturan hem kullanılmış hem de unutulmuş birçok tüneli keşfetmek.

Ketahn daha yüksekte durmak için bacak eklemlerini düzeltti. "Yavruyken keşfettiğimiz yeraltı tüneline hatırlıyor musun? Rekosh'un ininin yanındaki in çöktüğünde keşfettiğimiz Moonfall'un altındaki terk edilmiş yolu?"

Telok'un gözleri büyüdü. "Yıllardır bunu düşünmemiştim." "Ben de..."

Ama yüzeye çıkıyordu ve eğer çökmediyse...

Kraliçenin orada gözleri ya da kâtipleri olmazdı. Belki bir taş şekillendirici dost bir vrix'in ininden aşağıya inebilir?"

Telok düşünceli bir sesle, "Urkot bir günde her yeri kazabilir," dedi. "Sen de gelmelisin Ketahn. Çabaların çok yardımcı olacaktır."

Ketahn bir ön ayağını uzatarak Telok'unünün yan tarafına doğru düzleştirdi. "Benim yerim burası değil dostum. Takarahl'daki varlığım sadece Zurvashi'nin dikkatini Ayçöküşü Tüneli'ne çeker ve çabalarınız boşa gider."

"Rekosh'un duyduğu fısıltılar doğru mu yani?"

Ketahn bir of çekti. "Kraliçe niyetini Ruhlar Mağarası'ndaki herkesin önünde açıkladı. Bu konuda hiçbir soru işareti bırakmadı."

Telok başını eğdi ve bakışlarını çok aşağıda ve görüş alanının dışında kalan orman zeminine doğru çevirdi. Vücudunu bir titreme sardı, tüyleri hızla yükselip alçaldı. "Seni kıskanmıyorum Ketahn."

"Benim için korkmanıza gerek yok. Kraliçenin arzularına aldırmadan, başıma ne gelirse gelsin kendi yolumu çizeceğim."

Şimdi o patikayı neredeyse zihninde canlandırabiliyordu, yoğun bitki örtüsünün içinden geçerek onu asılı olduğu inine geri götürüyordu. Sarmaşık'a.

Ona herkesten daha çok ihtiyacı vardı. Ona bağlıydı. Ve onun bu sabahki amacı da buydu; ona bakmak. Her ne kadar narin görünse de, yiyecek olmadan vücudunun ne kadar çabuk iflas edeceğini kimse bilemezdi. Telok'un en azından destek için avcı arkadaşları vardı, Moonfall Tüneli'nde yaşayan vrixlerin birbirleri vardı ama Ivy'nin Ketahn dışında kimsesi yoktu.

Telok kendi bacağıyla Ketahn'ın bacağına vurdu. "Bana nasıl geçtiğini anlatmalısın. Ona ne söylediğini ancak hayal edebilirim, Ketahn."

Ketahn özür dileyen bir selam vererek, "Başka zaman, dostum," diye karşılık verdi. "Rekosh'un hikâyeyi anlatırken heyecanlanacağından eminim, ama eğer

benden duymak istiyorsan, başka bir zaman duymak zorunda kalacaksın. Eğer avıma devam etmezsem, önümde aç günler olacak."

Geriye doğru kayan Telok kendi selamını verdi. "Size eşlik etmeme izin verin. Sana doğru düzgün avlanmayı memnuniyetle öğretirim."

Ketahn geveledi. "Yıllar önce bana bunu öğretenin sen olduğunu unuttun mu Telok? Tüm başarısız yöntemlerimi senden öğrendim."

Telok ellerini gevşek yumruklar halinde kıvrarak göğsüne vurdu. "Sözlerin bir mızraktan daha kesin bir şekilde delip geçiyor Ketahn. Kendimi daha yetenekli bir avcı olarak kanıtlama şansını talep etmeliyim."

Ketahn daha da derin bir şekilde eğildi. "Yakında şansın olacak ama aramızda adil olmayan bir yarışmaya izin vermeyeceğim. Az önce sonlandırdığın avın etkisinden kurtulana kadar beklemelisin."

"Arapsaçı'nın yarısından düşen sensin," diye cevap verdi Telok gevrek bir sesle. "İyileşmen için sana zaman tanıyacağım. Sonra da sana keşke dokumacı olarak kalsaydım dedirteceğim."

"Yoksa onun yerine dokumacı olmayı dilersin." Ketahn yayından kalktı. "Güvende ol, Telok. Sekiz kat gözleri sana olumlu baksın."

Telok da doğruldu ve ön ayaklarını dala vurmaya başladı. "Ve sen, Ketahn. Seni canlı canlı yemediğine sevindim."

"Eğer öyle yapsaydı, son nefesimi onun boğulmasını sağlamak için kullanırdım."

"En azından ben tanıklık edene kadar dayanmalısın. Böyle bir gösteriyi kaçırmak istemem."

Ketahn inine doğru dönerken, Telok Takarahl'a doğru yola koyuldu.

Tetikte olan Ketahn ormanda ilerlerken bir yandan da Ivy, kraliçe ve Ayçöküşü Tüneli'ndeki durumla ilgili çelişkili ve kaotik düşünceleriyle savaşıyor daha fazla yiyecek aradı. Telok'la karşılaşmanın sevinci zaman geçtikçe azaldı ve Ketahn'ın zihni, inine yaklaştıkça giderek daha fazla Ivy'ye yöneldi.

Çok geçmeden Zurvaşı'yi ve onun zalimliğini unutmuştu. Ivy'yle ilgili düşünmesi gereken sayısız gizem vardı; bu gizemler endişelerini yok etmeye, merak ve heyecanını bastırmaya fazlasıyla yetiyordu.

Ivy'nin ona kendi dilinde öğrettiği kelimeleri hatırladı. Bazıları, yemek anlamına gelen sözcük ve ağzının etrafındaki pembe et anlamına gelen sözcük gibi, yeniden yaratmakta zorlandığı tuhaf seslere sahipti ama bu meydan okuma hoşuna gidiyordu. O da pek çok Vrix kelimesini düzgün telaffuz edemiyordu ama ikisi de birbirlerini anlamaya başlamışlardı.

İninin altındaki alana ulaştığında, yıllar boyunca ağaçta bıraktığı pek çok oyuğu zar zor fark ederek yukarı tırmandı. Tırmanış içgüdüsel hale gelmişti ama bu sabah kesinlikle farklı hissettiriyordu çünkü yanında taze et taşımıyordu.

İn esintiyile hafifçe sallanıyor ve çevredeki dallar tanıdık şarkılarını gıcırdatıyordu. Çiy damlaları hâlâ tepedeki ağın üzerinde parlıyordu. Güneş ışığı inin içini saf bir ışıkla kaplamış, başka bir dünyaya aitmiş gibi görünmesini sağlamıştı - ama asla Ivy'nin bulduğu yer kadar başka bir dünyaya aitmiş gibi görünemezdi.

Ketahn mızrağını çantasının yanına bağladı ve hevesle ağı geçerek yukarı çıktı. İnine ulaştığında çoktan zıplamaya ve sallanmaya başlamıştı.

Açıklığa doğru tırmanırken Ivy'nin sıra dışı sözlerini zihninde tekrarladı, onları unutmamaya kararlıydı.

Ivy'ye ondan öğrenmeye aç olduğunu, ona öğretmeye aç olduğunu göstermeye kararlıydı.

Ketahn asılı bezi bir kenara süpürdü, açıklığın kenarlarını kavradı ve kendini inin içine çekti. Vücudunun sadece yarısı açıklıktan geçerken hareketsiz kaldı, kasları gerildi. Onu buraya getirdiğinden beri uzak duvara yaslanmış olan Ivy görünürde yoktu.

Görüş alanının kenarında bir hareket belirmeden bir an önce derisi panikle diken diken oldu.

Sert ve keskin bir şey boynuna bastırdı.

CHAPTER 9

KETAHN'IN KONTROLÜNÜ İÇGÜDÜSÜ ELE GEÇİRDİ. Harekete geçmeye karar vermesinden çok daha hızlı bir şekilde, eli yukarı fırladı, silahı bıçağının düz kısmından kavradı ve boynundan uzaklaştırdı. Aynı anda kendini delikten tamamen çekip saldırgana doğru hamle yaptı ve hareket ederken açıklıktaki bezi yırttı.

Silahı saldırganın elinden çekip aldı ve bir çift ince kolu avuçlarının arasına alarak yarattığı geri püskürttü. Zihni sadece Ivy'nin yüzünü tanıdı - gözleri geniş ve dehşetle doluydu- onu duvara çarpıp bileklerini başının üzerine sabitledi.

Ivy soluk soluğa adamın tutuşuna karşı koymaya çalıştı ve başını iki yana salladı. Altın sarısı saçları yüzüne ve omuzlarına döküldü. "*Aym sahree! Aym sahree! Ay dih dunt noe eet wuhz yew!*"

Ketahn silahı bir kenara fırlattı ve Ivy'ye yaklaştı. Kadının çekici kokusu çalışma odasını doldurmuştu ve kadının yakınlığı ile çırpınışları arasında bu koku her geçen an daha da güçleniyor, düşüncelerini bulanıklaştırıyordu. Ön ayaklarından biri kızın bacağına sürtünerek kokusunu ve tadını daha da içine çekti. Ona doğru eğildi ve nefesini içine çekti. Ormanın ve tatlı, hoş kokulu, sıcak dışının birleşik kokuları duyularına doldu.

Kıpırdamadan durdu, göğsü hızlı nefes alıp verişleriyle inip kalkıyordu. "*Lütfen, Ay dih dunt noe. Aym sahree.*"

Başını eğdi, yüzünü onun omzuyla boynu arasına gömdü ve solgun, yumuşak etine sürdü. Saçları derisinin üzerinde nazikçe gezinerek yüzeyinde karıncalanmalar yarattı. Göğsünde bir gümbürtü duyuldu ve bacaklarının uçlarına kadar titreşti.

Yarığının arkasında gövdesi kıpırdıyor, kalp atışlarıyla birlikte nabız atıyordu.

Tokaları açılıp öne doğru uzandı ve Ivy'nin bacaklarının gövdesiyle birleştiği yuvarlak noktaların üzerinden kayarak onu kendine doğru çekip yerine kilitlemeye hazırlandı.

Çiftleşmeye hazır.

"Ketahn," diye fısıldadı Ivy kulağının yanına. *"Pleeez dohnt hert mee. Lütfen,*

Hayır."

Ketahn durdu, birkaç dakika boyunca nefes almasına bile izin vermedi. Kadının dudaklarından dökülen adının sesi o sisi delip geçmişti ama içine düştüğü transı bozan şey o son söz, o *hayırdı*.

Başını kaldırdı ve Ivy'ye baktı.

Adamın elinde titriyordu, gözleri kapalıydı ve yüzü yana dönüktü. Yanağı nemden parlıyordu. Gözünün iç köşesinden berrak bir damlacık aktı ve yüzünden aşağı yuvarlandı, o ıslak izi takip ederek dudaklarına ve nihayet çenesine ulaştı.

"Bu nedir?" diye sordu, çenesinde asılı duran damlacığa bakarak.

Ivy gözlerini açtı ve yüzünü yavaşça ona doğru çevirdi. Gözlerinin beyaz kısımları şimdi daha pembeydi, içindeki küçük damarlar her zamankinden daha görünür durumdaydı. İçlerinde daha fazla su parıldıyordu ve göz kapaklarındaki koyu renkli tüyler çiy yüklü çimen yaprakları gibi nemle kaplanmıştı.

Ketahn alttaki ellerinden birini kaldırdı, parmağının ucuyla çenesindeki damlayı dikkatlice sildi ve yüzüne götürdü. İçine çektiğinde kokusunu zar zor seçebildi - su, ama biraz daha fazlası.

Ağzını açarak dilini uzattı ve parmağının ucuna dokundurdu.

Su, evet, ama içinde tuzluluk ve biraz da tatlılık vardı. Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Başını ona yaklaştırdı ve dilini çenesinin altından yanağına kadar gezdirdi, tuzlu-tatlı nemi yalayarak uzaklaştırdı ve etinin tadına baktı.

Miyavlayan bir ses çıkardı ve yüzünü başka yöne çevirdi, titremesi şiddetlenirken gözlerini sıkarak kapattı. *"Wut arr yew doo eeng?"*

Gövdesi yarığının iç kısmına sertçe bastırarak dışarı çıkma tehdidinde bulundu ve tokaları ona olan tutuşunu sıkılaştırdı. Ivy'nin kokusu ve tadı diğer her şeyi aklından çıkarıyor, onu yakında bir çiftleşme çılgınlığına dönüşecek olan şehvetli bir bulanıklığa geri sürüklüyordu.

Yanağını tekrar yaladı ve göğsünde bir gümbürtü daha yuvarlandı. Vücudunu onun yarığına doğru kaydırды. Adamın içinden bir zevk titremesi geçerken

dilini tekrar ağzına soktu. Yarığı ayrıldı ve gövdesinin ucu ortaya çıktı.

"Beni yemeyeceğini söylemiştin," dedi sessizce.

Yemek mi? Adamın onu yemek üzere olduğunu mu düşünmüştü?

Ketahn başını ondan uzaklaştırdı, çene kemiklerini bir araya getirip kapalı tuttu. Vücudundan muazzam bir ısı akıyordu ve yarığının arkasında basınç oluşuyordu...

Sekiz'e kadar, onu yemek üzere değildi, onunla çiftleşmek üzereydi! Bu *yaratıkla* çiftleşmek üzereydi.

Zeki olması, konuşabilmesi ve öğrenebilmesi hiçbir şeyi değiştirmiyordu; o bir vrix değildi ve onda uyandırdığı arzu yanıltıcı. Bu... bu bir hayvanla çiftleşmek gibi olurdu.

Bir tıslama ile onu serbest bıraktı ve geri çekildi, tokalarını pelvisine sıkıca tutturdu ve gövdesini yarığına geri zorladı.

Yere düştü ve orada duvara yaslandı. Titremesi azalmamıştı. Kollarının derisi kızarmış ve bir an önce ellerini kavuşturduğu yer tahriş olmuştu.

"Nesin sen, Ivy? Bir ayartma ruhu mu?"

Yüzünü ona doğru çevirdi, gözleri geniş ve korku doluydu, yanakları tuzlu tatlı suyla parlıyordu. Ketahn dilini ağzının çatısına dayadı, çünkü onu yalama dürtüsü onu tekrar vurdu.

Onu geride tutan şey kadının korkusuydu. Bunu görmek Ketahn'ı, kontrolü yeniden ele geçirmesine, kendinden duyduğu tiksintinin utanca yakın bir şeye dönüşmesine yetecek kadar tedirgin etti.

Ivy titreyerek nefes aldı ve elini göğsüne götürdü. "Ivy." Başını iki yana salladı. "Yemek değil. Ivy Ketahn'ın... *arkadaşı*."

"Ivy yemek yemez," dedi onun dilinde nazikçe. "Ketahn Ivy'yi yemez."

Başı duvara yaslandı ve gözlerini kapattı. Dudakları birbirine yapıştı ama gözlerinin üzerindeki saç şeritleri gevşerken yüzünde rahatlamaya benzer bir şey parladı.

Ondan biraz daha uzaklaşarak çantasını kavradı ve omuzlarından indirerek yere bıraktı. Yavaş hareket etmek için kendini zorlaması gerekiyordu; kasları gerginlikten titriyordu ve vücudu henüz tam olarak sakinleşmemişti. Kızın kokusu onu sarmalamışken tam olarak yerleşip yerleşemeyeceğinden emin değildi.

Çantayı çekiştirerek açtı, içine uzandı ve bu sabah çiy toplayıcılarından doldurduğu şişkin su tulumunu çıkardı. "İç bakalım."

Gözlerini açtığında, su kabını açıyormuş gibi yaptı ve ona uzatmadan önce ağzına biraz döktü. "İç bakalım."

Ivy elini uzatarak öne doğru eğildi ve su derisini aldı. Ona baktı, kelimeyi tekrarladı ve kendi dilinde bir kelime daha söyledi: "*Dreenk*."

Üstünü açtı, burnuna götürdü ve kokladı. Tatmin olmuş gibi görünerek ağzına götürdü ve başını geriye doğru eğdi. Uzun uzun ve derin derin içerken boğazı çalıştı. Deriyi tekrar yukarı kaldırmadan önce sadece nefes almak için durakladı.

Ketahn büyülenmiş bir halde onu izledi. Dudaklarının su derisinin ucunu kıvrırma şekli suyun kaçmasına izin vermiyordu. İki tombul küçük et parçasının bu kadar faydalı olabileceğini asla tahmin edemezdi.

Gözleri ona doğru kaydı ve onun bakışlarıyla buluştu. Bir sıçrayışla su kabını indirdi ve bir miktar suyun damlayarak çenesinden aşağı akmasına neden oldu. Pembe dili dışarı fırlayarak dudaklarındaki nemi yaladı.

"*Sahree*." Bir elini kaldırıp çenesindeki fazla suyu silerken yanakları karardı. Su kabını kapatarak ona uzattı. "*Wahnt sum? Thair iz morr*."

Gözleri onun dudaklarında oyalandı. O suyu kendisi yalamak, teninin tadına bir kez daha bakmak isterdi.

Hırıltısını güçlkle bastırarak su derisini almak için kolunu uzattı ve eliyle onunki arasında olabildiğince mesafe bırakacak şekilde yukarı kalkık avucuna aldı. Kapağı açtı ve deriyi yüzüne doğru kaldırdı. Deriden bir parça onun kokusu yayıldı.

Ketahn açık ağzına su döktü. Suyun bir kısmı yüzünün kenarlarından aşağı aktı ama o bunu görmezden geldi. Kabı mühürledi ve bir kenara koydu. Dikkatini tekrar çantasına vererek içinden bir kese çıkardı, keseyi kapalı tutan deri şeridi çözdü ve elini içine daldırarak bir avuç dolusu kıpır kıpır kurtçuk çıkardı.

Elini ona doğru uzattı. "Yemek."

Ivy geri çekildi, kıvranan kurtçuklara bakarken yüzü buruştu. "*Oh, inlemeler*."

Çene kemikleri seğiren Ketahn başını eğdi ve elini ona doğru yaklaştırdı. "Ye, Ivy. Yemek."

Kurtçuklardan biri kıpırdanarak kurtuldu ve bacağının üst kısmına düştü. Ivy çığlık attı. Bu delici ses sanki bir çivinin

Ketahn'ın kulakları. Yemeği tokatlayarak uzaklaştırdı ve önündeki kürk halının üzerine düştü.

Ketahn sağ alt eliyle kurtçuğu yerden aldı. Solgun, tombul sarı vücudu, zayıf bir şekilde onun elinden kaçmaya çalışırken titreşiyordu.

Neden onun yemeğini kabul etmiyordu? Anlamıyor muydu?

"Bu yemek," dedi. "Ye." Göstermek için ağzını açtı ve lokmayı içine atıp ısırdı. Tombul gövde dişlerinin arasından fırladı ve ağzını meyve sularıyla doldurdu.

Ivy'nin dudakları aralandı ve öğürdü. Yanakları şişerken ve içinden bir ürperti geçerken hemen ağzını kapattı. "*Oh, bu çok iğrenç. Ay em naht eating thaht.*" Tekrar öğürdü, bu sefer eline karşı. Cildi normalden daha solgun görünüyordu.

Ketahn yutkundu, hâlâ kapalı olan elindeki kurtçuklara baktı ve tekrar Ivy'ye döndü. Elini tekrar ona doğru hareket ettirdiğinde, Ivy başını şiddetle salladı ve geri çekildi.

Kesin olarak bilmek için onun türünü yeterince görmemişti ama iyi görünmüyordu. Kısa bir süre önce dehşet içindeyken bile nasıl görüldüğüne kıyasla hasta görünüyordu. Bir avuç dolusu kurtçuğu çuvala geri attı ve ağzını bağladı, kenara kaydıldı ama bakışlarını Ivy'den ayırmadı.

Arapsaçı'nda diğer hayvanların etini yemeyen pek çok yaratık vardı. Onun türü de aynı şekilde miydi?

Ön ayaklarını Ivy'nin iki yanına dayayan Ketahn kendini ona doğru yaklaştırdı. Sarmaşık, çalışma odasının açıklığından içeri süzülen güneş ışığı sayesinde berrak gökyüzünden daha parlak bir maviye bürünen o geniş gözlerle ona baktı. Bir eliyle onun çenesini kavradı.

"Ketahn," dedi, ondan uzaklaşmaya çalışırken iki eliyle bileğini kavradı.

"Sakin ol, Ivy," dedi nazikçe, onu tutmaya devam ederek. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

Adam diğer elinin parmaklarıyla dudaklarına dokunup dişlerini ortaya çıkarmak için onları geriye doğru sıyrırken Ivy'nin burun delikleri aldığı ağır nefeslerle alevlendi. Vücudu gerildi ve tutuşu güçlendi ama ona karşı koymadı.

Ön dişlerinden dördü sivriydi ama diş sayılabilecek kadar uzun ya da keskin değillerdi. Diğerleri yassı ve düzdü. Çenesini hafifçe sıktı; kız tepki vermeyince ağzını iyice açtı ve tekrar sıktı.

Gözlerinin üzerindeki saç şeritleri burnuna doğru eğildi ve gözlerinde ateşli bir parıltı belirdi. "*Eğer ağızma bu iğrenç şeylerden bir tane koyarsan, ben de sana koyarım.*"

Ağızını sonuna kadar açarak küçük pembe dilini düzleştirdi.

Ketahn daha yakına eğildi ve ağızının içini daha iyi görebilmek için yüzünü eğdi. Kenarlar boyunca uzanan dişler geniş ve oldukça düzdü, sadece et yiyenlerden ziyade bitki yiyerek hayatta kalan yaratıklarınkine daha yakındı.

Beyaz dişleri dışında ağız yumuşak görünüyordu, eti dudaklarından daha da koyu bir pembeydi. Parmağını dudaklarının arasına sokma dürtüsü, aniliği ve gücüyle endişe vericiydi ve dilini onunkinin üzerinde kaydırma, onun bu kısmının tadının neye benzediğini keşfetme arzusunun yarısı kadar bile güçlü değildi.

Bu düşünceler tam olarak kök salmadan ve hareketlerini yönetmeden önce onu serbest bıraktı ve geri çekildi. Onu bu şekilde incelemesinin tek amacı ne tür bir yiyecek yiyebileceğini belirlemektir. Hayranlık, cazibe ile aynı şey değildi.

Ve ne olursa olsun bir eş edinmeye hiç niyeti yoktu - ne bir vrix, ne de kesinlikle bir... Ivy her neyse. Bu dişi ne kadar zeki olursa olsun, o bir evcil hayvandı. Başka bir şey değildi. Zamanını meşgul edecek bir merak.

"Kal," dedi onun dilinde, duvardaki sepetlerden birinden boş bir çuval almak için ondan uzaklaştı. "Yeni yiyecekler bulacağım. Bitkiler."

Ivy başını salladı. "Kalacağım."

Ketahn onun bu hareketini taklit ederek başını sallamasını *evet* olarak kabul etti. "Bu sefer çabuk döneceğim. İstersen daha fazla iç. Su." İnin girişine doğru ilerlerken yerdeki su kabını işaret etti.

Su derisine baktı. "*Wahtur.*" Parmaklarını derinin etrafında kıvrarak onu daha da yaklaştırdı. "*Thaynk yew.*"

Başını eğerek bir süre daha onu süzdü. Yumuşakça söylediği sözler ve tavırları takdirini ifade ediyordu. Ona teşekkür mü ediyordu?

İnden çıkarken Ketahn'ın boğazından hafif bir tını yükseldi. Birbirlerini anlamaya yönelik yolculuklarında kat etmeleri gereken çok yol vardı ama her ilerleme cesaret vericiydi; artan bilgileri, muazzam bir ağın iplikçiklerinin teker teker yerine örülmesi gibiydi ve yavaş yavaş her bir parçadan çok daha büyük ve güçlü bir şey yaratıyordu.

Öleceğim.

Ivy yabancı bir gezegendeydi, büyük bir uzaylı örümcek yaratık ona bakıyordu ve önüne bir dizi uzaylı yiyeceği serilmişti.

Bakışlarını yere serilmiş bitkilerin üzerinde gezdirdi.

Havuca benzeyen beyaz kökler, avuç içi büyüklüğünde, belki de mor renkli, engebeli kabuklu meyve topları, sulu meyvelere benzeyen kalın yapraklı bitkiler, Ivy'nin bir zamanlar sahip olduğu ama ölmüş bir hava bitkisini hatırlatan uzun telli bitkiler -çünkü görünüşe göre hava bitkilerini hâlâ sulamanız gerekiyordu- kabuklarından boğumlu mor dikenler çıkan kalp şeklinde birkaç pembe meyve, fasulye filizlerine benzeyen bir küme soluk büyüme ve bir tür mantar olabilecek ama bal peteklerini andıran birkaç ince, altın oval vardı.

Bunlardan herhangi birini yemek Rus ruleti oynamak gibi olur.

Her koloniste, vücutlarının Xolea'nın ortamına uyum sağlamasına yardımcı olmak, onları bilinen ve bilinmeyen hastalıklara ve bakterilere karşı korumak ve hatta yeni gezegenlerindeki yiyeceklerde bulunabilecek toksinlere karşı dirençli hale getirmek için bir dizi enjeksiyon yapılmıştı, ancak hiçbir şey garanti değildi. Bu nedenle *Somnium*'da bol miktarda yiyecek deposu, ekipman ve kendi ürünlerini yetiştirebilecekleri malzemeler bulunuyordu. Ayrıca bu nedenle gezegendeki görevleri ne olursa olsun her kolonist, araçlarla birlikte verilen elektronik kimyasal analizörlerin kullanımı konusunda eğitilmişti; böylece hepsi neyin tüketim için güvenli olduğunu nasıl belirleyeceklerini biliyordu.

Ivy burada bunların hiçbirine sahip değildi. Sahip olduğu tek şey şanstı.

Ketahn, "Ye Ivy," diyerek kızın dikkatini kendisine çekti. Elini ağzına götürdü ve pandomim yaparak bir ısırık aldı. Dişleri birbirine geçerken bir tıkırtı sesi çıkardı. "Yemek."

F sesi telaffuzunda hâlâ hatalıydı, boğazının arkasından havalı bir gümbürtüyle çıkıyordu ama önceki denemelerine göre büyük bir gelişmeydi.

Ivy başıyla onayladı. "Evet. Yemek." Bakışlarını bitkilere çevirdi. Tam o anda midesine tekrar kramp girdi, yüzünü buruşturdu ve ona yemek yemesi gerektiğini hatırlattı. Su biraz yardımcı olmuştu ama yeterli değildi. Kelimenin tam anlamıyla açlıktan ölüyordu.

Uzun, yavaş bir nefes verdi. "Tamam. En azından hiçbiri hareket etmiyor."

Ivy ona ejder meyvesini hatırlatan dikenli pembe meyveyi aldı ve havaya kaldırdı. "Nedir bu?"

Öne doğru uzanıp meyveyi ondan aldı ve başparmağının pençesiyle meyvenin kalın kabuğunu tepesine yakın bir yerden kesti. Sonra o sivri uçlardan birini kavradı ve aşağı doğru soydu. Kabuk soyulunca meyvenin içi ortaya çıktı; nara çok benziyordu ama içinde kümelenmiş tohumlar kırmızı yerine canlı maviydi.

Ketahn meyveyi ona geri uzattı. "*Seiki'larak*."

Ivy meyveyi ondan alırken adını tekrarlardı. Meyveyi avucunun içinde tutarak çekirdeklerinden birkaçını çıkardı ve ağzına götürdü. Ketahn'ın daha önce ona yedirmeye çalıştıklarını göz önünde bulundurarak bunların böcek yumurtası ya da benzeri bir şey olduğunu düşünerek gerildi ve zihinsel olarak kendini hazırladı ama tadı onu çok şaşırttı. Tohumlar jöle benzeri bir maddeyle kaplıydı ve kendi başlarına da lezzetliydi ama yumuşak taneler kırıldığında dilinin üzerine tatlı bir meyve suyu aktı.

Meyveyi ağzına götürdü ve daha fazla çekirdek çıkararak hızla yedi. Ne olduğunu anlamadan önce, son jöleyi almak için boş kabuğu kazıyordu.

"*Kess'ur nahani seiki'larak?*" Ketahn sordu.

Meyveyi indirirken başını kaldırıp Ketahn'a baktı ve onun kendisini izlediğini gördü.

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "*Seiki'larak* iyiydi."

Başını eğdi, dikkati kızın ağzına odaklanmıştı. Alt çenesi yavaşça kalktı, genişçe açıldı ve gözleri biraz daraldı.

Gülümsüyor muydu? Sadece öyle olduğunu varsayabilirdi; ağzı sert olduğu ve çoğunlukla esnek görünmediği için bunu çene kemiğiyle yapmak zorundaydı.

Boş deriyi bir kenara bırakan Ivy, daha sonra topak topak mor topu aldı ve Ketahn'a uzattı. "Peki ya bu?"

"*Ekkai'uta*." Ketahn iki elini görünmez bir top tutar gibi bir araya getirdi ve sonra ayırdı.

"Yeterince basit." Başparmaklarını sapın yakınına yerleştirdi ve iki tarafı dışa doğru yırttı.

İçinde bulmayı umduğu şey gerçeğe hiç benzemiyordu. Meyvenin içinde portakal ya da şeftali gibi posalı bir et yerine, yoğurt benzeri kalın, kremsi bir madde vardı. Parmağını içine daldırdı ve ağzına götürerek bir parça emdi. Kaşları kalktı - tadı vanilyalı puding gibiydi.

"Aman Tanrım," diye inledi Ivy. "Bu çok lezzetli."

Ketahn başını eğdi, ön bacaklarını daha keskin bir şekilde büktü ve ön kollarını dizlerinin üzerine dayadı. En azından üst diz eklemelerine. "*Ven kess'ani ikarahl unixt thuun kess nahani ekkai'uta kota?*"

Bu kelime, *kess*, onunla konuştuğunda sık sık gündeme geliyordu. Emin olamıyordu ama *sen* anlamına geldiğine dair bir şüphesi vardı. Bu, ne sorduğunu anlamasına yardımcı olmamıştı ama her seferinde bir engel, değil mi?

Hâlâ *ekkai'uta*'nın kabuklarını tutarken, ellerini aralarında sadece bir iki santim kalana kadar yaklaştırdı. "Küçük. Küçük kelimeler kullan, Ketahn."

Ellerinin üst kısmıyla onun hareketini taklit etti. "*Vi?* Smoll?"

Ivy başını salladı. "*Vi*. Küçük." Ellerini genişletti. "Büyük."

O da aynısını yaptı. "*Vig. Valai.*"

"Büyük," diye tekrarladı, *b* sesini vurgulayarak.

Ketahn tekrar denedi, boğazında garip bir tıkırtı ile biraz daha yakın bir şey üretti.

"Ivy küçüktür. Ketahn

büyüktür." "Ivy hong-ree. Ye."

Kıkırdadı. "Evet. Ivy aç."

Geriye yaslanıp onu bir kez daha inceledi ve bir kez daha çenesini kaldırıp gözlerini kıstı. Bu sefer, bir cırlama sesi çıkardı. Bilinmeyen bir yaratıktan gelen diğer sesler gibi olmalıydı.

-Yabancı ve anlaşılmaz, hatta belki de tedirgin edici ama bir şekilde bunun kahkaha olduğunu biliyordu.

Ivy *ekkai'uta*'yı ağzına götürdü ve içindeki kaymağı höpürdeterek birkaç saniye içinde iki yarısını da temizledikten sonra adamın getirdiği diğerini kaptı, yırtıp açtı ve mideye indirdi. Ardından, *Somnium*'a binmeden önce aldığı tüm hayatta kalma eğitimlerine aykırı olsa da - olumlu bir analiz yapılsa bile uzaylı yiyeceği yedikten sonra en azından bir süre beklemeleri tavsiye edilmişti - diğer yiyeceklerden birkaçını tattı.

Bekleyemeyecek kadar acıkmıştı. Yemek yerken Ketahn'la birbirlerinden bir şeyler öğrenmeye devam ettiler.

Filizlere *jugan'telth* deniyordu. Gevrekli, tatmin edici bir çıtırılığı vardı ve o kadar güçlü olmasa da yaban turpunu andıran bir baharat tadı vardı. Köklere *ashok'tika* deniyordu ve şaşırtıcı derecede yumuşaktılar. Tadında bir topraklılık vardı, ancak nişastalılık tarafından bastırılmıştı. Bu kökleri ısırmak çiğ bir patatesi çiğnemek gibiydi.

Bunları pişirmenin bir yolunu bulmalı ve tekrar denemeliydi.

En sevdiği şey, yakından incelendiğinde gerçekten de bir tür mantar olan bal peteği, *huthaal'rok'tu*. Dilinin üzerinde eriyor ve tıpkı göründükleri gibi bal kadar tatlı bir tada sahip oluyorlardı.

Huthaal'rok gittikten sonra Ketahn'la *bir seiki'larak* daha paylaştılar. O zamana kadar karnı doymuştu ve Ketahn kalan yiyecekleri toplayıp bir kısmını kaba kil kavanozlara kapattı, diğerlerini de duvardaki sepetlere bıraktı.

Ivy onun temizlenmesini izlerken rahatladığını fark etti. Neredeyse... memnun. Bu örümcek-adam-yaratığın ona zarar vermeyeceğini ya da onu yemeyeceğini, Ketahn'ın daha önce döndüğünde verdiği tepkiye rağmen ona su, yiyecek ve barınak sağlayacak kadar dost canlısı olduğunu bilerek güvendeydi.

Ivy onu suçlayamazdı - boğazına bir mızrak dayamıştı. O gittikten kısa bir süre sonra silahı eline almıştı, kim bilir ne kadar zamandır her seste zıplıyor ve yuva normalden biraz daha fazla sallandığında çıldırıyordu. Mızrağı tutmak, yuva gerçekten sallanmaya başlayana ve pençelerin dış yüzeyi tırmaladığını duyana kadar onu rahatlatmaya yardımcı olmuştu.

Korku ve içgüdüyle tepki vermişti, bilinçaltı onu yemek üzere olan korkunç canavara karşı en azından bir mücadele vermeye karar vermişti.

Ketahn o kadar hızlı hareket etmişti ki, onun isimsiz bir dehşet değil de kendisi olduğunu fark edememişti bile.

Alt dudağını içine çekip ısıarak gözlerini onun üzerinde gezdirdi. O bir örümcek ya da böcek değildi ama benzerliği inkâr edilemezdi ve o hiçbir zaman böceklerden hoşlanmamıştı. Ona çok dikkatli bakarsa, zihni tüm o insanlık dışı özelliklere takılıyordu. Ona korkmasını söylüyordu.

Ve onu duvara yasladığında, o küçük uzantıları kalçalarına doladığında ve dilini yanağında gezdirdiğinde - o anda onu yiyeceğinden o kadar emindi ki. Ama ona baktığı ve gözlerinde neredeyse bir... şefkat olduğu birçok zaman vardı.

Bunu düşünmek bile onu gerçekten de derin uykuda aklını kaybettiğine inandırmaya yetiyordu.

Önemli olan şeylere odaklanması gerekiyordu - hayatta kalmak ve *Somnium*'u bulmak. Diğer insanları bulmaya. Eğer yaşıyorsa, başkaları da olmalıydı, değil mi? Yardıma ihtiyacı olan başka insanlar? Ve eğer *Somnium*'u bulurlarsa, kurtulma şansları olmalıydı, değil mi?

Keşke Ketahn onu nerede bulduğunu söyleyebilseydi.
Zamanla. İlerleme kaydediyorlardı. Sadece... sabırlı olması ve
diğerlerinin iyi olduğunu umması gerekiyordu.
Geriye kalan tek insan o değildi.

OceanofPDF.com

CHAPTER 10

IVY, midesi düğüm düğüm olurken direksiyonu sıkıca kavradı. Bu düğümler soğuk, yoğun bir korku topunda birleşti, o kadar ağırdı ki onu aşağı, aşağı, aşağı sürüklemekle tehdit ediyordu ve sonsuza dek karanlığa düşeceğini ve kimsenin çığlıklarını duymayacağını, kimsenin onu kurtarmaya gelmeyeceğini biliyordu.

Çünkü şu anda kimsesi yoktu. Ve gerçekten birine ihtiyacı vardı.

Nasıl bu kadar saf olabilirdi? Bu kadar aptal?

Gözlerini kapattı. Genç ve aptal - on yedi yaşında olduğu şey buydu. Çok genç ve çok güvenen, kafası bulutlarda ve kalbi kolunda.

Mantığını dinlememişti, güvenmesi gereken insanları, bir yıl önce kaçtığı insanları dinlememişti. Bunun yerine başka birine güvenmişti, onu sevdiğini düşündüğü, uğruna her şeyden vazgeçtiği birine...

Gözlerini açtığı anda, ailesinin evinin önündeki kaldırımda duruyordu. Ama burası hatırladığından çok daha büyük, karanlık ve heybetliydi; büyüdüğü yer hiç de öyle değildi. Pencereleler, camlarında parıldayan yargıyla ona bakıyor, saçaklar sertçe açılmış kaşlara benziyordu.

Ayakları kendi kendine hareket etti ve endişesinin artması için bolca zaman tanıyan bir yavaşlıkla yürüme yolunda süzüldü.

Neden buraya gelmişti? Her şeyden sonra, neden burası?

Çünkü burası evim, değil mi? Bir yer ev olmalı... Ve onlar benim ailem.

Birdenbire kapıya dayandı. Kapı onun üzerinde yükseliyor, kendini yeniden küçük bir çocuk gibi hissetmesine neden oluyor, ona hissettiği kadar küçük, naif ve aptal olduğunu söylüyordu. Kapıyı çalmak için kaldırdığı eli binlerce kilo ağırlığındaydı.

Thud. Thud. Thud.

Ses evin içinde ve dışarıda yankılanıyordu ama azalmak yerine artıyor, gök gürültüsü kadar şiddetli ve güçlü olana kadar tekrar tekrar kendi üzerine katlanıyordu ve ellerini kulaklarına kapatarak bile onu engelleyemiyordu çünkü ses onun içindeydi ve onu parçalayacaktı.

Mandal tıkladı ve gök gürültüsü sanki hiç var olmamış gibi kesildi.

Kapı açıldı ve orada annesi duruyordu, parlak mavi gözleri Ivy'ninkilere çok benziyordu. Ivy'ye bakarken Angela'nın gözlerinin soğuk ve boş olması dışında.

"Ne istiyorsun?" Angela talep etti.

Ivy annesinin sesinin bu kadar duygusuz, bu kadar soğuk çıktığını hiç duymamıştı. Gelmeden önce sıcak bir karşılama beklememesi gerektiğini biliyordu, özellikle de Ivy'nin gidiş şeklinden sonra, ama bu...

"Seni ve babamı görmek istedim," dedi Ivy, boğazı düğümlenerek. "Ben... Ben üzgün olduğumu, haklı olduğunu söylemek istedim. Her konuda."

Angela'nın gözleri kısıldı. "Artık biraz geç değil mi sence de? Sen seçimini yaptın."

"Biliyorum ve üzgünüm. Bildiğinden daha üzgünüm. Ama şu anda çok kaybolmuş, çok yalnızım. Sana ihtiyacım var."

Birine ihtiyacım var.

Babası Jason Foster karısının yanında belirdi. Sakalında Ivy'nin onu son gördüğünden daha fazla ak vardı.

Kalın kaşları ona bakarken çatıldı. Ivy babasının hiçbir zaman korkutucu biri olduğunu düşünmemişti ama şimdi onun varlığında sinir bozucu bir şeyler vardı. "Sen buraya ait değilsin."

Ivy'nin gözlerinden yaşlar döküldü.

Ben nereye aitim?

"Bir hata yaptım," diye fısıldadı, sesi kırıktı. "Gençtim ve aptaldım. İkinizi de dinlemeliydim."

Anne ve babası kapının girişinde, tam karşısında duruyor olsalar da, sanki Ivy ile aralarında imkânsız bir mesafe açılyormuş gibi gittikçe uzaklaşıyor gibiydiler.

Jason, "Ve hatanızın kanıtı artık internetin her yerinde," dedi. "Bütün komşularımız biliyor," dedi Angela. "Tüm arkadaşlarımız. Tüm arkadaşlarımız."

Aile. Hepsi senin bir fahişe olduğunu biliyor."

Utanç ve çaresizlik Ivy'nin üzerine çökerek dizlerinin titremesine neden oldu. "Bilmiyordum! Ona güvenmiştim. Sevdim-"

"Sen aşktan ne anlarsın ki?" Annesi boynunda asılı duran haçı kavrayarak alay etti. "Günah içinde yaşamak ve senden faydalanmaktan başka bir şey istemeyen bir adama bacaklarını açmak için bizi terk ettin. Kendi itibarını mahvettiğin yetmiyormuş gibi şimdi de bizimkine zarar verdin."

Ivy'nin boğazından bir hıçkırık koptu. "Biliyorum. Biliyorum. "Lütfen. Gidecek başka yerim yok."

"Bunu uzun zaman önce düşünmeliydin," dedi babası.

Jason ve Angela artık o kadar uzaktaydılar ki mesafeyle birlikte küçücük görünüyorlardı ama Ivy hâlâ onların soğuk gözlerini, onaylamayan kaşlarını ve sert kaşlarını kristal netliğinde görebiliyordu.

"Lütfen beni geri çevirme. Ben senin kızınım."

"Bizim bir kızımız yok," diye tersledi Angela.

Kapı bir başka gök gürültüsüyle çarparak kapandı. Ivy geriye, gölgelere, aşılmaz karanlığa, hiçliğe doğru yuvarlandı.

Tek başına.

Ivy sarsılarak uyandı ve bir an için hâlâ o hiçliğin içine düştüğünü, hâlâ içindeki o boşluğu kapatılamaz bir uçurum gibi hissetti. Sırt üstü yuvarlandı ve karanlığa bakmak için gözlerini açtı. Yanakları uykusunda döktüğü gözyaşlarıyla ıslanmıştı, nefesleri kısaydı ve titriyordu.

Neden onları hayal etmek zorundaydı? Neden şimdi, bunca yıldan sonra, o reddedilmeyi, o terk edilmeyi hatırlamak zorundaydı? Çok ama çok uzun zamandır ne kadar yalnız olduğunu. Ivy göğsünü ovuşturdu.

Ama bu eski anılar ve göğsündeki sıkışma, mesanesindeki dayanılmaz ağrının yanında önemsizdi. Tekrar hareket ederse patlayacakmış gibi hissediyordu. Basınç o kadar büyük, o kadar amansızdı ki, çenesini sıkı ve acı dolu bir çılgılığı engellemek için nefesini tuttu.

Bir kâbustan yeni bir kâbusla yüzleşmek için uyanmıştı.

Stazda yiyecek ve su olmadan, vücudunun dışarı atacak hiçbir şeyi yoktu - ama dün kendini meyve, sebze ve suyla doldurmuştu ve şimdi her şey harekete geçti.

Ve kendini rahatlatmak için gidecek hiçbir yeri yoktu. En azından yardım almadan. Bir inilti ile yuvarlandı ve kendini elleri ve dizleri üzerinde yukarı itti, topuklarının üzerine otururken uyluklarını sıktı.

Karanlıkta ne tarafa baktığından emin değildi ama Ketahn'ın Yuvanın girişine yakın bir yerde.

"Ketahn?"

Ketahn'ın sesi yakındaki gölgelerden gürledi. "*Sheevix*, Ivy. *Etorri'ven*."

Ivy ellerini kalçalarına bastırdı ve mesanesindeki basınç arttıkça parmak uçlarını kalçalarına gömdü. "Ketahn, uyanman gerekiyor."

"*Arvok elthan* sen?"

Bir an sonra yuvayı mavi bir parıltı doldurdu; Ketahn kendi ışığını yayan kristali ortaya çıkarmıştı. Onun gölgelerin arasından çıktığını görmek onu hâlâ ürkütüyordu. Sırt üstü yatıyordu, arka ayakları ona doğru dönüktü, bacakları katlanmış ve vücuduna doğru çekilmişti, kolları göğsünün üzerinde çaprazdı ve omuzları kavisli duvara yaslanmıştı. Altındaki bir yığın kürk yatak görevi görüyordu. Işıklandırma nedeniyle vücudunun büyük bir kısmı soluk ay ışığına yakalanmış bir gölge gibi karanlıktı ama gözleri ve o mor işaretler canlı ve parlıyordu.

Arkasındaki kumaş kaplı deliği işaret etti. "Dışarı." "*Dak*."

Hayır."

Ivy ona baktı. "Örümcek adam, az önce bana hayır mı dedin? Dışarı çıkmam lazım."

Şimdi." Tekrar çıkışı işaret etti.

"*Ree elad selyek dera etorrahl*." Ketahn elinden bir şey bıraktı; kristali saklayan deri kılıf. Yumuşak bir törpüyle düşerek yuvayı tekrar karanlığa gömdü.

"Şu anda ciddi misin?" diye sordu, kaşları çatılmış ve ağzı açık kalmıştı.

Kalçalarını sıkarak ayağa kalktı ve bir elini önüne uzatarak karanlıkta paytak adımlarla ilerledi. Parmakları kristale çarpar çarpmaz kapağı çekip çıkardı.

Hâlâ cılız bacaklarını katlamış bir şekilde duvara yaslanmış yatan Ketahn başını kaldırdı. Menekşe rengi gözleri zayıf ışığı yansıtarak ona doğru parladı. Çene kemiklerini kırdı. "*Arvok elad you ven? Etorri'ven*, Ivy. Hayır... dışarı. *Ursh*." Kızın yattığı yeri işaret etti.

Etorri'ven'in uyumaktan başka yapabileceği bir şey yoktu, özellikle de emredici ses tonuna bakılırsa.

"Evet, dışarı." Parmağını ona doğru uzattı. "Ketahn, Ivy'yi al" - parmağını girişe doğru çevirdi- "hemen dışarı."

Göğsünde kesinlikle sinirli bir hırıltı duyuldu. "Ivy kal. Çıkmak yok."

"Oh, seni koca pislik." Ivy bacak bacak üstüne attı ve yumruklarını göğsüne bastırdı.

leğen kemiği. Hafifçe sıçradı, acı ve baskı on kat artarken bir inilti kaçtı. Gözleri yaşlarla doldu. "Dışarı çıkmam lazım! Hemen dışarı çıkmam lazım!"

Ketahn gözlerini kısarak gövdesini dikleştirdi ve başını öne eğdi. Tekrar konuştuğunda sesi çok daha yumuşak ve çok daha endişeliydi. "*Arvok elthan* sen misin, Ivy? *Elad you zikahl?*"

"Dışarı. Oh, Tanrım, lütfen. İşemem lazım, Ketahn! Beni *dışarı çıkar!*" Ama artık çok geçti; daha fazla tutamadı.

Sıcak idrar şortunu ıslatıp bacaklarının iç kısımlarından akarak ayaklarının dibindeki kürk halının üzerinde birikirken utanç içinde alevlendi.

Mahcup ve yenilmiş bir halde öylece duran Ivy'nin gözyaşları yanaklarından süzülürken hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Senden nefret ediyorum. Bundan nefret ediyorum."

Aptal bir gençken yaptığım kötü bir seçim beni nasıl bu hale getirebilir?

Ketahn yuvarlandı, bacaklarını açtı ve endişe verici bir yumuşaklık ve zarafetle ayağa kalktı. Ona doğru yaklaştı. Ivy ondan uzaklaşmaya çalıştı ama o sadece ön bacaklarından birini arkasına savurarak tek kaçış yolunu kapattı.

Başını ona doğru eğdi ve içine çekti. Çene kemikleri seğirdi, gözlerini kısıtı, onu tekrar kokladı ve daha da alçalarak yerdeki ıslak noktaya baktı. Loş ışıktaki bile bacaklarındaki ince tüylerin diken diken olduğunu seçebiliyordu.

"*Arvok ven you ur ven?*" diye sordu, gözlerinin içine bakmak için doğruldu. Şimdi ıslanmış kürküne parmağını sokan oydu. "*Ursh kir'ani tovuun?*" dediğinde sesi biraz daha öfkeliydi. *Ven your lavil krax ursh your tovuun?*"

Onu yaramaz bir köpek yavrusuymuş gibi azarlıyordu!

"Sakın benimle bu tonda konuşmaya cüret etme." Ona doğru eğildi, içinde kaynayan öfke, gözlerini taze yaşlarla dolduran utanç kadar güçlüydü. "Kızmaya hakkın yok. Sana dışarı çıkmam gerektiğini söyledim" -girişi işaret etti- "ama beni dinlemedin!"

"Ben *ven'dak unir* senin *ikarah!*"

"Ivy'nin dışarı çıkması gerekiyordu! Dışarı, dışarı, dışarı, *dışarı!*"

"*Ova I unir thuun out ven'dak unixt krax ursh my tovuun,*" diye hırladı. Ketahn bacaklarını açıp kendini kürk halıya yaklaştıracak kadar ondan uzaklaştı.

Adamın tekrar nefes aldığını ve bir şeyler mırıldandığını duydu. Cildi yandı.

Ketahn sinirli bir hışımla ayağa kalktı. Kadın daha bir şey söyleyemeden, sol kollarını onun etrafına doladı -biri sırtında, diğeri kıçının hemen altında- ve onu ayaklarından çekip kendi tarafına doğru itti. Nefes nefese kalan kadın refleks olarak kollarını adamın omzuna ve boynuna doladı.

Alt elini kıçını avuçlamak için kaydırđı, leğen kemiğini sıkıca kendisine doğru itti ve bacaklarını beline dolamaya zorladı - böylece ıslak kasıkları, kalçaları ve şortu sıcak, kösele teniyle tam temas halindeydi.

Ivy daha fazla ağlamak istedi.

"*Ahgan ikesh telenas nek out,*" diye homurdandı. Bacaklarını iki yana açtı, kendini yerden tamamen kaldırmak için kavisli duvarlara dayadı ve halıyı kapmak için aşağı uzandı. Sağ elleriyle aceleyle yuvarladı.

"Bana karşı huysuz olmaya iznin yok, örümcek adam. Bu senin hatan," diye mırıldandı Ivy.

"Ketahn. *Daha sert bir adam yok.*"

"Bunu abuk anladın, ha? Ve örümcek, stider değil. *Puh.* Ama sanırım işle ilgili bir sorunun olduğunu gayet iyi anladık, ha?"

Bel altı vuruş, Ivy. Alçak darbe.

"Seni *ikar kalakaxx,*" diye tersledi. Krk halıyı bir kolunun altına sıkıştırarak döndü ve açıklığa doğru ilerleyerek üzerindeki örtüyü çekti. Görülecek güneş ışığı yoktu, sadece kristalin soğuk mavi parıltısını göz kamaştırıcı kılacak kadar derin bir karanlık vardı.

Ketahn yavaşlamadı; yuvanın dışına tutunarak kendini açıklıktan içeri çekti.

Adam ağa doğru tırmanmak için döndüğünde Ivy'nin gözleri parladı ve kendini birden aşağı bakarken buldu. Bir ciyaklama sesi çıkardı ve yüzünü onun omzuna yaklaştırarak ona daha sıkı sarıldı. Burası tamamen karanlık değildi -soluk ışıkta zar zor kazınmış devasa dalların ve sarkan sarmaşıkların ipuçlarını görebiliyordu ve çeşitli renklerde etrafa saçılmış hayalet parıltılar vardı, ama tam aşağıda sadece aşılmaz siyah vardı.

O kâbus sırasında kendini içinde bulunduğu boşluğun aynısı.

Gözlerini sıkıca kapadı ve Ketahn'a sarıldı, az önce olan her şeyi bir kenara itti - en azından şimdilik. Yalnız değildi. Şu anda önemli olan tek şey buydu. O karanlıkta yalnız değildi.

Ivy, Ketahn tırmanırken vücutlarının yuvayla, ağla ve dallarla birlikte sallandığını ve zıpladığını hissetse de, her şeye rağmen sağlam ve güvenilirirdi, onu topraklıyordu. Ağın alt tarafına geçmek için karnını yukarı çevirdiğinde ona olan tutuşu güçlendi ve vücudunun onunkine daha fazla yaslanmasını sağlamak için gövdesini bükte.

Nemli kalçaları tenine yapışmış gibi hissediyordu ve sırlı sıklam şortu rahatsız olmanın çok ötesindeydi ama Ketahn daha fazla şikâyet etmedi. Bu duruma gülse mi ağlasa mı bilemiyordu.

O çaresizlik duygusundan, o kabus-anıdaki çocuk gibi hissetme ve muamele görme duygusundan sonra, uyanmak ve altına işlemek mükemmel bir yeni düşük seviyeydi.

Ivy, Ketahn'la birlikte tekrar ayağa kalktıktan sonra bile bir süre gözlerini kapalı tuttu. Bu şekilde neredeyse her şey yolundaymış gibi davranabiliyordu. Neredeyse galaksinin diğer ucunda heyecan verici yeni hayatına başladığını, nihayet gençken bir kenara attığı tüm potansiyelini ortaya çıkarabileceği yere vardığını düşünebilirdi.

Ama sonunda merakı galip geldi; şu ana kadar bu dünyanın sadece bir kısmına göz atabilmişti ve gözlerini ne kadar kapatıp umut ettiği önemli değildi - hepsi yok olmayacaktı.

Ketahn sürekli aşağıya doğru ilerliyor, devasa dalları aşıyor ve kalın ağaç gövdelerine tırmanıyor, çoğu *neredeyse* tanıdık geldiği için daha da tuhaf hale gelen yabancı bir manzarada onu sürüklüyordu. Gümüş rengi ay ışığı, artık çok daha yüksekte olan gölgelikten birkaç yerde sızıyordu ve karışık bitki örtüsünün arasındaki ürkütücü ışık kaynakları, alçaldıkları için artık daha yaygındı.

Bu ormandaki pek çok şey gece ışıldıyor gibiydi; yapraklar, mantarlar, güzel çiçekler ve küçük, çırpınan böcekler. Büyülü bir peri diyarı gibiydi. İlk gece bunu göremeyecek kadar şaşırmış ve korkmuştu. Ketahn da parlayan menekşe rengi işaretleri ve gözleriyle tam ona göreymi.

Yabancı ormanın gece müziğine yeni bir ses katıldı: ileride ve aşağıda bir yerde akan suyun şırıltısı. Ivy'nin önünde aniden, o güne kadar gördüğü en büyük biyoluminesan bitki topluluğunun aydınlattığı bir orman alanı açıldı; hepsi de geniş bir derenin kıyısında kümelenmişti. Suyun yüzeyi yansıyan ışıkla dalgalanıyordu.

Burada, başka her yerden daha fazla, uhrevi bir büyü hissine kapıldı.

Ketahn yere doğru tırmandı. Durup onu yere bırakmak yerine suya doğru ilerledi.

"Ketahn? Ne yapıyorsun?" Ivy geri çekildi ve omzunu itti ama o kendini tuttu. Bakışları onunla hızla yaklaşan dere arasında gidip geldi. Adamın kollarında kıpırdandı. "Ketahn, dur!"

Adımlarını yavaşlatmadan, rulo halindeki kürkü dere kenarına fırlattı ve Ivy'yi doğruca suya taşıdı.

Ilık su hızla etrafında yükseldi, bacaklarını, kalçalarını ve göğsünü geçerek neredeyse çenesine değene kadar. Geniş gözleri Ketahn'ın kollarıyla buluştu. Sonunda Ketahn onu tutuşunu düzeltti ve bir çift elini kalçalarına yerleştirdi.

Onu suya batırdı.

Su onu sardı, duymasını engelledi ve gözlerini kör etti. Ivy onunla mücadele etti ama adamın rahat görünen tutuşu bile üstesinden gelinemeyecek kadar güçlüydü. Adam onu bırakır bırakmaz ayağa fırladı, başı su yüzeyine çıktığında nefes nefese kalmıştı. Saçlarını yüzünden süpürdü ve

Suya basarken ona ters ters baktı.

"Seni...seni...pislik! Beni boğmaya mı çalışıyorsun? Değerli halınıza işediğim için mi bu ceza? Sana söyledim-"

"*Sheevix*, Ivy," dedi çene kemiklerini şaklatarak.

"Beni susturma! Şunları da şaklatma" -her iki yanağına birer başparmağını bastırdı ve parmaklarını kıvrarak onun çene kemiklerini taklit edencesine salladı- "bana."

Ketahn başını eğdi, gözleri kısıldı. Bir elini ağzına götürdü ve bir dizi anlamsız ses çıkarırken parmaklarını ve başparmağını tekrar tekrar açıp kapattı.

"Sen az önce... Benimle alay mı ediyorsun, örümcek adam?" Alçak sesle homurdandı.

"Ketahn."

Belki de onu çıplak elleriyle kolayca parçalayabilecek bir örümcek uzaylıyı kızdırmak akıllıca değildi ama kendine engel olamıyordu. Çok kızgındı ve bunun altında stresli, üzgün, korkmuş ve hâlâ bitkin olması yatıyordu. Ve bu, aşağılandığı için ondan intikam almanın zararsız küçük bir yoluydu.

Çenesini yukarı kaldırarak ona sırıttı. "Örümcek adam."

Çene kemikleri sarktı ve yavaşça bir araya geldi ve gözlerini ne daralttı ne de genişletti, ancak bakışları aniden oldukça kuru görünüyordu.

Tek kelime etmeden elini başının üzerine koydu. Elinden akan su yüzünden aşağı aktı ve kız gözlerini kırıştıtararak suyu uzaklaştırdı.

"Ketahn, sen-"

Onu tekrar altına itti.

Ağızına su dolunca sözleri kesildi. Su sıçratarak ve öksürerek geri geldi. Neredeyse boğulmak üzere olduğu suyu dışarı attıktan sonra Ketahn'a ölümcül bir bakış fırlattı.

Çene çaldı, alt çenesini genişçe açtı ve gözlerini kısarak kaldırdı. Ona gülüyordu. O lanet örümcek adam ona gülüyor ve sırtıyordu.

"Tabii. Gül bakalım, örümcek adam. Halılarından birine daha işeyeceğim. Bakalım hoşuna gidecek mi?" diye mırıldanarak kıyıya doğru yüzdü. Ayakları dibe değer değmez, bacaklarının etrafına su sıçratarak kıyıya doğru fırladı. "Koca bir pislik."

Arkasında suyun hareket ettiğini duymasaydı bile, sadece hissederek onun kendisini yakından takip ettiğini anlayabilirdi-Ketahn'ın varlığını görmezden gelmek imkânsızdı. Eğer bu kadar kızgın olmasaydı, bunun sadece içgüdülerinin tehlikeli bir yırtıcının yakınlığını fark etmesinden ibaret olup olmadığını merak edebilirdi ama şu anda bunların hiçbirisi umurunda değildi.

Eğer ona zarar vermek isteseydi, bunu uzun zaman önce yapardı.

Ayakları çimenli kıyıya bastığında, Ivy onunla yüzleşmek için döndü. Islak saçları yüzüne çarptı ve bacaklarından aşağı akan suyu görmezden gelerek saçlarını kenara çekti. "Bir dahaki sefere dışarı dediğimde, Ketahn Ivy'yi dışarı çıkaracak. Anlaşıldı mı?"

Ama Ketahn anladığına dair hiçbir işaret vermedi - hatta onu duyduğuna dair bile bir işaret vermedi. Gözleri meraklı bir parıltıyla onun vücuduna sabitlenmişti.

Ivy aşağıya baktığında, beyaz gömleğinin ve şortunun sadece ikinci bir deri gibi üzerine yapışmakla kalmadığını, aynı zamanda neredeyse şeffaf olduklarını fark etti. Pembe areolalarını kumaşın üzerinden net bir şekilde görebiliyordu.

Bakışlarını tekrar Ketahn'a çevirdi. Adam hâlâ onun vücuduna bakıyordu.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken kaşları çatıldı, kendini savunmasız ve çıplak hissediyordu. "Umm... Ketahn?"

"*Arvok* seni öldürdü mü, Ivy?" Ona doğru ilerlerken sesi normalden daha da alçak, daha da insanlık dışıydı. "*You elad iln zet I ur losak.*"

Büyük, pençeli elleriyle bileğini tuttu ve göğsüne uzanmadan önce kollarından birini aşağı çekti. Parmakları göğüs ucunu sıyırarak sertleşmesine neden oldu ve Ivy nefesini tutarak elini savuşturdu.

"Hayır," dedi.

Ketahn aynı anda hem homurtu hem de tıslama gibi bir ses çıkararak aralarındaki kalan mesafeyi kapattı ve kadının diğer bileğini yakaladı. Kollarını birbirinden ayırmaya zorladı. *"Enevet'ven."*

Ivy'nin gözleri yuvarlandı. Kollarını çekerek adamın pençesinden kurtarmaya çalıştı ama kıpırdatamadı. "Ketahn, bırak beni."

Ketahn eğildi ve alttaki elleri gömleğinin eteklerini yakalayıp kaldırdı. Parmak eklemleri kadının karnına değdi.

Ivy sertçe nefes aldı, adam gömleğini sıyırırken dokunuşunun gıdıklamasına karşı irkildi. Adamdan uzaklaşarak bileklerini kurtarmaya çalıştı ama adam göğüslerini açınca kapana kısıldı. *"Ne yapıyorsun?"*

Bir elini gömleğinin üzerinde tutarak onu yukarı kaldırırken, diğer elini göğsüne götürdü. Eli göğsünü tamamen kapladı. Ivy durdu, nefesi hızlandı.

"Arvok elad ithin?" Kadının göğsünü sıkan elini izledi.

Avucunun sertleşmiş meme ucunu törpülemesi, Ivy'yi doğrudan kalbine fırlatan bir zevk sarsıntısı yarattı. Şok içinde kalçalarını sıkı.

Aman Tanrım. Hayır. Bu da neydi böyle?

Ketahn başını daha da aşağı eğerek kadının göğsünü alttan kavrayacak şekilde tuttu. Hafifçe kaldırdı ve meme ucuna baktı. Bir şeyler söyledi ama başparmağının ucuyla gergin tomurcuğun üzerini okşadığında kelimeler kayboldu. Göbeğindeki ağrı genişledi.

Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır. Böyle bir şey olamaz.

Bu örümcek yaratık ona dokunurken tahrik olmuyordu. Bu... bu sadece vücudunun doğal tepkisiydi, üzerinde kontrol sahibi olmadığı bir şeydi. Bunun çekicilikle hiçbir ilgisi yoktu çünkü... çünkü... o bir örümcekti! Vücutları tamamen farklıydı ve o sadece merakını tatmin ediyordu. Hepsi bu kadardı.

Tutuşunu diğer göğsüne çevirdi ve sert başparmağını meme ucunun üzerinde gezdirerek onun da sertleşmesine neden oldu. Bir titreme onu sarstı ve cinsel organı sıkıştı.

"Oh, lütfen dur," diye inledi.

"Dak akar tes you elad soft," dedi gürleyen sesi düşünceli. *"Dak akar et selyek."*

Ivy onun dokunuşu yerine sözlerine odaklanmaya çalışıyordu; birkaçını daha anlamaya çok yaklaştı ama adam ona hissetmemesi gereken şeyler hissettiriyordu, doğru düşünmesini imkânsız hale getiren şeyler.

"Evet. Ivy yumuşak. Artık bırakabilirsin," dedi.

"Hayır. Yumuşak değil." Aksini kanıtlamak istercesine başparmağıyla parmağı arasında meme ucunu sıkıştırdı.

Acıtmadı ama klitorisine doğru dizlerini zayıflatan saf bir zevk şimşegi gönderdi. Dudaklarını ağzına götürdü ve bir iniltiye kilitlenmek için dudaklarını ısırıldı.

Bana neler oluyor? Böyle bir şey olamaz. Böyle bir şey olamaz.

Ketahn başını eğdi, çene kemikleri seğirdi. Derin bir nefes aldı ve durdu. "*Jurrahl*'ınız..."

Uzun bacaklarını iki yana açtı ve yüzü başının altına inerken, yanağı sağ göğsüne değerken, nefesi karnında gezinirken onu koklayarak alçaldı. Bakışları doğrudan şortunun üzerindeyken durdu.

Ivy ona durmasını söylemek için ağzını açtı ama adamın alttaki elleri çoktan şortunun kemerine takılmıştı. Hiç tereddüt etmeden şortu indirdi ve Ivy'nin cinsel organını ortaya çıkardı. Şortu bıraktığında, ayak bileklerinin etrafında havuza düştü.

"*Hair dun, kota?*" Ketahn yüzünü öne doğru kaydırды, o kadar yaklaştı ki alnının sert tepesi kadının karnına çarptı ve içine çekti.

"Oh Tanrım." Ivy aralarına mesafe koymak için ayak parmaklarının üzerinde geriye doğru itti. "Evet, orada saçım var. Şimdi bırak. Muayene bitti."

Ketahn aynı fikirde değil gibiydi. Bir hırıltıyla kollarından çekiştirerek onu daha da yaklaştırdı ve alttaki ellerini kalçalarına yerleştirdi. Başparmağını, sanki okşuyormuş gibi, amının üstündeki küçük kıl parçasının üzerinde birkaç kez aşağıya doğru gezdirdi - ta ki seksinin tepe noktasına dokunana kadar.

Ivy'nin nefesi kesildi. Daha fazla erişmesini engellemek için kalçalarını sıkı ama daha önce pek çok kez öğrendiği gibi, Ketahn o kadar kolay caydırılmazdı.

Ön bacakları öne doğru kaydı, uçları baldırlarının arasından kayarak bacaklarına dolandı. Zahmetsizce bacaklarını iki yana açarak, sanki kadın direnmeye çalışmamış gibi bacaklarını birbirinden ayırdı. Teni

utançtan kızarmıştı. Kadının sırtını hafifleterek kalçalarını bacaklarına yasladı.

Gece havası açıkta kalan cinsel organına ılık geliyordu ama Ketahn'ın nefesi tatlı bir ateş gibiydi. Hayalinde Ketahn'ın o uzun, mor dilini uzatıp onu yaladığını canlandırdı.

Ivy hafifçe soluyarak bu sapkın görüntüyü hızla uzaklaştırdı ve kollarını serbest bırakmak ya da bacaklarını kapatmak için mücadele etti, ama tamamen kapana kısılmıştı, vücudu korkudan değil, ihtiyaçtan titriyordu.

Cehenneme gideceğim.

OceanofPDF.com

CHAPTER 11

O KOKU... Sekize kadar, Ketahn'ı ıldırıyordu. Bu Ivy'nin kokusuydu, çukurda kozasını açtıktan sonra ilk kez kokladığı kokunun aynısıydı, ama çok daha güçlü, çok daha tatlı ve inkar edilemez derecede kadınsıydı. Daha önce çekici ama hafıftı. Son birkaç dakika içinde bir şeyler değişmişti.

Neredeyse Zurvaşı'nın kendisi kadar güçlü olan kraliçenin kokusu bile Ketahn'ın zihnini bu kadar bulandıramamıştı. Gövdesi yarığının arkasında zonkluyordu ve titremeler tokalarından geçerek onları dışarı doğru zorlamakla tehdit ediyordu.

Ne değişmişti? Ivy neden bu baş döndürücü kokuyu yayıyordu ve bu koku neden onun yarığına odaklanmıştı?

Elini kaydırıp bir parmağını Ivy'nin yarığının iki yanına yerleştirirken göğşü başka bir hırıltıyla titredi. Teni sıcak, yumuşak, ipeksiydi ve sadece sudan yeni çıktığı için nemli olmadığını hissetti.

Başka tarafa bakamadan parmaklarını araladı. Yarığı, aan bir çiçeğin ta yaprakları gibi açılmış, dudaklarından bile daha pembe olan kaygan eti ortaya çıkarmıştı.

Daha önce dişi olduğuna dair bir şüphesi varsa bile, şimdi yok olmuştu; yarığının dibinde onu çağıran, baştan çıkaran küçük, dar bir açıklık vardı.

Sapını onun içine sokmak, onun etrafında kenetlendiğini hissetmek nasıl bir duygu olurdu? Kadının yumuşak derisinin onunkine sürtünmesi nasıl bir his olurdu? Gövdesi nabız gibi atıyor, durmaksızın yarığına bastırıyor ve tokaları

refleks olarak öne doğru uzandı ve bacaklarının üst kısımları boyunca fırçalandı.

Daha yukarıda, yarığının tepesine yakın bir yerde, narin bir et kıvrımıyla kaplanmış küçük bir tomurcuk vardı.

Parmak uçlarının altında kalp atışlarının zonklamasını hissedebiliyordu ve ondan sıcaklık akıyordu, davetkâr ve baştan çıkarıcı. İçi ne kadar sıcaktı? Ketahn bir parmağını kızın yarığı boyunca gezdirerek pembe yapraklardan parlayan çiy tanelerini topladı. Ivy'nin nefesi kesildi ve bacakları gerildi, ayak parmakları aşağı kıvrıldı. Merkezinde daha fazla nektar toplandı ve kokusu güçlendi.

Vrix dişileri kendi salgılarını üretmezdi; kayganlığı girişi kolaylaştıran erkeklerdi. Ivy ile ilgili diğer her şey gibi bu da yeni bir şeydi. Beklenmedik bir şey. İlgi çekici bir şey.

Çiyinin tadı nasıldı? Kokusu kadar tatlı ve baş döndürücü olabilir miydi?

Parmağı, etrafındaki etten daha sert olan ama dokunuşuna göğüs tepeciklerinden daha fazla yol veren tomurcuğa uzandı. Etrafında daireler çizerek etten kaputu itti.

Ivy haykırarak kalçalarını adamın eline doğru savurdu. "Ketahn! Hayır! *Tanrım, dur!*" Adamın tutuşuna çılgınca karşı koydu ve kalçalarını bükte. "*Thisiz rawng. Thisiz soh, soh rawng. Artık yok!*"

Kadının sesindeki bir şey Ketahn'ı ele geçiren şehvet dolu sisi delip geçti. Gözlerini kızın yarığından ayırıp yukarıya, kabarık göğsünün ve yumuşak, yuvarlak, etli tümseklerinin yanından yüzüne baktı. Yanakları pembeleşmişti, gözleri geniş ve yalvarır gibiydi ve dudakları aralanmıştı. Kaşlarının arasındaki deride bir kırıksıklık vardı.

Yüzündeki işaretleri nasıl okuyacağını tam olarak anlamasa da, gözlerindeki paniği ve incinmişliğin parıltısını fark etti.

Yine onunla çiftleşmenin eşiğindeydi. Kadının sıcak, yumuşak etine dalmak için gövdesinin ortaya çıkmasına dakikalar kalmıştı.

Ve Ketahn, Ivy'yi keşfettiği süre boyunca bir kez bile onu baştan çıkarıcı bir dişiden başka bir şey olarak düşünmemişti.

Üstteki ellerini kızın bileklerinde tutarken, alttaki çiftini dizlerinin altına bağladı ve onu bacaklarından kaldırarak ayaklarını dikkatlice yere indirdi. Kız kendi başına ayağa kalkar kalkmaz onu serbest bıraktı ve geri çekilerek başını eğdi ve ön kollarını birbirine bastırdı. "Özür dilerim, Ivy. Seni korkutmak istememiştim."

Geriye doğru tökezledi, neredeyse kendi ayaklarına takılıyordu ve tümseklerini örtmek için üst örtüyü aşağı çekti. Solgun altın rengi saçları başının ve omuzlarının etrafında karmakarışık. Bir elini bacaklarının arasına soktu ve vücudu titreyerek eğilirken yarığını avuçladı.

Hızlı hızlı, soluk soluğa konuşarak, "Bu iş oluyor," dedi. "Bir örümcek adam tarafından öldürülmek istemiyorum." İnledi. "Aman Tanrım, o da benimle dalga geçemezdi."

"Ivy?"

Ivy yüzünü Ketahn'a doğru çevirdi ve parmağını ona doğru uzattı. "Ben seninle *hiçbir şey yaşamayacağım*."

Ketahn başını eğdi ve gözlerini kısarak alt çene dişlerini birbirine geçirdi. Kadının sözlerinin çoğunu anlamasa da ses tonunu tercüme etmek zor değildi; kadın öfkeliydi.

Ve bu ona, Ivy'nin birkaç dakika önceki üzüntüsünden ve incinmişliğinden daha iyi hissettirmede, göğsündeki daralma hissini daha da yoğunlaştırdı. Ivy'nin ne tür bir yaratık olduğundan bile emin değildi ama onun hoşnut olmasını istediğini biliyordu. Kızgın, korkmuş ya da incinmiş değil.

Elini bacaklarının arasından çekti, arkasını döndü ve dereye doğru yürüdü. Adamın bakışları kadının arka bacaklarına kaydı. Oradaki et yuvarlak ve dolgundu. Yumuşak, solgun derisi onu tiksindirmeliydi, ama bir şey dokunmaya davet ediyor, dilini üzerinde gezdirip tadına bakması için yalvarıyordu.

Ivy çömeldi ve ellerini akan suya daldırdı, yüzüne sıçratmadan ve avuçlarını yanaklarına tutmadan önce onları birbirine sürttü.

Ona örtüsünü kaldırdığı için mi kızgındı, yoksa ona dokunduğu için mi? Ona dokunma *şekli* yüzünden mi?

Bir bacağının ucunu yere sürttü. Kız zekiydi, derin duygulara, karmaşık düşüncelere ve dile sahipti ama adam ona bir hayvandan farksız davranmıştı.

Hayır, bu doğru değildi. Meraktan, ama daha çok da içgüdüsel olarak hareket etmişti. Kızın kokusu onu çağırmış, üzerine çökmüş ve tıpkı taşan bir nehrin sularının bedenini sürükleyip götürdüğü gibi zihnini de sürükleyip götürmüştü.

Vrix'ten çok farklıydı, büyüleyiciydi ve bu farklılıklar her geçen an daha da çekici hale geliyordu.

Ivy bir hayvan değildi ve evcil bir hayvan da değildi. O başka bir şeydi. Daha fazla bir şey. Ne Ketahn'ın ne de onun türünün bir adı olmayan bir şey. Ve ona doğrudan söyleyemese de, rahat hissetmesini istediğini ona göstermesi gerekiyordu. Eşit hissetmesini.

"Ivy?"

Onu görmezden geldi ve yanaklarına tekrar su sıçrattı.

Ketahn oflayıp pufladı ve ona doğru yürüdü. Kadın ona doğru döndü ama Ketahn onun bileklerinden birini yakaladı ve ayağa kaldırdı.

"*Stahp! Lhet goh!*"

Kolunu çekiştirdi ve onun ulaşamayacağı bir yere doğru eğilmeye çalıştı. Adam onun diğer bileğini kavradı ve yüzünü ona çevirerek ellerini göğsüne doğru yönlendirdi. Ivy mutlu *olmayan* bir ifadeyle düz, beyaz dişlerini gösterdi, hırladı ve kollarını adamın elinden kurtardı.

"Ivy," dedi, geri çekilmeden önce bileklerini tekrar yakalamak için ileri atıldı. "*Lütfen*. Sana zarar vermeyeceğim."

"*Ne?*" Kaşları aşağı eğik ve dudakları birbirine sıkıca kenetlenmiş bir şekilde ona baktı.

Onu daha yakına çekerek ellerini göğsüne koydu. "Bana dokunabilirsin." Ellerini yavaşça omuzlarına doğru kaydırdı. "Keşfedebilirsin."

Ketahn onun bileklerini çözdü, kollarını indirdi ve başını ona doğru eğdi.

Bu sefer geri çekilmedi. Avuç içleri adamın derisinin üzerinde kaldı. İfadesi hafifledi ve bir parça kafa karışıklığı aldı.

"Benim de sana *dokunmamı* mı *istiyorsun?*" diye sordu. Sağ elini tekrar adamın göğsünden aşağı kaydırdı. "*Tuch?*"

"Evet, dokun," dedi önce onun dilinde, sonra kendi dilinde.

Kaşları tekrar aşağı indi ve sanki geri çekilecekmiş gibi duraksadı. Derin, titrek bir nefes aldı ve biraz kararlı görünüyordu.

"*Fiyn*." Ivy gözlerini yuvalarında yuvarladı ve beyazlarının endişe verici bir miktarını gösterdi. "Ben *yapana kadar durmayacaksın*."

Avuçlarını adamın göğsünde düzleştirdi ve parmaklarını açtı. Ellerini yukarı, göğsünün pürüzsüz, sert düzlemleri ve üzerindeki kabarık yara izleri üzerinde, ardından omuzlarından aşağı inen köprücük kemiklerinin çıkıntıları üzerinde gezdirirken gözleri ellerine odaklanmıştı. Elleri boynunun daha hassas olan etine daldı ve parmak uçları derisinde küçük şimşek çakmaları gibi heyecanlar yarattı.

Ivy orada durdu ve bakışlarını onunkilere dikti. "Dokun, Ivy," diye gürledi.

Ellerini boynunun yanlarındaki kalın kas kordonlarından geçirerek çene kemiğine kadar takip etti. Parmakları, çene kemiğinin yüzüne bağlandığı yumuşak derinin üzerinde gezinirken ve dişlerinin uçlarına doğru inerken tereddütlüydü.

"*Theez arr sharrp.*"

Ketahn ellerini gevşek yumruklar halinde kıvırdı ve çene kemiklerini gevşemeye zorladı. Kadının kokusu etrafındaki havayı dolduruyordu ve daha önce onu çılgına çeviren o ekstra tatlılığı hâlâ taşıyordu. Aşağı bakmasına izin vermedi ama yarığının yakın olduğunu biliyordu - o kadar yakındı ki neredeyse sıcaklığını hissedebileceğine yemin edebilirdi. Tokaları seğirdiğinde, onları olabildiğince sıkı bir şekilde içeri çekti ve kapalı tutmak için yarığının üzerine bastırdı.

Bu dokunuş onun için değil, Ivy içindi. Ama bu iyi hissetmesine engel değildi. Ivy'nin teninin kendi tenine yumuşak bir şekilde sürtünmesinden keyif alıyordu.

Ivy daha yükseğe uzandı ve çenesini kavradı. Başparmaklarıyla ağzının izini sürdü.

"*Oh'pen,*" dedi ve sonra ağzını açtı.

Onun pembe diline ve düz, beyaz dişlerine baktı ve kolayca uzun bir süre dudaklarına bakarak kendini kaybedebilirdi, ama görünüşe göre buna uyacak kadar disiplininin korumuştı. Ağzını sonuna kadar açmadan önce kendi dilinde *açmak* anlamına gelen kelimeyi söyledi.

Kaşları kalktı. "*Çok keskin dişlerin var.*" Çenesinin alt tarafına hafif bir baskı uygulayarak ağzını kapatmasını sağladı. "*Kloh.*"

"Kapat." Dişlerini şıklatarak ağzını kapattı.

Dudaklarının bir köşesi kalktı. "*Guhd theeng* beni yemeyi *planlamıyorsun.*"

Çene kemikleri seğirdi ve bir elini kaldırarak kızın nemli saçlarından bir tutam kopardı ve başparmağıyla parmağı arasında okşadı. Onun dilinde, "Ketahn no eat Ivy." dedi.

Onun gözleriyle buluştuğunda dudakları tamamen kıvrıldı. "Ivy, Ketahn'ı yemez." Ketahn çenesini açıp kaldırdı ve gözlerini hafifçe kıstı, yumuşak bir cıvıltı çıkardı. Bu küçük yaratığın onu yeme düşüncesi eğlenceliydi ama ruhunun derinliklerinde bunun imkânsız olmadığını biliyordu; Ivy'nin özünde hayranlık uyandıran bir vahşet, zayıf ama tamamen uykuda olmayan bir yırtıcılık içgüdüğü vardı.

Ivy başını eğdi. "*Smy'ling* yapıyorsun, değil mi?" Bir elini geri çekti ve parmağını ağzının üzerinde gezdirerek köşelerini yukarı kaldırdı.

"Smy'l."

"Evet." Bir parmak ucunu ağzının çizgisinde gezdirdi ve onun dilinde, "Ketahn dudak yok," dedi.

Ivy başını salladı, gözleri adamın ağzına kaydı. Parmak uçlarını tekrar oraya dokundurdu, hafifçe gezdirerek esnekliklerini test etti. "*Eetz ohkay. Gülümseyebilirsin.*"

Elleri daha yukarıya doğru hareket etti, saçlarına girmeden önce başlığının kenarlarını takip etti. Saç telleri omuzlarının üzerine düşene kadar parmaklarını taradı. Bunu tekrar yapmasını istedi.

Bunun yerine, avuçlarını onun göğsünde düzleştirdi. Kaşları düştü. Öne doğru eğilerek başını çevirdi ve yüzünün yan tarafını adamın göğsüne bastırarak ellerini adamın yanlarına doğru kaydırды.

Ketahn ne yaptığından ve nasıl tepki vereceğinden emin olamayarak hareketsiz kaldı. Yüz yüze dokunmak onun türü için mahrem bir şeydi, sadece birbirlerine tamamen güvenen ve değer veren vrixler arasında yapılırdı ve bu tam olarak öyle olmasa da inanılmaz derecede yakın hissettirdi. Onun derisinin sıcaklığını ya da göğsünü okşayan nefesini görmezden gelemezdi. Kızın yanlarındaki küçük ellerini ya da kendisine sürtünen nemli saçlarını görmezden gelemiyordu.

Ve onun kokusunu görmezden gelmek giderek zorlaşıyordu.

"Bir *harrttan daha fazlasına sahipsin*," dedi, sesi onun içinde titreşerek. Geri çekilerek elini tekrar onun göğsüne koydu ve parmaklarıyla hafifçe vurdu. Adamın, onun kalp ritmine uyduğunu fark etmesi bir anını aldı.

Adamın sol alt bileğinden tutarak elini yukarı kaldırdı ve göğüs çıkıntılarının arasındaki vadiye bastırdı. Ketahn başını eğdi, ona sorgulayıcı gözlerle baktı ama tam ne yaptığını soracaktı ki bunu hissetti. Avucunun altındaki sabit *güm güm, güm güm*. Ivy'nin kalbi.

"*Harrt*," dedi tekrar. "*Ivy haz one harrt.*"

Ivy'nin tek kalbi var.

Bu anlayış hiç de şaşırtıcı değildi. Küçüktü ve bir dişi vrix kadar uzun boylu olsaydı bile, vücut şekli yine de ondan daha az olacağı anlamına gelirdi. Sadece tek bir kalple hayatta kalabilmesi makuldü.

Ama bu onun ruh gücü için ne anlama geliyordu? Her vrix kalplerini ve ruhlarını birbirine bağlayan bir kalp ipliğine sahipti; tek bir kalbe sahip olmak onunkini zayıflatıyor muydu?

Ona bakarken ve o garip nabız avucunun altında devam ederken, aniden onu kendi kalbine dokuma dürtüsü duydu - *onu* güvende tutmak, desteklemek, *onu...* tutmak için.

Ivy başını eğerek adamın vücudunu incelemeye devam etti, parmaklarını adamın üst omuzlarında gezdirdi, kol kaslarını takip etti ve alt omuzlarının yanlara bağlandığı yerleri keşfetti. Elleri derisinin üzerindeyken geçirdiği her an, dürtülerini bastırmasını zorlaştırıyordu; içgüdüleri yeniden yükseliyor, kontrolü ele almakla tehdit ediyordu.

"*You arr naht soh skairee eh nee morr,*" dedi usulca.

Elini adamın karnından aşağıya, daha aşağıya indirdi ve adamın kasları dokunuşunun altında gerildi. Tokaları iradesine meydan okuyarak beklentiyle yer değiştirdi. Gövdesi yarığının içinde şişti ve hızlı, eziyetli bir baskı yarattı.

Kızın eli adamın yarığına bir parmak mesafedeyken, adam kızın bileğini yakaladı ve elini çekerek teması kesti. Kadın kocaman gözlerle ona baktı.

"Hayır. Orası değil, Ivy."

Ona ters ters baktı, sonra gözlerini devirdi ve bir *pfft* sesi çıkardı. "*Hippuh krit*. Bana dokundun." Kız aşağıyı işaret etti ve adamın gözleri kızın yarığına kaydı.

Göğsünden bir hırıltı yükseldi ve pençeleri seğirerek ona doğru uzandı. Ketahn ön ayaklarını yere vurdu ve kendini Ivy'den uzaklaştırdı. "Bu çok fazla. Bana bu şekilde dokunursan kendimi kontrol edemem."

Ondan uzaklaştı, yarığının arkasındaki basınç arttıkça uzuvlarında bir titreme başladı. Nefesini içine çekti ve tokalarını, uçları leğen kemiğinin derisine acıyla saplanacak kadar sıkı.

Kraliçe Zurvaşi sık sık onu baştan çıkarmaya, kokusuyla, vücut diliyle kendine çekmeye çalışmıştı. Bu solgun, küçük yaratık iki gecede onu içgüdülerine boyun eğdirmeye, kraliçenin yedi yılda yaptığından daha fazla yaklaşmıştı.

Bakışlarını Ivy'den başka herhangi bir şeye, herhangi bir yere çevirmeye zorladı ve neyse ki bakışları dere kenarında yetişen temiz yaprak kümesine takıldı. Ivy'yi buraya getirme amacını hatırlatmak için tam da onlara ihtiyacı vardı.

Ketahn bitkiye doğru yürüdü ve iki eliyle kalın yapraklardan birkaçını kopardı. Yeteri kadar kopardıktan sonra, gözlerini Ivy'den kaçırarak ona doğru ilerledi. Alt giysisi elindeydi ve giymek üzereymiş gibi eğiliyordu. Kaptı

Bezi burnuna götürmeden bile, üzerindeki idrar kokusunu alabiliyordu.

Elbette üzerinde başka bir şeyin de izi vardı ama şimdi o tatlı kokuyu kabul etmeyecekti.

"Hay!" Elini uzattı. "*Shortz*'umu bana ver, Ketahn."

"Bunun temizlenmesi gerekiyor," dedi, suyun kenarına doğru adım atarken bezi onun ulaşamayacağı bir yerde tutmak için ondan uzaklaştı - kıvrılmış kürkü düşürdüğü yerin yanında. "Sidik kokun ormandaki tüm hayvanları bize çekmeden önce."

Adam birkaç yaprağı avucunda ezip, eğilip, bezini ovmak için dereye daldırırken, kadın kollarını göğsünde kavuşturmuş, adamın yanında duruyordu. Kadının şekli görüş alanının kenarında oyalanıyordu. Denedi

-Yüzü yine kızın yarığıyla aynı hizada değilmiş gibi davranmaya çalıştı -ve başaramadı. "*Stuh bern örümcek adam*," diye mırıldandı Ivy.

Arka ayaklarından birini kaldırdı ve yuvarlak arka bacaklarına sürtünmek için arkasına bağladı. Kız inledi ve zıplayarak uzaklaştı.

"Ketahn," dedi gülümseyerek.

CHAPTER 12

IVY'NİN NEFESİ uykudan fırladığında kesildi, gözleri tam olarak açılmadan ayağa kalktı. Cildinde boncuk boncuk soğuk ter vardı ve kalbi hızla çarpıyordu. Yuva çılgınca sallanıyor, midesinin bulanmasına neden oluyordu ve dışarıda uğuldayan rüzgârın ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun sesini tek bir ses bastırıyordu: İliklerine kadar hissettiği bir gök gürültüsü.

Şimşek ormanı kısa süreliğine aydınlatıp her şeyi sert, mavimsi bir ışığa ve aşılmaz siyah gölgelere boğarken, yuvanın girişini örten kumaş içeri doğru savruldu. Soğuk hava içeriye aktı ve Ivy'nin etrafını sardı. Ivy titredi.

Yer değiştirerek dizlerini göğsüne çekti ve kollarını bacaklarına dolayarak uçuşan kumaşa baktı. Şiddetli bir fırtınanın ortasında bu dar alanda olmak ona on dokuz yaşındayken ve arabasında yaşarken olan bir şeyi hatırlattı. Fırtınalardan her zaman nefret etmişti - sağanak yağışlardan, şiddetli rüzgârlardan, gök gürültüsünden - ve Kansas'ta olduğu için bunlardan bolca vardı. Ama o zaman...

Kasırgayı görmüştü. Etrafındaki binaları kâğıttan yapılmış gibi yerle bir edişini, devasa ağaçları köklerinden koparışını, arabaları pirinç taneleriymiş gibi bir kenara fırlatışını izlemişti. Ve tam ona doğru geliyordu.

Gidecek hiçbir yer, sığınacak hiçbir yer yoktu. Ivy elinden geleni yapmıştı; emniyet kemerinin takılı olduğundan emin olmuş, paltosunu başına çekmiş, eğilmiş ve dua etmişti. Rüzgâr arabasını savururken, enkaz arabanın dış yüzeyine yağarken, araç amortisörleri üzerinde şiddetle sallanırken üç yıl sonra ilk kez dua etmişti.

Erkek arkadaşı ona ihanet ettiğinden ve ailesi ona sırtını döndüğünden beri çaresizce yalnızdı, ama hiçbir zaman o kasırganın onu yutmaya giderken yeri yırttığı anlardaki kadar yalnız olmamıştı.

Ölseydi kimsenin umurunda olur muydu? Kimse fark eder miydi?

Birkaç saniye içinde dua etmek bile mümkün olmamıştı; kasırganın uğultusu düşüncelerini duyamayacağı kadar güçlü, arabanın hareketleri kalbinde dehşetten başka bir şey hissedemeyeceği kadar çalkantılıydı.

Çılgılık atmıştı. Kakofoni içinde duyamamış olsa da bu kadarını biliyordu.

Sonra birden büyük bir sükunetin, öyle bir sessizliğin farkına varmıştı ki sağır olup olmadığını merak etmişti. Boğazı acımış, gözleri yanmış, kasları gerginlikten ağrımış ve yanakları dökülen gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Öldüğünü düşünmüştü. O sessizliği, o durgunluğu açıklayabilecek tek şey buydu.

Sonunda doğrulup paltosunu çekeştirecek cesareti bulduğunda kendini arabasının içinde buldu. Camlar çatlak ve kırıklarla doluydu ve kapısının hemen dışındaki yol enkazla kaplıydı. Elli metre ötede, o eğilmeden önce dört daireli bir apartman kompleksi olan parçalanmış bir moloz yığını vardı.

Hayatta kalmıştı. Ve bunu fark ettiğinde içine dolan rahatlama gözlerine daha fazla yaş getirmişti, bir tufan gibi. On altı yaşındaki Ivy'nin Tanrı'ya merhameti için şükredeceğini fark ettiğinde daha da çok ağlamıştı... ama on dokuz yaşındaki Ivy bunu sadece kör, aptal şansa bağlayabiliyordu. O genç yaşında evrenin merhamet ve adaletle değil, seçimler ve şansla ilgili olduğunu anlamıştı.

Ve çoğu da ikincisine düştü. Bu zaten altı yıl önceydi. Göğsünde keskin bir sızı vardı.

Hayır, altı yıl değil. O sadece öyle algıladı. Ne kadar süredir derin uykuda olduğunu bilmenin bir yolu yoktu; söyleyebildiği kadarıyla on yıllar geçmiş olabilirdi. Bir zamanlar değer verdiği herkes... muhtemelen gitmişti.

Bir gök gürültüsü daha yuvayı sarstı. Boğazından tiz bir çılgılık koptu ve bacaklarına daha sıkı sarıldı. Bir rüzgâr içeriye hücum ederken derisi tüylerle diken diken oldu. Aradan kaç yıl geçmiş olursa olsun, fırtına korkusu hiç azalmamıştı.

"Ivy?" Ketahn sordu, insanlık dışı sesi gürültüyü bir şekilde kesiyordu.

Gökyüzü tekrar aydınlandı ve gözleri bir an için Ketahn'ın üzerine düştü, onun işaretleri ve gözleri olan donuk mor parıltılara odaklandı. Gök gürültüsü yuvayı yeniden sarsarken başını eğip yüzünü dizlerine gömdü.

"Gel, Ivy," dedi Ketahn. "Ben vill...*kumeak*. Ketahn, Ivy için *kumeakahl*'ım."

Ivy tereddüt etmedi; kendini çözdü ve ona doğru süründü. Yuva şiddetle sallandı ve durdu, parmaklarının arasındaki kürkleri sıktı, gözlerini kapadı ve dudaklarını birbirine bastırdı. Kalbi boğazına doğru fırladı.

Düşeceğiz. Ağlar ve dallar kırılacak ve ölümümüze düşeceğiz.

Güçlü eller kollarının altından kaydı ve Ketahn'ın alt bacaklarının uzun, sert kısımları uyluklarının arkasına takıldı. Onu yumuşak bir şekilde kendine doğru kaldırdı, çok güçlü ama yine de çok nazikti. Ketahn geri çekilip, bacakları Ketahn'ın yukarı bakan arka bacaklarının iki yanında olacak şekilde onu üzerine çektiğinde gözlerini açtı. Gövdesi dikti, karnı şimdi onun göğsüne dayanıyordu ve alt kollarıyla sırtının küçük kısmını çevreledi.

Ivy onun -gölgeler arasında bir gölgeden biraz daha fazlası- kenara uzanışını ve açıklığı tekrar örtmek için çırpınan bezi aşağıya indirişini izledi. Karanlık yuvayı yuttu.

Titreyerek kollarını Ketahn'a doladı ve kendini ona daha da yaklaştırdı.

Ancak Ketahn kristali ortaya çıkarmadan önce karanlık birkaç kalp atışından fazla sürmemişti. Yuvayı dolduran loş mavi parıltı şimşek çakmalarının soluk bir taklidiydi ama... rahatlatıcıydı.

"Ivy oh-kay," diye mırıldandı Ketahn; sesini duyduğundan daha çok hissetti. Elini duvara örülmüş sepetlerden birine uzattı ve bir bez parçası çıkardı. Işıқта morumsu görünüyordu ama Ivy bunun gerçek rengi olmadığını hissetti.

Ketahn kumaşı açtı, genişçe yaydı ve bir battaniye gibi arkadan Ivy'nin üzerine örttü - ki kesinlikle yeterince büyüktü. Yumuşak, ipeksi malzeme ilk başta serindi ama Ketahn'ın sıcaklığı Ivy'nin içine yayıldıkça hızla ısındı.

Üst kollarını onun etrafına sararak onu kucağına aldı ve duvara yaslanarak Ivy'nin vücudunun üst kısmını göğsüne yaslamasına rehberlik etti. Bir çift bacağı Ivy'nin bacaklarını örtmek için kıvrıldı, ağırlıkları yuvanın acımasız sarsıntısına karşı rahatlatıcı bir denge oluşturdu. Bir elini yukarı kaldırarak parmaklarını yavaşça Ivy'nin saçlarında gezdirdi. Pençeleri hafifçe kafa derisini sıyırdı.

Bir gök gürültüsü daha yuvayı sarstı ve Ivy gerilerek parmaklarını Ketahn'ın sırtındaki kalın deriye geçirdi.

"Ivy oh-kay," diye tekrar mırıldandı, ellerinden biri aşağı kayarak kalçasının etrafında kıvrıldı. "Ivy için Ketahn am *kumeakahl*. Ivy'nin canı yanmaz."

Kumeakahl. Bu koruyucu ya da koruyucu anlamına mı geliyordu?

Ivy kendini ona karşı gevşemeye, onun sıcaklığının içine işlemesine izin vermeye zorladı. Gözlerini kapadı ve Ketahn'ın elinin nazıkçe okşamasına, kollarının ve bacaklarının onu sıkıca sarmasına, kalplerinin sabit ritmine odaklandı.

Ona bu şekilde yaslanmak, onu ilk gördüğünde kâbus gibi olan bir yaratık tarafından bu kadar güvende, bu kadar rahat hissetmek garipti. Ama ona önemliymiş gibi sarıldı.

Uyandığından beri ilk kez -yıllardır ilk kez- kendini bu kadar yalnız hissetmiyordu.

Ketahn son altı gün boyunca ona dokunmuştu - yuvaya girip çıkmak istiyorsa dokunmak zorundaydı ve onun gibi ağaçlara ve dallara tırmanamayacağı kesindi - ama bunu geçen gece derede sergilediği samimiyet ve cesaretle yapmamıştı. Parmakları yarığına dokunmadan hemen önce ondan uzaklaştığından beri neredeyse çekingen görünüyordu.

Adamın ona *orada olmamasını* söylediğini artık şüphesiz biliyordu.

Ivy nedenini bilmiyordu; sanki çok önemsiz bir şeymiş gibi bacaklarının arasına dokunmuştu. Sadece onun vücudunu merak etmişti.

Ama onun dokunuşu Ivy'nin unutabileceği bir şey değildi. Anıyı ne kadar uzaklaştırmaya çalışırsa çalışsın, başparmaklarının meme uçlarını okşayışını, sert ama nazık parmaklarının seksini okşayışını, klitorisinin etrafında dolanışını mükemmel bir şekilde hatırlıyordu.

Ne kadar *iyi* hissettirdiğini *çok iyi* hatırlıyordu.

Biri ona yakından dokunmayalı yıllar olmuştu. Ve bir örümcek yaratık tarafından okşanmak, boşalmanın eşiğine getirilmek...

Ve burada, karanlıkta, kolları ve bacakları onun etrafındayken, nefesi başının tepesinde sıcacıkken ve eli saçlarını okşarken, yabancılığı

önemli değildi. Önemli olan tek şey ikisiydi, ona verdiği rahatlık, ilgi ve alaka - çok uzun zamandır yoksun kaldığı her şey.

Ivy bir iç çekti ve bacağını daha rahat bir şekilde ona dolamak için bir dizini kaldırarak yanağını onun göğsüne sürttü.

Eli Ivy'nin kalçasından aşağı kaydı ve parmakları Ivy'nin poposunun hemen altında kıvrılıp onu daha da yaklaştırdı. Ivy'nin nefesi kesildi. Parmak uçları seksine çok yakındı. İstemsiz bir şekilde göbeği sıkıştı ve içinde uyarılma çiçekleri açtı.

Gözlerini sıkarak bu hissi uzaklaştırmaya çalıştı ama artık çok geçti. Tek düşünebildiği, o parmakların daha yukarılara doğru süzülüp şortunun içinden onu okşaması, Ketahn'ın daha önce yaptığı gibi ona dokunması, hiçbir engel tanımadan onu okşaması, ıslaklığının içinden kayarak onu doruğa çıkarmasıydı.

Ivy alt dudağını ağzına götürdü ve acının düşüncelerini dağıtmasını umarak ısırdı.

Öyle olmadı.

Çünkü çok yalnızdım. Çünkü bana sarılacak, benimle ilgilenecek birini özliyordum. Çünkü biri bana böyle dokunmalı çok uzun zaman oldu.

Çünkü hiç kimse bana böyle dokunmamıştı. Böyle bir hürmetle.

Ama... ama sadece bir dokunuştu.

Karanlıkta, kimsenin göremediği, onu herhangi bir şey, herhangi biri olarak hayal edebileceği bir dokunuş...

Hayır. Bu hala yanlıştı. O insan değildi!

Kıçıyla adamın eli arasına mesafe koymak için yer değiştirdi ama sadece leğen kemiğini adamın karnındaki çıkıntılara sürtmeyi başardı. İçinden bir ürperti geçti.

"Ivy..." Adı Ketahn'ın göğsünden gök gürültüsünden daha derin ve daha güçlü bir şekilde gümbürdedi ve Ketahn onu daha sıkı tuttu. Bacaklarından biri arka tarafına doğru kaydı, ince tüyleriyle uyluklarının derisini okşadı ve ondan bir ürperti daha kopardı. Bir an bile geçmeden, normalde adamın leğen kemiğine sıkışmış olan tokaların öne doğru kayarak kalçalarına dolandığını hissetti.

Yüzünü onun göğsüne çevirdi ve alnını onun sert derisine bastırdı. "Özür dilerim. Bu çok yanlış. Düşüncelerim kötü ve doğal değil. Tanrım, çok ahlaksızım."

"Sen *ahn'seiki* ol, Ivy," dedi, sesi sert ve kalındı. "It am *zoruk saal gurashar. Ahn'zoruk.*"

Adam onu daha da sıktı, ta ki teni adamınkiyle aynı hizaya gelene ve bacaklarının arasındaki yarığı ve alttan bastıran sert şeyi hissedene kadar. Özgürlüğü arzuluyor gibi görünen sert şey.

Deredeki o geceden beri merakını uyandırmıştı. Adam onu zapt ettiğinde, ona dokunduğunda dehşete kapılmış olmalıydı. Ama bir yanı bundan *hoşlanmıştı*. Bir yanı daha fazlasını istiyordu. Bir parçası o yarıktan ne çıkacağını görmek istiyordu, böylece ellerini etrafına sarabilecek, nasıl bir his olduğunu öğrenebilecekti.

Böylece içinde nasıl hissedeceğini hayal edebiliyordu.

Tanrım, hastayım, hastayım, hastayım.

Ivy çenesini sıktı ve tırnaklarını onun derisine geçirdi. "Özür dilerim. Özür dilerim Ketahn, bunu yapmak istememişim-"

"Şşşt," diye tısladı usulca - birkaç gün önce ondan öğrendiği bir ses. Vücudu her zaman sert olmasına rağmen, şimdi her zamankinden daha da gergindi ve nefesi derin ama düzensizdi. "Üzgün değilim. Uyu."

Kolları onu daha sıkı tuttu ve göğsünden garip bir ses çıktı -bir parça mırıltı, bir parça uğultu, hepsi yabancı. Ama nazik, yatıştırıcı ve garip bir şekilde melodikti.

Ivy başını yana çevirerek adamın yaptığı müziği, atan kalplerini ve fırtınayı dinledi; kısa süre sonra korkusu, arzusu ve utancı çok uzak şeylerdi. Sıcak ve güvendeydi, koruyucu bir kucağa sarılmıştı. Uykuya dalarken dudaklarından yumuşak bir iç çekiş süzüldü.

Ivy evi değildi... ama yıllardır evine en yakın hissettiği yer burasıydı.

CHAPTER 13

IVY saçının bir tutamını yüzünden uzaklaştırdı ve Ketahn'a ters ters baktı. "Bu işe yaramıyor."

Dizlerinin etrafından akan su, sabahın ılık ve nemli havasına kıyasla serindi. Akarsuyun yüzeyi güneş ışığında parıldıyor, ona dipte tembel tembel yüzen yaratıkların kısa, dalgalı bakışlarını sunuyordu. Elbette, ne zaman bir tanesini zıpkınlamaya çalışsa balıkların hareketleri o kadar da telaşsız olmuyordu.

Bu yaratıkların teknik olarak balık olmadığını biliyordu -tıpkı ağaçların etrafında uçuşan ve ormanın havasına şarkılar söyleyen hayvanların *gerçek* kuşlar olmadığı gibi- ama yeterince yakındılar. Deredeki yaratıklar yayın balığı ile vatozun karışımı gibi görünüyordu.

Ketahn aksanlı, yapmacık bir İngilizceyle "Gözler ve eller bir arada," dedi. Gözlerini işaret etti. "Bakın." Sonra bir mızrağı aşağı doğru saplama taklidi yaptı.

"Evet, biliyorum. Bunu son yirmi seferdir söylüyorsun. Gayet iyi görüyorum ama balıklar çok hızlı."

"Sen daha hızlı ol. Olmak istedikleri gibi görün, oldukları gibi değil."

Bozuk İngilizcesi bir yana, ne demek istediğini anlamıştı ama bu görevini daha az zorlu hale getirmiyordu. Temelde ona önsezi geliştirmesini ve vururken balıkların tam olarak nereye hareket edeceğini anlamasını söylüyordu. Kulağa çok kolay geliyordu.

Hayır.

Bir of çekti ve elindeki mızrağı hazırlayarak dikkatini suya geri verdi. Ketahn'ın mızrağının boyunun neredeyse

rahatsız edici derecede kalın bir gövdesi ve obsidyen benzeri taştan yapılmış ağır bir başı vardı.

Ivy bakışlarını yaratıklardan birine kilitlerken, "Balık ol," diye fısıldadı.

Balık süzülerek yaklaştı, tam önünde yavaşladı.

Mızrağı tutuşunu ayarladı. "Balık ol."

Balık durdu, yüzgeçlerini yavaşça çırparak olduğu yerde asılı kaldı.

Dudaklarını birbirine bastırarak mızrağı suya sapladı. Mızrağın ucu dere yatağına battı ve Ivy'nin ayaklarının etrafındaki her şeyi gizleyen bir çamur bulutu oluşturdu.

Bulut, hızla uzaklaşırken zarar görmemiş balığı gizleyemedi.

Ivy homurdandı, suyu tekmeledi ve mızrağı dere yatağından çekip çıkarmaya çalıştı. Bu çaba sadece zaten yorgun olan kollarını yakmayı başardı; mızrak takılı kaldı. "Ben aptal bir balık değilim!"

Ketahn gevezelik etti. Bu ses kötü niyetli ya da küçümseyici değildi ama hayal kırıklığını hafifletmediği de kesindi.

O korkunç fırtınadan bu yana geçen haftayı ona çeşitli hayatta kalma becerileri öğreterek geçirmişti - bitkileri tanımlamak, yağmur suyu toplamanın yolları, ateş yakmak, ağları onarmak ve sepet örmek. Bugünkü ilk ders balık tutmaya odaklanmıştı.

Ve bu işte berbattı.

Şimdiye kadar ona öğretmeye çalıştığı hiçbir şeyde çok iyi değildi.

Ketahn'ın bu sabah dereye ilk vardıklarında yaptığı gösteri çok yumuşak ve zahmetsizdi. Kıyıya doğru yürümüş, mızrağını suya saplamış ve ucunda kıpırdayan bir balıkla birlikte çekip çıkarmıştı.

Ketahn şimdi ona doğru ilerliyordu, dereye girip mızrağı tek eliyle kavrarken bacakları suyu zar zor rahatsız ediyordu. Ivy'nin bir karahindibayı koparması kadar kolay bir şekilde kopardı.

Ivy nemli saçlarını geriye attı ve kaşlarını çatarak ona baktı. Göğüslerinin arasından, sırtından aşağı ter damlıyor ve teninde parlıyordu. "Neden sadece senin ağını kullanamıyoruz?"

"Bu su çok daha küçük," diye cevap verdi. "Ağ yok. Ve mızrak için ders almalısın, Ivy. Kullanmayı bilmelisin. Ağımız yok *akar'selyek*."

İnledi. Ivy onun ne yaptığını ve neden yaptığını biliyordu. Ona bu ormanda yaşamayı, hayatta kalmayı öğretmeye çalışıyordu. Bu aynı zamanda kahvaltıda

ormanda, yediğın şey için çalışmak zorundaydın. Yani, eğer yemek istiyorsa, bir şeyler yakalaması gerekiyordu.

Başarılı olmakta kararlıydı çünkü daha fazla etin cazibesine kapılmıştı.

Ketahn'a etini yemeden önce pişirmesi gerektiğini anlatmanın ne kadar zor olduğunu düşünmeyecekti bile; bu hayatındaki en zor sessiz sinema oyunuydu.

Ketahn mızrağını kaldırdı, başını suyun yüzeyinden bir karıştan daha az yukarıda tuttu. Boştaki eliyle gözlerini işaret etti ve sonra suya doğru indi. "Bakın."

Ivy bakışlarıyla onun hareketini takip etti. O balıklardan bir diğeri dere yatağında sürükleniyordu, belki de az önce kaçırıldığı balıktı. Yüzgeçlerinin akıcı hareketleri o kadar telaşsızdı ki, lanet olası şeyin onunla alay ettiğine yemin edebilirdi.

Mızrağı doğrudan balığın üzerine yerleştirdi ve ardından hedefinin önüne nişan alır gibi açısını hafifçe değiştirdi. "Zok."

Bu kelimenin vurmak ya da saldırmak anlamına geldiğinden oldukça emindi.

Kolları neredeyse hiç hareket etmiyor gibiydi ama mızrak bir şimşek gibi çaktı, o kadar hızlı vurdu ki suyun yüzeyini kırarken çıkardığı sıçrama gecikmiş gibi göründü. Silahı kaldırdığında, bir başka sıçramayla yukarı çıktı.

"Gözler ve eller gibi-" Ketahn mızrağı ve sözlerini aynı anda durdurdu. Mızrağın ucundaki tek şey güneş ışığında parıldayan suydı. Balık yoktu.

Yüksek sesle homurdandı. Ardından kontrol edemediğı bir kahkaha attı ve mızrağını işaret ederken iki büküm oldu. "Sandığın kadar iyi değil, ha?"

Ketahn ona ters ters baktı ve çenesini gıcırdattı, bacaklarındaki ince tüyler kısa süreliğine diken diken oldu. "Akar'selyek'i yakalayamıyorum," diye homurdandı. Bu kelimeyi kullanma biçimine bakılırsa, *akar'selyek* muhtemelen her zaman ya da her seferinde anlamına geliyordu.

Kıs kıs güldü. O kadar geniş sırttığı için yanakları acıyordu ve gülmekten midesi ağrıyordu. "Gördün mü! Söylediğın kadar kolay değilmiş."

Gözlerini tekrar suya çevirdi. Yeni bir hedef ararken çene kemikleri seğirdi; Ivy, mızrağı tekrar suya dalmadan önce baktığı balığı zar zor fark etmişti. Muzaffer bir hırıltıyla başını çevirip Ivy'nin bakışlarıyla buluştu ve silahını sudan çıkardı.

İki yayın balığı vatozu mızrağın ucunda yüzgeçlerini çırpıp duruyordu, yan yana saplanmışlardı; biri hâlâ mızrağın ucundaydı, diğeri şafta doğru itilmişti.

Ivy şaşkın şaşkın balığa baktı. Kaşları çatıldı ve bakışlarını Ketahn'a çevirdi. "Şimdi de gösteriş yapıyorsun."

Ketahn balıkları sol eliyle kavradı, mızraktan çıkardı ve döndürerek yakındaki bir kayanın tepesinde bekleyen sepete attı, orada yakaladığı ilk balığa katıldılar. Ivy'ye döndüğünde mızrağı ona doğru tuttu. "Evet, gösteriyorum. Sana nasıl yapılacağını göstereceğim."

Ivy mızrağa ters ters baktı ve ona doğru geri itti. "Ne var biliyor musun? Mızrağa ihtiyacım yok."

Başını eğdi ve sorgulayıcı bir cıvıltı çıkardı.

Ivy ondan uzaklaşarak duruşunu genişletti ve bacaklarını bükerek ellerini suyun hemen üzerinde durana kadar indirdi. Gölgesi güneş ışınlarını engelleyerek derenin içini net bir şekilde görmesini sağladı. Sabırla bekledi.

Gözünün ucuyla gördüğü bir hareket dikkatini çekti. Ona doğru baktı, tam o sırada başka bir yayın *balığı* vatozu suyun yüzeyinde yüzen bir şeyi yemek için fırladı, bir ses çıkardı ve küçük bir dalgalanma yarattı. Tembelce, dere yatağı boyunca ona doğru ilerledi. Ivy'nin parmakları büküldü.

Odaklan, Ivy. Bunu yapabilirsin.

Gözleri balığa kilitlenmiş halde dudaklarını birbirine bastırdı ve balık tam altına gelene kadar bekledi.

Ivy'nin elleri düşüncelerinden daha hızlı hareket etti. Balığın etrafını sardı ve onu sudan çıkardı. Balık avucunun içinde kıpırdandı, kaygan ve sert pullarını avuçlarına sürttü.

Gözlerini kocaman açarak ona baktı. Onu yakaladığını hemen fark etmedi.

"Buldum. Aman Tanrım, buldum!" Kocaman sırtarak ödülünü havaya kaldırdı ve Ketahn'a bakarken küçük bir çığlık attı. "Balığı *ellerimle* yakaladım!"

Ketahn vrix gülümsemesini takınmıştı ve ifade çok basit olmasına rağmen, gözlerinde parlayan ışık onu muazzam bir başarı hissiyle doldurdu. Onunla gurur duyuyordu.

Balık -muhtemelen içinde bulunduğu durumdan mutsuzdu- derin bir nefes alıyormuş gibi hafifçe kabardı ve ardından bir ses çıkardı

Ivy'nin sadece su olduğunu umduğu bir sprey doğrudan yüzüne geldi.

Ivy irkilerek geriye doğru tökezledi ve ne yazık ki topuğunu bir kayaya kaptırdı. Nefes nefese kaldı, gözleri parladı ve dengesini yeniden sağlamak için umutsuzca kollarını sallamak üzere balığı bıraktı.

Büyük bir gürültüyle kıçının üzerine düştü ve etrafına bir su seli yayıldı. Su saçlarından yüzüne doğru aktı. Suyu dudaklarından üfleyerek uzaklaştırdı ve ıslanan sa  tellerini yüzünden silmek için ellerini kaldırdı.

Ketahn cıvıldıyordu, gözlerindeki ışık artık neşeliydi.

Ivy kaşlarını ona doğru kaldırdı. "şimdi de bana mı gülüyorsun?" "Evet."

"Oh, anlıyorum. Peki... buna g l n." Kolunu derenin yüzeyinde gezdirerek doğrudan Ketahn'ın yüzüne bir dalga gönderdi.

Bir elini kaldırdı -kendini korumak için çok geç kalmıştı- ve başını sertçe sallayarak ondan uzaklaştı. Yüzündeki suyu temizlemek için avucunu kullanırken yine  tırtırdadı. Daha yakına eğilerek bir elini Ivy'nin koltuk altlarından geçirdi ve onu sudan çıkarıp ayağa kaldırdı.

Ellerini onun üzerinde tutarak bakışlarıyla buluştu. "Ivy iyi iş çıkarıyor. Yakalamayı başarıyorsun."

Sırıttı. "Bir tane daha yakalamamı bekleme. Tamamen avlandım. Sen kendininkini paylaşıyorsun."

"Tamam," diye cevap verdi. Bakışlarında hâlâ o eğlenen ışık dans ediyordu. "Ateş yakmalısın."

"Ciddi misin sen?" Ivy başının geriye düşmesine izin verdi. "Uuuuugh! Fiiiiiine." Ondan uzaklaşarak kıyıya doğru ilerledi. "Sanırım bugün *bir insanın ne kadar süre sonra açlıktan öleceğini* oynuyoruz."

Tek tepkisi yine ona cıvıldamak oldu.

CHAPTER 14

Takarahl'a girdiğinde ruh halinin bozulması Ketahn için sürpriz değildi; en azından son yedi yıl boyunca, taş altındayken asla iyi bir ruh hali içinde olmamıştı. Şaşırtıcı olan tek şey, gelişine kadar moralini bu kadar yüksek tutmuş olmasıydı.

Bunun suçlusu Ivy'ydi. Son dört sekiz gündür zihnini meşgul etmiş, düşüncelerinde başka bir şey için çok az yer bırakmıştı. Onun hakkında öğrendiği her yeni şeyle birlikte dört yeni soru daha filizleniyordu. Ivy'yle birbirlerinin dillerini son derece iyi kavramış olmaları, onun doymak bilmez merakı karşısında hâlâ yetersiz kalıyordu.

Pratik ve deneyler sayesinde, onun kelimelerindeki tuhaf seslerin çoğunu çıkarmayı öğrenmişti. Dudakları sayesinde onun için kolay olan sesleri çıkarmak için boğazını, göğsünü ve dilini yaratıcı bir şekilde kullanması gerekiyordu. Ama onun dili karmaşık ve kafa karıştırıcıydı. Bazen her bir sözcüğün yüzlerce varyasyonu varmış gibi görünüyordu ve bunların her birinin çok özel kullanımları vardı. Daha da kötüsü, dilinde ya kendisinin açıklama yeteneğine ya da onun anlama yeteneğine -bazen her ikisine de- meydan okuyan pek çok kelime vardı.

Ivy, Ketahn'ın sözlerinin anlamını çok hızlı bir şekilde öğreniyordu ama vücudu vrix konuşmasında kullanılan ince tıkırtıların, cıvıltıların ve vızıltıların çoğunu yaratamıyordu. Onu anlıyordu ama diğer vrixler bunu ancak büyük zorluklarla ve sabırla yapabiliyordu.

Onu arkadaşlarına götürecek olan bağlantı odasına ulaştığında derin bir nefes aldı. Hava serindi, hoşuna gitmeyecek kadar nemli taş ve yanık çam ağacı özü kokuyordu. Ciğerlerini orman havasıyla doldurmak için şimdiden can atıyordu ama gerçekten arzuladığı tek koku Ivy'ninkiydi.

Ketahn onu çıldırtacak olsa bile umursamadı; onun kokusundan asla bıkmayacaktı.

Bu Adak Günü yeterince erken sona eremezdi.

Ama Sekiz'e göre, lanetli çukura düşüp Ivy'yi bulmasının üzerinden gerçekten de koca bir ay döngüsü geçmiş miydi? Kraliçeyle son karşılaşmasından bu yana gerçekten bir ay döngüsü geçmiş miydi?

Belki de Ivy'yle birlikte çukurda, insan denen halkından geriye kalanların yakınında inzivaya çekilmeliydi. Kemiklerle ve huzursuz ruhlarla dolu karanlık bir yer, Zurvaşı'nın bin segmenti içinde herhangi bir yerden daha iyidir.

Ayışığı Tüneli'nin girişine doğru dönerken Ketahn durakladı. Kısa bir süre önce Takarahl'a girdiğinden beri, girdiği mağara ağzını koruyan iki Fang dışında kimseyi görmemişti ama şimdi ileride biri vardı - karanlığın içinden yaklaşan bir erkek vrix.

Diğer vrix yaklaşırken, Ketahn çenesini sıktı, ancak başka bir heyecan belirtisi göstermekten kendini alıkoydu. O erkeği tanıyordu -Durax, kraliçenin Baş Pençesi- ve mızrağını kaldırmamak için büyük bir irade göstermesi gerekiyordu.

Durax omzunun üst kısmını kıvırdı ve üzerine dökülen siyah kürk bir an için kıllanmış gibi göründü ve bir elini kemerine asılı kara kaya baltasının kabzasına attı. Soluk mavi işaretleri tünel ışığında parlıyordu. "Bu tünellerde tek başına dolaşıyor olman garip, orman kurdu."

Ketahn yavaş ve sessiz bir nefes aldı. Bugünkü yolculuğu kazasız belasız tamamlamayı ummuş olsa da, bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Ama kaçınılmaz olayın bu kadar çabuk geleceğini tahmin edemezdi.

"Ben de senin için aynısını söyledim Durax, ama seni Arapsacı'nda gerçekten avlanırken görmek daha da tuhaf olurdu."

Asal Pençe Ketahn'dan birkaç adım ötede durdu ve baltasının ham deriden kabzasını gıcırdatacak kadar sert sıktı. Çenesini kaldırdı ve mavi gözlerini Ketahn'ın çantasının tepesine bağlı şişkin bohçaya dikti. "Ne taşıyorsun, orman kurdu?"

"Sekiz'e teklifim."

"Takarahl'a Ruhlar Mağarası'na daha yakın bir yerden girmek daha verimli olmaz mıydı?"

"Ruhlar Mağarası'na giderken doğduğum yerden geçmekten keyif alıyorum." Dikenli mızrağını aşağıda tutmaya dikkat eden Ketahn boş ellerinden birini kaldırdı ve tünelin aşağısını işaret etti. "Beni geçitten mahrum etmek mi istiyorsun?"

"Ne taşıyorsun?" Durax tekrarladı. Ketahn gözlerini kıstı. "Sana söyledim."

"Eğer yapmazsan onu sırtından kendim koparacağım-"

"Kürkler," dedi Ketahn çenesini şaklatarak. "Adak olarak vermek için iyileştirilmiş kürkler."

"Peki ya et?"

"Etler günler önce paylaştırıldı ve teslim edildi." Ketahn ellerini iki yana açtı -silahını tutan hariç- ve avuç içlerini yukarı çevirdi. "Kraliçemizin kâtiplerine sorun. Onlara teslim ettiğim her şeyi saymışlar."

Durax homurdandı, çene kemikleri tedirginlikle ardına kadar açıldı ve Ketahn'la arasındaki mesafeyi neredeyse tek bir parça kalıncaya kadar kapatarak ilerledi. "Biz Pençeler bugün gelip gelmeyeceğini merak ediyorduk. Çoğumuz senin Arapsacı'nda kalacağını, seni bir daha asla göremeyeceğimizi düşündük. Ama ben biliyordum. Uzak duramayacak kadar aptal, yürütmeye çalıştığınız bu savaşı kazanamayacağınızı anlayamayacak kadar aptal olduğunuzu biliyordum."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, küçük Durax. Tanrılara karşı görevimi yerine getirmek için geldim, başka bir şey için değil."

"Ben Baş Pençe'yim," diye homurdandı Durax. "Ben baş avcıyım, ben kraliçenin gözleri ve kulaklarıyım, ben onun kılıcıyım, usta eller tarafından yönlendiriliyorum. Ben onun ağının kalbiyim ve ona layık olan tek kişiyim."

Ketahn geveledi ve başını öne eğdi. "Peki neden geçen Adak Günü'nde benden tekrar Pençe'ye liderlik etmemi istedi?"

Durax baltayı kemerinden çıkardı ve meydan okurcasına ön ayaklarını yerden kaldırırken bile vuracaktı gibi kaldırdı. "Ben her yönden senden daha iyiyim!"

"Yine de tereddüt ediyorsun," dedi Ketahn, aralarındaki son mesafeyi de ortadan kaldırmak için bir adım öne çıkarak. Hiçbir şey hissetmedi; ne korku, ne keder, ne öfke, ne sevinç, ne de kafa karışıklığı. Bağırsaklarında filizlenen bir sıcaklıktan başka bir şey hissetmedi, hem sakinleştirici hem de beklenti dolu bir his. Yıllar boyunca pek çok kez tecrübe ettiği bu duyguyu artık savaştan önceki durgunluk olarak biliyordu ve onu kucakladı.

Durax'ın parmakları silahının kabzasında sıkılaşıarak bir gıcırtı daha çıkardı. "Ben kraliçeye hizmet ediyorum. Seni koruyan tek şey onun iradesi. Ama onun lütfundan daha uzun süre yararlanamayacaksın. Yakında senden bıacak ve sonunda uzun zaman önce yapması gerekeni yapacak - senden kurtulacak."

Ketahn, "İsteklerime saygı gösterseydi benden yedi yıl önce kurtulmuş olurdu," dedi.

"Kraliçemizin arzularına kıyasla sizin arzularınız nedir? Ne kadar önemlisiniz?"

"Diğer herkesten daha fazla değil." Ketahn öne doğru eğildi ve çene kemiklerini ardına kadar açtı. Dişleri donuk kristal ışıktaki parlıyordu. "Ama şunu biliyorum ki Durax, tereddütün kraliçeye olan sadakatinden kaynaklanmıyor. Savaş ikimizi de ölçüp biçti ve terazinin kimin lehine döndüğünü sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Son savaşımızdan bu yana çok şey değişti, kurtçuk," diye gürledi Durax. "Kibrin haklı değil."

"Yine de benim günlerim halkımıza yiyecek getirmek için vahşi doğada dolaşmakla geçiyor, seninki ise Takarahl'da Zurvaşi'nin sıkıldığı bir oyuncak gibi seni sapından ipe asmasıyla geçiyor. Sen avcı değilsin. Sen sadece söylenti toplayıcısıydın."

Durax dört kolunu birden açarak son derece agresif bir duruş sergilerken tısladı ama Ketahn'a yaklaşmadı. "Ben Takarahl'da kraliçeye hizmet etmek için bulunuyorum. Onun emirlerini yerine getiriyorum. Beni yeteneklerimin en değerli olduğu yerde tutuyor."

"Belki de sadece senin sınırlarının farkındadır. Başka bir şey olmasa bile, bir vrix'in yetenekleri -ya da yeteneklerinin eksikliği- konusunda her zaman keskin bir yargıç olmuştur."

Durax'ın derisindeki ince tüyler diken diken oldu ve sanki vurmak üzereymiş gibi baltasını tekrar salladı. "Seni olduğun yerde keseceğim orman solucanı ve bir ölüm kefenine sarılamayacak kadar küçük parçalar halinde bırakacağım."

"O zaman öyle yap," diye homurdandı Ketahn, o kadar yaklaşmıştı ki Durax'la arasında ancak bir parmak genişliği kalmıştı. "Ya bana saldır ya da kenara çekil Durax, çünkü sen anlamsız kelimelerden oluşan ağlar örerken burada duracak vaktim yok."

İki vrix'i çevreleyen sessizlik, on bin tel ipekle örülmüş bir ip kadar kalın ve gergindi. Ketahn'ın kasları gerilmişti, saldırmaya hazırды ama vücudu hazırlıklı olduğunu ele vermiyordu - ve verdi de

Bu yüzleşmenin şiddete dönüşmesini arzulayan zihninin bir parçasına teslim olmadı.

Zurvaşı'nın Durax'a gerçekten bağlı olduğuna bir an bile inanmadı. Sonunda Ketahn'ı elde etseydi, Durax'ı hiç düşünmeden bir kenara atardı. Ancak bu, Asal Pençe'yi öldürmenin cezasız kalacağı anlamına gelmiyordu. Aslında bu, Ketahn'ın gün bitmeden kendini şehirde kapana kısılmış, tamamen kraliçenin merhametine kalmış bulmasının en kesin yollarından biri olacaktı.

Bu kabul edilemezdi. Son ay döngüsü ona Ivy hakkında çok şey öğretmişti, eninde sonunda Arapsaçı'nda kendi başına hayatta kalabilecek becerileri geliştirebileceğini bilmesine yetmişti ama bunu başarabilmesi için önünde uzun bir yolculuk vardı.

Ve bunu başaracak olsa bile, ona izin vermeye hazır değildi.
Git.

Sonunda Durax'ın alt çenesi seğirdi ve sarktı. kolları ve bacakları. Baltası elinden sarkan Asal Pençe kenara çekildi. Ketahn onun yanından geçerken Durax, "Kendini zeki sanıyorsun orman solucanı, ama sen de ezileceksin. Tıpkı diğerleri gibi. Sana olan yanlış yönlendirilmiş arzusu uzun sürmeyecek. Seni sonsuza dek koruyamayacak."

Ketahn Durax'a bakmadan, "Hak edilmemiş unvanınız da sizi korumayacak," diye cevap verdi. Göğsünde aşırı beslenmiş alev yalımları gibi dans eden öfkeye rağmen hareketlerini yumuşak tutarak tünel boyunca ilerledi.

Arkasında Durax homurdandı.

Ketahn koridoru takip ederken, duvara monte edilmiş kristaller yerlerini, kendini bildi bileli Ayçöküşü Tüneli'nde hakim olan o tanıdık mavi-yeşil ışığı saçan küçük çam ağacı özü ateşlerine bıraktı. Durax'tan uzaklaşan her adım Ketahn'ı daha da sinirlendiriyordu çünkü bu Zurvashi'ye bir adım daha yaklaşmak demekti.

Sunu Günü sürpriz değildi; tıpkı Ketahn'ın ve ondan önceki atalarının yaşamları boyunca olduğu gibi, her dört sekiz günde bir geliyordu. Ay döngüsünde bir kez, Takarahl'ın vrix'leri adaklarını sunmak için toplanırdı. Bunun olacağını biliyordu. Bu yüzden iki sekiz gün önce en iyi kürklerinden birkaçını bir kenara ayırmıştı. Bu yüzden inindeki yassı bir taşın üzerine küçük çizgi işaretleriyle geçen günlerin kaydını tutmuştu.

Evet, bu Ivy'den uzak kalacağı anlamına geliyordu ama zaten ondan uzakta zaman geçirmişti. Takarahl'a et götürmeden geçireceği koca bir ay döngüsü Ketahn'ın üzerine istenmeyen şüpheler çekebilirdi, bu yüzden düzenli olarak avlanmış ve yiyecek toplamıştı; görevini yerine getirmişti. Ve bunu yaparken Ivy'nin ihtiyaçlarını da karşılamıştı.

Et yediğini öğrenmek -ama sadece pişirilmiş ya da iyice kurutulmuşsa- heyecan verici olduğu kadar kafa karıştırıcıydı da, ama ona biraz et verdikten sonraki birkaç gün içinde ondaki değişimi fark etmişti. Rengi hafif ama sağlıklı bir pembe ton almıştı, gözleri biraz daha parlak görünüyordu ve her zamankinden daha enerjikti.

Onunla geçirdiği günler hayatının en tatmin edici günleri arasında yer alıyordu. Arz Günü'yle ilgili küçük hazırlıkları dışında, Ivy ile paylaştıkları küçük dünyanın dışında neredeyse hiçbir şey düşünmemişti. Sadece ikisi ve Arapsaçı'nın muazzamlığı, tehlikesi ve güzelliği vardı. Birlikte rahat bir rutine girmişlerdi ve yakın zamanda bundan sıkılacağını hiç sanmıyordu.

Sabah güneşiyle birlikte uyanan Ketahn, Ivy'yi tuvaletini yapması için yuvadan dışarı çıkarırdı; bazen ağaçların üzerinde, bazen de yerde. Daha sonra yuvanın etrafındaki ağaçlara yerleştirdiği çiy ve yağmur toplayıcılarından su kaplarını doldururlardı. Özellikle sıcak sabahlarda dereye gider ve henüz serinken suyun tadını çıkarırlardı. Sonra yemek gelirdi. Ivy sabahları daha hafif yiyecekleri tercih ediyor, kuruyemiş ve meyveleri tercih ediyor, sadece bazen et ekliyordu.

Yemeklerini yedikten sonra günleri ciddiyetle başlardı. Bu zamanı *ders* olarak adlandırırdı; bu, ona öğrettiğini ifade eden insani bir kelimeydi -Ve onunla önemli beceriler ve bilgiler paylaşmanın yanı sıra, bu dersler Ketahn'ın hem beden hem de zihnen dikkatini dağıtmasına yardımcı olmuştu. Onun inini dolduran kokusunu görmezden gelmek, sürekli ona dokunma isteğine direnmek her geçen gün daha da zorlaşıyordu. En azından ona öğretirken, odaklanabileceği başka şeyler de vardı.

Ivy'ye çeşitli orman bitkilerini göstermiş ve hangilerinin çeşitli şekillerde yararlı olduğunu, hangilerinin yenilebilir olduğunu ve hangilerinin vrix veya diğer hayvanlar için tehlikeli olduğunu öğretmişti, ancak Ketahn bir öğleden sonra biraz sweetfang kökü yedikten sonra bu dersleri neredeyse sonsuza dek bitirmişti. Kısa bir süre sonra mide ağrısından şikâyet etmişti. Güneş battığında, inin zemininde büzüşmüştü, teni her zamankinden daha solgundu ama yanaklarında vahşi renk lekeleri ve üzerini kaplayan bir ter pırıltısı vardı.

Daha önce ona teri açıklamıştı - ormandayken birçok kez derisinden su sızdığını fark etmişti ve ona bunun insanlar için normal olduğunu söylemişti. Ama o geceki teri aynı değildi. Gece çöktüğünde bile soğuk ve aşırı terlemişti.

Hava soğumuştı ve tuzlu-tatlı kokusu acı bir hastalık tınısıyla doluydu.

İki gün iki gece boyunca Ketahn elinden geldiğince ona baktı. Titrediğinde onu bir beze sarmış, içinin yandığını haykırdığında bezi çıkarmasına yardım etmişti. İçmesine yardım etmiş, yemek teklif etmesine rağmen yemek yemeyi reddetmişti. Kusmaya başladığında ona destek olmuş, karnındaki yetersiz içeriği Arapsaçı'na boşaltmak için açıklıktan eğilirken vücudunu sıkıca tutmuştu.

Ve acı içinde inlediğinde, kıvrandığında ve anlamadığı ya da anlayamadığı kelimeler mırıldandığında, ona sadece sarılmıştı. Kadın çaresizlikle ona sarılmıştı, vücudu zayıf olmasına rağmen tutuşu bazen aldatıcı bir şekilde güçlüydü.

O iki gün ve gece boyunca Ivy acı çekmiş ve Ketahn kendini çaresiz hissetmişti. Korku hissetmişti. Ivy'sini kaybedeceği korkusu. Çabalarının hiçbirini onun acısını dindirememişti. Yaptığı hiçbir şey onu iyileştirmemişti ve yapmayı düşünebileceği hiçbir şey daha fazla yardımcı olamazdı. Sadece yumuşatıcı kök onu rahatlatabilirdi ama ininde hiç yoktu ve en yakın yama yarım günlük mesafedeydi. O böyle bir durumdayken onu bütün bir gün boyunca terk etmeyi reddetti.

Üçüncü sabah, istemeden duvara yaslanarak uyuyakaldığı için sarsılarak uyanmış ve Ivy artık kollarında olmadığı ve açıklıktan içeri güneş ışığı girdiği için panik içinde kalbi hızla çarpmaya başlamıştı.

Ve o da oradaydı, dizlerinin üzerinde ormana bakıyordu.

Adını söylediğinde başını çevirip ona baktı. Teni hâlâ çok solgundu ama hastalandığından beri ilk kez gülümsemişti.

Bitki derslerine devam etmesi için ısrar eden kişi Ivy olmuştu. Bir *injek shun* hakkında bir şeyler söylemişti, vücudunun çalışma şeklini değiştirdiğinden bahsetmişti. O çaresizliği tekrar yaşama, ona yardım etmenin hiçbir yolu olmadan acı çekmesini izleme düşüncesi Ketahn'ın hayatında karşılaştığı her şeyden daha korkutucuydu ama onu reddedemezdi.

Kız öğrenmeye açtı ve adam da zamanını onunla geçirmek için her türlü nedeni değerlendirmeye hevesliydi.

Ona küçük hayvanları tuzağa düşürmenin temellerini, tırmanmak için güvenli ağaçları ve dalları nasıl bulacağını öğretmişti - ancak ona nasıl öğreteceğinden emin değildi.

Sınırlı uzuvlarını göz önünde bulundurarak onlara tırmanmayı ve basit aletlerin nasıl yapılıp korunacağını. Ona izleri okumayı ve Arapsaçı'nda, ağaçlarda bile hayvanları takip etmeyi öğretmişti ve özellikle geceleri çok zaman geçirmişlerdi.

-Hayvan seslerini ve ne anlama geldiklerini tanımlamak.

Ketahn'ın ona öğrettiği becerilerin hiçbirinde ustalaşmamıştı. Ketahn ondan bunu beklemiyordu; bazı yöntemlerini mükemmelleştirmesi yıllarını almıştı ve her zaman öğrenecek daha çok şey olduğunu hissediyordu. Arapsaçı'nda, sürekli yeni dersler bulamayan biri muhtemelen ölümü bulacaktı.

Ama başka bir şey daha göstermişti: kararlılık. Bir görevi başaramadığında onu defalarca izlemişti; yüzü buruşuyor ve hayal kırıklığı içinde anlaşılmaz insan sözcükleri mırıldanıyordu. Taş ve sopa fırlattığını, saçlarını tutup çekiştirdiğini ve birkaç kez gözlerinde su -gözyaşı deniyordu- biriktiğini görmüştü. Bazen hayal kırıklığı eğlenceliydi ve Ivy bile bunu daha sonra itiraf etmişti. Diğer zamanlarda ise... Ketahn'ın göğsünde bir ağrıya neden oluyordu. Bunalmıştı, yeni bir dünya dediği şeye uyum sağlamaya çalışıyordu ve bazen sadece yıpranmış iplerle tutunuyor gibi görünüyordu.

Yine de bu her olduğunda, nefes almak için birkaç dakika ayırmış, çenesini kaldırmış, yumruklarını sıkmış ve bunu çözeceğini söylemişti. Kendi başına ateş yakmak bütün bir sabahını almıştı. Elleri kızarmış ve tahriş olmuştu, kör küçük pençeleri yontulmuş ve kirlenmişti ve sonunda yüzüne kir bulaşmıştı, ama sonunda başardıktan sonra gülümsemesi o kadar parlak ve sevimliydi ki, o zamandan beri Ketahn'ın zihninde tekrar tekrar parladı.

Ivy bir vrix değildi. Pek çok dişi vrix'in sahip olduğu cüsseye, güce ya da hükmedici duruşa sahip değildi. Uzun, güçlü bacakları, zarif bir baş desteği ya da ezici olduğu kadar okşayıcı da olabilen zeki çeneleri yoktu. O bir savaşçı değildi. Bir koruyucu değildi. En iyi ihtimalle beceriksiz bir dokumacıydı ve kendi ipeğini bile üretemiyordu. Altını nasıl işleyeceğini veya taşa nasıl şekil vereceğini bildiğinden şüpheliydi, kili çömleklere ve kaplara nasıl yontacağını bildiğinden şüpheliydi, vrix'in hayatta kalması için hayati önem taşıyan pek çok zanaatla ilgili herhangi bir şeyi nasıl yapacağını bildiğinden şüpheliydi.

Türünün önem verdiği her şeye göre, Ivy işe yaramaz biriydi. Takarahl'da üzerine düşeni yapmakta zorlanırdı. Zamanla bu görevlerin çoğunda yetkinleşeceğini biliyordu ama bu bile onun vrix olmadığı gerçeğini değiştirmeyecekti - o *bir ötekiydi*.

Ve her nasılsa, bu onu karşı konulmaz bir şekilde çekici kılıyordu.

Altın rengi saçları daha önce gördüğü hiçbir vrix'inkine benzemiyordu, çok yumuşak ve yumuşak dalgalarla doluydu. Onun izin verdiği sıklıkta parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve bu ikisini de rahatlatıyor gibiydi. İlk başta onu rahatsız eden gözleri, onlara her baktığında derinliklerinde yeni bir güzellik barındırıyordu. Bir bakışta gökyüzü kadar maviydiler, ama içlerinde mavinin farklı tonları vardı - bazıları daha koyu, bazıları daha açık. Gözlerinin siyah kısımları ışığa göre küçülüp büyüyor, geceleri o kadar büyüyordu ki bazen o büyüleyici maviyi yutacaklarından endişe ediyordu.

Solgun teni çok yumuşak ve pürüzsüzdü, dokunuşuna çok açıktı. Ve dudakları... Onu neden bu kadar büyülediklerini anlamıyordu ama yine de sık sık kendini onlara bakarken buluyordu.

Ivy ufak tefek ve kırılıyordu ama onda tanımlayamadığı bir sertlik vardı. Fiziksel güç ya da hız konusunda onunla boy ölçüşemese de, zihni en ince bilenmiş kara taş parçasından bile daha keskindi. Ve iki kollu, iki bacaklı vücudu ne kadar tuhaf ve dengesiz görünse de, özellikle güçlendikçe ve Arapsaçı'ndaki yaşama alıştıkça, onda zarafetin ipuçlarını görmüştü. Elleri özellikle zekiceydi. O ince, küçük parmakları şaşırtıcı bir beceriye sahipti.

O parmaklar ona dokunurken göz ardı edemeyeceği bir maharet.

Hırlayarak Ketahn adımlarını hızlandırdı. Moonfall Tüneli'nin genişleyerek bir konut alanına dönüştüğü nokta nihayet ileride görüldü.

Ivy'yi düşünmek sınırlarını daha da bozacaktı - çünkü onunla birlikte değildi. Aklının bir köşesinde, ayrı geçirdikleri zamanın, hatta bu zamanın bile iyi bir şey olduğunu fark etti. Birbirlerine dokunduklarında kontrol edemeyeceği kadar heyecanlanmamak için çok dikkatli olmak zorundaydı ve bu mücadele her geçen gün daha da zorlaşıyordu. Ama nedenini anlamaya hiç yaklaşamamıştı.

Neden bu insana karşı böyle bir çekim hissediyordu? Kendisinden bu kadar farklı bir şeye, bu kadar küçük ve narin bir şeye, bu kadar tuhaf görünen bir şeye?

Neden şimdi bile onun eğlendiği zaman çıkardığı sesi, *kahkaha* dediği o yüksek, müzikal sesi duymayı arzuluyordu?

Ivy'nin onun için ne olduğunu bilmiyordu, ne olabileceğini de bilmiyordu. Ketahn ne istediğini bilmiyordu. Ve bu deneyim onun için Ivy'nin onu bulduğu gece olduğu kadar yeniydi.

Ketahn'ın bildiği tek şey, artık Ivy'siz bir hayat istemediğiydi.

o.

OceanofPDF.com

CHAPTER 15

Urkot, "Yerine başka birini göndermeliydin," dedi.

"Bunları tekrarlamamıza gerek yok," diye yanıtladı Ketahn mızrağını yere bırakıp kürk yüklü çantasını sırtından çektiştirken.

"Her döndüğünde, seni tutması için ona meydan okuyorsun." "Ve eğer geri dönmezsem, beni avlaması için ona meydan okuyorum."

Telok kollarını göğsünde kavuşturdu ve omzunu duvara yasladı. "Peki onun hizmetinde bunu kim başarabilir? Durax mı?"

Rekosh geveledi. "Birini avlamaya başlamak için bile önce kraliçenin kışından nasıl kurtulacağına karar vermesi gerekir."

Ketahn, "Onu kızın yanından ayırabilecek bir şey varsa o da bana duyduğu nefrettir," dedi.

"Peki o zaman bile korkacak neyin var Ketahn?" diye sordu Telok. "Seni takip etmem için beni ikna etmediği sürece, asla bulunamazsın."

"Kibrinin kokusunu binlerce segment öteden alırım Telok. Beni asla yakalayamazsın." Ketahn çantasını yere indirdi ve kürk demetini içinden ayırmak için düğümleri çözdü. "Her iki durumda da, bu hiç hoş değil ama en azından Takarahl'a dönmem Zurvaşi'ye ondan korkmadığımı gösteriyor."

"Bu da onun seni daha çok arzulamasına neden oluyor," dedi Rekosh bir başka cıvıltıyla.

Küçük ininin içi dört arkadaşıyla birlikte sıkıştı; hâlâ yavru olsalardı bile dar gelirdi. Ketahn ve Telok girişin iki yanındaydı, Urkot Rekosh'un çalışma alanı olarak kullandığı düz taş levhanın önünde duruyordu ve Rekosh da yatağı olarak kullandığı kürk ve ipek kumaş yığınının üzerinde uzanıyordu.

"Arapsaçı'nda sonsuza dek saklanabilecek biri varsa o da Telok'tur," dedi Urkot, "ama bir sonraki en olası kişi sen olursun Ketahn."

"Her zaman olduğu gibi güveniniz beni destekliyor. Ama bırakın kraliçe ya da en azından onun bana olan ilgisi beni ilgilendirsin." Ketahn kürkleri çantadan çıkardı ve onları bir arada tutan ham deri bağları kontrol etti. "Ama Prime Claw'a gelince... Moonfall'dan çıkarken onunla neden karşılaştım?"

Rekosh, "Çünkü Kraliçe'nin Pençesi, kâtiplerinden geçmeden et getirildiğini düşünüyor," dedi. Uzun bir iplik parçasını alt ellerinin uzatılmış parmaklarının etrafına dolamış ve örmüştü; gergin iplik, ellerinin arasındaki havada karmaşık desenler oluşturunuyordu. "Dedikodulardan örülen ağların doğası böyledir."

Ketahn Telok'a baktı ve soru sorarcasına başını eğdi.

Telok bir kolunu serbest bıraktı, girişin üzerinde asılı duran örtüyü kenara çekti ve tünele baktı. Arkasına yaslanıp örtünün tekrar yerine düşmesine izin verdikten sonra, "Burada değil. Ama geçit temizdi."

Ketahn başını salladı, ancak bunu yaptıktan sonra bu hareketin yoldaşları için gerçek bir anlam taşımadığını fark etti. İnsanlar için *evet*, *katılıyorum* ya da *haklısın* anlamına geliyordu ama bazen *etkilendim* ya da *onaylıyorum* anlamına da geliyordu. "Durax ne yakalayabileceğini görmek için ipleri sallıyordu."

Rekosh ipek ipliğinden başını kaldırmadan, "Pençe son sekiz gündür Ayışığı'nı sık sık ziyaret ediyor," dedi. "Soruları şüphelerini ele veriyor ama henüz hiçbir şey bilmiyorlar."

Urkot dalgınca yan tarafındaki yara izini kaşdı ve yumuşak bir törpü oluşturdu. "Ek girişler açmak için birkaç yerde keşif yaptım. Bunlar arasında düzenli olarak geçiş yapmak Pençe'nin dikkatini dağıtacaktır."

"Bu bize daha fazla zaman kazandıracak, evet, ama ne olursa olsun çok geçmeden keşfedilecek," dedi Telok. "Durok ve Pençeleri özellikle yetenekli avcılar değiller ama mantıksız bir inatçılıkları var."

"Ben de öyle," dedi Ketahn çitirdayarak.

"Ve hepiniz kafası taşlarla dolu olanın ben olduğumu düşünüyorsunuz," dedi Urkot.

"Ama en azından Ketahn zaman zaman eğleniyor." Rekosh iki parmağının arasından geçen ipliğin altından bir pençe geçirerek onu örgüye geri çekti ve desene bir parça daha karmaşıklık kattı.

Çalışma odasındaki mizah, solmakta olan bir çiçek gibi soldu.

Urkot, "Eğer bunda başarısız olursak zarar görecektir olanlar sadece ailelerini doyurmak isteyen Vrix'ler olacak," diye gürlledi. Tozla kaplı elini taşa dayadı

Arkasındaki levhaya yaslandı ve arka ayaklarını levhanın altındaki açık alana sıkıştırdı.

Ketahn çenesini sıkı ve dilini dişlerinin arkasına bastırdı. Türünün içinde bulunduğu kötü durumu görmezden gelemezdi, arkadaşlarının bu olaydaki rolleri yüzünden kendilerini soktukları tehlikeyi görmezden gelemezdi ve kendisini tüm bu durumdan uzak tuttuğu için içindeki suçluluk duygusunu görmezden gelemezdi.

Bu, Kraliçe'nin yönetiminden duyulan hoşnutsuzluğun ötesinde bir şeydi. Aç vrixlerin homurdanmalarının, karanlık köşelerde fısıldanan şikâyetlerin, Kraliçe'nin Dişi ve Pençesi'nin üyelerine atılan öfkeli ve korku dolu bakışların ötesindeydi. Hava bununla doluydu - gerginlik, huzursuzluk, acı, hepsi korkunç, patlayıcı bir zirveye doğru ilerliyordu.

Yine de Ketahn'ın tek istediği Takarahl'ı arkasına alıp Tangle'a dönmekti. Ivy'ye.

"Telok doğru söyledi." Ketahn bir elini başlığının üzerinde gezdirdi ve pençelerini saçlarının arasında taradı. "Ne kadar dikkatli yapılırsa yapılsın, Pençe bunu zamanla keşfedecektir. Özellikle de Durax işin içindeyse."

Rekosh, "Onun buradaki varlığı ancak kraliçenin emriyle olabilir," dedi. Ellerin etrafında dönüp duran iplik kaos noktasına yaklaşıyordu; bir şekilde gerçekte olduğundan çok daha büyük görünen bir arapsaçı.

Ketahn kravat şeklinde toplanmış saçlarını kavrayıp çekiştirince başının arkasında hafif bir acı parlaması oldu. "Durax kendini kraliçeye kanıtlamak için elinden geleni yapacaktır. Hiçbir zalimlik çok büyük olmayacaktır. Çok yakında kırabileceği bir vrix bulacak ve ihtiyacı olan her şeyi öğrenecek."

"Ne olmuş yani?" Telok pençelerini kollarının derisine geçirdi. "Duracak mıyız?"

Ketahn, Telok'un sabit bakışlarıyla karşılaştı. "Hayır. Sen yaydın."

Rekosh gövdesini aniden dikleştirdi, çene kemikleri heyecanla seğiriyordu. "Bu fikri etten mahrum bırakılan her tünele yay. Hepsini bizim yaptığımız gibi yapabileceklerine ikna edin."

Ketahn öne doğru bir adım atarak eğildi ve Rekosh'un ellerinin arasına gerilmiş ipeğe bir parmağının tersiyle dokundu. "Öyle bir ağ ör ki Pençe onu çözmeye nereden başlayacağını bilemesin."

Urkot'un dişleri birbirine çarptı. "Ve sadece ipleri kesmeye karar verdiklerinde, kaç kişi ölecek?"

Rekosh, "Takarahl'ın tamamını idam ettiremez," dedi. "En büyük güvenliğimiz sayımızdır."

"Onun vahşiliğini hafife almak bize iyi gelmeyecektir." Urkot bir bacağını yere vurarak küçük bir toz bulutu oluşturdu ve çene kemiklerini indirdi. "Ama şehrin diğer kısımlarının altında başka gizli yollar olup olmadığını öğreneceğim."

Rekosh büyük bir heyecanla, "Ağın içine fısıldayacağım," dedi.

"Bugünlerde dedikodularla kendine ölümüne ziyafet çekeceksin Rekoş," dedi Telok.

"Henüz karnımı doyurmadım Telok. İştahım asla doymayacak."

Telok geveledi. "Moonfall'un ötesinde nerede müttefik bulabileceğimizi belirlemek için diğer avcılarla konuşacağım."

Ketahn kürkleri bağlayan sağlam bağlardan birini kavradı ve bohçayı omzuna aldı. "Ve üçünüze de yapmamız gereken adaklar olduğunu hatırlatacağım. Zurvaşi'nin beni taş altında tutmasına izin vermeyeceğim, ne de sizin gevezeliklerinizle oyalanacağım."

Rekosh ellerini bir araya getirip daldırarak yumuşak bir hareketle ipten kurtardı. "Biz olmasak, Ketahn, kiminle konuşacaksın ki? Sohbetimiz ruhunu besliyor dostum."

Cevap olarak gevezelik etse de, Ketahn yine bir suçluluk duygusu hissetti - konuşacak başka biri vardı ve burada, en yakın ve en eski arkadaşlarının yanında bile onunla sohbet etmeyi arzuluyordu.

Urkot taş levhadan uzaklaşarak, "Muhtemelen ağaçlarla konuşuyordur," diye önerdi. "Bütün avcılar öyle yapar."

Telok doğruldu ve girişteki örtüyü kavradı. "Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Bütün gün kayalarla çevrili olmasanız başka neyle konuşursunuz?"

Rekosh, "Belki de Ketahn'dan yıllar boyunca reddettiği dişilerden bazılarını bize göndermesini istemeliydik," dedi. "O zaman Telok da ağaçlarla konuşmak zorunda kalmazdı ve Urkot da..."

"Kayalarla konuşmaya devam edecekti," dedi

Telok. Urkot çene çaldı. "Bunu inkâr edemem."

"Kraliçenin arkadaşlığına katlanmaktansa taşlarla ve ağaçlarla konuşmayı tercih ederim," dedi Ketahn. "Gelin, taşla dost olmak için en derin tünele girmemiz gerektiğine ikna olmadan önce yola koyulalım."

Dörtlü Rekosh'un ininden çıktı ve Ruhlar İni'ne girmek için bekleyen kalabalığa katılmak üzere birlikte yürüdü. Ortam son Adak Günü'ndeki havayla hemen hemen aynıydı ama bu sefer havada daha fazla bir şey vardı; Ketahn'ın arkadaşlarından sezdiği huzursuzluk ve öfkenin izleri. Kalabalık normalden daha az konuşkandı ve ne zaman bir Fang'e yaklaşılar üzerlerine çöken sessizlik artık korkudan olduğu kadar hayal kırıklığından da kaynaklanıyor gibiydi.

Dişler'le birlikte görevlendirilen Pençeler'i fark etmemek imkânsızdı; çok az erkek vrix süs olsun diye bir şey giyerdi, bu yüzden Pençeler'in omuzlarındaki siyah kürkler göze çarpıyordu.

Ketahn ve arkadaşları yavaşça ilerlerken konuşup şakalaşıyor, kraliçeden ya da Takarahl'daki hoşnutsuzluktan bahsetmekten kaçınıyorlardı. Sanki üzerlerinde kocaman, karanlık bir gölge yokmuş gibi, sanki hayatları tam da yavruyken umdukları gibi gitmiş gibi konuşmak hoştu.

Elbette Zurvaşı, Ketahn'ın zihninin bir köşesinde, tam olarak iyileşmeyi reddeden eski bir yaranın sızısı gibi kalmaya devam etti. Ama bu kez o düşünceleri bastıracak bir şey vardı: Sarmaşık.

Ona dönme arzusu her an daha da artıyor, sabrını olağandışı bir şekilde tüketiyordu. Birden fazla kez kürkleri arkadaşlarından birine verip gitmeyi düşündü. Ketahn'ı bunu yapmaktan alıkoyan tek şey kraliçenin potansiyel öfkesinin Urkot, Rekosh ya da Telok'a yöneleceği düşüncesi idi.

Çok geçmeden Urkot'un haklı olduğunu öğrenecekti; Ketahn onun yerine birini göndermeliydi.

Ahnset'i Heartsthread Tüneli'nde bulamadılar. Mümkün olduğunca çabuk ayrılmak istemesine rağmen bu durum Ketahn'ı hayal kırıklığına uğratmıştı ama bu hayal kırıklığı, arkadaşlarıyla birlikte Ruhlar Mağarası'na girip orta kürsüye baktıklarında yaşadığı şaşkınlığın yanında hiçbir şeydi.

Kraliçe tepesinde değildi.

Ruh konuşmacıları ve kâtipler kürsünün kenarında ve kalabalığın içinde her zamanki yerlerindeydi ve yakınlarda duran birkaç Diş ve Pençe vardı, ancak kraliçenin kendisi alışılmış konumunda değildi. Hiçbir yerde değildi.

Ketahn'ın şaşkınlığı yerini korkuya bıraktı. Zurvaşı'nin yokluğu kimse için iyiye işaret değildi; Arz Günü'nü tebaasının bir günü olarak görüyordu

Yıllardır onu hediye ve övgü yağmuruna tutuyorlardı ve bunu sadece kötü nedenlerle kaçırırlardı.

Ketahn ve arkadaşları adaklarını sunduktan sonra Moonfall Tüneli'ne dönüş yolculuğu sessiz geçti. Hepsinin düşüncelerinin kraliçeyi ilgilendirdiğinden emindi ama hiçbiri bu düşünceleri açık açık söylemeye cesaret edemiyordu. Durax ve Pençeleri Moonfall'un etrafında dolanırken, Ketahn tünele gizlice et sokma planının çoktan keşfedilmiş olduğuna dair içini kemiren korkuyu bastıramıyordu.

Moonfall Tüneli'ne girip daha geniş kısmına geçtiklerinde Ketahn'ın kasları gerildi ve kalbi tekledi.

Tünelin yaklaşık yarısında Fangler konumlanmıştı. Ara sıra, çift Fang'ler bu dış geçitlerde devriye gezerdi ama bu bir çift değildi - orada altı tane vardı. Bir devriye değil, bir maiyet.

"Bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordum," diye fısıldadı Telok.

"Bu sürpriz değil." Ketahn adımlarının duraksamasına izin vermedi. Dehşeti ve önsezisi büküldü, yeterli kıvılcımla öfkeye dönüşecek bir hayal kırıklığına dönüştü. Takarahl, Zurvashi'nin bölgesiydi ama Ayışığı Tüneli... Burası Ketahn'ın, arkadaşlarının ve kardeşlerinin gençliklerini geçirdikleri yerd. Yıllar önce olduğu gibi hiçbir zaman aynı hissi vermemiş olsa da - hiçbir zaman aynı hissi veremeyecek olsa da - burası ona pek çok açıdan lekesiz görünmüştü.

Bu yönden Ketahn ve arkadaşları, Dişler'le yolları kesişmeden Rekosh'un inine ulaşabileceklerdi. Bu iyiydi. Eşyalarını toplayabilir ve dişilerden kaçınmak için daha uzun bir yoldan gidebilirdi. Bunun bir çatışmayla sonuçlanmasına gerek yoktu, onu insanından uzak tutan başka bir gecikmeye dönüşmesine de gerek yoktu.

Rekosh'un inine giden yolu henüz yarılamamıştı ki birkaç Fang ona doğru baktı. Ketahn ve arkadaşları durdu. Fang'lerden biri Ketahn'la tamamen yüzleşmek için döndü ve tünelin ortasına doğru adım attı ama bir diğerinden gelen emirle durduruldu.

O mesafeden bile, öne çıkan Fang'in Ahnset olduğunu biliyordu -tıpkı onu durduran Fang'in Prime Fang Korahla olduğunu bildiği gibi.

Ahnset kaskatı kesildi, bakışlarını bir an Ketahn'ın üzerinde tuttuktan sonra duvardaki yerine çekildi ve tetikte bekleyen bir Fang'in sert duruşunu takındı. Bunun yerine Korahla ve başka bir dişi Ketahn'a yaklaştı, uzun bacakları mesafeyi yutuyordu.

"Onları geride bırakabilirsiniz," dedi Rekosh. "Eşyalarınızı sizin için başka bir yere bırakacağız-"

"Hayır," dedi Ketahn.

"O zaman biz de senin yanında olacağız," diye homurdandı Urkot.

"İnlerinize döneceksiniz. Kendinizi riske atmanıza gerek yok. Yerine getirmeniz gereken daha büyük bir amacınız var. Yakında tekrar konuşacağız dostlarım." Ketahn arkadaşlarına dönüp bakma isteğiyle savaşılarak ilerledi. Onların çırpınışlarını, takip etme özlemlerini neredeyse hissedebiliyordu ama doğru söylediğini biliyorlardı. Bilmek zorundaydılar.

Tanıdık bir sakinlik üzerine çöktü ve korkusunu, hayal kırıklığını ve kabaaran öfkesini zihninin arkasında donuk, uzak bir gürültüye indirgedi.

"Ketahn tes Ishuun'ani Ir'okarı," dedi Korahla, kendisi ve diğer Fang Ketahn'a birkaç adım yaklaşırken, "kraliçemiz huzurunuzda çıkmayı talep ediyor."

Ketahn durdu ve Korahla'nın bakışlarıyla buluşmak için başını eğdi. "Peki ya reddedersen?"

"Takarahl'daki tüm erkeklerden daha iyi bir savaşçısın Ketahn, ama Kraliçe'nin Dişi'ne karşı duramazsın."

"Yani bu bir talep değil mi?"

"Benim görevim onun iradesini uygulamak," dedi Korahla çene kemiklerini şaklatarak. "Seninki de itaat etmek. Eğer aramızda herhangi bir saygı kalacaksa, bu kötü niyet seninle kraliçemiz arasında kalsın."

Ağzını kapatan Ketahn burun deliklerinden ağır bir nefes verdi, kısa bir özür jestiyle kollarını birbirine bastırdı ve ilerlemeye devam etti. Korahla ve diğer Fang onun yanında, adımları taş zeminde ağırlaşıyor, metal süslemeleri hareketleriyle birlikte çınılıyordu.

Ketahn ve arkadaşları savaş sırasında çoğunlukla diğer erkeklerle birlikte savaşmış olsalar da, açık savaşın kaçınılmaz olduğu durumlarda bazen kadın savaşçılara katılmışlardı. Korahla güvenilir, yetenekli bir savaşçı ve etkili bir lider olduğunu kanıtlamıştı. Ketahn onun kendi tarafında olmasından memnundu.

Ama aynı zamanda itaatkâr ve saygılı olduğunu da kanıtlamış, kraliçenin emirlerini sorgusuz sualsiz yerine getirmişti. Ketahn Korahla'ya ve onun sözlerine güveniyordu ama ona komuta eden kadına güvenmiyordu.

Tünelde ilerlerken Ketahn gözlerini kısarak çenesini kaldırdı ve bacaklarındaki ince tüyler diken diken oldu. Dişler

belirli bir inin girişinin etrafına yerleştirilmişti. Giriş yolunun etrafındaki taşa aşınmış tanıtık pürüzsüz yamaları olan bir in.

Girişteki tünelin karşısında duran ve duruşu sert olan Ahnset'e baktı. Sert duruşunu korumasına rağmen gözleri onunkilerle buluştuğunda yumuşadı.

"İçeri," dedi Korahla, girişte asılı duran ipeği kenara süpürmek için Ketahn'ın yanından geçerken. Ketahn'ın yanından geçip çalışma odasına girerken ona bakmadı.

Eşikten geçerken Ketahn'ın göğsünde bir şeyler daraldı. Bu sığınak ona o kadar tanıtık geliyordu ki, neredeyse her parçasını, oyulmuş her oyuğu, her çatlağı, taştaki her çıkıntıyı hissedebiliyordu, sanki hepsi aynı anda derisine dokunuyormuş gibi. Ama aynı zamanda da tuhaftı - en az Ivy'yi bulduğu yer kadar, hatta daha da tuhaf.

Tüm eşyalar ve süslemeler farklıydı. Havanın kendisi de farklıydı, bilmediği vrix kokuları taşıyordu.

Kumaş Ketahn'ın arkasındaki yerine geri düştü ve Ketahn dönüp çalışma odasının derinliklerine baktı. Gözleri uzak duvarın önünde duran kadına takılınca göğsü daraldı. Yıllar önce annesinin durduğu yerde herhangi bir dişi görmek rahatsız edici olabilirdi ama Zurvaşi'yi orada görmek...

Bu ezici ve çileden çıkarıcıydı ve sadece ona karşı uzun süredir yanan nefretini yeniden alevlendirdi.

Zurvaşi kehribar gözlerini Ketahn'a çevirerek, "Kayınbiraderin buranın senin yetiştirildiğin in olduğunu söylüyor," dedi. Ona doğru adım atarken duvarlardaki parlayan kristallerin yansımaları altın ve değerli taş süslemelerinin üzerinde dans ediyordu. "Bana yumurtadan çıktığım ini hatırlatıyor. Tıpkı diğerleri gibi."

Ketahn ellerini yumruk yaptı. "Senin ateşli bir canavarın belinden doğduğunu sanıyordum."

Zurvaşi bir el salladı. "Bu tür hakaretler sana yakışmıyor, küçük Ketahn. Cesaretini gösteriyorlar, evet, ama aynı zamanda aptallığını da."

"Belki de ben bir aptalım. Ne de olsa bugün Takarahl'a döndüm."

"Durax seni avlamak için fırsat kollardı." Zurvaşi duvardaki, sayısız ipek ipliğin gerildiği dokuma tezgâhına doğru döndü. Uzun ipek şalının kuyrukları yerde fısıldıyordu. "Onun senden daha aptal olduğunu söyleyebilirim ama ikiniz de ölüme koşmak için aynı derecede hevesli görünüyorsunuz."

Ketahn ve Zurvaşı arasındaki boşluk çok küçük geliyordu; Ketahn o beş ya da altı segmenti Ketahn'ın göz açıp kapaması kadar hızlı geçebilirdi ve Ketahn ondan daha hızlı olduğunu bilse de Fang'lerle dolu bir tünelden başka geri çekilebileceği bir yer yoktu.

"Neden ben o zaman?" diye sordu. "Neden sıradan bir aptal senin yavrularına babalık etsin?"

Kraliçe parmaklarının ucuyla tellerin üzerinde gezinerek titreşmelerini ve yumuşak, küçük sesler çıkarmalarını sağladı. "Çünkü sende potansiyel var Ketahn. Güç, cesaret ve parlaklık var, ancak sonuncusu koşullar tarafından senden çıkarılmak zorunda. Bir dişi olarak yumurtadan çıkmış olsaydın, bana gerçek bir rakip olduğunu kanıtlayacak tek kişi sen olabilirdin."

Elini bıraktı, bakışlarını ipliklerden ayırmadı. "Damızlık annen bir dokumacıydı, değil mi?"

Ketahn zorlanan çenesini aşağı indirdi. "Öyleydi."

"Onunla tanışmak isterdim. Kuluçkanızın geri kalanının öldüğünü anlıyorum, anaç annenizin ilk iki kuluçkasıyla birlikte, ama geride bıraktığı miras..." Zurvaşı başını çevirerek bakışlarını tekrar Ketahn'ın üzerine dikti ve bir an sonra bedenini değiştirerek tamamen Ketahn'ın yüzüne baktı. "Kuluçka kardeşin ve senin aranda, Ishuun çok etkileyici yavrular bıraktı. Takarahl'ın en büyük savaşçılarından ikisi bir dokumacı tarafından yumurtadan çıkarıldı."

O anda Zurvaşı'nin aşırı tatlı ve güçlü kokusu nefeslerine hâkim oldu. İstemedenden de olsa vücudu kıpırdadı.

Ketahn hareketsiz kaldı, bu tepkiyle savaşırken kasları sertleşti. "Ben de bir dokumacı olacaktım."

"Ve bu ne büyük bir kayıp olurdu." Bir ön ayağını uzattı, ucunu Ketahn'ın yanına koydu ve kenara çekerek onu çıkıştan uzaklaştırdı.

Sırtını köşeye vererek döndü ve Zurvaşı de onunla birlikte döndü. Çene kemikleri seğirdi. Ketahn kollarını ve ön ayaklarını kaldırırken içgüdüğü öfkesine karıştı.

"Küçük Ketahn," diye mırıldandı, "bana meydan mı okuyorsun?"

Kadının kokusu daha da güçlendi, zihnini bulandırmakla, karşı koyamayacağı daha derin içgüdüleri uyandırmakla tehdit etti.

"Birimiz öldürülene kadar." diye homurdandı.

Zurvaşı'nin gözleri Ketahn'a doğru hamle yapmadan önce bir an parladı. Birçok dezavantajına rağmen savaşmak istiyordu, sonunda öyle ya da böyle buna bir son vermek istiyordu, bunu sonsuza dek geride bırakmak istiyordu - sonsuzluk ister hayatının geri kalanı ister ruhlar âlemindeki sonsuzluk anlamına gelsin. Sadece bir tane

Onu harekete geçmekten alıkoyan şey, aynı zamanda Zurvaşı'nin kokusunun gücüne karşı koyabilecek tek şeydi.

Ivy.

Kraliçenin iri ellerinden biri Ketahn'ın boğazını sıktı ve üç bileğini ezici bir şekilde kavradı. Onu yerden kaldırdı ve sırtını duvara çarparak ciğerlerindeki nefesi kesti.

"Meydan okumana artık gerek yok," diye hırladı Zurvaşı, yüzünü onunkine yaklaştırıp çenesini iyice açarak. "Takarahl'da benim için uygun olan tek eş sensin. Yavrularımı doğurmaya layık tek kişi. Saygısızlığın ve itaatsizliğin uzun süre dikkatimi çekti ama artık irademe boyun eğme vaktin geldi Ketahn."

Ketahn boşta kalan tek eliyle onun kolunu kavradı ama denemeden de olsa onun kolunu kıramayacağını biliyordu. "Meydan okumam... sadece benimle birlikte ölür."

Kraliçe boynundaki tutuşunu sıkılaştırdı, daha da yakınlı, kokusu burnunu doldurduğu gibi görüşünü de tamamen doldurdu. "Birlikte tanrılarinkini açacak bir miras yaratabiliriz." Adamın alt kollarından birini serbest bıraktı ve elini yarığının üzerine koydu.

Ketahn'ın çene kemikleri ardına kadar açıldı ve merkezindeki baskının cazibesine boyun eğmeyi reddederek tokalarını leğen kemiğine doğru sıkıca bastırdı.

Zurvashi bir parmağının ucunu yarığının üzerinde gezdirmeden önce daha da bastırdı. "Yavrularımız türümüzün zirvesi, bu dünyada yürüyen en büyük vrix olacak. Ve benim adım bin nesli kapsayacak yeni bir hanedanın ilki olacak. Takari'yi ve onun değersiz torunlarını gölgede bırakacağım."

Sekize kadar, yaydığı koku ondan, *herhangi bir* dışıdan algılayabildiği kadar çiftleşme kokusuna yakındı. Onun güçlü dokunuşunu ya da ezici kavrayışını görmezden gelemediği gibi bunu da görmezden gelemezdi - ya da ona verdiği istenmeyen zevkin yarığını nasıl tehdit ettiğini.

Ama o Ivy'yi istiyordu. Kokusu çok tatlıydı ve sadece onun dokunuşu içinde gerçek bir heyecan uyandırıyor. Ivy'nin kokusu narin bir cazibeydi, içgüdülerini okşayıp gerçek arzuyu uyandırırken yavaşça daha da derine inerek onu daha da yaklaşıyordu. Zurvaşı'ninki ise taştan bir çekiçti, onu boyun eğmeye zorluyor, boyun eğmekten başka bir şey yapamayana kadar zarar veriyordu.

Ve Zurvaşı'yi tüm yaptıkları için affetmemişti. Affedemezdi.

Ketahn boğuk bir nefes alarak geveledi. Zayıf otokontrolünü sürdürmek, vücudunun tepkilerinin kraliçenin fark edebileceği kadar güçlenmesini engellemek için yapabileceği tek şey buydu. Kraliçenin yüzüne doğru geveledi ve kraliçenin gözleri karardı.

Zurvaşi bir kükremeyeyle Ketahn'ı yana savurdu ve fırlattı. Sol omuzlarının üzerine düşmeden önce bacakları bir an için yerde sürüklendi, yuvarlandı ve uzaktaki duvara çarptı. Acı gövdesinde patladı ve kolları ile boynunda zonkladı.

"Bu oyunlar sona erdi, Ketahn. Sel mevsimi ve onunla birlikte Yüce Talep yaklaşıyor." Odada sinsice ilerledi ve bir bacağını kaldırarak kalın ucunu adamın göğsüne sapladı ve onu duvara yapıştırdı. Pençeleri adamın derisini deldi. "Takarahl'a dönecek ve görevini yerine getireceksin. Bu şehrin vrix'lerine beni arzuladığını gösterecek ve bana talip olan diğer tüm eş adaylarını geride bırakacaksın. Bana en güzel hediyeleri getirecek, en güzel ağı öreceksin, en güzel dansı yapacaksın."

Kraliçe Ketahn'ın üzerine daha ağır bir şekilde eğilerek göğsündeki havayı boşalttı. Dört elini de onun bacağına kenetledi ama kraliçe hareket edemeyecek kadar ağırdı. Kraliçe'nin alev alev yanan gözlerine bakarken çene kemiklerini alevlendirdi, vücudu serbest bırakılmamış bir öfkeyle, kabaran bir meydan okumayla titriyordu.

"Kraliçene itaat edeceksin, küçük Ketahn, yoksa büyük bir bedel ödersin." "Ben... ölümden... korkmuyorum," diye homurdandı.

"Senin değil," diye cevap verdi.

Bu sözler havada asılı kaldı, kraliçenin kendisinden daha ağır, Takarahl'daki tüm taşlardan daha sağlam ve heybetliydi. Ahnset, Rekosh, Urkot, Telok

-Hepsini biliyordu, onlarla olan bağlantılarını biliyordu.

Ama ne kraliçenin ne de başka bir vrix'in farkında olmadığı bir iplik vardı. Bilerek koparamayacağı bir iplik vardı ama talepleri onu yine de kesecekti.

Ivy. En çok ona ihtiyacı vardı ve onsuz bu dünyada hayatta kalamazdı. Onu terk edemezdi. Onu terk etmeyecekti.

Ama arkadaşlarının ve kardeşinin hayatını da riske atamazdı.

Zurvaşi iterek uzaklaştı ve kısa süreliğine Ketahn'ı duvara daha da sert bir şekilde çarptı. Döndü ve girişe doğru yürüdü. "Aptalca düşüncelerini bir kenara bırakmanın ve olman gereken kişi olmanın zamanı geldi Ketahn."

Asılı bezi bir kenara yırttı ve çalışma odasından çıktı.

Ketahn bir nefes daha çekerken başı soğuk taş duvara yaslandı. Hava hâlâ Zurvaşı'nin baskın kokusuyla doluydu ama bu koku artık dikkatini toplayamıyordu. Acı vücudunda zonkluyordu ve yeni ağrıları muhtemelen gece boyunca onu rahatsız edecekti.

Haklıydı; o bir aptaldı. Uzun zamandır öyleydi. Zurvaşı görmezden gelebileceği bir sorun değildi. Hayatını Arapsacı ve Takarahl arasında paylaştırdığı bu oyunu oynayamazdı, yeraltından çıktığı anda her şey yolundaymış gibi davranamazdı.

Henüz nefesini tam olarak alamamış olmasına rağmen bacaklarını açtı, ellerini duvara dayadı ve dik durmak için mücadele etti. Zurvaşı onu seçim yapmaya zorluyordu, tıpkı her zaman bildiği gibi.

Girişe doğru attığı ilk birkaç adımda sendeledi, kendini taş çerçeveye tuttu ve geçmeden önce durdu. Tünelde ağır bacakların taşa çarpma sesleri ve metal şingirtılarının eşlik ettiği sesler vardı.

Ketahn Tangle'a dönmek zorundaydı. Ivy'ye dönmek zorundaydı. Bugün ikisinin de onu teselli etmeyeceğini biliyordu ama burada düşünemezdi...

Ve elinde dikenli bir mızrakla bu yerde ne kadar uzun süre kalırsa, düşünceleri o kadar tehlikeli hale gelecekti.

CHAPTER 16

KETAHN NE KADARDIR YOKTU... kim bilir ne kadardır? Ivy Dünya'da olduğu gibi zamanı takip edemiyordu, artık bunun pek bir önemi yoktu. Sadece gece ve gündüz vardı. Sık orman örtüsü ve yuvanın açıklığının yönü nedeniyle, güneşin konumunu çoğu zaman söylemek zordu. Ve bu gezegendeki günlerin ve gecelerin ne kadar sürdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu - her ne kadar Dünya'dakilerden biraz daha uzun hissetse de. Tek bildiği, vücudunun bu yabancı gündüz-gece döngüsüne yeterince iyi uyum sağlamış göründüğüydü.

İçini çekti, üzerinde çalıştığı yarım kalmış ot sepetini indirdi ve yuvanın girişinden dışarı baktı.

Nerede o?

Güneş ışığı altın rengi ışınlarla gölgelikleri deliyor, rengârenk yaprakları parlatıyordu. Yumuşak esintide bitkiler hışırdıyor, hayvanlar sesleniyor, böcekler vızıldıyor ve kuşlar tatlı şarkılar söylüyordu. Yabancı vahşi yaşam olmasa, Ivy kendini Amazon yağmur ormanlarında bir yerde hayal edebilirdi.

Saçlarını topladı ve ensesinden aşağı süpürdü, açıklıktan içeri giren esinti terden nemlenmiş tenini okşarken inledi. Tüm bu neme rağmen, kesinlikle Amazon gibi hissettiriyordu. Ağzından yavaş bir nefes çıkarırken yanakları şişti.

"Yine de kesinlikle Amazon savaşçı prensesi değilim."

Homeworld Initiative'e başvurmadan önce altı yıl boyunca tek başınaydı. Bu süre zarfında soğuğa, açlığa, umutsuzluğa, yalnızlığa ve korkuya katlanmıştı. *Somnium*'a binmeden önceki eğitimi farklı şekillerde zor olmuştu - daha önce hiç duymadığı şeyleri öğrenmek,

aralıksız fiziksel ve zihinsel değerlendirmelerden geçerek, on binlerce başvurudan oluşan bir havuzda yeterince iyi olmak için çabalamak.

Yine de hayatında karşılaştığı hiçbir şey bu yabancı ormanda mahsur kaldığı süre kadar zor ya da zorlu olmamıştı. Her şeyin yakalanması, toplanması ve işlenmesi gerekiyordu ve tüm bunlar asla ihtiyaç duymayı hayal edemeyeceği beceriler gerektiriyordu. Aldığı temel hayatta kalma eğitimi onu bunların hiçbirine hazırlamamıştı -özellikle de kullanması öğretilen insan yapımı aletlerin şu an için mevcut olmadığı düşünüldüğünde.

Ama bu ormanda geçirdiği zaman, hayatının diğer tüm noktalarından çok daha iyiydi çünkü Ketahn onunlaydı. Ona öğretmek, rehberlik etmek, öğüt vermek ve övmek için oradaydı. Her şey boyunca oradaydı.

Ivy saçlarını omzuna attı ve Ketahn dönmeden önce bitirmeye kararlı olduğu sepeti üzerinde çalışmaya devam etti.

Bu arzu kalbinde ağır ve kederli bir sızıya neden oldu. Anıları bulanık olsa da, çok küçükken yaşadığı birkaç olayı hatırlayabiliyordu -En fazla on yedi yaşındayken, okulda yaptığı bir sanat ve el işi projesini ailesine göstermek için heyecanla beklerdi. Onunla gurur duymalarını, onu övmelerini umutsuzca istemişti. Ona iyi olduğunu söylemelerini.

Başlarını salladılar ve *aferin* gibi şeyler söylediler ama o yaşta bile ilgisizliklerini hissetmişti. Gerçekten bakmadıklarını fark etmişti. Onun sanatını görmemişlerdi... *onu* görmemişlerdi. Böylece, sadece birkaç denemeden sonra, bu tür şeyleri onlarla paylaşmayı bırakmaya karar verdi. Bu, onların içi boş, anlamsız övgülerinden daha iyi hissettiriyordu.

Onlarla iyi koşullarda yaşadığı zamanlarda bile, Ivy'nin ebeveynleri her zaman biraz... mesafeli olmuşlardı. Kendilerince sevgi dolu olduklarını düşünüyordu ama bu hiçbir zaman şefkat olarak ortaya çıkmamış ve ebeveynler ile kızları arasında herhangi bir bağ oluşmasına neden olmamıştı. Tüm enerjilerini ilk çocukları Evan'a harcamışlardı. Ivy doğduğunda on dört yaşında olan Evan, Ivy onu tanıyacak yaşa gelmeden çok önce evden taşınmış, Ivy daha ilkokulu bile bitirmeden kendi hayatını kurmuştu.

O zamana kadar ailesi kendilerine odaklanmaya hazırdı. Ivy planlanmamıştı, bir kaza bebeğiymiş ve ailesi başka bir çocuk yetiştirmeyi beklemiyordu. İşlerine, sosyal çevrelerine, kilise toplantılarına ve hobilerine ona ayırdıklarından daha fazla zaman ayırmışlardı ama Ivy buna rağmen uzun süre mutlu olmuştu. Kendisini

Okulda çok başarılı bir öğrenciydi ve yalnız geçirdiği uzun saatler boyunca kendini eğlendirmek için sayısız yol bulmuştu.

Ivy ailesine mesafeli oldukları için hiçbir zaman kızmamıştı ama özellikle ergenlik çağında, pek çok değişiklik karş karşıya kaldığında çok zorlanmıştı. Annesiyle hiçbir zaman hassas konular hakkında konuşmamış, babasından hiçbir zaman tavsiye istememişti. Ailesi ona yiyecek, giyecek ve barınak sağlamıştı ve geri kalan her şeyi kendisi bulmak zorundaydı.

Bu yüzden, Ivy sınıf arkadaşlarının düzenlediği gece partilerinden birine katılıp Tanner'la tanıştığında, onun ilgisinden etkilenmişti. Tek bir gecenin ardından Ivy, hayatını birlikte geçirmek istediği kişinin o olduğunu anlamıştı. Kendisinden birkaç yaş büyüktü ama yaş kimin umurundaydı ki? Bir yıl sonra on sekiz yaşına girecekken beş yıllık bir farkın ne önemi vardı ki?

Tanner dalgalı kahverengi saçları, atılgan gülümsemesi ve koyu, karanlık gözleriyle çok yakışıklıydı. Ivy'ye sanki evrendeki en önemli kızmış gibi davranmıştı. Onu güldürmüş, yemeğe çıkarmış, ona güzel çiçekler hediye etmiş ve ona kendini çok ama çok iyi hissettirecek şekilde dokunmuştu - Ivy'nin ailesinin ona yanlış olduğunu söylediği samimi şekillerde. Tüm bunlardan zevk almış ve karşılık vermek için can atmıştı. Tanner onun dünyası haline gelmişti.

Tanner'la birkaç ay birlikte olduktan ve aşık olduğunu düşündükten sonra ailesine ondan bahsetmişti. Çok kızmışlar ve onunla görüşmesini yasaklamışlardı. Bu, Ivy'nin onlara öfkeyle sesini yükselttiği ilk an olmuştu. Dinlemeyi reddetmiş, Tanner olmadan yaşamayı reddetmişti. On sekiz yaşına kadar bekleyemezdi ve beklemeyecekti de; bu onu görmeden yaşamak için çok uzundu.

Bu yüzden kaçtı, okulu bıraktı ve onun yanına taşındı. İhtiyacı olan tek şey oydu. Ona o bakacaktı.

Tanner seks yapmadan önce kızın on sekiz yaşına gelmesini beklemekte ısrar etmişti. Elbette beklerken başka şeyler de yapmışlardı ama Tanner ona karşı hep çok dikkatli olmuş, hep kendini tutmuştu. Sağlığından, bunun Tanner'ın tatlı ve şefkatli olmasından kaynaklandığını düşünmüştü.

Ne kadar saf ve aptalmış.

Gerçek şu ki, gerçekten istediği şeyi almadan önce kendini korumak için onun reşit olmasına ihtiyacı vardı.

On sekizinci yaş gününde ondan gelen ilk doğum günü sürprizi imzalaması gereken bir kağıt olmuştu. Yeterince büyüdüğü için adını apartman kontratına ekleyeceğini söylemişti ve o da aptalca tek bir kelime bile okumadan imzalamıştı

-Adam onun boynunu öperken ve omuzlarını ovarken belge ve yasal jargonu hakkında endişelenmek zordu.

İkinci sürprizi çok daha heyecan vericiydi. Tanner her şeyi ayarlamıştı ve çok romantikti - yumuşak titreyen hol ışıkları, yere ve yatağa serpilmiş gül yaprakları, çikolatalar. On sekizinci doğum günü gecesini asla unutamayacağı, sonunda sevişecekleri bir gece haline getirmek istemişti.

Sadece bunun bir oyun olduğunu ona söylememiştir.

Her köşede kameralar vardı, Tanner Ivy'ye cinsel eylemler yaptırırken, Ivy ona bunları uygularken ve son olarak bekâretini alırken her açıdan kayıt yapıyordu.

Tanner o anda değişmişti. Sert davranmış ve canını yakmıştı. Ivy'nin acı çığlıklarını duymazdan gelmiş, hatta vücudunu kullanırken gülmüştü. Ivy ilk seferin rahatsız edici olacağını biliyordu ama Tanner'ın daha nazik davranacağını, duracağını ya da yavaşlayacağını düşünmüştü. Ama yapmamıştı. Sanki... sanki onun ağlamasını *istiyordu*.

Her şey bitene kadar, onun içine ve üzerine boşaldıktan sonra durmuştu. Ne tatlı sözler, ne özürler, ne de öpücükler vardı. Doyduğunu ya da sevildiğini hissetmemiştir. Kendini... kullanılmış hissetmişti. Kirli.

Tanner ondan uzaklaştıktan sonra, tavırları tamamen bir yabancıya dönüşmüştü. Gözyaşları yanaklarından süzülürken, Tanner ona aralarındaki ilişkinin bittiğini ve gitmesini istediğini söylemişti. Kafası karışmış, incinmiş, *ezilmiş* bir halde ayağa kalkmış, yatağını göğsüne çekmiş ve kira kontratında adının olup olmadığını sormuştu. Adam onun yüzüne gülmüş ve aslında yasal işlemlerden vazgeçtiğine dair bir feragatname imzaladığını söylemişti.

Kafası daha da karışmış bir halde eşyalarını -çoğunlukla sadece kıyafetlerini- topladı ve kendini tamamen uyuşmuş hissederek apartmandan çıktı. Merdivenlerin dibine henüz varmıştı ki, bir zamanlar çok yakın olduğu bir arkadaşından ilk mesaj geldi.

Vay be. Bunu gerçekten yaptığina inanamıyorum. Neyi yaptığımı? Ivy cevap vermişti.

Ivy, arkadaşı linki gönderdikten sonra tam olarak ne olduğunu keşfetmişti-Kaba Yarak *Bakire Genci Ağlatıyor*. Tanner birlikte geçirdikleri zamanı canlı yayınlamıştı ve tüm dünyanın görmesi için oradaydı. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Çok geçmeden, arkadaş olduğunu düşündüğü birkaç eski sınıf arkadaşının canlı yayının devam ettiğini fark ettiğini ve ona yardım ettiğini öğrendi.

etrafa yaydı. Ertesi gün tüm kasaba öğrenmiş gibi hissetti.

Utanmış, incinmiş ve yalnız olan Ivy ailesine geri dönmüştü. Ama onlar bunu zaten biliyordu ve çocukluğu boyunca ona gösterdikleri yetersiz şefkat çoktan kurumuştı.

Çimenler Ivy'nin sıkılı parmakları arasında eğildi. Gözlerini kırptırdı ve aceleyle elini gevşetti.

"Hafıza şeridinde bir gezintiye çıkmanın yolu, Ivy," diye mırıldandı, bükülmüş saç tellerinden bazılarını düzeltirken.

Bu anılar ne kadar acı verici olursa olsun, Ivy'nin önceki düşünceleri doğrudu. Ketahn'ın ona bakmak, geçimini sağlamak ya da öğretmek gibi bir yükümlülüğü yoktu. Onu her an terk edebilirdi. Hatta onu bulduğu ilk gece yiyebilirdi bile. Bunun onun için her zaman kolay olmadığını biliyordu, özellikle de aralarındaki dil engeli yüzünden, ama yine de onun yanında kalmıştı. Vazgeçmek istediğinde onu cesaretlendirmiş, korktuğunda onu rahatlatmış, ölmek üzere olduğunu hissettiğinde onunla ilgilenmişti.

Bu tuhaf örümcek yaratık, bu tamamen insan dışı erkek, onu gerçekten önemsiyordu. Herhangi bir insanın sahip olduğundan daha fazla.

Ivy içini çekti ve sepeti göz hizasına kadar kaldırdı. Alnı kırıştı ve kaşlarını çatı. Sepet orantısızdı, bir tarafı diğerinden daha yüksekti, örgüsü bazı noktalarda serçe parmağını boşluklara sokabileceği kadar gevşekti ve *kesinlikle* bir daire değildi.

"Ne bir Amazon savaşçı prensesi ne de bir sepet örücüsü." İçini çekti, sepeti kucağına indirdi ve alnındaki teri sildi.

Ve şimdi işemesi gerekiyordu. Mesanesindeki baskıyı biraz azaltmak için kürkün üzerinde kaydı.

Ivy yüzünü tekrar girişe doğru çevirdi. Ketahn akşama kadar dönmeyi umduğunu, ama mümkünse daha erken döneceğini söylemişti. Bu beş dakika, otuz dakika ya da saatler sonra olabilirdi.

Onu burada yalnız bıraktığı diğer durumlarda olduğu gibi, güvende olduğuna dair güvence vermişti. Ondak başka hiçbir şey içeri giremezdi. Şimdiye kadar bunun doğru olduğu kanıtlanmıştı ama bu onsuz geçirdiği zamanın rahatlatıcı olduğu anlamına gelmiyordu. Kendini her zaman huzursuz, endişeli ve sıkılmış buluyordu ve ormanda sık sık yankılanan canavar sesleri, çoğunu hangi yaratıkların yaptığını bilmesine rağmen onu hâlâ tedirgin ediyordu.

Ama aynı zamanda bu zamanı Ketahn için endişelenerek yalnız geçirdi. O zamanı... onu özleyerek geçirdi.

Ne kadar çılgınca olsa da Ketahn'ın arkadaşlığından hoşlanıyordu. Ivy onun yabancılığını asla gözden kaçırmadı ama o yine de bir insandı. Zeki, kurnaz, nazik ve hatta espri anlayışı olan biriydi.

Onun talihsizliklerine güldüğü zamanları hatırlayarak sırıttı. Aslında gerçekten gülmüyordu, bir insanın güleceğı gibi değıl. ıgılık gibi bir ses çıkarıyordu ama derin ve yuvarlanan bir sestti. Sıcaktı. Birkaç kez onun gülüşünü taklit etmeye çalışmıştı ama sonuç sert, doğal olmayan ve kesinlikle komik olmuştu. Ve güldüğünde bile, ondan hiçbir zaman kötü niyet algılamadı - sadece bir sonraki denemesinde başarısızlıktan nasıl kaçınacağı konusunda ona tavsiyelerde bulunur ve harcadığı çaba için onu överdi.

"Nerede o?" diye sordu yine yüksek sesle konuşmak istemeden. "Ugh. Hadi, Ivy. Döndüğünde geri gelecektir."

Ama ya geri dönmezse?

Ivy bu düşünceyi hızla zihninin en uzak köşelerine itti. Ketahn geri gelecekti.

Burada kendini meşgul edecek çok az şey vardı. Sepetini bitirdikten sonra yuvayı topladı, duvarlara dikilmiş keselere ve sepetlere göz attı ve Ketahn'ın dilinde *huthaal'rok* adı verilen bal peteğine benzeyen mantarlardan biraz kemirdi. Başka bir sepete başlamayı düşündü ama bir önceki hatalı denemesine bir bakış atarak bu düşüncesinden vazgeçti. Çoğunlukla girişin yanında oturup dış dünyayı seyretti.

Ve mesanesindeki rahatsızlığı görmezden gelmeye çalıştı.

İşini yapmak için kıcını yuvadan dışarı çıkarmasına *ramak* kalmıştı. Etrafta onu görececek kim vardı ki? Bu düşüncenin zihninde canlandığı görüntüye homurdandı. Hiç de hoş bir görüntü değildi, orası kesin. Ketahn o anda geri dönmeye karar verirse yaşayacağı utancı hayal edebiliyordu.

Ivy duvara yaslandı ve yavaş bir nefes verdi. Yapacak başka bir şey olmadığından, uykunun bilincini ekiştirdiğini hissetti. Sadece kendini eğlendirmek için bile olsa bununla savaştı. Tam bu savaşı kaybederken ve göz kapakları titremeye başlarken, yuvanın hafifçe sallanması daha çok sarsıcı bir sıçramaya dönüştü.

Anında uyandı ve açıklıktan geri çekildi. Eli duvarın yanındaki mızrağı uzanmak için kaşınıyordu ama bu dersi öğrenmişti; sadece Ketahn'a güvenmesi gerekiyordu. Sadece o içeri girebilirdi.

Ellerinin ve bacaklarının yuvanın dışına yumuşakça sürtünmesi artık tanıdıktı ve onu rahatlatmak için uzun bir yol kat etti, ama kesinlikle yuvayı normalde olduğundan daha fazla sallıyordu.

Açıklıkta belirdi ve solmakta olan gün ışığını engelledi. Orada siluet halinde durduğu an için formu tehditkâr bir havaya büründü ve kâbustan fırlamış gölgeli bir canavara dönüştü - ama o kâbus artık onun için hiçbir dehşet barındırmıyordu.

Ketahn bir hışımla kendini yuvaya çekti ve çantasını sırtından çıkarıp alışılmadık bir dikkatsizlikle bir kenara fırlattı.

Ivy kaşlarını çatarak çantadan, ne dediğini anlayamadığı bir şeyler homurdanan ve mızrağını çantanın yanına bırakan Ketahn'a baktı. "Ketahn?"

Hırladı, çenesi iyice açılmış ve gözleri acımasızca parlarken dönüp ona baktı. Ön bacakları yerden kalktı ve kolları iki yana açılarak pençelerini savurdu.

Ivy'nin nefesi boğazında düğümlendi ve gözleri dönerken duvara çarparak geri çekildi. Kalbi tekledi ve vücudundaki tüm tüyler diken diken oldu. Ketahn ona karşı daha önce hiç böyle davranmamıştı.

Menekşe rengi gözlerinde bir şey parladı. Çene kemikleri birbirine yaklaştı, dişleri hafifçe şakladı ve sonra yüzünün yanlarına sarktı. Ketahn'ın tüm vücudu hemen ardından sarktı, tüm o tehdit ve tehditkarlık bir kalp atışı kadar kısa bir sürede yok oldu.

Yuvayı geçip onun önünde durdu, bileklerini tuttu ve üstteki elleri saçlarını düzeltirken avuçlarını göğsüne bastırdı. Sekiz gözü de kapandı. Ketahn başını eğdi ve göğsünde yatıştırıcı bir gümbürtü titreşti.

Ivy'nin kaşları çatıldı. Kalbi avuçlarına çarpıyordu. Parmaklarını hafifçe kıvırdı ve kaplamalı göğsünün derisini ovuşturdu. Adam ürperdi ve bileklerindeki gevşek tutuşunu koruyarak saçlarını okşamaya devam etti. Taşıdığı gerginlik yavaş yavaş azaldı. Sanki ona dokunmak... onu sakinleştirmişti.

Kendi korkusu kanarken parmaklarını iki yana açtı. "Ketahn, bir sorun mu var?"

"Her şey," dedi. "Bunun dışında her şey."

Bu sözlerle içinde bir sıcaklık filizlendi. Biraz daha yaklaştı ve başını geriye doğru eğerek adamın yüzüne baktı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Sertleşti, ona daha sıkı sarıldı.

Ivy alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Artık ilk ürkekliği geçtiğine göre, onun kendisine zarar vermeyeceğini biliyordu. Onun göğsünü okşamaya devam etti. "Yapmak zorunda değilsin ama bazen seni rahatsız eden şeyler hakkında konuşmak daha iyi hissetmeni sağlayabilir."

Ketahn gözlerini açtı ve bir elini Ivy'nin yanağına götürerek başparmağını çenesinin altından geçirip yüzünü kendisine doğru eğdi. "Beni daha iyi hissettiriyorsun, Ivy. Ve seni *utodok*'umla rahatsız etmeyeceğim."

"Beni burada bırakıp nereye gidiyorsun?"

"Avlanmaya. Ve *Takarahl*'a, yemek vermeye."

"*Takarahl*? Orası... orası senin evin mi? Orada senin gibi başkaları da var mı?" "Orası benim halkımın yaşadığı yer. Orada çok sayıda vrix var ve ormanın etrafında çok daha fazlası var." Çenesinin alt tarafını elinin ayasıyla okşadı.

Başparmak. "Ama *burası* benim evim, Ivy."

Ivy'nin nefesi kesildi ve içinden bir ürperti geçti. "Ne... Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Ketahn eğildi, sert alnını onunkine dayadı ve derin bir nefes aldı. Göğsünden bir gümbürtü daha yükseldi. "Sen ol."

CHAPTER 17

IVY gözlerini kapadı ve başını arkaya doğru eğip parmaklarını ıslak saçlarında gezdirirken mırıldandı. Ketahn'ın dilinde temiz yaprak anlamına gelen *nath'jagol* şampuan ya da sabun gibi köpürme de, suyla temas ettiğinde aktive edilmiş bir banyo bombasına benzer şekilde köpüklü bir ses ve his çıkarıyordu. Gardenya ve limon karışımına benzeyen güçlü kokusu çok hoşuna gitmişti.

Su hafifçe kalçalarının etrafında akıyordu ve güneş teninde sıcak bir şekilde parlıyordu. Bu gün, ormandaki diğer pek çok gün gibi sıcak ve nemliydi ama dere serin ve ferahlatıcıydı. Ketahn onu içmesi, yıkanması ve dinlenmesi için buraya her getirdiğinde bundan keyif alıyordu.

Temiz yaprağın kalıntılarını bir kenara atan Ivy derin bir nefes aldı ve suyun altına daldı. Yüzeye çıkmadan önce saçlarını duruladı. Ellerini yüzünde gezdirip saçlarını geriye doğru taradıktan sonra gözlerini açtı.

Oldukça yıpranmış olan giysileri çoktan temizlenmiş ve kuruması için dereye doğru uzanan büyük, düz bir kayanın üzerine serilmişti. Birkaç hafta sürmüştü ama Ketahn'ın yanındayken çıplaklığıyla ilgili öz-bilincinin üstesinden gelmişti. Ketahn ona ne kadar yabancıysa o da Ketahn'a o kadar yabancıydı ve her ikisinin de yetiştirildiği kültürel güzellik standartları birbirleri için geçerli olamazdı. Soyunduğunda ona bol bol, çoğu zaman da oldukça yoğun bir şekilde bakmasına rağmen, Ivy'ye onu yargıladığı hissini asla vermemişti.

Ama menekşe rengi bakışlarında her zaman bir şey vardı, derin, için için yanan, aç bir şey. Ve ne zaman onu görse, vücudu sezgisel olarak tepki veriyordu.

Herhangi bir kıyafet giymemiş olması, kendi bilincini hafifletmesine biraz yardımcı olmuştu. Ormanda çıplak dolaşmak istemiyordu ama böyle zamanlarda... sorun değildi. Elbette, giysileri ne kadar hızlı parçalanırsa parçalansın, çıplak dolaşmaktan başka çaresi kalmaması uzun sürmeyecekti. Birkaç hafta sonra gömleği ve şortu, bir zamanlar bembeyaz olduklarını kimsenin tahmin edemeyeceği kadar renksiz, yırtık pırtık paçavralardan başka bir şey olmayacaktı.

Belki Ketahn'ı, derme çatma bir elbise ya da başka bir şey yapmak için yedek kumaşlarından bazılarını kesmesine izin vermeye ikna edebilirdi.

Giysilerinin yanında küçük bir temiz yaprak yığını vardı, oradan bir yaprak daha kopardı. Ketahn ona bitkiyi ilk verdiğinde, uzun, kalın, sivri yaprakları ona aloe verayı hatırlatmıştı ama bunlar daha süngerimsi ve daha soğancıklıydı.

Kalın yaprağı ortasından kırarak açtı, kenarlarını açtı ve kolunun üzerine çevirdi. Hemen köpürmeye başladı. Bunu vücudunun üst kısmını yıkamak için kullandı.

Ivy başını çevirdi ve omzunun üzerinden Ketahn'a baktı. Büyük bir kayanın üzerinde oturuyordu - en azından oturmanın Vrix versiyonu, bacakları içe doğru katlanmış ve alt tarafı taşın üzerinde düz duruyordu - dört elinin üçüyle derisine bir çeşit yağ sürüyordu. Dördüncü elinde yağın içinde bulunduğu kil kavanozu tutuyordu. İki gün önce Takarahl'dan döndüğünden beri morali düzelmişti.

Bakışları göğsünde ve karnında gezinen ellerini takip etti ve sadece eller yarığına doğru indiğinde yüzünü çevirdi.

Yanakları kızardı ve içindeki bir şey ısındı. Ivy'nin merakı, o yarığın arkasında bir şeylerin kıpırdadığını ilk hissettiğinden beri azalmamıştı. Aksine merakı artmıştı, özellikle de Ketahn geceleri onu kendine doğru çektiğinde. Haftalar önceki o fırtınalı gecedен beri aralarında hiçbir şey olmamıştı ve o zamandan beri onu tutarken son derece dikkatli davranıyordu. Ama bu, bedeninin dokunulmayı arzulamasına engel olmamıştı.

Ivy gözlerini sıkıca kapattı.

Onun dokunuşunu özlemişti. Bir örümcek yaratığın dokunuşunu.

Ailesi bunu bilseydi, şüphesiz onu kutsal suda boğmaya çalışırlardı.

Arzusunu nasıl işleyeceğini bile bilmiyordu. Onun dokunuşu pek çok açıdan yanlış olmalıydı, sapıkça olmalıydı, onu iğrendirmeliydi, bu...

Doğru hissettirdi.

Gözlerini açtı ve vücudunun geri kalanını şiddetle ovdu. Ketahn'ın dokunuşu doğru gelmemeliydi. Zihninin mantıklı, makul her parçası *yanlış, yanlış, yanlış* diye bağıırıyordu ama bu güçlü, her yere yayılan fısıltıyı susturamıyordu.

Bu gerçeği susturamazdı.

Ivy suya daldı ve derisini duruladı, dönüp Ketahn'a baktı. Onunla geçirdiği bir aydan sonra bile hâlâ beden dilini çözmeye, türünün kendini ifade etme biçimini anlamaya çalışıyordu ama son birkaç gündür onu rahatsız eden bir şeyler olduğunu biliyordu. Bunu onun duruşunda, çenesinin seğirip düşmesinde görmüştü.

Ivy içini çekti ve dere kenarına doğru yürüdü.

Ketahn sırtına yağ sürmek için arkasına uzandı. Elleri sırtının ortasına doğru ilerlerken, görünüşe göre esnekliğinin sınırlarına ulaştı. Bir an için gerildi, çenesi sıkıldı, çene kemikleri birbirine yaklaştı ve derisinin altındaki kaslar şişti.

Kollarını öne doğru kaydırıp sağ elini sol omzunun üzerine yerleştirirken yumuşak bir tıslama çıkardı, eklemi yuvarladı ve acı çekiyormuş gibi derisini ovuşturdu.

Ivy kaşlarını çatarak sudan çıktı ve kıyıdaki sıcak, kuru kayanın üzerine çıktı. Kendisini bekleyen büyük ipek kumaşı aldı. Aceleyle kurularak bezi vücuduna sardı ve köşesini göğüslerinin arasına sıkıştırdı. "İyi misin?"

Ketahn başını çevirdi ve bakışlarını onun üzerinde sabitledi.

Gözbebeklerinin ve irislerinin olmaması tam olarak nereye baktığını söylemesini zorlaştırsa da, gözlerinin onun üzerinde gezindiğini hissetti,

içlerindeki yoğunluğun yeniden alevlendiğini gördü. Ama şimdi bakışlarında başka bir şeyin ipucu vardı. Bir şey... savunmasız. "E s k i s i gibi hareket edemiyorum," dedi, eliyle sırtını işaret ederek.

alt ellerinden biri.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu ona yaklaşırken.

Kolunu geriye doğru bükte ve kaçırdığı noktaya boşuna uzandı. "Dokunamıyorum."

Ivy, Ketahn'ın yanındaki kayaya tırmandı ve arkasına geçti. Dört omzunun arasında yağdan etkilenmemiş en az bir ayak uzunluğunda bir deri parçası vardı.

Ketahn omzunun üzerinden ona baktı.

Elini uzattı. "Senin için yapabilirim."

Gözleri kızın eline kaydı ve çene kemikleri seğirdi. Kavanozu ona uzatmak için gövdesini bükte. Kadın kavanozu aldı ve burnuna götürüp kokladı. Yağ, baharatlı maun alt tonuyla birlikte topraksı ve odunsu kokuyordu. Parmağını içine daldırdı ve parmağıyla başparmağı arasında ovuşturdu. Yağlı değildi ama pürüzsüz ve saten gibiydi.

Dikkatini Ketahn'a verdiğinde, Ketahn onu izliyor ve bekliyordu.

"Omzunu mu incittin?" diye sordu.

Adam gerildi, bacakları vücuduna doğru yaklaştı ve kadın bacaklarındaki ince tüylerin, her biri güneş ışığında hayalet gibi gümüş bir iplik gibi kıllandığını görebiliyordu.

Ivy kaşlarını çatı. "Konuşmak istemediğin şeylerin bir parçası mı bu?"

Ketahn ofladı ve başını ondan yana çevirdi, vücudu gevşedi. Sonunda konuşmadan önce bir süre sessiz kaldı. "Başka bir vrix tarafından yaralandım. Bizim *jikarai*."

"*Jikarai*?" Ivy biraz daha yaklaştı. Oturuş şekli ve bacaklarının pozisyonu nedeniyle, sırtındaki noktaya ulaşmak için ona yaslanması gerekecekti ama bu yine de biraz zor olacaktı. Tabii...

Bir elini Ketahn'ın diz eklemlerinden birine dayayan Ivy, bacağını Ketahn'ın arka bacaklarının üzerine attı ve onun üzerine tırmandı.

Ketahn kaskatı kesildi, bacakları hafifçe açıldı. "Ne yapıyorsun, Ivy?"

Hareketi onu öne doğru savururken elini atın sırtına koyarak kendini yakaladı. Daha önce hiç ata binmemişti ama bunun da benzer bir deneyim olduğunu hayal etti. Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. Bir araknotora eysiz biniyordu.

Ivy kışını biraz geriye doğru kaydırıldı. Kalçalarının arkası adamın kalın derisine sürtünüyordu. Islak saçlarından damlayan su, sırtından aşağı akararak etrafına sarılmış ipek havlu tarafından emildi. "Böylece daha iyi ulaşabiliyorum. Bu senin için sorun olur mu?"

Başını sallayarak çenesini eğdi ve yerine oturdu.

"Bana güvenebilirsin Ketahn," dedi Ivy.

"Biliyorum, Ivy." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmadan önce yaralı omzunu tekrar döndürdü ve sırtındaki deriyi gerginleştirdi.

Gözleri onun sırtına takıldı. Oradaki büyük iz, beyaz bir şeritle çevrelenmiş düz mor renkteydi; deseni sırtından aşağıya ve arka bacaklarına doğru uzanırken yumuşak kıvrımlarla şişip küçülüyordu. Tıpkı göğsünde, kollarında ve bacaklarında olduğu gibi burada da yara izleri vardı, ancak bunlar

daha azdı. Bazıları pençelerle, bazıları bıçaklarla yapılmış gibi görünüyordu ama hepsi eski ve solgundu.

"Peki *Jikarai* nedir?" diye sordu avucuna biraz yağ dökerek. "*Jikarai*... liderlik eden kişidir. Takarahl'a liderlik eden kişi. Güçlü bir her şeyi kontrol eden kadın."

"Ah! Bir kraliçe gibi." Ivy elini adamın omuzlarının arasına koydu ve yağı derisine masaj yaparak yedirmeye başladı. "Sadece kraliçe mi liderlik eder?"

"Evet. Onun yerini almaya çalışan herkesi öldürdü."

Ivy elini daha yukarı kaldırırken kaşlarını çatı. "Sen... onun yerini almaya mı çalıştın?"

Ketahn öne doğru eğildi ve sırtını onun eline daha sıkı bastırdı. "Hayır. Hiçbir erkek Vrix'e liderlik etmedi ve ben onun yerini istemiyorum. Ama o... o beni istiyor."

Eli hareketsiz kaldı. "Seni istiyor mu?"

"Beni *luveen* olarak istiyor. Böylece bir *okari* annesi olabilir. Böylece yumurtaları olabilir."

Ivy bu iki kelimeyi henüz öğrenmemişti ama birinin anlamını çıkarabiliyordu. *Luveen*... Eş. Vrix kraliçesi Ketahn'ın eşi olmasını istiyordu.

Yağı adamın sırtına sürmeye devam ederken alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı ve aniden bastıran kıskançlık duygusuna engel olamadı. Kıskanmaya hakkı yoktu. Ivy bir insandı ve Ketahn... Ketahn başkaydı. Kraliçesi gibi o da bir Vrix'ti.

"Ona hayır dedim," diye devam etti Ketahn, "yıllardır birçok kez yaptığım gibi. O... mutlu değildi."

Ivy geri çekildi ve elini indirdi, kaşları kalktı. "Kraliçeyi istemiyor musun?"

"Çok fazla ölüm gerçekleştirdi." Dört gözüyle omzunun üzerinden Ivy'ye baktı. "Onun yüzünden çok şey kaybettim. Takarahl çok şey kaybetti. Ama onun gücü büyük ve bunu kullanmaktan korkmuyor."

"Demek seni incitti," dedi Ivy yumuşak bir sesle.

"Küçük bir acı." Adamın bacaklarından biri kadının baldırına süründü. "Ben hâlâ güçlü bir erkeğim."

İnce tüyleri yumuşacıktı ve dokunuşu bacağından göbeğine doğru bir heyecan göndererek onu sıktı. Bu hissi görmezden gelmeye çalışarak avucuna biraz daha yağ döktü ve kavanozu kalçalarının arasına sıkıştırdı. Bu kez iki elini de onun sırtına götürdü, parmaklarını ve avuçlarının topuklarını

Kaslarına masaj yapmak ve yukarı doğru ilerlerken yağı sürmek için derisini.

"Seni bu yüzden mi istiyor? Sen... en güçlüsü müsün?" diye sordu.

Ketahn inleme ile hırlama arasında bir ses çıkardı. Kalan gerginliği Ivy'nin dokunuşuyla eriyip gitti. "Evet."

İşte buydu - tereddüt yok, şüphe yok ve her nasılsa kibir yok. Sadece gerçeğin basit bir ifadesi.

"Anlıyorum," dedi Ivy başını eğerek. Elleri adamın üst omuzlarının arasındaki noktaya uzandı. "Eşin olmasını istediğin başka bir dişi var mı?"

Vücutlarının temas ettiği her yerden kadının içine doğru gürleyen o memnun seslerden bir tane daha çıkardı. "*Nyleea*'m olarak almayı arzuladığım bir vrix yok."

Ayak bileklerini adamın bacaklarına geçirerek bacaklarını sıkılaştırdı ve kendini adamın gövdesine yaklaştırdı. Bu hareket çıplak teninin adamın derisi üzerinde kaymasına neden oldu. Nefesi kesildi.

"Ah," dedi biraz soluk soluğa. Ivy ellerini adamın yaralı omzuna götürüp eklemi ve etrafındaki kasları yoğurdu. "Ve *nyleea* aynı zamanda eş anlamına mı geliyor?"

"Evet," diye mırıldandı. "*Luveen* erkek, *Nyleea* dişi."

"*Nyleea* kulağa hoş geliyor."

Ketahn sessizdi ve çoğunlukla hareketsizdi ama hareketsizliği Ivy'nin onun her küçük hareketinin daha çok farkına varmasını sağladı. Alt çenesinin seğirmesi, kollarında zaman zaman görülen hafif titremeler, bacaklarının hafifçe kıpırdaması, o minik tüylerin Ivy'nin tenine değmesine neden oluyordu. Ve onun sıcaklığını da görmezden gelemiyordu; sanki her an daha da yoğunlaşıyor, dokunuşu onun çekirdeğindeki yangını körüklüyordu.

Ivy öne doğru eğildi ve göğsünü adamın sırtına bastırarak ona yandan baktı. "Omzun şimdi nasıl hissediyor?"

"Çok daha iyi."

"Çok daha iyi," diye kıkırdayarak düzeltti. "Çok yaklaştım."

Homurdandı, vücudu onunkine karşı titreşiyordu. "Dilin sebepsiz yere zorlaşıyor."

Kavanozu aldı ve ona uzattı. "Biliyorum. Kafa karıştırıcı olabilir. Ama sen gerçekten iyi kavradın."

Ketahn kavanozu aldı ve üzerine ipek bir ipe bağladığı kapağı yerleştirdi. "Ayrıca benim dilimi de iyi konuşuyorsun."

Doğru sesleri çıkaramayanlar."

"*Zirkita* gibi mi?" dedi, *kir* kelimesinin tiz vızıltısını boğazından çıkarmaya çalışarak ve başaramayarak.

Geveledi. "*Zirkeeta*. Demek istediğin bu." "Şey, bana oldukça benzer geliyor. *Zirkita*."

Ketahn yine geveledi ve ikinci hecedeki vızıltı sesine vurgu yaparak kelimeyi tekrarladı. "Çok farklı bir şey söylüyorsun ve bu ikisi birbirine uymuyor."

Ivy homurdandı. "Bir de benim dilimin zor olduğunu söylüyorsun. Ve bana gülmeyi kes." Adamın saçının ucunu yakaladı ve nazikçe çekti.

"Dediğiniz gibi, sizinle birlikte gülüyorum."

"Ha! Gördün mü, hala *f* sesinde sorun yaşıyorsun, o yüzden telaffuz konusunda bana yüklenme." Gülümsedi. Bacaklarını Ketahn'ın bacaklarından indirerek dikkatlice onun üzerinden indi ve uzattığı elini tuttu. Ayağa kalktığı anda elini çekmek istedi ama Ketahn elini bırakmakta tereddüt ediyormuş gibi bir süre daha tuttu. Bakışları onunkilerle buluştu.

Gözlerinde ateş vardı. Derin, anlamlı ve güçlüydü; görünüşü, dili ve kültürü aşan bir tutkudan, insanların bu dünyada ya da başka bir dünyada bulmayı ancak hayal edebilecekleri bir bağdan söz ediyordu.

Sonunda onu serbest bıraktı ve Ivy elini göğsüne götürerek derme çatma havlusunun sağlam olduğundan emin olduktan sonra bacak bacak üstüne atarak onun yanındaki kayaya oturdu.

"Peki *zirkita* ne demek o zaman?" diye sordu.

Gözleri kısıldı ve o ateş yerini mizaha bıraktı. O ölümcül çene kemikleri gülümseyerek yanlara doğru kalktı. "Bu bir erkeğin..." Leğen kemiğini işaret etti. "Mızrak."

Ivy bakışlarını adamın yarığına indirdi ve dik dik baktı. Mızrak. Onun... mızrağı. Gözleri genişledi ve tekrar onunkilere dikildi. "Aman Tanrım, bunca zamandır sik mi diyordum?" İşaret parmağı ve başparmağıyla bir daire çizdi ve diğer işaret parmağını dairenin içine soktu. "Senin... senin sikin mi?"

Ketahn yine geveledi, sesi bu sefer daha da derindi. "Benim değil. Sadece

horoz. Zirkita."

Teni kızardı ve adamın bacaklarından birine hafifçe vurdu. "Pislik. Bunu her söylediğimde bana gülmene şaşmamalı. Bana söyleyebilirdin."

"Sana defalarca nasıl doğru söyleyeceğini anlattım, Ivy. Ve ne demek istediğini anladım." Bir elini uzattı ve pençesiyle kızın nemli saçlarından bir tutam yakaladı,

ve kulağının arkasına sıkıştırdı. Bir parmağının ucunu kulağının kabuğunun üzerinde gezdirirken nazik dokunuşu devam etti. "Yaralanma yok."

Ivy ona gülümsedi. "Sadece benim gururum."

"O kelimeyi bilmiyorum. Neyi incittim?" Ona doğru döndü, gözlerini sanki bir yara arıyormuş gibi vücudunda gezdirdi.

Adam önce bir kolunu, sonra diğerini tutup incelerken kadın güldü. "O tür bir acı değil."

Ketahn başını eğdi ve gözlerini kıstı. "Sonra ne olacak?"

"Bu... bir nevi... kendiniz ve yaptıklarınız hakkında ne kadar iyi hissettiğiniz gibi bir şey. Ve bir şey bu hissi sorgulamanıza neden olduğunda incinebilirsiniz. Mesela... ördüğüm sepetlerle gurur duyuyorsam ve siz bana sizinkilerden birini gösterip ne kadar daha iyi olduğunu söylerseniz, bu benim gururumu biraz incitir."

Çene kemikleri sarktı ve kadının kollarını indirdi ama yine de onları bırakmadı. "Gururunu incitmek istememiştım, Ivy."

Ivy kollarını çevirdi ve adamın ellerini kendi ellerinin arasına alacak kadar geriye çekti. "Sorun değil. Bazen incinmiş gurur iyi bir şeydir. Daha iyi olmayı öğrenmeme yardımcı oluyor. Ve bazen bunu eğlenerek de yapabilirim" -genişçe sırttı

- "zirkita yerine zirkita dediğimde bana gülmek gibi."

"Yine iki kere horoz dedin. Belki bundan sonra pislik hakkında konuşmayız?"

Çıtırtıları onun kahkahalarına katıldı.

Esprileri hafifledi ve Ketahn ellerini bırakmaya isteksiz görünse de Ivy yumuşak bir gülümsemeyle ellerini geri çekti. Parmaklarını kuruyan saçlarında gezdirirken, güneşin parıltısıyla dereye bakarken kendini... mutlu buldu. Yabancı bir dünyada, yanında bir örümcek yarattığıyla mahsur kalmak ve hayatında en çok mutlu olduğu anın bu olduğunu hissetmek ne kadar tuhaftı? Barınağı, yiyeceği ve bir arkadaşı vardı - son yedi yıldır hiçbir zaman bu üçüne aynı anda sahip olmamıştı. Aralarındaki bu kahkaha... gerçek ve iyi huyluydu.

Yine de diğer kolonistleri merak etmekten kendini alamıyordu. Günün yirmi dört saatini birlikte geçirdiği dersler, sınavlar, güvenlik seminerleri ve fiziksel eğitimler sayesinde birlikte eğitim aldığı birkaç kişiyle arkadaş olmuştu. Zamanla bu tanışıklıklar gerçek dostluklara dönüşebilirdi ama sıkı program birbirlerini gerçekten tanımalarını zorlaştırmıştı.

O insanlar dışarıda bir yerlerdeydi - diğer beş bin kolonistle birlikte.
Hâlâ *Somnium*'da mıydılar? Hâlâ hayatta mıydılar? Biri onları
aramaya gelecek miydi?

Geriye bir tek ben kalmış olabilirim.

"Ketahn?"

"Evet?"

Ivy yüzünü ona doğru çevirdiğinde, adamın zaten kendisine baktığını
gördü. "Beni nereden buldun?"

OceanofPDF.com

CHAPTER 18

KETAHN'IN ÇENE KEMİKLERİ SEĞİRDİ. Konuşacakmış gibi ağzını açtı, sonra kapattı ve yüzünü ondan yana çevirdi.

"Ketahn?" Ivy ona doğru eğildi, yüzüne bakmaya çalışarak gözlerinin tekrar kendisine dönmesini istedi. "Beni nerede buldun?"

Ağır bir nefes aldı ve ellerini bacaklarının eklem yerlerine dayayarak öne doğru eğildi. "Karanlık bir yerde. Birçok *althai*'nin yaşadığı ve diğer vrixlerin gitmeyi reddettiği bir yer."

Kaşlarını çattı. "*Althai*?"

"Evet. Onlar..." Bir elini kaldırdı ve belli belirsiz havada salladı. "Pek sık görülmezler ama bazen duyulurlar. Dokunulamazlar ama hissedilebilirler. Anlıyor musun, Ivy?"

"Hayaletlerden mi bahsediyorsun? Ruhlardan mı? Ölü olan şeylerden mi?"

"Bazıları öldü. Ya da ölülerden geriye kalanlar. Bir şey gibi... Neydi o kelime? Hafıza mı? Gerçek dünyada sıkışıp kalmış bir anı gibi. Ama diğerleri... onlar..." Ofladı ve başını salladı. "Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Onlar ağaçlar, toprak ya da gökyüzü gibi ama... bu şeylerin kalbi."

"Ve beni bu yerde mi buldun?"

"Evet. Orada uyudun, bir *gorahl* içinde kapalı." "O da ne?"

"*Gorahl*, bazı küçük hayvanların üzerlerini değiştirmek için sarındıkları şeydir. Ama seninki aynı şey değildi. Yanlış kelime." İki elini birleştirdi, birini diğerinin üzerine koydu ve üsttekini bir kapak gibi yukarı kaldırdı. Bunu yaparken de uzun bir tıslama çıkardı. "Açıldı ve sen dışarı çıktın."

Ivy'nin nefesi kesildi. "Kriyo odası mı? Beni bir şifreli odada mı buldun?"

"Bu senin sözün mü?"

"Bu bir makine, bizi uzayda seyahat ederken hayatta tutan derin bir uyku olan durağanlığa sokan bir kapsül."

Ketahn'ın çene kemikleri tekrar seğirdi ve başını öne eğdi. "Anlamadığımı kelimeler söylüyorsun, Ivy."

Gökyüzünü işaret etti. "Uzay, gökyüzünün ötesinde, yıldızların içinde. Ben oradan geldim."

Başını geriye eğdi ve yukarı baktı. "Kanatları olan yaratıklar bile yıldızlara ulaşacak kadar yükseğe çıkamaz, Ivy."

"Uçan bir gemideydik. Büyük metal bir..." Başını iki yana salladı. "Anlayabilmen için nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Beni içinde bulduğun kapsül neredeydi?"

Ketahn dikkatini ona geri verdi. "Karanlık deliğin dibinde, birçok odası olan bir yerde."

Birçok oda mı? Kalbi hızlandı. "Peki benim gibi başkaları da var mıydı? Diğer insanlar mı?"

Alt çenesi düştü. "Evet. Ama çoğu sadece kemikti."

En çok. Ivy içini hüznün kaplarken bu kelimeye tutundu. Çok fazla hayat...

Dizlerinin üzerine çöktü ve taşın tenine batmasına aldırmadan ona yaklaştı. "Çoğu, ama hepsi değil. Hâlâ başkaları da var, değil mi? Uyuyan insanlar?"

"Bilmiyorum, Ivy. Emin olamıyorum."

"Beni oraya götürebilir misin?"

Yüz hatları karardı, çene kemikleri yükseldi ve gözleri tehlikeli bir parıltıya büründü. "Hayır."

Ivy'nin kaşları çatıldı ve kaşlarını çattı. "Hayır mı? Neden olmasın?"

"Oraya gitmek güvenli değil Ivy ve ruhlar en küçük tehlike." "Ama daha önce oraya gitmiştin, beni bulduğunda!"

"Düştüm." Bir kolunu başının üzerine uzattı ve sonra elini hızla indirdi. "Benimle birlikte düşen xiskallerin hepsi öldü ve ben sadece Sekiz beni koruduğu için hayatta kaldım. Seni o ölüm yerine geri götürmeyeceğim."

Elini onun kolunun üzerine koydu. "Ketahn, başka kurtulanlar da olabilir. Onları orada öylece bırakamayız."

"Hayır, Ivy," diye hırladı çenesini kırarak. Ön kol kasları kadının elinin altında esnedi. "Diğerlerini aklından çıkar. O yere asla geri dönmeyeceğiz."

"Ciddi misin sen?" Elini geri çekti ve kendini ayağa kaldırdı. "Onları öylece aklımdan çıkaramam. Halkımın orada olabileceğini unutmamı mı bekliyorsun? Benim gibi başkalarının da hâlâ hayatta olabileceğini?"

Ketahn da tek bir yumuşak hareketle ayağa kalktı ve uzun bacaklarını açarak onun üzerinde yükseldi. "Yaşıyorsun. Bu kadarı yeterli. Başkalarına yardım edemeyiz."

Ivy ona ters ters baktı. "Neden? Sen öyle diyorsun diye mi?"

"Çünkü sadece seni önemsiyorum!" Ona doğru eğildi, derisindeki ince tüyler diken diken olmuştu. "Başkalarına vermek zorunda olduğum için senin aç kalmana izin vermeyeceğim."

"O zaman onları avlayacağım!"

Homurdandı. "Ben olmasam yeri bile bulamazdın." Kadın

ona bakakaldı. "Sen... Sen bana hakaret mi ediyorsun?"

"Doğru söylüyorum. Burada tek başına bir gün bile yaşayamazsın. Başkalarının ne işine yararsın?"

Ivy bir parmağını ona doğru iterek sert göğsüne sapladı. "Sen tam bir... bir... *pislik*sin!" Döndü ve ondan uzaklaşarak ağaçlara doğru yürüdü.

"Kakanın içinden çıktığı şey olduğumu mu söylüyorsun?" diye homurdandı arkasından. "Evet! Kokmuş, iğrenç kaka!"

Ketahn hırladı, sesi biraz daha yaklaşmıştı. "Nereye gidiyorsun?"

Ellerini kalçalarına koyarak döndü ve ona ters ters baktı. "İşemeye gidiyorum ve sana kızgıyım, bu yüzden senden uzaklaşmak için biraz zaman ayırıyorum, örümcek adam."

"Örümcek değil, insan değil. *Vrix*." Ondan birkaç adım ötede durdu, elleri yumruk şeklindeydi ve kasları gergindi. "Ve her zaman çişini yapmalısın."

"İnsan olduğum ve doğal bedensel fonksiyonlara sahip olduğum için *beni affedin!*" Ivy ellerini havaya kaldırdı. "Belki bir şey beni yer ve o zaman artık benim için endişelenmene gerek kalmaz!"

"Seni hiçbir şeyin yemesine izin vermeyeceğim, insan," diye homurdandı, tekrar üzerine çıkmak için kendini yaklaştırdı. "Böyle şeylerden bahsetme. Seni çok uzun bir süre kızdırmak için burada olacağım."

"Tamam!" Ona bir adım daha yaklaştı ve başını daha da geriye eğdi. "Olsan iyi edersin!"

Ketahn usulca geveledi, bir an önce sergilediği tehdit ona gülümseme versiyonunu sunarken ortadan kayboldu. "Biz bir anlaşmaya bağlıyız

güçlü iplik, Ivy."

Ivy homurdandı ve ellerini yüzüne sürdü. "Seninle bile yapamıyorum. Kızgın olmak istemememe neden oluyorsun ama kızgın olmak istiyorum ve kızgın olmalıyım, bu yüzden kızgıyım."

Başını yana doğru eğdi. "Sen kafa karıştırıcı bir dişisin."

"Ve sen de inatçı bir erkeksin."

"Bu kelimeyi bilmiyorum."

"Evet, peki... bir yolunu bul, örümcek adam." Ivy arkasını döndü ve yeşilliklere doğru yürüdü.

"Yakın dur," diye homurdandı Ketahn.

"Biliyorum!" Büyük yapraklı çalılarının arasından ilerlerken bakışlarını çevresinde gezdirdi ve "Ben aptal değilim" diye mırıldandı.

Aslında işemesi de gerekmiyordu ama Ketahn'ın kendisine bir mola vermesini sağlamanın tek yolunun bu olduğunu düşündü. Sadece bir an yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Düşünmek, Ketahn'ın onu karanlık bir deliğin dibinde olduğundan bahsettiği için sadece bir kaza yeri olduğunu varsayabileceği yere götürmeyi neden reddettiğini düşünmek için bir an. Başka ne olabilirdi ki? Ve eğer o hayatta kaldıysa, mutlaka durağanlıkta hâlâ hayatta olan başkaları da olmalıydı. Ketahn bunun tehlikeli olduğunu söylemişti ve bundan hiç şüphesi yoktu ama reddinin ardında başka bir şey olduğuna yemin edebilirdi.

Ne de olsa, onun yedeğinde bir çıkış yolu bulmuştu. Bu, gerçekten isterse oraya geri dönebileceği anlamına geliyordu.

Gözünün ucuyla gördüğü sarı bir ışık Ivy'nin dikkatini çekti. Başını çevirdi. Sadece otuz metre ötede, derin gölgeli birkaç ağaç gövdesinde büyüyen birkaç altıkuş vardı; ormanın derinliklerindeydi evet ama yine de gerekirse Ketahn'a seslenebileceği kadar yakındı.

Eğer burada surat asacaksa, en azından işe yarayabilir ve bunu yaparken biraz yiyecek toplayabilirdi. Mantarlara doğru ilerledi, yumuşak, yosunlu zeminin büyük parçalarında yürüdü. Yosunlar çıplak ayaklarına serinlik veriyordu. Ağaçlara ulaştığında, altın armaları diplerinden, ağaç gövdelerine mümkün olduğunca yakın bir yerden kavradı ve her seferinde bir tane kopardı.

Ivy altın armaları kolunun kıvrımında toplarken, düşünceleri sık sık olduğu gibi Ketahn'a döndü. Onun başka insanları kurtarma konusundaki isteksizliğini anlıyordu. Kim bilir kaç tane fazladan ağzı doyurmak onun için daha zor bir iş olacaktı, özellikle de zaten

Halkına düzenli olarak yemek verirdi. Ve o haklıydı - henüz işe yarayacak kadar yetenekli değildi. Belki de uzun, çok uzun bir süre.

Yine de diğerlerini orada bırakmak *yanlıştı*. Başka kurtulan olma ihtimali neredeyse hiç olmasa bile, yine de her ihtimale karşı bakmaları gerekmez miydi? Bir şeyler bulmaları gerekmez miydi? Herhangi bir şey? Eğer Ivy öğrenmeye ve çalışmaya istekliyse, diğer kurtulanların da aynısını yapacağından emindi. Ayrıca *Somnium*'da hayatta kalma, tarım, tıp ve her türlü faydalı alanda uzmanlaşmış kolonistler vardı ve geminin her yerinde istiflenmiş bir sürü malzeme vardı. Hepsinin Ketahn'ın üzerine kalması gerekmiyordu. Ve çeviri yapabilecek durumdaydı.

Ne kadar uzun sürerse sürsün anlamasını sağlayacaktı. Geri dönmenin yapılacak en doğru şey olduğunu anlamasını sağlayacaktı.

Son altıncuyruğu da gövdesinden kopardı, alt tarafına yapışan kabuk parçalarını ve kiri fırçalayarak temizledi.

Omurgası boyunca ısı alevlendi, ensesindeki tüyler diken diken oldu ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Kolunda tuttuğu yığına son altın armayı eklemekten önce dondu kaldı.

Arkasında bir şey vardı. Bunu içgüdüsel olarak, derin bir kesinlikle biliyordu ve bunun dostça bir şey olmadığını da biliyordu. Buz gibi dehşet damarlarına doldu ve midesini düğümledi.

Sadece Ketahn. İyi olduğumdan emin olmak için çok yakından takip ediyor.

Ivy derin, titrek bir nefes alıp bacaklarını harekete zorlamadan ve bilinmeyen dehşetle yüzleşmek için buzul hızında dönmeden çok önce bunun doğru olmadığını biliyordu.

Önündeki yaratık bir vrix değildi; daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Bir kaplan kadar büyüktü, dört ayak üzerinde duruyordu ve kahverengi ve yeşil pullarının altında zayıf, güçlü kasları belirgindi. Ona bir velociraptor'unkini hatırlatan kafası kalın bir boyun tarafından destekleniyordu. Siyah pençelerinin her biri onun parmaklarından daha uzundu ve dört soğuk, kehribar rengi gözü ona sabitlenmişti. Kafatasından omurgası boyunca uzanan parlak sarı ve yeşil bir fırfır vardı; ince, kemikli sivri uçların arasında kösele gibi bir deri uzanıyordu.

Canavar ne kadar büyük olursa olsun, ses çıkarmadan ona on beş adım kadar yaklaşmıştı ve kaslarındaki gerginlik ve bakışlarındaki odaklanma, varlığını hissettiği anda saldırmaya hazır olduğunu gösteriyordu.

Oh, Tanrım. Saldırmaya hazır.

Canavar, sıçramadan hemen önce kocaman pençelerinin yeri kazarken çıkardığı ses dışında sessiz kaldı. Ivy onun için aynı şeyi söyleyemezdi.

kendisi.

Çılgılık attı. Dehşet içinde çılgılık attı ve yarı sıçradı, yarı yana düştü, kalbi saatte bin mil hızla atıyordu. Altın armalar kollarından döküldü. Yere düşerken başını çevirdi, düşüşü ormanın zeminindeki yosun ve ölü yapraklarla yumuşatılmıştı, tam zamanında devasa yaratığın üzerinden geçtiğini gördü. Zaman o kadar yavaş ilerliyordu ki, saniyenin o kesrinde canavarın karnındaki her bir pulu sayabileceğine yemin etti.

Canavar havada bir kedi gibi dönerek arka ayaklarını savurdu ve savrulan gövdesi çalılara çarparak dalları kırıp yaprakları şiddetle hışırdattı. Ağaca çarptığında neredeyse tam bir daire çizmişti, pençeleri ağaç kabuğuna takıldı ve onu parçalara ayırdı.

Ivy bir nefes daha çekti ve kaçmak için ayağa fırladı. "Keta- Ah!"

Baldırındaki yakıcı acı onu susturdu, o kadar sıcak ve deliciydi ki zihnini bulandırdı. Dengesini kaybederek öne doğru tökezledi ve dişlerini birbirine çarptıracak kadar sert bir şekilde ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü.

Omzunun üzerinden baktı. Canavar, saldırmaya hazırlanan bir boğa gibi yere pençelerini geçiriyordu. Ağzı ardına kadar açılarak düzinelerce sivri dişi ve mavimsi, sivri dili ortaya çıktı; hepsinden bir çeşit zehir değil de tükürük olduğunu umduğu bir şey damlıyordu.

Ve görüşünün alt kısmında, baldırının arkasındaki kesiklerden, soluk teniyle keskin bir tezat oluşturan parlak kırmızı kanın fışkırdığını gördü. Yaraların yakıcı acısı, kalbinin her atışında kendini yeniliyordu.

Aman Tanrım! Yenmekle ilgili o yorumu sadece kızgın olduğum için yaptım! Bunun gerçekten olması gerekmiyordu.

Ivy'nin önündeki çalılıklar çılgına döndü. Daha başını o yöne çeviremeden, büyük, karanlık bir şekil sık yeşilliklerin arasından fırladı ve doğrudan başının üzerinden geçti. İkisi çarpışmadan bir an önce canavarın dikkati yeni gelene yöneldi.

Yaratıklar aşınmış dallar ve yapraklardan oluşan bir kakofoni içinde bitki örtüsünün içinde yuvarlanırken, Ivy yeni yaratığın derisindeki uzun, cılız bacakları ve beyaz ve mor işaretleri gördü.

Ketahn.

O ve canavar birbirlerinden ayrıldılar ama savaşlarında bir durgunluk olmadı.

Ivy kendini tekrar yukarı itti, sallanan bacakları pes etme tehlikesi geçirirken kendini sabitlemek için bir kolunu yakındaki bir ağaca dayadı. Nefesleri kesilmişti ve ormanın zeminini yırtan mücadeleyi izlerken kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu.

Canavar çırpınıyor, hırlıyor, çenesini parçalıyor, pençelerini ve kuyruğunu Ketahn'a doğru savuruyor ve muazzam bir hızla ilerliyordu. Ama o da bir o kadar hızlıydı. Çarpışan bitki örtüsü ve alevli hız arasında Ivy olanları zar zor takip edebiliyordu. Kesin olarak söyleyebildiği tek şey, Ketahn'ın canavarı zapt etmeye çalışıyor gibi görüldüğü ve onu rahatlatmak için ona çok yaklaştığıydı.

Ketahn canavara doğru hamle yaptığında ince ve gümüşü bir şey güneş ışığında parıldadı ve canavar boynunu bükerek onu ısırıldı. O keskin dişler Ketahn'ın boğazına sadece birkaç santim kalmıştı. Tısladı, sesi o kadar derin ve güçlüydü ki Ivy bunu iliklerinde hissetti ve bir elini havaya kaldırdı. Pençeleri yaratığın çenesinin alt tarafına battı.

Canavar acı dolu bir homurtu çıkardı ve çırpınışını yeniledi ama Ketahn'ın diğer elleri Ivy'nin anlayamayacağı kadar hızlı hareket ediyordu; yaratığın ağzının etrafına ipeksi bir iplik sarıyordu. Canavar ondan uzaklaştı, Ketahn'ın pençelerini kopardı ve çenesinin altından koyu kan akıttı. Şimdi ağzını bağlayan kalın bir ipek demeti vardı.

Canavar başını çılgınca bir o yana bir bu yana salladı. Ketahn ipek ipliği tutuşunu değiştirdi ve ağırlığını kullanarak canavarın başını aşağı çekti. Çenesi yere çarptığında bile onun üzerindeydi, kollarını ve bacaklarını kullanarak çırpınan uzuvlarını yönlendirdi ve dizginledi. Ivy ancak o zaman Ketahn'ın postunda kan olduğunu fark etti ve bu kanın ona mı yoksa canavara mı ait olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

Yaratık hırlayarak ve homurdanarak çırpındı. Ketahn'ın vücudu, şahlanan bir ata tutunmaya çalışan bir binici gibi sarsılıyordu. Görünüşe göre onun gücü bile canavarın özgür kalmak için gösterdiği çaresizliğe yetişemiyordu.

Dizleri bükülürken Ivy'nin tırnakları ağaç kabuğunu sıyırdı. Yere doğru kaydı ve sırt üstü yere düştü. Neden sadece izliyordu? Neden ona yardım etmiyordu?

Ne yapabilirim ki?

Ketahn kükredi. Bunu tarif edecek daha iyi bir kelimesi yoktu, ancak katmanlı ses, vahşiliği ve baskınlığı dışında daha önce duyduğu hiçbir kükremeye benzemiyordu. Elleri öfkeyle çalışıyor, o aldatıcı derecede güçlü

ipek ipliği canavarın bacaklarına doladı ve gerdi. Gerilim yaratığın başını geriye iterek boynunu ağığa çıkardı.

Ketahn'ın başı aşağıya indi. Alt enesi canavarın boğazına kenetlendi. Canavar hırladı ve ofladı, tekmeledi ve daha da sert bir şekilde çırpındı.

Ketahn başını geriye attı.

Yırtılan etin ıslak sesi, o anda ormandaki diğer tüm seslere kıyasla çok kısaydı ama Ivy'nin aklından uzun, çok uzun bir süre çıkmayacaktı. Ketahn'ın çene kemikleri havaya kan püskürterek serbest kaldı. Canavarın boğazının büyük, parçalanmış bir parçası aralarında sıkışmıştı. Ketahn başını yana eğip parçayı serbest bıraktı ve yakındaki bitki örtüsünün içine fırlattı.

Son bir sarsıntıyla canavar hareketsiz kaldı.

Ivy gözlerini Ketahn'a dikti. Ormanın sıcağına ve nemine rağmen yyor ve titriyordu. Kollarını yukarı kaldırdı ve göğsüne sardı. Havlusunun düştüğünü ve kanla lekelenmiş bir şekilde altında yerde yattığını ancak o zaman fark etti.

Ketahn canavarı tutuşunu bıraktı ve gevşek bedeninin düşmesine izin verdi. Göğsünde sıkıntılı bir gümbürtü duyuldu. Birkaç hızlı adımda Ivy'nin önüne geldi ve n bacaklarını iki yanına uzatarak aşağıya doğru eğildi.

Dört kolunu da ona dolamış, ayağa kalkarken onu sert göğsüne bastırıyordu. Normalde leğen kemiğine sıkıca tutturduğu tokaları bile onu arıyor, sanki her parçası onun burada olduğunu, hayatta olduğunu onaylamak istercesine tenine hafifçe dokunuyordu. Yüzünü onun saçlarına gmdğnde nefesi sert ve ağırdı.

"Ivy," diye homurdandı.

Ivy kollarını adamın boynuna doladı ve adamın sıcaklığı onu sarıp soğuğu uzaklaştırırken ona sarıldı. "Ben iyiyim. Ben iyiyim."

Kucaklaması güçlendi ve kalp atışları azalmadı. Onların hızlı, sabit ritmine odaklandı, bir zamanlar çok tuhaf olduğunu düşündüğü bu ritimde sadece rahatlık buluyordu. Bu ve adamın sıcaklığı arasında, az önce olanları neredeyse unutabiliyor, bacağındaki zonklayan yanmayı neredeyse görmezden gelebiliyordu.

Ketahn başını kaldırdı ve bir elini yukarı kaydırarak kızın dağınık saçlarını dzelitti. Adını tekrar mırıldandı ve derin bir nefes aldı. Eli aniden durdu ve vücudu kaskatı kesildi.

"Bu koku..." n bacaklarını kaydırdı, altından geçirdi ve üzerine oturttu.

Ivy irkildi. Sadece bu hareket bile -sırtında sadece kendi ağırlığı-vücuduna yayılan donuk ağrıların farkına varması için yeterliydi. Elbette bu ağrıların hiçbirisi baldırındaki acıyla kıyaslanamazdı.

Ketahn alçak, mutsuz bir sesle kucağını bıraktı, bakışlarını vücudunda gezdirirken bir çift elini Ivy'nin omuzlarına koyarak onu sabitledi. Çıplak olması umurunda bile değildi; tek istediği onun kollarının tekrar kendisine sarılmasıydı.

"Hayır," diye fısıldadı Ketahn, sol ayak bileğini dikkatle tutmak için bedenini tekrar aşağı indirerek.

Ivy yere bakınca alt bacağının ve ayağının her tarafına bulaşmış kan ve kiri gördü. Ketahn bacağın nazikçe kaldırdı ve yaralarını incelemek için eğildi.

"İyi değilsin," dedi, sesi çığdı. "Bu iyi değil."

Ivy cevap veremedi onu kollarının arasına aldı ve bu kez göğsüne yasladı. Sırtının altında iki kolu vardı, biri destek için kalçasına ve uyluklarına doğru kıvrılmıştı ve bir eli de yaralı bacağın yukarıda tutarak hâlâ kanayan kesiklere hiçbir şeyin dokunmamasını sağlıyordu. Uzun, yumuşak adımları onu dereye doğru taşıırken en ufak bir sarsıntıya neden olmamıştı.

Onu yavaşça su kenarındaki bir kayanın üzerinde büyüyen yumuşak yosun parçasının üzerine oturttu. Geri çekilirken, kısılmış gözleri onunkilerle buluştu. "Artık yalnız gitmek yok. Sadece benimle işeyeceksin."

"Ne?"

"Ivy Ketahn'la kal," dedi, tıpkı eskiden olduğu gibi *tıslayarak*.

Oh, o deli.

Ivy ellerini kucağına koyarak, "Ketahn, sen bakarken işemeyeceğim," dedi.

"O zaman işemeyeceksin," diye hırladı.

"Tamamen mantıksız davranıyorsun!"

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum" - Ivy'nin üzerine eğildi, kollarını onun iki yanına dayadı ve yüzünü onunkinin bir santim yakınına yerleştirdi, çene kemikleri genişti- "ama ölmüş olmandan iyidir!"

"Bu ilk defa oluyor! Zaten işemiyordum bile. Sadece... sadece yararlı bir şeyler yapmaya çalışıyordum. Özür dilerim. Daha dikkatli olmalıydım."

"Bu yüzden seni izleyeceğim. Seninle kalacağım." Ketahn alnını onunkine yasladı, sesi alçaldı. "Canının yanmasını istemiyorum. Yararlı değil. İyi değil."

Ivy kaşlarını çattı. Sesi sertti, neredeyse acılıydı ve doğrudan kalbine akıyor, onu bir keder acısıyla deliyor ve sıcaklıkla dolduruyordu. Ne kadar farklı oldukları önemli değildi, bir şeyden emindi: Ketahn onu önemsiyordu.

Gözyaşları gözlerini yaktı. Gözlerini kapattı, uzanıp çenesini kavradı ve başparmağıyla okşadı. "Biliyorum. Özür dilerim. Sana bu kadar yük olduğum için nefret ediyorum. Bu kadar zayıf olduğum için."

"Hayır," dedi sertçe. Ondan uzaklaştı ve yüzünü üst avuçlarının arasına aldı. Menekşe rengi gözleri onunkilerle buluştu. "Zayıf değilsin. Bir yük değil. Bu benim... senin için vermekten gurur duyduğum bir şey. Doğru olmayan sözler söyledim."

"Ama yapmadın. Tüm bunlar... Ben bu işte iyi değilim Ketahn ve kendi başıma uzun zaman önce ölmüş olurdum. Eğer beni kurtarmak için orada olmasaydın *bugün* ölmüş olurdum."

Göğsünde bir şey takırdadı, konuştuğunda sesi sesine karıştı. "Küçükken annem birçok kez dokumadan önce... *rasyth* yapmayı öğrenmem gerektiğini söylerdi."

Bu kelime, *syth*, yaptığı ipek ipliklere verdiği isimdi ve *sythi* de yuvasını tutan ağa verdiği isimdi. Ama bu versiyonun ne anlama geldiğinden emin değildi.

Görünüşe göre şaşkınlığı yüzünden okunuyordu, çünkü "*Rasyth* bir ağ yapmaktır. İplikleri germek ve onları bağlamaktır. Basittir ama... bunu iyi yapmak kolay değildir. Güçlü yapmak kolay değildir. Onu güzelleştirmek kolay değildir."

"Yani benim yaptığım sepetler gibi mi?"

Nazikçe geveledi. "İyi değiller ama her biri daha iyi. Daha iyi olacaksın."

Ivy'nin dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Gözleri yumuşadı ve pençelerini saçlarında gezdirdi ama bakışları ellerine kayınca sustu. Bir mutsuz tril daha çıkardı. Ellerini kaldırarak ondan uzaklaştı. Ivy onun ellerinde, çenesinde, yüzünde ve göğsünde parlayan koyu renkli kanı ancak o zaman fark etti ve kanın bir kısmının şüphesiz şimdi onun üzerinde de olduğunu biliyordu. Ama tek endişesi onun içindi.

Ketahn arkasını döndü ve omuzlarına kadar suya batarak dereye doğru ilerledi. Öne doğru eğildi, yüzüne su sıçrattı ve çenesini ve derisini ovaladı.

Ivy'yle tekrar karşılaştığında üzerinde kandan eser kalmamıştı, sadece yontulmuş derisinden aşağıya doğru dereler halinde akan su vardı. Gözlerini onun üzerinde gezdirerek yaralanma izleri aradı ama bulamadı.

Gerçekten de o şeyle -o... o velocitiger'la- tek bir çizik bile almadan savaşmış mıydı?

Dere kenarına doğru ilerledi, çantasını daha önce koyduğu yerden aldı ve Ivy'nin yanına döndü. Kayaya tırmanarak çantayı onun yanına koydu, açtı ve içinden bir parça ipek kumaş çıkardı. Suyu batırıp iyice duruladıktan sonra tekrar Ivy'nin bileğini tuttu. Onun nazik yönlendirmesiyle Ivy ağırlığını kalçasına vererek bacağını yaralı baldırı dışa bakacak şekilde çevirdi.

Ketahn'ın iri elleri hızlı ve kararlı bir şekilde çalışarak kesiklerin etrafındaki kiri ve kanı temizlemek için bezi kullandı. Batma ve yanma hissi on kat artarak Ivy'nin tıslamasına ve refleks olarak bacağını Ketahn'ın elinden çekmeye çalışmasına neden olacak kadar güçlendi. Adam onu sıkıca tutarak kaçmasına izin vermedi.

Yaralardan taze kızıklar fışkırdı ve suyla karışarak derisinden aşağı süzüldü.

"Derin değil," dedi ve bezi bir kenara bıraktı. Elini çevirerek, parmağının tersiyle kızın kaval kemiğini hafifçe okşadı ve kızın içinde bir heyecan yaratarak yarasının yanmasını kısa süreliğine bastırdı. "Ne kadar yumuşak bir ten."

O konuşurken arka bacakları hareket halindeydi ve arka bacaklarının ucundaki dikenlere doğru keskin bir şekilde eğiliyordu. Bu bacaklardan birini ileri doğru salladığında, ucunda yapışkan ipek ipliklerden oluşan gevşek bir demet toplanmıştı ve bunu ellerinden birine geçirdi.

"Ben bir savaşçı ya da avcı değildim," dedi dokumayı küçük, kabarık bir tomar haline getirirken. "Annem gibi ben de bir dokumacıydım. Bana yıllarca öğretti. Başladığımda iyi değildim. Bıraktığımda çok iyiydim."

"Dokumacı mı?" Ivy ağ örmenin tıpkı Dünya'daki örümcekler için olduğu gibi onun için de içgüdüsel olduğunu düşünmüştü. Ama sonra, elindeki kumaşların hepsi ipekten dokunmuş gibi görünüyordu, yani bir vrix dokumacısı olmak açıkça sadece ağ örmenin ötesine geçiyordu.

Dokunuşunun bu kadar nazik ve hassas olmasının nedeni bu muydu? "Neden durdun?" diye sordu.

"Kraliçe Kaldarak ile savaştı. Diğer vrixlerle birlikte." Dikkatlice tomarı parçalara ayırdı, ilkinin bacağındaki en üst kesiğin üzerine koydu ve açık yaraya bastırdı.

Ivy acı dalgasıyla irkildi. Adam ellerinden birini kalçasına koyarak bacağını sabit tutmaya yetecek kadar baskı uyguladı. Ancak o zaman adamın dokumayla ne yaptığını fark etti.

"Bekle! Sen... *içime* ağ mı yerleştiriyorsun?"

"Kesikleri bağlayacak. Acı hızla geçecek." Ketahn başını eğdi ve çene kemikleri belirsizce seğirdi. "İnsanlar yaraları durana kadar kanamaya bırakırlar mı?"

"Hayır, tabii ki hayır. Yaraları tedavi eder ve ilaç kullanırız. Biz sadece..." Bakışlarını bacağındaki ağa doğru kaydırırken dudaklarını içeri çekti. Şimdiden acıyı hafifletiyormuş gibi hissediyordu. Yine de ağların etinin içine yerleştirildiği düşüncesi bile Ivy'nin ürpermesine neden oluyordu. "Dünya'da örümcek denen yaratıklarımız var. Onlar... şey, size benziyorlar, sadece... şey, insana benzeyen kısımları yok ve *çok çok* daha küçükler, ayrıca ipek ve ağ da yapıyorlar. Çoğu zaman insanlar onlardan korkar."

"Onlardan neden korkuyorsun?"

"Çünkü onlar... korkutucu görünüyorlar?" Ketahn'la vakit geçirdikten, onu tanıdıktan sonra bu cevap kulağa saçma geliyordu.

Ketahn düşünceli düşünceli ona baktı. "Benden korkuyor musun, Ivy?" Başını iki yana salladı. "Hayır. Başta korkuyordum ama artık korkmuyorum."

İpeği tuttuğu elini kaldırdı. "Bana güveniyor musun?"

"İstiyorum."

Göğsündeki gümbürtü tam olarak bir mırıltı değildi, ama onunla ilgili bir şey... memnun görünüyordu. Kalçasını nazikçe sıktı ve bir sonraki kesiğe geçerek işlemi ipekle tekrarladı.

Bu sefer bunu beklemesine rağmen, acı aynı derecede şiddetliydi. Burnu sızladı ve dişlerinin arasından tısladı. Arkasına yaslanarak ellerini arkasında birleştirdi ve parmaklarını kıvrarak tırnaklarını yosunlu taşın üzerinde gezdirdi. Ketahn'ın bakışlarının çıplak vücudunda gezinmesini kaçırmadı.

"Ne oldu?" diye sordu, ellerinin çalışmasını izleyerek. "Kraliçe savaştıktan sonra mı?"

"Ben savaşmak için gönderildim. Avlanmak için. Ben de senin gibiydim Ivy. Bilmiyordum. Büyümüştüm ve avlanmak, ormanda yaşamak, savaşmak için ders almam gerekiyordu. Her gün neredeyse ölüyordum." Ketahn süreci tekrarlamak için bir sonraki kesime geçti. "Ama yaşamak istedim. Bu yüzden öğrendim. Tehlike yüzünden hızlı öğrendim. Ve kısa sürede bu işte iyi oldum. İyiden de öte.

"Ormanda sadece bir ay döngüsü geçirdin, Ivy. Hızlı da öğreniyorsun, çünkü öğrenmelisin. Benim iyi olmam bundan daha uzun sürdü." Gözleri onunkilerle buluştu. "Senin de biraz daha uzun sürecek."

Ivy kaşlarını çatmış ve dudaklarını birbirine bastırmış bir halde onun gözlerinin içine baktı. Ne yaptığını, ne söylediğini biliyordu ve gözlerine dolan yaşların bacağına yayılan ağrıyla hiçbir ilgisi yoktu. Sertçe başını salladı.

Kesikleri tedavi ettikten sonra çantasını yaklaştırdı ve başka bir bez parçası bulana kadar karıştırdı, bu kuru ve temizdi. Birkaç uzun şerit halinde yırtıp yaralarını sıkıca sarmak için kullandı ve uçlarını kaval kemiğinden bağladı.

Ivy, yeni sarılmış baldırının yere düşmemesine dikkat ederek kalçasından indi. "Teşekkür ederim."

Ketahn ıslak bezi kayanın üzerinden aldı, derede duruladı ve Ivy'ye doğru dönerek yaklaştı. Ketahn serin bezi yüzüne dokundurup cildindeki kiri, teri ve kanı silerken Ivy sessiz kaldı. Vuruşları nazik ve özenliydi, yüzünün her bir özelliğini hayranlığa benzer bir şeyle yumuşatıyordu.

Kumaş çenesine ulaştığında, alttaki iki elini kaldırarak saçlarını geriye doğru taradı ve kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Bu ellerden biri başının arkasını kavradı. Bezi boynu boyunca boğazının çukuruna kadar ilerletirken çenesini yukarı kaldırması ve başını yana eğmesi için ona rehberlik etti.

Ivy'nin gözleri dalgalanarak kapandı. Devam eden acısına rağmen Ketahn'ın bakımları rahatlatıcıydı. Daha önce hiç kimse ona bu şekilde dokunmamış, ona bu şekilde bakmamıştı; hiç kimse karşılığında hiçbir şey istemeden onun bakımını üstlenmemişti. Bu hiç bilmediği bir lükstü, Dünya gibi lükslerle dolu bir dünyada bile.

Ketahn bezi tekrar yukarı çekti ve sonra boynunun arkasını temizlemek için uzandı. Bezi kısa bir süreliğine kızın üzerinden çekti ve kız küçük bir su sıçraması ve suda biraz şıpırtı duydu. Sonra bez boynunun sol tarafındaydı ve omzuna doğru iniyordu. Ellerinden biri sol bileğini çevreledi ve bezin parmaklarına kadar devam edebilmesi için kolunu kaldırdı.

Diğer kolunu da aynı şekilde temizledi, ama hareketleri biraz daha yavaş, neredeyse keşif amaçlı gibiydi.

Kumaş havalandı ve tekrar suya sıçradı. Geri döndüğünde, köprücük kemiğindeydi. Ketahn bezi yavaşça göğsünün üzerinde gezdirerek

Su damlacıkları tenine damladı ve sonra göğüslerinden birine inerek meme ucunu sıyırdı. Bu his, içinden bir elektrik akımı geçirerek çekirdeğinde birleşti.

Ivy'nin nefesi kesildi ve irkilerek geri çekildi, gözleri şak diye açıldı. Meme uçları sertleşti, daha fazlası için ağrıyordu.

Ketahn bezi geri çekti. Bakışları kızın göğüslerine odaklanmıştı ve bu bakışlar kızın kalçalarının arasındaki muhtaç tınıyı daha da güçlendiriyordu. "Canını yaktım mı?"

Farklı bir sıcaklık kapladı içini, tenini ısıttı ve yanaklarını kızarttı. Kendinden utanarak bir kolunu göğüslerinin üzerine sardı ve gözlerini kaçırdı. "Hayır. Bana zarar vermedin Ketahn."

Bir parmağını çenesinin altından kıvırdı ve yüzünü kendisine doğru çevirdi. Gözleri kilitlendi; adamın gözlerindeki yoğunluk kadının içindeki yangını daha da körükledi.

"Doğru konuş, Ivy," dedi Ketahn. "Dokunuşumdan sanki acıtıyormuş gibi uzaklaşıyorsun."

Ivy parmaklarını onun bileğine doladı ve elini uzaklaştırdı. "Acımıyor. Bu... Bu..." İnledi ve avucuyla yüzünü kapattı.

"Ivy?"

"İyi hissettiriyor," dedi, kelimeler aceleyle çıkıyordu. "*Çok iyi* hissettiriyor iyi."

Ketahn onun bileğini yakaladı ve elini nazikçe aşağı çekti. Ona bakarken başı eğikti, çene kemikleri belli belirsiz seğiriyordu. "Anlamama yardım et."

"Aman..." Cildi daha da ısındı. "Dişi vrixlerin göğüsleri var mı?"

"Onlar için kullanılan kelime bu mu?"

Görünüşe göre ikinci insan anatomisi dersinin zamanı geldi.

Ivy kolunu hafifçe indirdi ve avucunu göğüslerinin altına doğru çevirdi. "Evet. Bunlar göğüsler. Ve bunlar da meme uçları."

"Vrix dişilerinde bu parçalar yoktur. Neden bazen sertleşiyorlar?"

"Üşüdüğümüzde ya da... tahrik olduğumuzda değişiyorlar."

Göğsünü daha yakından incelemek için başını eğdi - sıcak nefesini teninde hissedebileceği kadar yakından. "Bu kelime ne anlama geliyor?"

Ivy'nin kıpırdamadan durması, öne doğru eğilip göğsünü adamın yüzüne bastırmaması ve ne yapacağını görmesi için içindeki her şeyi ortaya koyması gerekti. Sadece bu alay

Onun nefesi kadının içini lezzetli bir sıcaklıkla doldurdu.

"Ben... Başka nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum," dedi usulca. "Uyarılma, arzu, zevk, şehvet bunların hepsi senin bilmediğın kelimeler. Bu... *gerçekten* iyi hissettiğın zaman. Sanki... Tanrım, bunu söyleyeceğime inanamıyorum. Biri senin *zirkita*'na dokunduğında hissettiğın şey. Sikine."

Ketahn geri çekildi, çene kemikleri aynı anda hem açılıp hem kapanmaya çalışıyormuş gibi titreşiyordu. Gözleri kızın göğüslerine kaydı, bakışlarıyla buluştu ve sonra bir kez daha göğüslerine yerleşmeden önce yarığına doğru düştü. "Bunun için mi? Kendini iyi hissetmek ve seni çiftleşmeye hazırlamak için mi?"

Onunla bu konuşmayı yaptığıma inanamıyorum. En azından dikkatimi bacağımdaki ağrıdan uzaklaştırıyor.

"Şey, hem evet hem hayır. Dişi insanlar bebek sahibi olduklarında göğüslerinde yemek yaparlar. Yavrular mı? Ama dişilere zevk vermek için de dokunulabilir. Bizi sekse hazır hale getirmek için. Çiftleşmeye. Derimiz çok... hassastır, ama daha çok göğüslerimiz ve "-bacaklarının arasını işaret etti-"amlarımız."

Yarığının kenarlarındaki kopçalar kıpırdandı, öne doğru gerildi, ona doğru gerildi - yine de çok belirgin bir çıkıntının olduğu leğen kemiğine doğru geri çekilmeye devam ettiler. Bakışlarını kaçırdı. Gözlerinde derin ve ağır düşüncelerden söz eden bir ışık vardı. Ivy onun zihninde neler olup bittiğini bilmek istiyordu ama içinden bir ses bunu onun anlayacağı şekilde ifade edemeyeceğini söylüyordu - tabii ifade etmeyi seçerse.

Sonunda yüzünü tekrar ona döndüğünde, konuşmak üzereymiş gibi görünüyordu ama dikkati aniden gökyüzüne kaydı ve çene kemikleri sarktı. Sargılı bacağına tekrar baktığında daha da aşağıya düştüler.

"Çok uzun süre kaldık. Daha fazla kalırsak cildin yeniden kızaracak ve canın daha çok yanacak," dedi Ketahn ve Ivy onun birkaç hafta önce yaşadığı güneş yanığından bahsettiğini anladı.

Bir eliyle çantasını yaklaştırırken diğer eliyle bezi sıktı, hızla katlayıp içine attı. Çantanın ağzını bağladıktan sonra sırtına geçirdi ve Ivy'yi kucağına alarak büyük bir dikkatle kayanın üzerinden kaldırdı ve kollarına aldı. Ivy'nin göğüsleri kaplamalı göğsüne değdiğinde başını eğip onlara baktı. Sertliğe karşı yumuşak, karanlığa karşı aydınlıktilar. Bu... erotikti.

"Seni inine götüreceğim," dedi kalın bir sesle, kadının kıyafetlerini serdiği kayaya doğru yürürken, bir bacağının pençeleriyle onları kaptı ve ona uzattı. "O halde et için geri dönmeliyim. Etin ziyan olmasına izin vermeyeceğiz."

Ivy bir koluyla elbiselerini kavradı ve avucunu onun göğsüne dayadı. "Özür dilerim. Sana bağırdığım ve örümcek adam dediğim için özür dilerim."

Gözleri kısıldı ve çene kemikleri yukarı kalktı.

"Biliyorum." Ivy sırttı ve başını salladı.

Kibirli pislik.

OceanofPDF.com

CHAPTER 19

SABAH güneşi açıklıktan çalışma odasına giriyor ve Ivy'nin şu anda oturduğu yerde parlak bir leke oluşturuyor, yavaşça tatlı tohumları yerken dışarıya bakıyordu. Hafif bir esinti vardı, havayı tazeliyordu ama yaklaşan fırtınayı haber veren bir soğukluk da taşıyordu. Ketahn havayı derin derin soludu.

Yağmurdan önce gelen hafif kokuyu her zaman takdir etmişti; zaten karmaşık olan orman kokularına yeni bir katman ekliyor, hepsini daha da canlı ve hareketli gösteriyordu. Ancak, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, odaklandığı kokular bunlar değildi. Esinti Ivy'nin kokusunu doğruca ona doğru sürüklüyordu ve elinde olmadan

açgözlülükle al.

İpek ipliği sıkıca çekti ve bağlamadan önce mızrağın sapının etrafına bir kez daha sardı. Fazla ipliği kestikten sonra bir eliyle mızrağın başının düz kısmını, diğer eliyle de hemen altındaki sapı kavradı. Çekiştirdiğinde baş yerinde kaldı.

Ketahn, alışık olduğu mızraklardan neredeyse yarım segment daha kısa olan silahı dikkatlice bir kenara koydu. Ivy sap için ağacı seçmiş, şekillendirmiş ve kendisi sertleştirmişti. Baş için kara kaya parçasını bulmuş ve kendi elleriyle işleyerek şekil vermişti. Yakında, tercih ettiği gibi bir kavrama oluşturmak için shaftın bir kısmını ipekle sarmasını sağlayacaktı. Ve onunla ne zaman ilk avını yapsa, mızrağın gücünü artırmak için ona küçük bir ödül -bir tüy, bir pul, bir diş ya da küçük bir kemik- eklerdi.

Ama mızrak ucunu yerleştirmek ve sabitlemek konusunda ısrar etmişti. Ona yakında nasıl yapılacağını öğretecek, mükemmelleşene kadar pratik yaptıracaktı.

ama ilk silahı dayanıklı olmalıydı. Güvenilir olmalıydı. Ketahn ilk hamlesinde başarısız olmayacağını bilmeliydi.

İşini bitirdikten sonra tüm dikkatini Ivy'ye verdi. Saçları güneş ışığında soluk altın teller gibi parlıyor, başını uhrevi bir ışıltıyla çevreliyordu. Meyveden bir tohum daha koparıp ağzına götürürken ve dolgun, pembe dudaklarının arasından geçirirken, derisinin altında hareket eden kasların en ufak ipuçlarını izledi.

Kardeşine ve arkadaşlarına ne kadar bağlıysa, Ketahn da Ivy'ye o kadar bağlıydı. Paylaştıkları bağ Takarahl'ın tünellerinden daha derin, şiddetli bir fırtınadan daha güçlü ve ormanın en karanlık yerlerinde yaşayan ruhlardan daha gizemliydi. Bu bir dostluktu, evet... ama daha önce sahip olduğu hiçbir dostluğa benzemiyordu.

Onunla geçirdiği zamandan zevk alıyordu. Ona hizmet etmekten zevk alıyordu. Ve onun hakkında bir şeyler öğrenmekten de keyif alıyordu, her ne kadar *kriyo-odası* dediği yerden uyanmadan önceki hayatının büyük bir kısmı hiç anlamadığı şeylerle ilgili olsa da. Şimdiye kadar Ivy ile paylaştığı hayat tatmin edici, zenginleştirici ve... mutluydu.

Ve onun için yaptıklarının çoğunun, herhangi bir vrix erkeğinin eşi için yapacağı şeyler olduğunu inkâr edemezdi.

Bu düşünceyle birlikte gözleri kızın vücudunda gezinmeye başladı. Dere kenarında Unac tarafından saldırıya uğramasından bu yana geçen yedi gün boyunca sık sık o günü düşünmüştü. Ivy birkaç kez daha *gemi* hakkında sorular sormuş, onu *gemiye* götürmesini istemiş, tekrar tekrar açıklamaya çalışmış ama her seferinde onu reddetmişti. Aralarındaki tek fark, bu konuşmalar sırasında ikisinin de sakın kalmasıydı, yine de Ivy'nin caydırılmaktan çok uzak olduğunu söyleyebilirdi.

Ama hatırladıklarının odak noktası her zaman o saldırıdan önceki tartışmanın nedeni değil, sonrasındaki olaylardı. Onu ne zaman temizlediğini ve bakımını yaptığını, ona ne söylediğini ve nasıl tepki verdiğini düşündü. Her nasılsa, göğüs uçları sertleşip gömleğinin yırtık kumaşına battığında her zamankinden daha fazla fark etmesine rağmen, kendini yine göğüslerine dokunmaktan alıkoymuştu. Daha önce de ilgisini çekmişlerdi ama dokunduğunda ona zevk verdiklerini duyduktan sonra...

Ellerini üzerlerinde gezdirmekten, parmaklarıyla meme uçlarını okşamaktan ve gerginleşmelerini izlemekten başka bir şey istemiyordu. Parmak uçlarıyla onun tüm vücudunu keşfetmek ve ona heyecan veren tüm noktaları keşfetmek istiyordu.

zevk, ondan bir tepki koparan tüm noktalar. Hangi dokunuşun onun yarığını kendisine açacağını ve şehvetinin baş döndürücü kokusunu üreteceğini öğrenmek istiyordu.

Yine de Ivy Vrix değildi. Onun eşi olamazdı.

Bu düşünce onu uzun süre geride tutmuştu ama artık yıpranan bir ipti. -Her geçen gün daha da inceliyor, zayıflıyor ve Ivy için insan olmanın önemi biraz daha azalıyordu. Aralarındaki farklar giderek küçülen bir engel gibi görünüyordu. Ivy'nin *am* dediği yarığını görmüştü, açıldığını görmüştü, çiyiyle parladığını görmüştü. Birbirlerine uyacaklardı. Bunu biliyordu.

Her geçen gün, onun eşi olamayacağına olan inancı sarsılıyordu.

Ketahn oflayarak duvara yaslandığı yerden kalktı ve çalışma odasını geçerek Ivy'nin yanına gitti.

Ona baktı ve gülümsedi. "Hepsi bitti mi?"

"Evet," dedi adam onun yanına yerleşirken. "Üzerinde biraz daha çalışman gerekecek, ama sadece biraz."

Ivy kabuklarından birkaç şeker tohumu koparıp ona uzattı. "Teşekkür ederim."

Çekirdekleri avucunun içine aldı ve hepsini birden ağzına attı. Dilinin üzerindeki meyve suyu patlaması, onun meyveyi topladığını ve onunla paylaştığını bilerek daha da tatlıydı. Yuttuktan sonra dilini uzatarak ağzının kenarından akan bir parça suyu yaladı ve bacağına işaret etti. "Kesiklerine tekrar bakma zamanı geldi."

Vücudunu ona doğru çevirdi ve sargılı bacağına onun bekleyen eline doğru uzattı.

Ketahn ipek şeritleri çözdü ve soyarak çıkardı. Yaralar temizdi, tıpkı son birkaç gündür olduğu gibi; bu iyiye işaretti çünkü yaraları yeniden açılmamıştı. Şeritleri bir kenara koyarak bacağına nazikçe kaldırdı ve kesikleri incelemek için eğildi.

Ivy ayak parmaklarını oynattı ve adam yüzüne baktığında ona sırıttı. "Ayak parmaklarımı hâlâ hissedebiliyorum."

Sahte bir kızgınlıkla ona hırladı ve başını salladı. "Hiç komik değil, Ivy."

O gün unakla ilgilendikten sonra -son etini daha bu sabah yemişlerdi- Sarmaşık ona insan hastalıklarından bahsetmişti. *Enfeksiyon* dediği şey hakkında. Ona yaraların insanları çürüttüğünü anlatmıştı.

küçük bir kesiğin bile doğru ya da yanlış koşullar altında bir insanı öldürmeye yeteceği konusunda.

Aynı şeyin Vrix için de geçerli olduğunu biliyordu ama insanlar çok daha küçük ve kırılgan görünüyordu. Ölmeye çok daha yatkın.

İnsanların bu tür yaralar yüzünden uzuvlarında his kaybı yaşadığından bahsetmişti ki Ketahn'ın Ivy'nin başına gelmesini düşünmek bile istemediği bir şeydi bu. Ve sadece iki gün önce ona ayaklarını ve parmaklarını hareket ettiremediğini söylemişti. Telaş içinde eşyalarını karıştırmaya başlamış, umutsuzca bir şeyler, yardımcı olabilecek herhangi bir şey aramıştı - ta ki onun kahkahasını duyana kadar. Ses tonunda ima edilmediği için ilk başta onun mizahını anlamamıştı ve şakayla karışık konuştuğunu fark ettiğinde duyduğu kızgınlık ona uzun ve sert bir kahkaha atması için sebep vermişti.

Kız kendisine, vücudunu hastalıklara karşı çok daha dirençli hale getiren bir tür ilaç verildiğini açıkladığında biraz rahatlamıştı. O ilaç olmasaydı, tatlıdış kökünü yedikten sonra muhtemelen öleceğini iddia etmişti. Ketahn bu bilgiyi minnetle kabul etmişti, ancak bir yanı yaşayanlar âleminde böyle bir şeyin mümkün olmadığına ısrar ediyordu.

Ivy kıkırdadı. "Oh, hadi ama. Komik olduğunu biliyorsun. Gülmek istediğini biliyorsun."

"Bacağını tuttum" -bir parmağının ucunu ayağının dibinde kaydırды- "ve seni isteğin dışında nasıl güldüreceğimi biliyorum."

Gıcırdadı ve ondan kaçmaya çalışırken neredeyse ayağını adamın elinden çekiyordu. "Ketahn, hayır!"

Teni o kadar hassastı ve dokunuşuna o kadar duyarlıydı ki, özellikle de başka yerlerine dokunma dürtüsü yoğunlaştıkça, vazgeçmek onun için bir mücadeleydi. Sonsuza dek direnemeyecekti; özdenetimi sonunda parçalanacak ve arzularına boyun eğmekten, çiftleşme çılgınlığına teslim olmaktan başka çaresi kalmayacaktı.

Şimdilik, güçlü duracaktı. Yapabileceği tek şey buydu.

Parmağını kızın ayağından çekerek dikkatini kızın kesiklerine verdi. İyi iyileşiyor gibi görünüyorlardı. Ivy'nin morarma dediği renk değişikliği neredeyse tamamen kaybolmuştu ve yaraların etrafındaki et artık şişmiş ve tahriş olmuş gibi görünmüyordu. Her bir kesik artık kabuk bağlamış, Ivy'nin söylediğine göre altındaki iyileşmekte olan eti koruyan bir kabuk tabakasıyla kaplanmıştı.

Kendini kışkırtmaması gerektiğini bilmesine rağmen, başparmağını kesiklerin yan tarafındaki soluk, kırılmamış deri üzerinde nazikçe gezdirdi ve kıza hayret etti

yumuşaklığı, pürüzsüzlüğü, güneşin aşıladığı sıcaklığı. "Nasıl bir his?"

Ivy tatlı tohum kabuğunu yere koydu. "Biraz hassas ve hareket ettirdiğimde hâlâ gergin hissediyorum ama acımıyor."

Ketahn başını salladı ve pençeli başparmağının kızın tenine değmesine baktı. Bacağının yan tarafını nazikçe sıkarak onu sakinleştirdi. "Biz buradayken onu bağlamana gerek yok."

"Çok iyi, Doktor Ketahn."

Ketahn çene çaldı. Doktorun ne olduğunu açıkladığından beri kendini doktor olarak düşünmeyi eğlenceli buluyordu ama durup hayatı boyunca iyileştirmekten çok zarar verdiğini düşünse bu eğlencesi azalırdı. Kendini geri çekilmeye ve bakışlarını onunkilere doğru kaldırmaya zorladı, yolculuğu boyunca üzerinden geçtiği baştan çıkarıcı bedeni görmezden gelmeye çalıştı.

"Peki bugün ne yapmamızı planlıyorsun?" Ivy dirseklerinin üzerine yaslanıp başını eğerek sordu. "Yoksa yuvada tembel bir gün mü geçireceğiz?"

"Dinlenmek tembellik değildir," dedi Ketahn.

Ivy diğer ayağını kaldırdı ve baş parmağıyla onun göğsünü dürttü. "Düşünce tarzını seviyorum."

Bir eliyle ayağını yakaladı ve ona gülümsedi. Her iki bacağından da tutarak onu kolayca kendine doğru çekebilir, sonra da geceler boyunca yaptığı gibi ona sarılabilir, vücudunu keşfetmeye devam edebilir ya da ellerini bacaklarından yukarı kaydırabilir, daha geniş açabilir ve pelvisini örten kumaşı yırtarak yarığının yapraklarına bakabilirdi.

Elleri gerildi, bu arzuları yerine getirmek için sabırsızlanıyordu ama dışarıda bir yerden gelen keskin tahta çatlama sesi onu sakinleştirdi.

Ivy gözlerini devirerek başladı. "Kulağa yakın geliyordu," diye fısıldadı.

Ketahn başıyla onayladı. Yavaşça ve sessizce hareket ederek, genellikle inin açıklığında asılı duran örtüyü kavramak için uzandı ve yerine çekti. İne başka hiçbir şeyin giremeyeceğinden emindi ama en iyisi tamamen fark edilmemektir.

"Ketahn?" diye seslendi biri aşağıdan tanıdık bir sesle, Ahset'in sesiyle. Bu sesi taş duvarlarda yankılanmak yerine ağaçların arasında duymak ona garip gelmişti ama bundan da öte, endişe vericiydi.

Ahnset'e herkesten çok güvenirdi, bu yüzden ininin yerini bilen diğer tek vrix oydu ama Ivy konusunda kardeşine bile güvenmeye hazır değildi. Ahnset güvenilir, dürüst ve

önemsiyordu ama aynı zamanda kraliçenin iradesine hizmet etmekle yükümlüydü... ve Ketahn'ın, kraliçenin insanıyla ilgili iradesinin ne olacağına dair çok az şüphesi vardı.

"Ketahn?" Ahnset tekrarladı. "Eğer buradaysan, dışarı çık. Oraya kadar tırmanmaktansa inini aşağı çekerim daha iyi."

Ketahn Ivy'nin bacaklarını bıraktı ve hâlâ dikkatle hareket ederek ona doğru eğilip eliyle yanağını okşadı. Sesini alçak tutarak, "Gitmeliyim. Hareketsiz, sessiz ve gözden uzak olacaksın. Güvendesin."

Ivy, gözleri onunkileri ararken bir avucunu göğsüne dayadı. Başını salladı.

Elini kaydırdı, saçlarını düzeltti ve pençelerini altın tellerin arasından geçirdi. Onu terk etmek konusunda nasıl bu kadar isteksiz olabiliyordu? Dışarıda sadece Ahnset vardı ve in de görüş alanı içindeydi.

Ama tereddütünün nedeninin en azından bir kısmını biliyordu. Ahnset son yedi yıl içinde buraya sadece birkaç kez gelmişti ve her seferinde de bazı vahim durumlar nedeniyle gelmişti. Ketahn'ın arkadaşlığından zevk almak için ziyaret edecek zamanı ya da özgürlüğü yoktu.

"Kumaşın hareket ettiğini gördüm Ketahn," diye seslendi Ahnset. "Yukarı geleceğim."

Ahnset'in varlığının uğursuz imasına rağmen Ketahn geveledi. Ayağa kalkıp onu açıklıktan uzaklaştırmadan önce eli bir kalp atışı kadar daha Ivy'nin üzerinde kaldı. Sarmaşık geriye doğru süründü ve temizlendikten sonra dizlerinin üzerine çöktü.

Alnında bir parça tedirginlik olsa da, kararlı ve sakin görünüyordu. Kadının güveni onu destekliyordu; iyi olacaktı. İkisi de iyi olacaktı.

Ketahn örtüyü bir kenara itti ve başını dışarı çıkardı. Ahnset yirmi segment aşağıdaki kalın bir dalın üzerinde durmuş, güneş ışığının kırıklarıyla parıldayan altın süslemeleriyle yuvaya bakıyordu.

"Tehditlerin beni korkutmuyor, kardeş," dedi. "İkimiz de yukarı tırmanamayacağımızı biliyoruz."

Çene kemiklerini kırdı. "Ama inini yıkmaktan bahsetmişim. Oraya tırmanmaya çalışmak bunu yapmanın basit bir yolu olacaktır."

"Biz yavruyken dokumalarımı yırttığımda nadiren şikâyet ederdim" - Ketahn kendini yuvadan dışarı çekti, arka bacaklarından birini Ivy'nin dizini okşamak için arkasına taktı- "ama yuvamı yıkmaya izin vermeyeceğim."

Ivy'nin tatlı, egzotik kokusu bacağındaki ince tüylere sinmiş, koruması gereken şeyi heyecan verici bir şekilde hatırlatmıştı. Neyse ki, Ahnset'in sürpriz

Varış, daha birkaç dakika önce onu neredeyse tüketecek olan arzularından sıyrılmasına yetmişti.

Ahnset geveledi. "Takarahl'da her zaman bir evin olacak."

Ketahn ağa geçerken tıslayarak reddetti, olabildiğince hızlı ve sorunsuz bir şekilde ağdan geçti. Bir ağaca tırmandıktan ve kesişen birkaç dalı takip ettikten sonra Ahnset'in önünde duruyordu ve şehirde yaşamakla ilgili yapabileceği her türlü kızgın yorum, sesini duyuramadan çoktan ölmüştü.

Ahnset yakınına kaydı ve ikisi alınlarını birbirine değdirdi. Ketahn ön ayaklarını onunkilere doladı ve yavaş bir nefes verdi. Onun tanıdık kokusu rahatlatıcıydı ama Ivy'nin kokusundan sadece daha fazlasını istiyordu.

"Benden kaçmayı mı düşündün?" Ahnset sordu.

Ancak şimdi çene kemikleri bu kadar yakındayken sağdakinin etrafındaki altın bandı fark etti; yeniydi. "Asla, kardeş."

Ondan uzaklaştı ve o sert Kraliçe Dişi duruşuyla aşağıya bakmak için dik durdu.

Ketahn yine sadece gevezelik edebildi. "Buraya bir Fang ve sıradan bir avcı olarak mı yoksa damızlık kardeşler olarak mı geldik?"

"Görev, ilkinin olması gerektiğini söylüyor." Omuzları gevşedi ve çenesi düştü. "Yine de ben sadece senin damızlık kardeşin olarak geldim. Korkarım buna yakında inanmayacaksın ama bu doğru."

Ketahn'ın içi burkuldu ve kendini tekrar inine bakma dürtüsüyle savaşıırken buldu. O anda bağlı olduğu tek görev Ivy'ye karşı olan göreviydi; ona bakmak, öğretmek ve korumak. Onu saklamak. O sadece kendisi içindi, başka hiç kimse için değil ve onu açığa çıkaracak en ufak bir riski bile almayı reddediyordu.

Bu yüzden başını öne eğdi, gözlerini kısıtı ve sırtında kıvılcımlanan ve ona arkasını dönmesi için yalvaran sıcak, kaşıntılı hissi görmezden geldi. "Eğer doğru olduğunu söylüyorsan, inanırım. Seni buraya hangi korkunç mesele getirdi Ahnset?"

Gözleri yumuşadı ve yorgun bir ses çıkardı. Tekrar onun göz hizasına yaklaşmak için eğildi. "Söyleyeceklerimden hoşlanmayacak olan kardeşim için endişeleniyorum."

"Bu onunla ilgili." Bu sözler ağzından çıkarken Ketahn kendini birden soğuk ve boş hissetti; birkaç kalp atışı önce hissettiklerinden çok farklıydı.

Ahnset ön ayağının ucunu ağaç kabuğuna sürttü. "Evet."

Ketahn ellerini yumruk yaptı, sıkı ve gevşetti. Tekrar konuşmadan önce bu hareketleri birkaç kez tekrarladı. "O zaman başka bir şey söylemene gerek yok. Sadece kuluçka kardeşleri olabiliriz ve ikimiz ve Arapsacı dışında hiçbir şey yokmuş gibi davranabiliriz."

Ketahn bunu başaramazdı, Ivy'yi unutamazdı. Bunu düşünmek bile onu hasta hissettiriyordu.

Ahnset usulca, neredeyse üzgün bir şekilde geveledi ve ön bacağını onunkine çarptı. "Bunun doğru olmasını dilediğim zamanlar oluyor Ketahn. Ama bunun olamayacağını biliyoruz ve Arapsacı bizi görevlerimizden alıkoyamaz."

Derin bir nefes alarak -havadaki kokulardan çok Ivy'nin kokusunun yokluğunun farkındaydı- çenesini eğdi ve Ahnset'e konuşmasını işaret etti.

Alt çenesi seğirdi ve ince tüyleri bir kalp atışı kadar kısa bir süre için diken diken oldu. "Kraliçenin seni eşi olarak istediği bir sır değil. Şimdiye kadar, haber Takarahl'ın her yerine yayılmıştır. Onu uzun zamandır reddettiğini biliyorum ama..."

Ketahn'ın nefesi ciğerlerinde sıkışarak göğsünde büyük bir basınç oluşturdu. Bunu başka herhangi birinden bekleyebilirdi ve bu onun için anlamsız olurdu ama Ahnset'ten...

Onun bakışlarıyla buluştu ve bakışlarını korudu. "Onu eşin olarak kabul etmelisin."

Ağırlığını ön ayaklarına vererek onları aşağıda tutmaya çalıştı, içindeki kaos ne olursa olsun yavru kardeşine böylesi bir öfke ve saldırganlığı ifade etmek istemiyordu. "Beni yumurtadan çıktığımızdan beri tanıyorsun Ahnset," dedi, sesi ölçülü ama gergindi, "ve yollarımız uzun zaman önce ayrılmış olsa da beni hâlâ tanıyorsun. Peki neden? Neden bunca yolu bana *bunu* söylemek için geldin?"

"Çünkü senin acı çektiğini görmek istemiyorum." Daha yakına eğildi ve ön ayaklarını onunkilerin yanlarına dayadı. "Bu konudaki direncin, Ketahn, bu..."

"Aptal mı?" diye hırladı.

"Bir bakıma evet," dedi nazikçe. "Yine de aptal değilsin, kardeşim. Hangi erkek kraliçemize eş olma şansını elde etmekten memnun olmaz ki?"

"Durax dışında herhangi bir erkek," diye tersledi Ketahn, Ahnset'in yanından çekilirken. "İnine götürdüğü erkeklerden bazıları bugün bile onun ilgisinin izlerini taşıyor."

"Hiçbiri sen değilsin." Dalın üzerinde tepinerek donuk bir gümbürtü çıkardı ve a ğ a ç t a bir sarsıntı yarattı. "Burada hiç vrix yok

Takarahl, siz ve kraliçemiz kadar güçlü bir eşleşme yapabilirdi. Yavrularınız rakipsiz olacak ve mirasınız sonsuza dek sürecek."

"Bu beni ilgilendirir mi Ahnset? Ne zaman bir yavrunun efendisi olmaya ilgi gösterdim ki? Ve bir mirasa ne ihtiyacım var?"

Ahnset küçük bir sesle, "Bu annemizin ve efendimizin onuru için olurdu," diye cevap verdi.

"Sekiz'e andolsun Ahnset," dedi Ketahn, sesi titreyerek, "ikimiz de annemizi ve efendimizi onurlandırmak için çok şey yaptık. Benim Zurvaşı ile çiftleşmem bunu yapmaz."

"Nasıl olmaz ki?" Doğruldu ve tam boyuna yükseldi. "Zurvaşı kraliçedir. Bir erkek için onun eşi olmaktan ve yavrularının efendisi olmaktan daha büyük bir onur yoktur. Kraliçeden de öte, güçlü, kurnaz ve cesurdur. Rakipsiz bir savaşçı. Takarahl'ı Tangle'da korkulan bir güç haline getirdi. Kraliçe Takari'den bu yana çok az kraliçe bu kadar çok şey başardı."

Ketahn ona doğru döndü, tüm kasları gergindi, damarlarında ateş akıyordu. Derisinin hemen altındaki kaşıntı devam ediyor, bakışlarını yukarı doğru çağırıyor, onu Ivy'ye bakmaya, ona gitmeye zorluyordu. Çünkü sadece onunlayken unutabiliyordu. Sadece onunlayken diğer her şey gerçekten yok olmuş gibi davranabiliyordu ya da en azından o kadar uzaktaydı ki bunun bir önemi yoktu.

"Onunla olan anlaşmazlıklarınızı biliyorum," diye devam etti Ahnset. "Ben de en az senin kadar kaybettim, kardeşim. Bu kayıpların acısını en az senin kadar ağır hissediyorum."

"Yine de ona hizmet etmeye devam ediyorsun."

"Ben geleceğe bakıyorum Ketahn, geçmişe değil. Dokumacının çoktan ördüğü iplikleri çözemeyiz ama yine de gelecek olanları etkileyebiliriz. Gelecekte olacakların geçmişte olanlardan daha iyi olmasını sağlayabiliriz."

"Zurvashi ile çiftleşmemin işleri daha iyi hale getireceğine inanıyor musunuz?" "Onu kabul etmek... şehrimizin iyiliği için olacaktır. Kendi iyiliğin için. iyi."

İ ç i n d e n boğuk, acı bir ses yükseldi. Omzunun üzerinden ona baktı. "Benim iyiliğim için mi?"

"Evet. Burada kalmana gerek kalmayacak ve ben de senin için bu kadar sık endişelenmek zorunda kalmayacağım."

Yavaşça yüzünü tekrar ona döndü. "Buraya kendi isteğimle geldiğimi biliyorsun, Ahnset."

Çenesini indirdi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Suçluluk duygusuyla yaptığın bir seçim."

"Suçluluk mu?" Ketahn ileri atıldı ve ön ayaklarını dikleştirerek kendini kız kardeşinin göz hizasına kadar itti. "Suçluluk duygusu beni Takarahl'dan uzaklaştırmadı Ahnset, gerçi liderliğim altında öldürülen her vrix için hâlâ bu duyguyu taşıyorum. Beni *o* uzaklaştırdı. Tüm ölümler onun yüzünden oldu."

"O harekete geçmeseydi dikenli martılar daha da saldırganlaşacaktı." "O savaşta öldürülen her vrix kökleri için öldü, Ahnset."

"Mender kökleri. İyileştirmek için."

Ketahn çenesini iyice açtı ve tısladı. "Kanla lanetlenmiş kumaşına boya yapmak için! Onun kibrine hizmet etmek için. Dostlarımız, annemiz ve efendimiz, kardeşlerimiz. Burada, Arapsaçı'nda değilse bile, tünellerde, savaşçıları için daha fazla kara taş ve en parlak şekilde parladığından emin olmak için daha fazla altın ve mücevhere ihtiyacı olduğu için destek inşa etmeye vakit bulamadan daha da derine kazıyor ya da ipek atölyelerinde, boya ustaları onun sevgili gölgesini mükemmelleştirmeye çalıştıkları ve bu süreçte iki düzine dokumacıyı zehirledikleri için."

Ahnset gözlerine kederli bir ışık girmiş olsa da kararlı bir şekilde durdu. "Zurvaşı de savaştı. Kanını akıttı. Hepimiz fedakârlık yapmak zorundaydık Ketahn."

"Gerekli olduğu için değil, o talep ettiği için. Çünkü bu onun açgözlülüğüne ve güç arzusuna hizmet etti. Onun yönetimi sadece acı getirdi."

"Her şeyin bu kadar korkunç olduğuna gerçekten inanıyor musun?"

Ketahn'ın çene kemikleri sarktı ve yavaşça normal duruşuna geçti. "Evet. Sen her şeyi olduğu gibi değil, olması gerektiği gibi gördün Ahnset."

"İnandığınız kadar kör değilim. Görüyorum. Nazik olmadığını biliyorum; özverili olmadığını biliyorum. Ama Takarahl onun gücü sayesinde güvende."

"O savaşı o yaptı Ahnset ve hepsi bir hiç uğrunaydı. Şimdi çekilen acılar... hepsi bir hiç uğruna."

Ahnset elini Ketahn'ın omzuna koydu. "Eğer bu doğruysa, kardeşim, kabul etmek için sadece daha fazla sebep var. Kraliçenin eşi olarak herkes için bir şeyleri değiştirebilirsin. Ormanda saklanan bir avcı olarak bunu yapamazsın."

Bu sözler canını yaktı ama bunu belli etmesine izin vermedi. Zurvaşı ikna edilebilse bile, Ketahn bunu yapmanın bedelinin çok ağır olacağını ve Zurvaşı'nin iyi niyetli önerileri sadece kendisine fayda sağlayacak bir şeye dönüştürme ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordu. "Hayatı kendimden başka kimse için değiştiremem. Bu yüzden buradayım."

"Seni istiyor Ketahn, ona hizmet ettiğim onca yıl boyunca başka hiçbir şeyi istemediği gibi."

Ketahn Ahnset'in bileğini tuttu ve elini omzundan kaldırdı. "Ama ben onu istemiyorum, Ahnset."

Bunu her zaman biliyordu, Zurvaşi gözlerini ona çevirmeden önce bile. Evet, kraliçe güçlü, cesur ve kendine güvenen biriydi. Zeki, çarpıcı ve güzeldi. Mizah yeteneği bile vardı. Ama bu nitelikleri her zaman diğer iki özelliğinin gölgesinde kalmıştı: doymak bilmez hırsı ve acımasızlığı.

Zurvashi, Ivy'ye hiç benzemiyordu. Ivy yumuşaktı, hem bedeni hem de tavırları sıcaktı. Gözleri en berrak günlerdeki gökyüzünden bile daha parlak bir maviydi, saçları ipek kadar ince ve soluk altın kadar parlaktı. Kahkahası yüksek ve müzikaldi, kulaklara zevk verirdi ve gülümsemesi güneşi gölgede bırakırdı.

Ama aralarındaki farklar fiziksel olmanın çok ötesindeydi. Ivy'nin mizahında Zurvaşi'nin eğilimli olduğu kötü niyetlilik yoktu. Onun şakaları iyi huyluydu ve Ketahn'a kendisinin ve arkadaşlarının birbirleriyle şakalaşmalarını hatırlatıyordu. Ivy öfkeye yabancı olmasa da, öfkesini asla zalimliğe ve kindarlığa yöneltmezdi ve hatalı olduğunu anladığında eninde sonunda özür dileyecek kadar alçakgönüllüydü.

Ivy'nin özündeki güce, kararlılığına ve iradesine nasıl hayran olmazdı? Ketahn'a göre Ivy azmiyle çok daha etkileyiciydi çünkü cüssesi ve gücü yoktu.

Ve onu istiyordu. Farklılıkları ne olursa olsun, Ivy'yi istiyordu. Küçük insanını istiyordu.

Tuhaf, ani bir hisle, hayatı boyunca onu kör eden ve hareketlerini kısıtlayan yapışkan ağlara dolanmış bir şekilde yürüdüğünü ve ağların yeni kesildiğini hissetti.

Ahnset gözlerinde açık bir endişeyle ona bakıyor, çene kemikleri düzensiz bir şekilde hareket ediyordu.

"Beni annemizin kuluçka inine çağırdığında sen Moonfall'daydın," dedi. "Sen hemen dışarıdaydın Ahnset. Eminim ne olduğunu anlamışsındır."

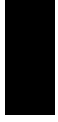
Bakışlarını kaçırdı, duruşu sertleşti. "Her zaman huysuzluklarıyla bilinir. Hepimiz öyle değil miyiz? Ve Yüce Talep bu kadar yakinken ve yönetmesi gereken bir şehir varken..."

"Sebeplerimi biliyorsun, Ahnset. Sen her zaman biliyordun." Elini bileğinin alt tarafına kaydırıp ve aşağı kaydırıp, böylece avuç içleri

Dokunmak. "Cevabım değişmeyecek."

Ama arzuları tamamen kendi iradesi dışında ortaya çıkmıştı ve onları görmezden gelemezdi.

Tek ilgisi, tüm ilgisi Ivy'deydi.

Ivy şimdiye kadar Ketahn'ın onunla kendi dilinde ne kadar yavaş konuştuğunu fark etmemişti, orada oturmuş onu ve yeni geleni dinlerken. Ama Vrix diline olan hâkimiyeti artmıştı.

Haftalar geçtikçe giderek daha iyi anlıyordu ve hiçbir zaman iyi konuşamayacak olsa da çoğunu anlıyordu.

Ketahn'ın Ahnset adını verdiği bu diğer vrix, onu kraliçeyle çiftleşmeye ikna etmeye çalışıyordu.

şakağındaki terden ıslanmış saçları kulaklarının arkasına sıkıştıran Ivy ellerinin üzerine çöktü ve yavaşça girişe doğru süründü. Oraya vardığında, kumaşın bir köşesini sıkıştırdı ve dışarı bakabilecek kadar kenara çekti.

Önce Ketahn'ı gördü. Sırtı ona dönüktü, sırtı ve arka bacakları boyunca o tanıdık mor ve beyaz işaretler görünüyordu. Ve önünde... Ivy'nin gözleri büyüdü. Ketahn'ı ilk gördüğünde büyük ve korkunç olduğunu düşünmüştü ama diğer vrix devasaydı. Ahnset'e kıyasla bir ocuk gibi görünüyordu. Ivy, Ketahn'ın normal ayakta durma pozisyonunda yaklaşık bir metre boyunda olduğunu düşündü ve bu da Ahnset'in en az dokuz buçuk metre boyunda ve çok daha ağır olması gerektiği anlamına geliyordu.

Yeni gelenin vücudu boncuklar, boyalı ipekler ve altın takılarla süslüydü; bilezikler, yüzükler, kolluklar, sa tokaları, hatta kalın bir deri arkalığa tutturulmuş altın şeritlere benzeyen bir boyun parçası bile vardı, tıpkı ortaçağdan fırlamış bir gorget gibi. Vrix'in belinde geniş bir kemer vardı ve bu kemerdan leğen kemiğini örten bir kumaş parçası sarkıyordu; bunu görmek Ivy'nin yaratığın dişi mi erkek mi olduğunu anlamasına yardımcı olmazdı. Ketahn pek de sarkan biri sayılmazdı.

Ancak Ketahn ve Ahnset arasında boyut dışında hemen göze çarpan birkaç fark daha vardı. Daha büyük olan vrix'in kalın ve güçlü de olsa sadece dört bacağı vardı ve siyah postunun hiçbir yerinde işaretler görünmüyordu.

Ivy vrixlerin kùltürü ya da evleri Takarahl hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama bu vrix önemli görünüyordu ve Ketahn için de bir anlam ifade ediyordu.

Ahnset'in eli Ketahn'inkinin üzerindeydi; parmaklarının bir kıvrımı Ketahn'ın elini tamamen yutabilirdi.

"Ne olacağını biliyorsun Ketahn," dedi Ahnset. Sesi daha boğuktu ama içinde bir yumuşaklık vardı, sanki Ivy Ketahn'ın sesinden biraz daha kalın olduğuna yemin etse de bir şekilde daha yüksek bir perdeden geliyordu. Ne kadar tuhaf olsa da, bu nitelik kadınsı görünüyordu.

Bu Vrix dişi miydi?

"İyi olacağım Ahnset," diye cevap verdi Ketahn.

Ahnset elini Ketahn'ın elinin etrafına kapattı. "Onun öfkesinin sana yönelmesini istemiyorum. Onun sana zarar verdiğini görmek ya da *Kreshan*'ın sana zarar vermesini istemiyorum."

"Kendi yolumu bulacağım, *Okari'kija*."

"Böyle olmasına gerek yok. Kendini koruyabilirsin eğer *sultirin* ona."

"Asla *sultirin* yapmayacağım," dedi Ketahn kararlı bir şekilde.

"Seni kraliçeden koruyamam, *okari'ojan*." Ahnset elini indirdi ve başını Ketahn'inkine yaslayarak eğildi. "Seçim yapmak istemiyorum. Beni zorlama."

"Senden bunu istemiyorum." Ketahn ön bacağını Ahnset'inkine sürttü.

Ivy'nin kaşları çatıldı ve parmakları asılı bezi sıktı. Karnından yükselen acı sıcaklık göğsünü ve boğazını sıktı. Etkileşimler iki vrix arasındaki yakınlık ve samimiyetle dolup taşıyordu.

Ama Ketahn'la cinsel ilişkiye giren bir dişi neden onun başka biriyle çiftleşmesini istesin ki? Belki de ilişkilerini kraliçeden gizli tutmak zorunda kalan sevgililerdi?

Nyleea'm olarak almak istediğim bir Vrix yok.

Ivy kıskançlığını bir kenara itti. Ketahn ona bir eşi olmadığını söylemişti.

Ya yaptıysa?

Onu ne ilgilendirir ki? Onun için ne önemi var? İçten içe, önemli olduğunu biliyordu. Önemi *vardı*.

"Ben... Takarahl'a dönmeliyim," dedi Ahnset, doğruldu ve Ketahn'dan geri çekildi. Ön kollarının yanlarını birbirine bastırdı ve başını eğdi. "Hoş nedenlerle gelmediğim için özür dilerim."

"Sebepler ne olursa olsun, *okari'kija*, seni görmek her zaman güzeldir." Ketahn Ahnset'e bir selam verdi ve kollarıyla Ivy'nin konumu nedeniyle göremediği bir hareket yaptı. "Sekiz seni sağ salim geri getirsin."

Ahnset döndü ve ondan uzaklaşmaya başladı ama tek bir adım attıktan sonra durdu. "Bunu bir düşün Ketahn. Kendin için değilse bile, seni önemseyenler için."

Ketahn yayından kalkarken omzunun üzerinden bakıyormuş gibi başını çevirdi. Ivy onun menekşe rengi gözlerini bir an için görebildi, sonra tekrar ileri baktı. Başka bir şey söylemedi ve Ahnset ağır adımlarıyla büyük dalı sallayarak yoluna devam etti.

Kız gözden kaybolur kaybolmaz Ketahn dönüp doğrudan yuvaya baktı.

Ivy'nin nefesi kesildi ve geri çekilerek bezi bıraktı. Ürperdi.

Hareketsiz, sessiz ve gözden uzak

olacaksın. Üçte bir fena değildi... değil

mi? "Başım çok büyük belada," diye

mırıldandı.

Çok geçmeden yuva, Ketahn'ın ağ boyunca tırmandığı anlamına gelen o özel zıplamayla hareket etmeye başladı. Ivy açıklıktan geri çekildi, bacak bacak üstüne atarak oturdu ve gömleğinin kumaşını sıkma dürtüsüne direnerek ellerini kucağına koydu.

Pençeler yuvanın dışını kazıyarak gittikçe yaklaştı ve sonunda Ketahn'ın eli açıklıktan içeri kayarak bezi kenara süpürdü. Kadının bakışlarını kısık gözlerle karşıladı ve yuvaya girerken de öyle kaldı.

Ivy ona olabildiğince masum bir bakış atarak genişçe gülümsedi. "Ziyaretiniz nasıl geçti?"

Başını eğdi ve kumaşın tekrar yerine düşmesine izin verdi, bu da yuvayı işaretlerinin ve gözlerinin belli belirsiz parladığı kadar karanlık hale getirdi. "O seni görmedi ama sen itaat etmedin."

Merak kediye öldürür sözünü açıklamak için iyi bir zaman olduğunu düşünmüyordu; Ketahn'ın bunu pek hoş karşılamayacağından emindi. Ama onun sözleri Ahnset'in dişi olduğuna dair şüphesini doğruladı.

"Sessizdim," dedi.

Gözleri kısıktı ve çene kemikleri hafifçe yukarı doğru seğiriyordu.

-*Neredeyse* gülümsüyordu. "Ama hareketsiz değildin ve gözden kaybolmamıştın." "Ohhhh. Üçünü de mi yapmam gerekiyordu?" Ivy parmaklarını şıklattı.

"Sanırım bunu bir dahaki sefere hatırlayacağım."

Ketahn geveledi ve kendini onun önünde yere bıraktı, bir bacağını öne doğru kaydırarak kaval kemiğine sürtündü. "Bir dahaki seferin olması iyi bir şey. Eğer görülmüş olsaydın..." Başını iki yana salladı.

Bu, diğer vrixlerin onun kadar nazik olmayabileceği anlamına mı geliyordu?

Tamam, belki de dinlemeliydi. Ketahn endişeleniyorsa Ivy'nin de endişelenmesi ve gerekli önlemleri alması gerekiyordu.

İç çekti. "Özür dilerim. Merak ettim." Parmaklarını kaval kemiğine değen bacağının üzerinde gezdirdi. Vücudunun geri kalanıyla aynı deriyle kaplı olmasına rağmen Ketahn'ın bacakları daha sertti -neredeyse hâlâ kadifeyle kaplı boynuzlara benziyordu- ve üzerlerini yumuşak, ince tüyler kaplıyordu. "Kimdi o?"

"Ahnset." Bakışları kızın eline kaydı. "O benim *okari'kija'm*."

"Bu kelimeleri bilmiyorum."

Alt kollarını bacak eklemlerine dayadı ve üst ellerini kaldırdı, pençelerini uzun, gevşek saçlarında taramak için başlığının üzerinde gezdirdi. "Anne ve babamız aynı, yumurtalarımız aynı anda bırakıldı ve aynı anda çatladı. Annemizin üçüncü ve son *okarisi*, son yumurta grubu."

"Ahnset senin kız kardeşin mi? *Kija* kız kardeşin mi?" Ketahn başını salladı. "Dediğin gibi."

"Ama o çok... *büyük*."

"O bir dişi."

Ivy'nin kaşları çatıldı. "Bütün dişileriniz büyük mü o zaman?"

"Evet. Ahnset en büyüklerinden biri ama hepsi birbirine yakın." "Peki ya kraliçe?"

Alt çenesi seğirdi ve göğsünden belli belirsiz ama sinirli bir hırıltı yükseldi. "O hepsinden daha büyük."

Ivy elini bacağında daha da ileriye kaydırdı ve ona yaklaşırken avucunun altındaki yumuşak tüylerin verdiği hissin tadını çıkardı. "Ahnset neden seni kraliçeyle çiftleşmeye zorlasın ki?"

Adamın dikkati yine kızın eline kaydı. "Çünkü hayır dersem kraliçenin bana zarar vermesini istemiyor."

Ivy kaşlarını çatarak Ketahn'ın tam önüne yerleşti, alt kolunun kıvrımına yaslandı ve ona baktı. "Geçen seferkinden daha mı çok canını yaktı?"

Ketahn kolunu ona doladı ve üstteki eliyle saçlarını düzeltti. "Endişelenmene gerek yok, Ivy. Bir yolunu bulacağım."

Ivy bakışlarını indirdi, ellerini adamın kendisine sardığı koluna dayadı ve tenini okşadı. Orada bile derisinde belli belirsiz izler vardı. Hayatının çatışma ve mücadele içinde geçtiğini biliyordu, avlandığını biliyordu.

ve her gün çok çalışıyordu, ama onun tüm yaşadıklarından kaçmak için burada olduğunu ya da çok fazla şey kaybettiğini fark etmemişti.

"Hiç mutlu oldun mu Ketahn?" diye sordu.

Sa larındaki eli durdu ve kucaklaması sıkılaştı. "Evet," diye gürledi pençeleri saçlarını taramaya devam ederken. " ok mutlu günler yaşadım. Ama bu son birkaç sekiz gün en mutlu olduğum günlerdi."

Ivy gülümsedi ve başını onun göğsüne yasladı. "Seninle geçirdiğim günler benim de en mutlu olduğum günler."

OceanofPDF.com

CHAPTER 20

Ketahn geriye doğru eğilip daha yükseğe tırmanırken IVY'NİN MİDESİ çırpındı. Onu tutuşu zaten ölümcül bir tutuş sayılabilecekken, bir şekilde daha da sıkılaştırdı ve kendini onun sert, kaslı sırtına yasladı. Bellerine bağlanan ipek ip onları bir arada tutacaktı. Ona güveniyordu çünkü Ketahn ona güveniyordu. Ama bu onun refleksif tepkilerini durduramıyordu - özellikle de gözleri bağlıyken ve dünya her birkaç saniyede bir çılgın açılara dönüp eğiliyormuş gibi hissederken.

Eğer bu daha fazla sürerse, kolları ve bacakları ona yapışmaktan o kadar ağrıyacaktı ki, sabah olduğunda hareket edemeyecekti.

Ketahn'ın arka ayakları üzerinde, onun güçlü arakno-yemiymiş gibi oturduğu şu anki pozisyonu kötü bir pozisyon değildi. Vücudunun her yeri sertti ama sıcaktı ve derisinde her gün biraz daha takdir ettiği bir esneklik vardı. Yüzünün yan tarafını onun sırtına yaslayıp kalp atışlarını dinlemek her zaman rahatlatıcıydı. Onun tırmanmaya başladığı ve kendisini inanılmaz derecede dik bir zirveye doğru giden bir hız trenindeymiş gibi hissettiği zamanlar olmasa da olurdu.

Gözlerindeki bağı çıkarsaydı şaşkınlığı yatışabilirdi ama Ketahn bağı takması için ısrar etmişti. Ona bir şey göstermek istediğini söylemişti ama sadece onu mükemmel bir yere getirdikten sonra bakmasını istiyordu.

Odaklanması gereken tek şey Ketahn'ın hisleri ve etrafındaki ormanın sesleriydi. Her zamanki yaprak hışırtıları ve hayvanların gece sesleri vardı -ki bu sesler tanıdıklaştıkça daha da güzelleşiyordu- ama bir yerlerde akan su sesi de duymuştu

son birkaç dakikadır yakınlarda. Ketahn yol aldıkça bu son sesin şiddeti giderek artıyor gibiydi.

"Neredeyse vardık mı?" Ivy sordu. Bu ilk kez olmuyordu.

"Evet," diye yanıtladı Ketahn. Bu da ilk kez olmuyordu.

Güldü ama aniden yere düştüklerinde bir gıcırtyla gülmesi kesildi. Sanki kalbi boğazına kaçmış gibi hissetti. Ivy yüzünü onun sırtına daha sıkı bastırdı ve tırnaklarını göğsüne geçirdi. Ketahn ağır bir gümbürtüyle yere düştü, çarpmanın etkisiyle sarsıldı ve doğruca Ivy'nin üzerine düştü.

"Aman Tanrım, az önce düştük mü?" diye sordu nefes nefese. "Ben... bunu yapmaya niyetliydim," diye yanıtladı Ketahn.

"Umarım bu tereddüt doğru kelimeyi düşünmek zorunda kaldığınız içindir."

Düşünceli bir homurtuyla karşılık verdi ve hareket etmeye devam etmeden önce kızın ellerinden birini nazikçe okşadı.

Ivy kaşlarını çatı. "Bu hiç güven verici değil."

Ketahn geveledi. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim, Ivy."

Onun biraz daha yükseldiğini hissetmesine rağmen, neyse ki tekrar geriye doğru devrilmedi. Çok geçmeden, akan suyun sesi donuk bir kükremeye ulaşmıştı ve havada sadece bir parça serin sis vardı.

Ketahn durdu ve başparmaklarından biri kadının tenini okşarken ellerini kendi elleriyle kapattı. Diğer çift eli de kızın bacaklarına yerleşti ve avuçlarını aşağı yukarı hareket ettirdi. "Artık buradayız. Ama ben söyleyene kadar bakma."

Dokunuşu teninin tüylerini diken diken etti ve karnında bir sıcaklık yarattı.

"Aşağı inebilir miyim?" diye sordu.

Ellerini serbest bıraktı ve ipek ipi gevşetti. İpi çektikçe sarktı ve dokunuşunun yarattığı hissi arttırmak için kalçası boyunca ilerledi. Kadın bacaklarını gevşetti ve iki yanından aşağıya doğru sarkana kadar yavaşça düşmelerine izin verdi. Ketahn çıplak ayakları yere değecek kadar alçaldı. Ayaklarının altındaki toprak yumuşak, süngerimsi ve serindi. Göğsündeki ölümcül tutuşunu bırakarak arka ayakları üzerinde geriye doğru kayd ve bacaklarından birini savurarak Ketahn'ın üzerinden yere doğru kaymaya başladı.

Ketahn bunu yaparken onun kolunu tutarak dengesini kaybetmemesini sağladı. Ayağa kalktığında bir elini daha kalçasına koydu ve

Yüzünü döndüğü yönü hafifçe ayarladı. "Hazır mısın?" diye sordu usulca.

Ivy beklentiyle titriyordu. "Evet."

Saçlarını toplayıp omzunun üzerinden geçirirken tenini her zamanki gibi nazikçe okşadı. Zeki parmakları daha sonra kalkarak göz bağını çözdü. Ama gözbağının düşmesine izin vermedi; bunun yerine iki ucundan tuttu ve yavaşça, *çok* yavaşça kaldırdı. Ivy gözlerini açtı. Nefesi kesildi ve gözleri parladı.

İlk olarak önündeki şelale dikkatini çekti. En az yüz metre yüksekliğindeydi, su ay ışığında mavi ve gümüş renginde parlıyor, birkaç kat aşağıya, tabanındaki geniş havuza dökülüyordu. Üzerinden yükselen sis, elmas tozuyla doluymuş gibi parlıyordu. Her iki yanında çıplak taşlar ve sarmaş dolaş bitkiler vardı.

Gökyüzünde geniş bir alan görünüyordu, daha önce hiç görmediği kadar çok yıldız saçılmış ve uzak nebulaların mor ve mavileriyle boyanmıştı. Bu yıldızların arasında birbirine yakın iki ay asılı duruyordu. Büyük olanı neredeyse saf beyazdı, üzerinde sadece gri ve mavi tonları vardı. Çok daha küçük olan diğeri ise soluk bir pembe renkte parlıyordu.

Açıklığın etrafındaki orman sadece ay ışığı yüzünden değil, sayısız bitkinin biyoluminesansı yüzünden de ıslıl ısıldı; yanardöner maviler, morlar ve yeşiller içinde yapraklar ve daha parlak renk sıçramaları ekleyen mantarlar ve çiçekler. Tüm bunlar, gece gökyüzünden gelen ışıkla birlikte, Ivy'nin bulunduğu yerden kırk metre kadar aşağıda olan havuzun dalgalanan yüzeyine yansıyor.

Gözüne bir hareket çarptı. Başını çevirdiğinde yakınında birkaç böceğin çırpındığını gördü. Büyük, parlayan kanatları güveye benziyordu. Küçük yaratıklar havada dans edip uçuşuyor, ara sıra bir araya gelip döndükten sonra tekrar ayrılıyordu. Ivy bakışlarını etrafta gezdirirken, bu böceklerin - ve benzer yaratıkların- ay ışığının tadını çıkarırcasına her yerde olduğunu fark etti.

"Ketahn, bu çok güzel," dedi Ivy.

"Öyle."

Başını kaldırıp Ketahn'a baktığında onu kendisine bakarken buldu, işaretleri hiç görmediği kadar canlı bir şekilde parlıyordu.

"Bunu fark etmem uzun zaman aldı" -parmağını çenesinde gezdirdi ve çenesinde durdurdu- "ama çok güzel."

Ivy'nin dudakları aralandı ve kalbi onun sözlerine ve o heyecan verici, sert ama nazik dokunuşuna karşılık olarak hızlandı. O... onun güzel olduğunu mu söylüyordu?

Ona yaklaştı ve uzanıp çenesini kavradı. Adam yüzünü onun dokunuşuna çevirdi ve gözlerini kapattı. Yüzü anlamlı olmasa da, onun memnun görüldüğüne yemin edebilirdi. Avucunu başlığının yan tarafına doğru kaydırduğunda, o parlayan, menekşe rengi sekiz gözünü açtı ve çenesini kaldırdı.

Ketahn'a hiçbir zaman yakışıklı diyemezdi, hiçbir insan standardına göre diyemezdi ama kendi başına çarpıcı ve güzeldi. Evet, ona yabancıydı. -Bu inkar edilemez, görmezden gelinemezdi ve onun yanında ne kadar rahat olursa olsun gerçek olmaktan çıkmayacaktı. Ona her zaman bir örümceği düşündürürdü. Ama bu kötü değildi, korkutucu ya da üzücü değildi. Artık değildi.

Çünkü o Ketahn'dı. Gözleri çok derin, çok büyüleyiciydi, merhamet ve anlayış kadar vahşet ve yoğunluğa da sahipti. Uzun, pençeli parmaklarıyla elleri kolayca ölüm dağıtabilirdi ama aynı zamanda acıyı dindirebilir, en ince iplikleri işleyebilir ve her dokunuşlarıyla zevk uyandırabilirdi. Kaplamalı göğsü sert ve boyun eğmezdi, etten çok zırha benziyordu ama kolları onu sardığında, olabileceği en sıcak, en güvenli yerdı.

Ivy gülümsedi ve parmaklarını adamın atkuyruğunun gevşek, ipeksi telleri arasından geçirip omzunun üzerinden öne doğru çekene kadar elini geriye doğru yumuşattı. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

"Bana öğrettin, Ivy. Arapsaçı'ndaki her an mücadele etmek zorunda değilsin." Ketahn başını şelaleye doğru çevirdi ve çenesini indirdi. "Kraliçe'nin savaşı bittikten sonra bazen buraya gelir ve düşünürdüm. Bana huzur veren tek yer burasıydı... suyun sesinin geçmişin ruhlarını susturabildiği yer."

Kaşlarını çattı, sessizce onu inceledi. Bir bakıma... Ivy ve Ketahn birbirlerine benziyorlardı. İkisi de yalnızdı, ikisi de yabancıydı, ikisi de bir zamanlar ev dedikleri yerlerden ayrılmışlardı. Onun acısını ve yalnızlığını hissedebiliyordu. Şimdiye kadar çok şey kaybetmişti ve Ivy acaba şimdi de kız kardeşini kaybediyormuş gibi mi hissediyordu diye merak etti.

Ivy şelaleye doğru baktı ama bakışları kısa süre sonra parlak nebualara karşı güzel, tanıdık olmayan yıldızların parıldadığı gökyüzüne yükseldi. Of

Elbette Ketahn'ın nasıl hissettiğini anlıyordu. O da geçmişe sünger çekmek, kaybettiklerini unutmak için gezegenini geride bırakmamış mıydı?

"Dünya'ya doğru bakmak istesem hangi yöne bakacağımı bile bilmiyorum," dedi usulca. "Ne kadar uzakta olduğunu, ayrıldığımdan beri ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum..." Ketahn'a baktı ve avuçlarını onun göğsünde düzleştirerek gözlerini tekrar kendisine çevirdi. "Ama yalnız olmadığımı biliyorum. Ve sen de yalnız değilsin Ketahn."

Ellerini iki eliyle kapattı ve eğilerek başlığını nazikçe alnına dokundurdu. "Biliyorum, Ivy. Teşekkür ederim."

Bir süre bu şekilde durduktan sonra Ketahn doğruldu ve oturma pozisyonuna geçti, bir elini kalçasına atarak onu da yanına çekti. Doğal bir şekilde cılız ön bacaklarının arasına yerleşti, yanlarını ve kalçalarını okşayan tokalarla vücuduna yaslandı.

Başını onun göğsüne yaslayarak yüzünü gökyüzüne doğru eğdi. "Yıldızlar burada Dünya'da olduklarından çok farklı."

Ketahn alt kollarını Ivy'nin etrafına sararak onu sıcaklığıyla koza gibi sardı. "Başka bir dünyanın nasıl olacağını düşünemiyorum. Ya da Tangle'ın ötesinde bir şey olduğunu. Senin dünya nasıldı, Ivy?"

"Bazı yerler böyledir. Tabii ki *sadece* böyle değil ama benzer. Göz alabildiğine su olan okyanuslar da var, sıcak, kuru ve kumlu çöller de. Dağlar da var, gökyüzüne kadar yükselen dev kayalar, bazıları karla kaplı." Sırıtarak ona baktı. "Bahse girerim karın ne olduğunu bilmiyorsundur."

Başını iki yana salladı. "Anlat bana."

"Gökten yağmur gibi yağıyor ama daha hafif, daha yumuşak. Yerleri kaplayan küçük beyaz taneciklerdir."

"Yangından çıkan kül gibi bir şey mi?"

"Evet! Soğuk olması dışında. Çok, çok soğuk. Ve eridiğinde suya dönüşüyor."

Ketahn başını eğerek yukarı baktı. "Yani... senin dünyandan kül yağıyor ve suya mı dönüşüyor?"

Kıkırdadı. "Sadece kışın, bitkiler ya ölür ya da bahara kadar uyur, o zaman her şey uyanır ve yeniden büyür. Her yer soğuk olmaz ama benim geldiğim yerde olurdu." Ona daha da sokuldu ve parmaklarını kollarına doladı. "Ben Wichita, Kansas'ta doğdum, orada her şey çok düzdü. Devasa ağaçlarımız, şelalelerimiz ya da dağlarımız yoktu. Ama binalarımız vardı. Onları senin evlerin gibi düşün."

Yuva ya da... ya da mağara, ama ahşap, taş ve metalden yapılmış, bazıları bu ağaçların herhangi birinden bile daha uzun."

Ivy arabalardan, bilgisayarlardan, hologramlardan ve insanların her gün kullandığı sayısız diğer teknoloji parçalarından bahsetmeyecekti bile. Bunları açıklamak çok zor olacaktı ve Ketahn bunların hiçbirini görecektir gibi değildi. Artık hiçbirinin önemi yoktu.

"Takarahl toprağın altındaki taşın şekillendirilmiştir," dedi Ketahn, "ve başka yerlerdeki vrixlerin ormanda yüksek duran taş *usilika* yaptıkları söylenir, ama hiçbirisi sizin söylediğiniz kadar büyük değildir. Bu kadar büyük inlere sahip olmak için çok sayıda insan arasında yaşamış olmalısınız."

"Hayır, pek sayılmaz. Bu yerlerin çoğu çalışmak için kullanılıyordu ya da apartmanlara bölünmüştü. Daha küçük...inler. Onlarda yaşamadım."

"Bana Dünya'daki ininden bahset, Ivy. Kuluçka annen ve baban, kuluçka kardeşlerin. Annen kaç yavru doğurdu?"

Ivy güldü. "İnsanlar yumurtlamaz Ketahn. Ve genellikle bir seferde sadece bir bebek olur, ama bazen iki ya da üç, hatta daha fazla olabilir, ama bu nadirdir." Adamın ellerinden birini tuttu ve karnının üzerine koydu. "Bebeklerimiz içimizde büyürken dokuz ay boyunca onları burada taşıyoruz."

Eli büküldü ve göğsünde düşünceli bir gümbürtü duyuldu, Ivy'ye doğru titreşti. "Ormanda da aynı şeyi yapan yaratıklar var."

"Aileye gelince..." Kaşlarını çatı ve göğsündeki o tanıdık gerginlik geri geldi. "Benim artık bir ailem yok. Benden on dört yaş büyük bir erkek kardeşim vardı, bu yüzden onu hiç tanımadım ve annem ve babam... Ben planlanmamıştım ya da istenmemiştim. Sanırım sadece bana bakmak zorunda hissettiler ve geriye dönüp baktığımda beni gerçekten sevip sevmediklerini bilmiyorum. Ve büyüdüğümde onları kızdırıp hayal kırıklığına uğrattığımda, bunu nihayet benden kurtulmanın bir yolu olarak gördüler. Artık onların sorumluluğunda değildim."

Ketahn bir süre sessiz kaldı, o kadar uzun sürdü ki anlamadığı çok fazla kelime kullanıp kullanmadığını merak etti. Sonunda konuştuğunda, sorusu onu tamamen hazırlıksız yakaladı.

"Bir eşin peşine düştün mü?"

Ivy, Ketahn'ın kolundaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Beni takip eden bir adam vardı."

Adam kızın etrafında sertleşti, eli kızın karnını sahiplenici bir şekilde kavradı. Tokaları bile arkadan beline dolanmıştı. "Onu kabul ettin mi?"

"Ben yaptım. O... ailemi kızdırmamın sebebi oydu. Beni istediğini söyledi ve ben de ona inandım. Her zaman doğru şeyleri söylüyor gibiydi. Her zaman doğru kelimeleri kullanırdı. Benim onu sevdiğimi sandığım kadar onun da beni sevdiğini sanmıştım. Ama o beni kullandı ve bir kenara attı."

Ketahn homurdandı. "Bir erkek doğru şeyleri yapmıyorsa doğru sözlerin bir önemi yoktur. O sana layık değildi." Çenesini avucunun içine aldı ve yüzünü kendi yüzüne doğru çevirdi. "Sen onun gibi bir erkeğin sunabileceğinden çok daha fazlasına layıksın, Ivy."

Gülümsedi ve göğsündeki gerginlik azaldı. "Hayır, o buna layık değildi. Bunu fark etmem uzun zaman aldı. Daha iyisini hak ettiğimi." Ivy şelaleye doğru baktı. Bir kez daha içini bir huzur duygusu kapladı ve başını Ketahn'a yaslayarak onun pençelerinin saçlarını okşadığını hissetti.

"Gençken," diye devam etti, "her zaman beni tamamen sevecek, ayaklarımı yerden kesecek ve beni bildiğim yalnız hayattan çekip çıkaracak bir adam bulmayı hayal ederdim. Bir gün evleneceğim bir adam. En güzel beyaz gelinliği giyecektim ve baharda milyonlarca çiçekle çevrili en güzel töreni yapacaktık."

"Ama bu hiç olmadı. O adamdan sonra birkaç yıl mücadele ettim ve sonra yeniden başlayabilmek için Homeworld Initiative'e katıldım. Bu büyük, yeni macerada yer almak, yeni bir hayata başlayabileceğim yeni bir dünyaya, geçmişimin önemli olmadığı bir dünyaya gitmek istedim."

Ivy yere baktı, yıpranmış, rengi solmuş gömleğinin eteklerini kavradı ve güldü. "Artık beyaz giydiğimi söyleyemem ama kesinlikle geçmişimin önemli olmadığı yeni, yabancı bir dünyadayım."

"*Evlilik* nedir, Ivy?" Ketahn sordu.

Ivy başını kaldırıp adamın kendisine baktığını gördü. "İnsanlar için bu, birbirini seven iki insanın yeminler ve yüzükler takarak bir bağ kurmasıdır. Eş olurlar."

"Ve bir *gelinlik*?"

"Bir gelinlik... Bu... İşte, sana göstereyim." Ayağa kalkabilmek için adamın kollarını nazikçe kaldırdı ve tokalarını çözdü. Adamın etrafından dolaşarak yakındaki, her biri en az kolu kadar uzun olan büyük yapraklı bir çalıya doğru yürüdü. Birkaçını saplarından kopardı ve kaba bir etek yapana kadar şortunun bel bandının etrafına sıkıştırdı, sonra Ketahn'a dönmeden önce bir yaprak daha topladı.

"Gelinlik benim gömleğim gibidir, tek farkı burada durmamasıdır" - elinin yanıyla gömleğinin eteklerine dokundu, sonra dizlerine kadar indirdi- "daha uzundurlar. Ve gelinlik daha ince bir kumaştan yapılır... ipek gibi! Ve kız kardeşinin giydiği gibi şeffaf bir kumaşa sahip olurlar. Ama gelinlikler beyaz olur. Ve bazen uzun bir duvakla birlikte gelirler." Yedek yaprağı başının üzerine örttü ve ona sırtıttı. "Beğendin mi?"

Ketahn yavaşça ayağa kalktı, uzun bacaklarını açtı ve güçlü bedenini büyüleyici bir zarafetle kaldırdı. Aralarındaki mesafeyi birkaç uzun adımda kapattı. Başındaki yaprağı koparıp incelemek için elinde çevirdiğinde Ivy karşı koymadı.

"Seni ipekler içinde görmek isterdim." Yaprağı bırakıp kızın çenesinin alt kısmını kavradı ve kalçalarını iki elinin arasına alırken kızın yüzünü kendisine doğru çevirdi. "Seni *benim ipeğime* bürünmüş olarak göreceğim."

Ivy'nin içine bir sıcaklık doldu ve karnında bir şeyler çırpındı. Ketahn insan standartlarına göre çekici değildi ama bu vücudunun ona tepki vermesini engellemedi. Onun üzerinde yükseliyordu, baskın bir gücü, havayı çiğ bir şehvetle dolduruyor ve onu eşit derecede sahiplenici ve saygılı olan varlığıyla sarıyordu.

Ve Ivy o anda, sırf onun sıcak dokunuşunu tekrar hissetmek için, hiçbir şey giymemek anlamına gelse bile, ona söylediği her şeyi giyebileceğini biliyordu.

CHAPTER 21

Ketahn iş levhasının üzerine eğilerek, ince kemik iğneyi kumaşın içinden dikkatlice tekrar geçirdi. Zurvaşı'nın savaşı sırasında savaşa katıldığından beri, bunun kadar karmaşık bir şey ne dokumuş ne de dikmişti. Dokuma hayatının en iyi işiydi. Ama nihai başarısını belirleyecek olan bu şekillendirme, bu dikişti.

Bir pençenin ucuyla dikişi gergin tutarak ipliği bağladı ve mümkün olduğunca sağlam olduğundan emin oldu.

Kumaşı özenle kaldırıp köşelerinden sarkıttı. İpek saf beyazdı ama şeffaf olduğu izlenimini veren özel bir parlaklığı vardı. Kumaşın kıvrımları ve kesimi herhangi bir dişi vrix tarafından giyildiğini gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu ve bu çok daha iyiydi, çünkü Ivy hiçbir dişi vrix'e benzemiyordu.

Bu bir şal olarak giyilmek, başa ya da omuza örtülmek ya da kemere asılmak için tasarlanmamıştı. Bu bir *elbiseydi* ve sadece Ivy içindi.

Başparmağının yanıyla kumaşı süslediği basit desenlere dokundu; bunlar inini tutan ağı taklit ediyordu.

Ivy bir vrix değildi ama neden ipek giysiler içinde dolaşmasındı ki? Neden teni vrix elleri tarafından dokunabilecek en iyi kumaşla okşanmasın? O hafif, narin bir yaratıktı. Ketahn'ın ipeği, onu çukurdan çıkardığından beri giydiği yırtık pırtık giysilerden daha iyiydi.

Altındaki ellerini kadının *etek* dediği şeyin altından geçirdi ve elbisenin beline, kumaşın daha sıkı kıvrıldığı yere gelene kadar yavaşça yukarı doğru kaydırды. Parmaklarını kıvrarak pençelerinin uçlarını birbirine dokundurdu ve elleriyle kaba bir oval oluşturdu. Bunun bir işe yarayacağını umuyordu.

Tüm ölçüleri Ivy'nin vücudunun kendi vücuduyla karşılaştırdığı kısımlarını hatırlayarak yapmıştı.

Bu elbisenin içinde çok güzel görünecekti, özellikle de uzun, altın sarısı saçları omuzlarına dökülmüşken. Elbisenin kalçalarının kıvrımlarına tam olarak uyacağını, göğüslerini çok fazla sıkmayacağını ve onu rahat ettireceğini umuyordu.

Ona bu hediye vermek için duyduğu heyecan, Takarahl'a duyduğu hoşnutsuzluğun bile önüne geçmişti. Ketahn en azından yıllardır bu kadar ilham almamıştı, ama daha büyük olasılıkla hayatı boyunca hiç bu kadar ilham almamıştı.

Ve bu kumaş Ivy için mükemmeldi. İnce ve narin görünmesine rağmen esnek ve dayanıklıydı. Küçük insanı gibi, görüldüğünden çok daha güçlüydü.

Dört elini de kullanarak elbiseyi sanki Ivy giyiyormuş gibi doldurmaya çalıştı ama bunun gerçeğine asla yaklaşamayacağını biliyordu. Bir an önce yola çıkarsa, gün batımından biraz sonra ine ulaşabilir ve Ivy'yi ay ışığının altında bu elbiseyi giyerken görebilirdi. Gerçi kendine karşı dürüst olmak gerekirse, bu bile çok uzun bir bekleyişti.

Ketahn elbiseyi çalışma masasının üzerine koydu ve ağ deseninin son şeridini tamamlamak için iğne ve iplikle yeniden işe koyuldu; sabırsızlığına ve gece yarısı Takarahl'a gittiğinden beri zihnini doldurmakla tehdit eden düşünce ve duygu seline rağmen özen ve hassasiyetle çalışıyordu.

Şelaleye yaptıkları yolculuğu takip eden günlerdeki düşünceleri... ağırdı. Ivy'nin ona söylediği her şeyi anlamamış olsa da, onun sözlerinden hayal bile edemeyeceği şekillerde birbirlerine bağlı olduklarını hissetmesine yetecek kadar anlam çıkarmıştı. Sekiz'e kadar, onun değişim ve geçmişten kaçış arzusunu anlamıştı. Onun yeni bir şeye duyduğu özlemi anlıyordu.

Onun ve Ivy'nin birbirleri için, her ikisinin de özlemini çektikleri o yeni şey olduklarına inanmak aptallık mıydı?

Son birkaç gündür bir düşünce tekrar tekrar zihninin yüzeyine çıkmıştı; hiçbir zaman bir eş istememişti. *İstemişti.*

Bu artık doğru değildi ve Zurvaşi ile hiçbir ilgisi yoktu.

İnsan ve vrix ne fark ederdi ki? Ivy onundu. Onun eşi, nyleea'sı olacaktı.

Ona kabul etmekten başka makul bir seçenek sunma niyetinde değildi. Eğer daha önce fark etmemişse, Ketahn Ivy'ye, bu işi yapabilecek tek kişinin kendisi olduğunu gösterecekti.

Bu dünyada ya da başka bir dünyada ona layık bir erkek.

O günlerde başka bir şey daha olmuştu, açıklayamadığı bir şey; Ivy'ye olan arzusunu daha da artıran bir şey. Kadının kokusu giderek güçleniyor, dolgunlaşıyor ve tatlılaşıyordu. Uyarılmasının kokusuna benzese de, bu farklıydı... ve kendi yollarıyla daha çıldırtıcıydı, doğrudan en derin içgüdülerine nüfuz ediyor ve zaten zayıf olan öz kontrolüne sürekli meydan okuyordu.

Bu, hızla sadece bir çiftleşme arzusunu aşıyor ve bir *İhtiyacım* var.

Bugün çalışma odasından iki nedenle ayrılmıştı: Et teslim etmek ve onu giydirmek. Ama Ivy'nin giderek daha güçlü hale gelen kokusundan kaçmanın hoş bir nimet olduğunu inkâr edemezdi. Şu anda bile ciğerlerini onunla doldurmayı arzulasa da, uzakta geçirdiği zaman duyularını biraz olsun toparlamasını sağlamıştı. Bu iyi bir şeydi. Bir çılgınlığa kapılıp onu korkutmak istemiyordu ama daha da fazlası, onu incitmek de istemiyordu. Ne kadar küçük, ne kadar kırılgan olursa olsun, çıldırmış durumda olmasa bile çiftleşmeyi yaralanmadan atlatması pek mümkün görünmüyordu.

İninde bir gün daha geçirip onu solumak kararlılığını paramparça edebilirdi.

Ketahn son dikişi attı, bağladı ve ipliği kesti. İğneyi avucuna sıkıştırarak ellerini elbisenin üzerinde gezdirdi ve kumaşı düzleştirdi. Bunu yaparken zihninde Ivy'nin soluk, pürüzsüz tenini görmemek, bu ipeğin göğüslerinin kıvrımları üzerinde kaydığını, kalçalarının üzerine yerleştiğini, onun boyunca fırçalandığını hayal etmemek imkânsızdı-

İnin dışındaki tünelden gelen bir ses dikkatini çekti, yankılanan konuşmalardan ve işlerini yapan zanaatkârların gürültüsünden yeterince farklıydı; bir hareket fısıltısı, taş üzerinde kayan bacaklar. Omzunun üzerinden inin girişine doğru baktı.

Girişte asılı duran ipek kumaş kenara çekildi. Rekosh çalışma odasına girerken Ketahn elbiseyi şeklini belli etmeyecek şekilde hızla katladı ve kumaş arkasındaki yerine düştü.

Rekosh başını eğdi, çene kemikleri yavaşça kapandı. "Derimi bir kez fazla delmiş olmalıyım, yoksa bir ruha tanıklık ediyorum. Gerçek Ketahn uzun zaman önce gitmiş olurdu."

Ketahn geveledi ve Rekosh'un yüzüne döndü, ellerini iş levhasına dayadı ve elbiseyi vücuduyla korudu. "Belki de öyledir ve ben de senin yalnızlığının bir yansımasından başka bir şey değilim Rekosh."

"Yalnızlık mı?" Rekosh oflayıp puflayarak kürk ve ipek yığınınna doğru ilerledi ve giderken alet yüklü kuşağını kaldırdı. "Bir günde sayılamayacak kadar çok vrix ile konuşuyorum."

"Farkındayım. Ve eminim ki pek çok fısıltıyı paylaşıyorlar. Ama bunlar aynı değil, değil mi?"

"Demek gerçek Ketahn sensin," dedi Rekosh cıvıldayarak, "çünkü sadece o her hamlesinde bu kadar derine inmeye çalışır."

"Sen ısırırsın, ben pençelerim. Bu hep böyle değil miydi?"

Rekosh, kuşağı oyma taş rafın üzerine yerleştirmeden önce kara taş bıçağını kesesinden çıkardı. Bir eliyle yakındaki bir sepete uzandı, kapağını kaldırdı ve içinden bir parça ayçiçeği meyvesi çıkardı. "Sana şimdiye kadar en büyük saygı ve hayranlıktan başka bir şeyle davrandım mı, dostum?"

Ketahn'ın çene kemikleri yukarı doğru seğirdi ama bir parmak açıklığından daha fazla yükselemeden onları durdurdu; gülümsemek üzereydi. Gülümseme sadece Ivy içindi. Diğer vrixler bunu anlayamazdı. "Evet. Konuştuğumuz çoğu zaman."

"Beni en az kardeşin kadar iyi tanıyorsun." Rekosh bıçağıyla meyvenin kalın kabuğunu dilimleyerek açtı.

"Ahnset seni kesinlikle iyi tanıyor. Bu yüzden senden uzak duruyor Rekosh."

"Bunu tartışamam." Meyveden bir dilim kesen Rekosh onu ağzına götürdü, dişlerinin arasına aldı ve yumuşak eti kabuğundan ayırdı. "Belki de ben de senin gibi yalnızlığımı kabullenmeli ve gidip Arapsaçı'nda bir bataklıkta yaşamalıyım."

"Kendine iyi bak Rekosh. Eğer uzun süre düşünürsen, böyle bir yaşam fikrini karşı koyamayacağın kadar çekici bulabilirsin."

Rekosh bir parça daha meyve dilimledi ve ağzına attı, bunu yaparken Ketahn'a baktı. Alt kollarını karnının üzerinde kavuşturdu ve bir omzunu duvara yasladı. "Bugün seni sürgünden gerçekten ne çıkardı Ketahn?"

Ketahn'ın parmakları kıvrıldı ve pençeleri taşı kazıdı. Ivy'den yirmi segment uzaktayken Ahnset'e söylemediyse, şimdi de Rekosh'a söylemeyecekti ama... arkadaşlarından ve kardeşinden bilgi saklamayı sevmiyordu. Bu, yaşamları boyunca birbirlerine duydukları güveni zedeliyor gibiydi.

"Sadece dokuma dürtüsü hissettim."

"Ah. Yeterince anlaşılabilir." Rekosh kalan ay çiçeği meyvesini ağzına götürdü ve sıkarak içindeki meyvenin kabuğundan ayrılıp bekleyen gırtlığına düşmesini sağladı. Bunu yaptıktan sonra kırmızı dilini uzattı, ağzının etrafında kalan suyu yaladı ve boş kabuğu girişin yakınındaki bir çöp sepetine attı. "Yani, başka biriyle konuşuyor olsaydım yeterince anlaşılır olurdu."

Ketahn gözlerini kısarak bir gerginlik dalgasıyla savaştı. "Ne demek istiyorsun Rekosh?"

"Yıllardır dokuma tezgâhına dokunmadın Ketahn ve neredeyse bir o kadar zamandır da Takarahl'a kendi isteğiyle girmedin." Rekosh raftan bir ipek parçası kaptı ve onu elini silmek ve bıçağının ağzını temizlemek için kullandı. "Öyleyse neden bu sabah gün ağarmadan önce inime gelip aletlerimi kullanmak istediğine inanayım ki, çünkü ani bir dokuma isteği duydun?"

Bir kolunu kaldıran Ketahn, saç tellerini geride tutan bağla buluşana kadar pençelerini saçlarında gezdirdi. Bunu yapanın Ivy'nin parmakları olmasını arzuluyordu. Bunu yüksek sesle söyleyebilmeyi arzuluyordu. "Dahası da var, evet ama bunu seninle paylaşamayacağıma inanmalısın."

Rekosh'un çenesi seğirdi ve duruşu sertleşti. "Aramızdaki her şeyin - hepimizin- öyle kalacağını biliyorsun Ketahn. Senin sırlarını bir kez bile kimseyle paylaşmadım."

Ketahn öne çıktı ve bir ön ayağını uzatarak Rekosh'unkine dokundurdu.

"Bunu biliyorum Rekosh. Sana hayatım pahasına güveniyorum dostum, ama bu mesele..." "Onun iradesine boyun eğmeyi mi kastediyorsun?"

Rekosh usulca sordu. "Onu kazanmak için... talep etti?"

Ketahn Rekosh'un tam olarak kimi kastettiğini, tam olarak ne istediğini anlamış olsa da, bunun düşüncesi bile o kadar sinir bozucu ve endişe vericiydi ki, cevap olarak boğazından tek bir kelime bile çıkaramadı. Özellikle de Ivy ile daha fazlasına... bu kadar yakinken, Zurvashi'yle çiftleşme fikri Ketahn'ın içini daralttı, düğümledi ve ağırlaştırdı, göğsünde öfkeli ateşler yaktı, pençelerini bir şeye batırıp onu parçalamayı arzulamasına neden oldu.

"Hepimiz bu Yüce Talep'in farklı olacağını biliyoruz," diye devam etti Rekosh, alışılmadık bir özenle konuşarak. "Tüm bunlar bir şeye doğru geliyor Ketahn, muazzam bir şeye. Ve sen bu-"

Rekosh dışarıdaki tünelden gelen ağır adım sesleri ve metal şingirtıları karşısında ağzını kapattı ve bakışlarını girişe doğru çevirdi.

Ketahn'ın gözleri de aynı yönde hareket etti ve gerginliği sekiz kat arttı. Görmeden bile bu adımların ne anlama geldiğini biliyordu. Ve her birinde Rekosh'un söylenmemiş sözleri Ketahn'ın zihninde yankılanıyordu.

Ve bundan saklanamazsınız.

Bu adımlar doğrudan girişin karşı tarafına doğru ilerledi; sesten anlaşıldığı kadarıyla en az dört kadın, belki daha fazla.

Asılı örtü kenara çekildi ve Rekosh'un kristalinin yaydığı ışıktaki altın mücevherleri parıldayan devasa bir figür giriş yolunu doldurdu.

Prime Fang Korahla açıklıktan bakabilecek kadar eğildi. "Weaver, git. Avcı, kal."

Ketahn, Rekosh'un bakışlarıyla kısa bir süre karşılaştı. Arkadaşını hiç bu kadar gergin, bu kadar endişeli görmemişti. Rekosh'un gözlerinde hiç bu kadar belirsiz bir ışığın parladığını görmemişti.

"İtaatsizlik etmeyi aklımın ucundan bile geçirmem," dedi Rekosh girişe doğru ilerleyerek. "Bu sığınağın bana ait olduğuna inanacak kadar aptal değilim."

"Konuşmayı seven sensin, değil mi?" Korahla homurdandı. "Bu mesele sonuçlanana kadar bu dürtüne diren."

Prime Fang, Rekosh'un girişten geçmesine izin vermek için kenara kaydı ve tünele girip gözden kaybolmadan önce omzunun üzerinden Ketahn'a baktı.

Ketahn, arka ayaklarının altından kayabileceği kadar yüksek olan çalışma levhasına doğru tekrar geri çekildi, elbiseyi kaptı ve arkasında tuttu. Kraliçenin yaklaşması o kadar ağırdı ki, daha kraliçe girişte görünmeden önce bacaklarının altındaki taşta hafif titreşimlerini hissedebiliyordu. Zurvaşı o açıklığı sanki bir yavru için yapılmış gibi göstermişti.

Öne doğru eğildi ve gövdesini büktü, altın takıları şingırdadı ve çınladı, kendini çeviklikten çok gücün sonucu olan acımasız bir zarafetle çok küçük açıklıktan içeri çekti.

İşini bitirdikten sonra, vücudu ine hâkim oldu, her yeri dolduruyor, tüm havayı dışarı atıyor gibiydi. Gözleri Ketahn'ın üzerine yerleşirken bile kokusu ona çarptı; her zamankinden daha güçlüydü ve kanına öfke ya da nefretle ilgisi olmayan bir ateş akıttı.

"Pençelerim her zaman doğru bilgi aktarır," dedi başını iki yana çevirip küçük inin etrafına bakarak, "ama ben

Bana et getirdikten sonra Takarahl'da kaldığınızı söylediklerinde onlara inandım."

Ketahn'ın yumruğu elbisenin etrafında kıvrıldı, ancak tutuşunu daha fazla güçlendirmeden onu sakinleştirdi. Duyguları ne kadar baskın olursa olsun - kraliçenin kokusu ne kadar baskın olursa olsun - ona zarar vermeyecekti.

Zurvaşı bir kolunu uzattı ve avucunu Ketahn'ın başının yan tarafındaki duvara dayadı. Kolunu tam olarak düzeltecek kadar bile boşluğu yoktu. "Gergin görünüyorsun, küçük Ketahn. Bilmeyeceğimi mi sandın? Takarahl'da benim haberdar olmayacağım hiçbir şey yapamazsın. Bu şehir benim. *Sen de benimsin.*"

Omuzlarını dik tutarak ve elbisesini sıkıca kavrayarak başını geriye doğru eğip ona baktı. "Arapsacı'nda geçirdiğim süre boyunca öğrendiğim bir şey varsa o da hiçbir şeyin kesin olmadığıdır Zurvaşı."

"Beni tanımana rağmen buna gerçekten inanıyor musun Ketahn?" Daha yakına eğildi ve bir kolunu diğer tarafındaki duvara dayayarak onu hapsetti. "Ben kraliçeyim. Arzu ettiğim şeye sahip olacağım. Bu kesin."

Kadının yakınlığı Ketahn'ı geriye doğru itti. Arka ayakları çalışma levhasının alt tarafına sürtündü, sırtı levhanın sert kenarına çarptı ve arka bacaklarını sınırlı alana sığdırmak için sert açılarla bükme zorunda kaldı. "Sayamayacağım kadar çok söyledin. Tangle'daki her vrix'in şimdiye kadar duyduğundan emin olduğu kadar yüksek sesle."

"O zaman bana kulak ver, küçük avcım." Daha da yaklaştı, öyle ki ağzı Ketahn'ın yanağından bir el mesafesinden daha yakındı ve çenelerinden biri boynuna değdi. "Yüce Talep dört gün içinde üzerimizde olacak. Ne beklediğimi biliyorsun ve arzularımı yerine getiremezsen çok az sabrım olacak."

Onun kokusundan başka hiçbir şeyin kokusunu alamıyordu; kokusu etrafındaki havanın ta kendisi haline gelmişti ve onu ya boğacak ya da oracıkta çılgına çevirecekti. Kadının dokunuşu derisini rahatsız edici bir sıcaklıkla kaşıntırıyor, nefesi tenine sertçe çarpıyordu.

Ketahn elbiseyi daha sıkı tutarken kolu titredi. Bu Ivy içindi ve Ivy onun istediği kişiydi. Ivy onun bağlanacağı kişiydi. Kumaşa, dokusuna, yumuşaklığına, Ivy ile olan bağlantısına, Ivy ile olan bağlantısına odaklandı. Ve yavaş yavaş Zurvaşı'nın kokusunun etkisi azaldı. Özlediği koku bu değildi. Arzuladığı koku değildi.

Bu koku onun kararlılığını kırmayacaktı.

Kraliçe Ketahn'ın arkasına sıkıştırdığı kolunu kavradı ve öne doğru çekti. Kalbi yeni bir ateşle çarpmaya başladı ve kollarını ve bacaklarını meydan okurcasına kaldırmamak için tüm iradesini kullandı.

Adamın kolunu kaldırmaya zorlarken arkasına yaslandı ve katlanmış elbiseyi aralarındaki boşluğa taşıdı. "Bu da o amaca yönelik çabalarının bir parçası olsa iyi olur Ketahn." Boşta kalan ellerinden biriyle elbiseyi tutup çekti ve kumaşı yırttı.

Bu ses çalışma odasını ezici bir sonlulukla doldurdu, tam tepeden gelen bir gök gürültüsünden daha çarpıcı ve nüfuz ediciydi.

Ketahn'ın içindeki her şey durdu. Nefret ve öfke ruhunun derinliklerinde kükreyerek kaslarını saf, ham, kana susamış bir güçle doldurdu. Zihninin gözünde kraliçeye saldırmak için ileri atıldı.

Ama gerçekte, duygularını gizlemek için hiçbir çaba sarf etmeden ve onlara yenik düşmemek için her türlü çabayı göstererek ona bakmaya devam etti.

Zurvaşi geveledi; sesi aynı anda hem acı, hem kibirli, hem de kindardı. "Görevini yerine getirmek için bir parça ipekten çok daha fazlası gerekecek, Ketahn. Kendini meşgul etmeni öneririm. Artık ormanda saklanmak yok. Artık başka seçeneğin varmış gibi davranmak yok." Alttaki ellerinden birini kaldırdı, bir parmağının ucuyla adamın çenesinin alt tarafına bastırdı ve başını daha da geriye itti. "Yakında görüşeceğiz, tatlım."

Parmağını adamın üzerinden çekerek pençesiyle çenesine vurdu ve adamın öfkesinin hemen bastırdığı bir acı patlaması yarattı. Yırtık elbiseyi tutmayı bırakarak duvardan uzaklaştı, döndü ve tünele doğru ilerledi, bu sırada neredeyse girişin üzerindeki örtüyü yırtıyordu.

Ketahn onun ipek giysilerinin dalgalanışını, kaslarının bükülüp gerilmesini ve altın süslerinin parıltısını izledi. Onu izledi ve mızrağını kapıp sırtına saplamayı arzuladı. Kalplerinden birini vurabildiği sürece, hayatta kalması pek olası değildi... ve o zaman ölümüne değecekti.

Ama bakışları elbiseye takılınca bu fikri bir kenara bıraktı. Giriş kaplaması yerine oturup Zurvaşi ve muhafızlarının ağır adımları tünelden aşağı inmeye başladığında elbiseyi kaldırdı ve yırtık ipeğe, harap olmuş desene baktı.

Tüm bu öfke, tüm bu nefret, tüm bu acı ve bunlarla ne yapabilirdi?
Onun ne işine yarayacaktı?

Çene kemikleri tedirginlikle seğirirken Ketahn girişten uzaklaştı ve elbiseyi iş levhasının üzerine koyarak hasarı değerlendirmek için yaydı. Parmaklarını yırtık boyunca nazikçe gezdirdi. Tamir edilebilirdi - daha da önemlisi, hasarın izini fazla bırakmadan tamir edilebilirdi.

Asılı kumaş hışırdadı ve bacaklar yerde gıcırdadı. "İyi misin Ketahn?" diye sordu Rekosh.

"Evet," diye yanıtladı Ketahn dalgınca, yeni ipliğe uzanırken.

"Kendinde değil gibisin..."

Sıcak bir şey Ketahn'ın çenesini gıcıkladı. Ellerinden biri havaya kalktı ve kraliçenin açtığı küçük kesikten düşen kan damlasını elbisenin bozulmamış ipeğine düşmeden hemen önce yakaladı. Ketahn avucundaki kana baktı.

Her şey bitmeden önce Zurvaşi ondan daha ne kadar sıkacaktı?

"Bir damla daha olmasın," diye homurdandı.

"Ne dedin sen?" Rekosh yaklaşarak sordu.

Zurvaşi bir kez daha Ketahn'ı sarmaşığından umduğundan çok daha uzun süre uzak tutuyordu ama dışisine eli boş dönmeyecekti. Kraliçenin müstakbel eşinden hiçbir şeyi esirgemesine izin vermeyecekti; ne bu elbiseyi ne de Ketahn'ın kendisini.

Ketahn parmaklarını kanın üzerine kapadı ve kan akışını durdurmak için elinin tersini çenesine bastırdı. "Aletlerini bir süre daha kullanmam gerekiyor dostum."

CHAPTER 22

Ivy avuçlarını kollarında ovuşturarak ay ışığının aydınlattığı geceye baktı. Uyuyor olması gerektiğini biliyordu. Başka bir gece olsa çoktan uyumuş, Ketahn'ın kollarında güvende ve sıcak bir şekilde kıvrılmış olurdu. Ama saat geceyi çoktan geçmişti ve o henüz Takarahl'dan dönmemişti.

Endişe içini kemiriyordu. Ya ona bir şey olduysa? Kraliçe ona daha önce de zarar vermişti; bunu tekrar yapmasını ne engelleyebilirdi ki?

Ketahn eve dönecek.

Eve.

Ketahn'la paylaştığı bu yuva onun evi miydi? İçinde yaşadığı koşullara, hayatta kalmak için her şeyle mücadele etmek ve çalışmak zorunda olmasına rağmen, Ivy'nin Ketahn'la geçirdiği zaman hayatının en mutlu zamanıydı.

Ivy parmaklarını girişin etrafındaki örme dalların üzerinde gezdirdi. "Evim."

Kelime doğru hissettirdi. Doğru hissettirdi.

Ama aslında yuva değildi, değil mi? Ketahn'dı. Bu sıcakık yuvayı bir yuva haline getiren oydu, ona kendini güvende hissettiren, ona değer verildiğini hissettiren oydu.

Başını salladı ve kendi kendine kıkırdadı. "Bir rmcek yuvasında, modern kolaylıklarla çevrili olduğumdan daha mutluyum. Ben deliyim."

Ayağa kalkan Ivy leğen kemiğine aniden giren krampla irkildi. Bu sabah uyandığından beri birkaç tane olmuştu. İlk başta, sonunda regl olmaya başlayıp başlamayacağını merak etmişti - elinin altında o *modern kolaylıklardan* hiçbiri olmadığı için bu gerçekten berbat olurdu. şimdiye kadar böyle bir şey olmadığı için şanslı olsa da, bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyordu. Ama Ivy şimdi sadece yumurtlama döneminde olup olmadığını merak ediyordu. Göğüsleri

kendini açıklıktan içeri çekti. İşaretleri ortaya çıkan kristalin mavi ışıltısında anında parladı ve gözleri ametist gibi ışıldadı.

"Bu gece geri gelmeyeceğinden endişelenmeye başlamıştım," dedi Ivy.

"Bu kadar uzun süre uzak kalmak istememiştım," dedi çantasını savurup içinden bir şey almak için önüne doğru kaydırırken. "Ben..."

Sözleri kesildi ve başını kaldırarak burun deliklerinden derin bir nefes çekti. Göğsünde uzun, alçak bir gümbürtü duyuldu. Ketahn'ın bakışları Ivy'nin üzerine düştü ve tüm vücudu kaskatı kesildi, kolu çantanın içinde hareketsiz kaldı.

Ivy ona doğru bir adım attı, kaşları çatılmıştı. "İyi misin?"

Tekrar içine çekti ve gözlerini sıkıca kapattı. "Bu koku..." Ön bacaklarından biri öne doğru kayd, yavaşça yukarı kayarak battaniyenin altına takılmadan önce ayak bileğine süründü. Bacağındaki ince tüyler baldırına, dizinin yan tarafına ve dış uyluğuna sürünerek onu heyecanlandırdı.

Cinsel organı kasıldı ve Ivy, sanki bu, merkezine nüfuz eden ani ağrıyı dindirebilecekmiş gibi kalçalarını birbirine bastırdı. Battaniyeyi gevşememesi için sıkıca kavradı ve bir yandan da battaniyenin altında kısmen gizlenmiş olan bacağına baktı.

"Ne kokusu?" diye sordu, bir adım uzaklaşıp havayı koklayarak. Tek algılayabildiği yemyeşil orman florası, toprak ve Ketahn'a ait olduğunu bildiği o baharatlı, odunsu, maun kokusuydu. "Ben hiçbir koku almıyorum."

Ketahn ofladı ve başını sertçe sallayarak bacağını geri çekti. Dikkatini çantasına verdiğinde leğen kemiğine dayalı tokalar seğirdi. İçinden katlanmış beyaz bir ipek parçası çıkardı. "Bunu senin için aldım, Ivy."

"Benim için mi?" Aralarındaki mesafeyi kapattı ve ipeği kabul etti. Açıldı. Başını eğerek diğer kayışı tuttu ve nefesi kesildi.

Ivy parlayan kristale doğru döndü ve elbiseyi havaya kaldırdı. Malzeme şeffaf olmasa da, kumaşın içine dikilmiş ağ benzeri desenleri vurgulayan bir miktar ışığın geçmesine izin verecek kadar narin ve şeffaftı. Başparmağını yumuşak malzemenin üzerinde gezdirdi. Elbise kolsuzdu, askıları göğüslerini örtecek şekilde ortada birleşiyordu ve eteği kalçasının ortasına kadar sarkacakmış gibi görünüyordu.

"Bunu sen mi yaptın? Benim için mi?" Ivy sordu, ancak cevap çok açıktı. Hangi vrix açıkça insan vücudu için yapılmış bir şey giyer ki?

Ketahn'ın ön bacakları uzayarak kadının iki yanına indi ve ona doğru hafifçe yaklaştı. "Evet, Ivy. Sadece senin için."

Gözleri yaşardı ama mutluluk gözyaşları olsalar bile ağlamayı reddetti. "Bu çok güzel." Omzunun üzerinden ona baktı. "Teşekkür ederim."

Bir eliyle kızın saçlarını toplayıp boynunu ortaya çıkaracak şekilde kenara çekti ve derin bir nefes daha almak için yaklaştı.

Ivy kıkırdadı. "Sence kokuyor muyum?" "Hayır," diye gürledi Ivy, onun bakışlarına karşılık vererek.

"Güzel. Bir an için beni endişelendirdin." Gülümsemesi genişledi ve ondan bir adım uzaklaşarak yüzünü tekrar elbiseye çevirdi. "Deneyeceğim."

Battaniyeyi çözerek ayaklarının dibine düşmesine izin verdi ve eğilerek elbisenin içine girdi. İpeksi kumaşı bacaklarının ve kalçalarının üzerinden yukarı çekti ve kollarını askılardan geçirerek göğüslerinin üzerindeki örtüyü ayarladı. Üzerine tam oturmuştu. Sanki onun için yapılmıştı. Ivy gülümsedi - onun için yapılmıştı. İpek dokunulduğunda serindi ama teninde hızla ısındı ve narin etek ucu kalçalarını gıdıkladı.

"Bayıldım Ketahn," dedi ellerini eteğinde gezdirerek.

Elleri omuzlarına yerleşmeden hemen önce onun tekrar arkasına geçtiğini hissetti. Sert avuç içleri sıcaktı, dokunuşları nazik ve yatıştırıcıydı, bu yerde yalnız geçirdiği uzun bir günün ardından tam da ihtiyacı olan şeydi.

Ellerini yavaşça kızın kollarında gezdirdi. "Sevindim, Ivy."

Başını onunkinin yanına gelecek şekilde eğdi ve yüzünü saçlarına çevirdi. Nefes aldığında göğsünde bir ses yuvarlandı -bir parça mırıltı, bir parça hırıltı, bir parça cıvıltı.

Ivy kaşlarını kaldırdı. "Ketahn?"

Diğer ellerini de kadının kalçalarına koydu ve onlar da aşağı doğru inerek eteğinin kumaşına sürtündü. Etek ucunda durmadılar; parmakları daha aşağıya, uyluklarının çıplak tenine indi. Parmaklarını tekrar yukarı çekip elbiseyi de kendileriyle birlikte kaldırırken teninde kaldılar. Adam eteği daha yukarı kaldırırken Ivy'nin kalbi hızlandı, avuç içleri kızın tenini tırmalıyordu.

Adamın üstteki elleri tekrar kollarına doğru hareket etti ama omuzlarına geri dönmediler; göğsüne doğru sürüklendiler ve her biri göğüslerinden birini kapatıp sıktı. Meme uçları adamın avuçlarına karşı sertleşti.

İç çekti, dudakları aralandı ve gözleri dalgalanarak kapandı. Elleri göğüslerine sıcak bir şekilde dokunuyor, aralarındaki ipeği hızla ısıtıyordu ve kanı da aynı hızla ısınarak karnının alt kısmında ateş biriktiriyordu. Ellerini örttü

göğüslerine daha sıkı bastırarak, ipeğin meme uçlarını okşama hissinden zevk aldı. Başı adamın omzuna yaslanırken Ivy'den yumuşak bir inilti yükseldi. Ona dokunulmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki...

Ama ona hiç böyle dokunulmamıştı, Ketahn gibi biri tarafından değil, en çılgın hayallerinde bile. Ketahn'ın okşamaları özenle, özlemle, çaresizlikle... şefkatle doluydu.

Altteki elleri eteğini kalçalarının üzerinden sıyrarak onu açık havaya çıkardı ve bu hava şimdi onun sıcak dokunuşuna kıyasla serin geliyordu. Göğüslerinin üzerindeki elleri daha sert yoğurdu ve parmakları inci gibi meme uçlarını yakalayıp çimdikledi. Kızın nefesi kesildi. Zevk içinden geçerek klitorisine hücum etti ve onu arzuyla zonklattı.

Ivy'nin elleri üzerindeki tutuşu sıkılaştı. "Ketahn..."

Göğsü sırtına dayanana kadar ona daha da yaklaştı. Kalın, sert ve kaygan bir şey kıkına bastırdı ve kalçalarını yokladı.

Ivy içgüdüsel olarak daha fazlasına ihtiyaç duyarak ona doğru eğildi; kalçalarını eğdi ve uyluklarının arasında ve kaygan kıvrımları boyunca kayarken inledi.

Ketahn hırladı. Ses kadının içine işledi ve çekirdeğine doğru hızla ilerledi; Ketahn'ın kavrayışının güçlenmesi ve pençelerinin kadının kalçalarına ve göğüslerine batmasıyla heyecanı daha da arttı. Pençeleri beline dolandı, onu tamamen sardı ve leğen kemiğindeki kıl parçasına sürtünmek için aşağı doğru eğildi. Bir tanesinin ucu klitorisini sıyırdı. Yarattığı leziz his neredeyse dizlerinin bağı çözülecek kadar güçlüydü.

Ivy'nin nefesi kesildi ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Ne yaptıklarını ancak o zaman fark etti. Ne yaptığını. Her şey çok... çok *iyi* hissettiriyordu ve durmasını istememişti, bu hislerin bitmesini istememişti. Ama bu... Tanrım, bu yanlış değil miydi?

Öyle miydi?

Adamın ellerini göğüslerinden çekip öne doğru sarsıldı ve kendini adamın elinden kurtardı. Göğsü kabarmış, teni kızarmış ve özü iç uyluklarından aşağı damlarken uyarılmışlık içinde zonklayan Ivy, Ketahn'la yüzleşmek için döndü.

"Ketahn, sen ne-" Kızın gözleri büyüdü.

Aleti kristalin mavi ışıltısında parlıyordu.

Uzun ve kalın, tabanının her iki yanında iki çıkıntı ile yarığından dışarı çıktı. Şaft, konik uca doğru kıvrıldıkça genişledi, burada

iki inçlik bir yarık vardı. Derisi onun işaretleriyle aynı mor renkteydi.
İnsana dair hiçbir şey yoktu ama yine de Ivy'yi tahrik ediyordu.
Çekirdeği nabız gibi atıyordu. Titreyen bir nefes bıraktı ve kayganlığıyla kaplanmış olan kalçalarını birbirine sürttü.
Kıçında hissettiği şey buydu. Vücudunun arzuladığı şey buydu.
Ivy'nin arzuladığı şey.

OceanofPDF.com

CHAPTER 23

O anda KETAHN'ın tek istediği Ivy'nin içinde olmak, bu tüketen açlığı doyurmak olsa da, olduğu yerde kaldı ve bakışlarını onun vücudunda gezdirdi. İpek elbise göğüslerini sarıyor ve kalçalarının kıvrımını takip ederek belini kavrıyordu. Elbisenin alt kısmı uyluklarının ortasına kadar uzanıyor, bacaklarının solgun etlerinin çoğunu takdir etmesi için çıplak bırakıyordu. Kristalin donuk ışığında kumaşın gümüşü mavisi gözlerini daha da parlak gösteriyordu.

Onu kendi yarattığı, ona verdiği bir şeyi giyerken görmek Ketahn'ın göğsünün kabarmasına neden oldu. Bu onun ipeğiydi, onun işçiliğiydi, onun hediyesiydi ve onun dışısının üzerindeydi. Vrix değildi ama güzeldi.

Ketahn ciğerlerini Ivy ile doldurdu; onun kokusu havaya hükmediyordu, o dayanılmaz tatlılık onun uyarılmasının baş döndürücü, talepkâr kokusuyla katmanlaşarak, hayal edebileceğinden çok daha güçlü ve çekici bir şey yaratıyordu.

Gövdesi zonkluyor, bacaklarının ve parmaklarının uçlarına kadar yayılan derin bir ağrıyla deliniyordu. Hayatı boyunca hiçbir şeye şu anda ona ihtiyaç duyduğu kadar çaresizce ihtiyaç duymamıştı.

Ve bu sefer, onunla savaşmayacaktı. Savaşmaktan bıkmıştı. Sekiz, Ketahn'ı Ivy'ye götürmüştü ve ona sahip çıkmanın zamanı çoktan gelmişti.

Aralarındaki mesafeyi kapattı. Kadının gözleri, belirsizlik ve özlemle parlayarak onunkilerle buluşmak için yukarı kayd. Üstteki elleriyle elbisenin askılarını omuzlarından kavradı; alttaki elleriyle de elbisenin alt kısmını tuttu. Elbiseyi kaldırırken parmaklarının arkası Ivy'nin sıcak, yumuşak teninde gezindi. Ivy titredi ve kollarını kaldırdı.

giysilerini çıkardı. Saçları kumaştan kurtulunca çıplak omuzlarına döküldü.

Gözlerindeki belirsizlik büyüdü ve kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturarak alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Birlikte geçirdikleri ilk günlerden beri kendini onun bakışlarından bu şekilde saklamamıştı.

Ketahn buna izin vermezdi. Onun kendisinden saklanmasına izin vermezdi.

Hiç düşünmeden hareket etti ve kadının bileklerini iki eliyle tutup göğsünden ayırdı. Kollarını başının üzerine kaldırıp bir eliyle bileklerini birbirine kenetlerken memeleri çoktan çalışmaya başlamıştı. Kalın ipek ipliği üstteki eline geçirdi.

Ivy nefesini tuttu ve kollarını çekiştirerek başını kaldırdı. "Ketahn, ne yapıyorsun?"

"Sen benimsin, Ivy," diye homurdandı, ipeği bileklerine ve kollarına dolayarak bir dizi karmaşık, içgüdüsel düğümle birbirine bağladı. Adam ipi yuvanın tavanına bağlarken, Ivy'nin teni onun dokunuşuyla inanılmaz derecede ısındı ve sadece ayakları üzerinde durmasına yetecek kadar gevşedi. Bileklerini serbest bıraktı.

Homurdandı ve kollarını aşağı çekerek ondan uzaklaşmaya çalıştı. Adam onu kolayca kendisine doğru sürükledi.

Ketahn ipek ipi daha aşağıya sardı ve onu kendine yakın tutmak için kullandı. İpliği gövdesinin etrafında ve göğüslerinin arasında dolaştırıp çaprazladı ve daha fazla düğüm atarak dolgun, etli tümseklerin altından geçirdi. Elleri daha hızlı ve daha hızlı hareket ederek ipi kadının beline, kalçalarına, uyluklarına ve ayak bileklerine doladı ve kadın ona tekme atmaya ya da bacaklarını çekmeye çalıştığı anda onu zahmetsizce alt etti.

"Ketahn!"

Çenesini yakaladı ve yüzünü onunkine indirdi. "Seni fethettim, Ivy, ve şimdi sana sahip çıkıyorum."

Konuşmak her zamankinden daha fazla çaba, mümkün olduğunu düşündüğünden daha fazla odaklanma ve irade gerektiriyordu. Onun hissi, sıcaklığı, güzelliği ve kokusu - Sekiz, o koku! - arasında Ketahn zar zor tam bir düşünce oluşturabiliyordu. Bedeni zihnini bir kenara itmişti. Hareketlerindeki çaresizlik artık arzudan olduğu kadar içgüdüden de kaynaklanıyordu ve içgüdü bunu talep ediyordu: Sahiplenmeyi. Bir dişi alt edilmeli, dizginlenmeli, askıya alınmalıydı. Fethedilmeliydi. Ve sonra onu kendine ait yapabilirdi.

Zihninin derinliklerinde bir yerlerde bunun ne olduğunu biliyordu. Çılgınlığa yenik düşüyordu.

Artık onu durdurmanın bir yolu yoktu... Onunla çiftleşene kadar olmazdı. Onun tohumunu alana kadar olmaz.

Onu sırtı kendisine dönük olacak şekilde döndürdü ve ipek ipliği vücudunun etrafında oluşturduğu ilmeklerin arasından geçirerek hızla birbirine bağlı bir çapa ağı oluşturdu. Gövdesi nabız gibi atıyordu, içindeki basınç o kadar büyüktü ki ona bir daha dokunamadan patlayacağından emindi ve kalp atışları bitmek bilmeyen bir gök gürültüsü gibiydi.

Kadını tekrar kendisine doğru çevirerek kollarının üst kısmını kaldırdı, ayağa kalktı ve ipi bir düzine noktadan tavana bağlayarak Ivy'yi yerden kaldırdı.

Ivy bağırdı, bağlarının içinde kıpırdanarak kendini salladı ve sallanmaya başladı. "Lütfen, Ketahn! Bırak gideyim. Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama bırak gideyim."

Kadının sesindeki korku, Ketahn'ın ona ilk baktığında duyduğu korkuyla aynıydı ve şehvet dolu çılgınlığını delip geçti. Yanakları pembeleşmiş, altın sarısı saçları dağılmış, meme uçları sertleşmiş ve gerilmişti. Yaptığı bağlar gövdesini dik tutuyor, göğüsleri ona doğru sarkıyor, kalçaları birbirinden ayrılıyor ve baldırları geriye doğru bükülüyordu. Ağırlığı vücudunun etrafındaki çeşitli halkalar arasında eşit olarak dağıtılmıştı ve ipeğin cildinin herhangi bir yerine acı verici bir şekilde girmemesini sağlıyordu.

Ketahn bakışlarını Ivy'nin üzerinde gezdirdi. Ona karşı çıplaktı, ona maruz kalmıştı. Ve korkuyordu.

Elinde kalan azıcık irade gücüyle öne doğru uzandı ve bir elini kızın saçlarına gömüp başının arkasını kucakladı. Kadın yuvarlak gözleriyle onun bakışlarını karşıladı.

"Sen benimsin, Ivy," dedi, sesi sert ve çiğdi. "Benim *nyleea*'m. Sana zarar vermeyeceğim."

Onun gözlerini ararken kaşları çatıldı. Yavaş yavaş korkusunun bir kısmı kayboldu ve güven dolu bir ışık bakışlarını destekledi. "Yapmayacağını biliyorum. Ben... Ben sadece bunun ne olduğunu bilmiyorum."

"Bu İddia'dır."

Yavaşça saçlarını omuzlarının arkasına attı, bir elini göğsüne koydu ve aşağı doğru takip etti. Pençeleriyle kızın tenini sıyırdı, kız her titrediğinde, teni her seğirdiğinde, etinde her küçük yumrular oluştuğunda açlığı daha da arttı. Göğüslerine ulaştığında, tomurcuklanmış bir meme ucunu parmağı ve başparmağı arasında okşadı.

Ivy'nin kirpikleri dalgalandı ve onun dokunuşuna doğru eğildi. "Ketahn..."

Göğsü takdirle inledi ama orada oyalanmadı; kadının kokusu görmezden gelinemeyecek kadar fazlaydı ve onu kaynağına, sıcaklığının, arzusunun merkezine doğru çekiyordu. Ketahn alçalarak elini karnının üzerinde aşağı doğru gezdirmeye devam etti. Kadının yarığına doğru inen kısa saç üçgenini okşadı.

Alttaki ellerini kadının kıkına doğru kaldıran Ketahn, onun boyun eğen etini sıktı ve yarığını kendisine doğru eğdi. Kadının baş döndürücü kokusu onu yeniden etkiledi ve açgözlülükle içine çekerek bakışlarını kadının cinsel organının açık pembe yapraklarına sabitledi. Nektarla parlıyorlardı ve daha fazlası iç uyluklarında belirgindi.

Kadının kokusu onu çağırıyor, tadına bakmasını istiyordu. Ağzını açtı, dilini uzattı ve yarığı boyunca sürükledi.

Ivy'nin nefesi kesildi, vücudu titriyordu. "Oh Tanrım..."

Tadı tüm meyvelerden daha tatlıydı. Tadı *hiçbir şeye* benzemiyordu, sanki gerçekten başka bir dünyadan gelmişti, sanki özü o kadar saf ve güçlüydü ki Ketahn gibiler için asla tasarlanmamıştı. Açlığı alevlendi, şiddetli bir hırıltıyla kendini ilan etti ve bu da onu yeniden ürpertti. Gövdesindeki nabız şimdi o kadar güçlü, o kadar hızlıydı ki, tohumunu tutması, Ivy'nin bu tek tatla ona bahsettiği zevk seline teslim olmaktan kaçınması imkânsız görünüyordu.

Kalçalarını yaladı, çene dişleriyle tenini sıyırdı ve hiçbirinin boşa gitmesine izin vermek istemeyerek tüm nektarını yaladı. Sonra kadının yarığına döndü. Dilini kıvrımlarının arasına bastırdı ve yukarı doğru süpürdü, o kaygan, pembe etin her parçasını örnekledi, tatlı özünün her damlasını aradı.

Dili yarığının tepesindeki küçük çıkıntının üzerinde gezindiğinde, Ivy tekrar soluk alıp verdi, kalçaları başının iki yanında titriyordu.

"Oh Ketahn, lütfen..."

Ketahn bir ömür önce onun yarığını ilk kez incelediğinde o tomurcuğa dokunmuştu. Kızın tepkisi de benzer olmuştu ama bir şey hariç, bu sefer *hayır* dememişti.

Çenesini indirdi, kalçalarının alt tarafına bastırdı ve diliyle yarığının ırzına geçti. O çıkıntıyı okşadı, yapraklarının arasına girdi, dilinin ucunu içine bastırdı ve kanalının sıkı sıcaklığında hırladı.

Tüm bunlar boyunca Ivy yalvardı, yakardı ve inledi, ağa karşı zorlandı ama ona durmasını söylemedi. Sadece daha fazlasını istiyordu. Adam

hiç bu kadar duyarlı bir dişi görmemişti. Ivy'nin onu tatmin ederken çıkardığı sesler kadar güzel, müzikal sesler hiç duymamıştı.

Kıçını kavrayan adam, dilini tekrar o çıkıntıya götürdü ve yüzüne bakarken onu daire içine aldı, fiskeledi, dikkatle yaladı. Kadının alnı kırıştı, dudakları aralandı ve göğsü nefes nefese kasıldı, ta ki aniden vücudu gerilene kadar. Başını geriye attı ve haykırdı, kanalından taze nektar akarken kalçalarını adamın diline doğru salladı.

Ketahn onu daha yükseğe kaldırdı ve yüzünün üzerine yerleştirdi, diliyle o çıkıntıya tapınmaya devam ederken onun özünü içti. Ondan daha fazlasını istiyordu, onu izlemek istiyordu, onun ilgisine verdiği her tepkiyi öğrenmek istiyordu. Kızın çığlıkları artıyordu.

Tutunduğu yerde kıvrandı, bağlara karşı mücadele etti ama ona doğru eğildi, dilini aradı. "Ketahn! Tanrım, lütfen, lütfen, yapamam... Ah!"

Başka bir nektar seli saldığında vücudu tekrar sertleşti.

Dayanabileceğinden çok daha fazlasıydı. Kanı bir altın işçisinin ateşinden daha sıcaktı, derisi gerilmiş ve karıncalanmıştı ve gövdesi ona doğru öyle bir çaresizlikle geriliyordu ki canı yanıyordu. Bağlanan Ivy olsa da, bu dişiye duyduğu ezici, kontrol edilemez ihtiyaçla bağlanan Ketahn'dı.

Ketahn ayağa kalktı, alttaki ellerini kızın sırtında tuttu. Üstteki elleriyle onun etrafına uzandı, birini sırtının alt kısmına doladı ve diğeriyle başının arkasını kavrayıp parmaklarını saçlarında dolaştırdı. Tokaları kendiliğinden uzayarak kadının kalçalarını sardı. Sapının ucu kadının girişine doğru bastırdı.

Nefes nefese kalan Ivy gözlerini açtı ve adamın bakışlarıyla buluştu. Gözlerinin mavisi neredeyse siyah tarafından yutulmuştu.

Ketahn kızın yüzünü kendi yüzüne yaklaştırdı. "Sen benimsin, Ivy."

Kıçını sıkıca kavrayarak onu kendine doğru çekti ve ileri doğru iterek girişini sapını alacak şekilde açmaya zorladı. Beklediği direncin hiçbirleriyle karşılaşmadı. Dişi bir vrix ile giriş bir mücadele, bir kavga, her şeyi dışarıda tutmaya kararlı kaslara karşı bir güç ve irade savaşıydı.

Ama Ivy'yle birlikte, onun kaygan nektarının yardımıyla hemen içeri kaymıştı. Sanki vücudu ona kucak açmıştı.

Ivy acı dolu bir çığlık attı. Gözleri parladı ve vücudu gerildi ama onu dışarı itmedi. Kanalı onu kavradı, sıcak ve ıslaktı.

Ketahn, zihnini paramparça etmekle tehdit eden bir baskı ve zevk dalgasına karşı ürperdi. Başını geriye eğdi ve omurgasını dikleştirdi, kendini onun daha derinlerine gömdü ve boğazından düzensiz bir hırıltı çıkardı. Kadının ipeksi sıcaklığı şaşırtıcı bir güçle gövdesini sardı ama yine de onu dışarı çıkmaya zorlamadı, sadece daha da içine çekti.

Hayatı boyunca hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Hiçbir şey bu kadar zevkli olmamıştı. Ve *daha fazlasını* istiyordu. Bundan daha fazlasına, ondan daha fazlasına.

"Nyleea'm," diye gürledi. İçindeki sıcaklık dayanılmaz bir dereceye ulaşmış, damarlarında yanmaya başlamıştı. Duyguları bulanıklaştı, onun kokusu, coşkusu ve Ivy tarafından ele geçirildi.

Ketahn'ın parmakları büküldü. Kendini daha fazla tutamadı. Çılgınlığın onu ele geçirmesine izin verdi.

Ivy'nin kalbi hızla çarpıyor, nabızı Ketahn'ın sikinin onu gerdiği bacaklarının arasında yankılanıyordu. Girişinin ilk acısı azalmıştı ve şimdi hissettiği tek şey inanılmaz bir dolgunluktan dolgunluk

ve sıcak. Omurgasından, boynundan ve göğüslerinin arasından ter damlıyordu. Teni hislerle doluydu ve meme uçları Ketahn'ın kaplamalı göğsüne her sürtündüğünde, içinden başka bir zevk dalgası geçerek klitorisini titretiyordu.

Ketahn geri çekildi, sikini geri çekti ve genişliği genişledikçe onu yeniden gerdi, sadece ona geri itmek için. İtişlerinin açısı klitorisine ve G noktasına mükemmel bir şekilde çarptı. Ivy inledi. Bunu tekrar tekrar yaptı, her seferinde bir öncekinden daha hızlı ve daha sert, zevkini keskinleştirdi, çekirdeğinde sıkı bir şekilde sarılmasını sağladı.

Bu çok fazlaydı. Kendini hiç bu kadar dolu hissetmemişti, hiç bu kadar coşkuyla kavrulmamıştı ve bedeniyle ruhunun çözüleceğinden emindi. Ama kaçış yoktu; Ketahn artık onun dünyasıydı. Baharatlı kokusu burnunu dolduruyor, sıcaklığı tenini yıkıyor, dokunuşu onu kozalıyor ve ipeği onu bağlı ve çaresiz tutuyordu ama *her şeyi* hissediyordu.

Adamın derisinin tenine sürtünmesini, kalçalarını sabitleyen tokalarını, kışını kavrayan ellerini ve etine batan pençelerini hissetti; bunların hepsi içinde dönen his kasırgasına katkıda bulunuyordu. En çok da adamın sikinin içine girip çıktığını hissediyordu. Bu acı ve zevkti, bir işkenceydi

Düşüncelerini milyonlarca parçaya ayıran ve hepsini yeni ve güçlü bir şey olarak yeniden birleştiren bir coşku.

Ivy parçalandı, onu tüketen kükreyen bir cehennem tarafından süpürüldü, alevleri her siniri yaladı, zevkini körükledi, daha da yükseğe çıkardı. Çığlıklar boğazını yırttı ve içinden dalga dalga ateş geçerken vücudu gerildi. Seksi sıkıştı, Ketahn'ın horozunun etrafına kenetlendi ve sıvı ısı onu sular altında bırakırken titriyordu.

Ketahn tısladı ve hızını artırdı. Tokaları kalçalarını kavıyor, uçları tenine batıyordu. Derisi etine çarptı ve Ivy'nin kayganlığı kalçalarından aşağı aktı. Ön bacakları kalktı, iki yanından geçerek duvara çarptı, ona sadece daha fazla kaldıraç sağladı ve itişlerini daha da derinleştirdi.

İnanılmaz bir şekilde, bir başka orgazm hızla onu takip etti. Ivy'nin kasları bağlarına karşı gerildi ve güçlü sarsıntılar onu sarsarken dişlerini sıkı.

"Ketahn," diye tekrar tekrar mırıldandı.

Aleti şişerek onu daha da gerdi ve zaten sert olan vücudu gerildi. Ketahn onun adını kükreyerek içine girdi ve tokaları onu yerinde sıkıştırdı. Şaftı nabız gibi atıyor, bir şekilde daha da genişliyor ve sıcak tohumu içinde patlıyordu - ama buna sikişinin başında sert, çırpınan bir his eşlik ediyordu. Bir şey ısrarla rahim ağzına doğru ilerliyor, iç duvarlarını okşuyordu.

Şaftının nabızı yoğunlaşıp bir titreşime dönüşürken, bu çırpınış hızla hızlandı ve aciliyet kazandı. Ivy'nin bakışları Ketahn'ınkilerle buluştuğunda nefes alış verişleri hızlandı.

Alnını onunkine dokundurdu, ürperdi ve hırladı. Bir başka tohum fışkırması onu sular altında bıraktı.

Ivy'nin teni karıncalandı ve içindeki hisler Ivy daha fazla dayanamayana kadar yükseldikçe yükseldi. Teslim oldu.

Yoğun beyaz görüşünü doldurarak onu kör etti. Sadece Ketahn'ın ve bu yoğun, imkânsız zevkin var olduğu başka bir evrene savrulurken gözlerini sıkıca kapattı. Çılgılığı ormanda yankılandı, tutkuyla, kendinden geçmeyle, zevkle öylesine saftı ki küle dönmüş ve yeniden doğmuştu.

Zihnine hâkim olan beyaz yavaşça siyaha doğru kayboldu ve hem kendi bedenine hem de Ketahn'ınkine dair farkındalığı geri geldi. Kolları ve tokaları onu sıkıca sarmış, o nazik güçle onu tutuyordu.

ona çok doğal geliyordu. Onu uçup gitmekten alıkoyan tek Şey onun kucaklamasıydı. Ketahn olmasaydı, yıldızlara doğru spiral çizer, uzayın uçsuz bucaksız boőluęunda sersemlemiő bir mutluluk içinde sürüklenirdi.

Kalp atışları onu rahatlatıyor, sakinleştirici bir ritimle uykuya dalmasını sağlıyordu...

Göz kapaklarının ardındaki karanlık katılaőıp onu sıcak, yumuşak bir battaniye gibi sararken Ketahn gürledi, "Artık benimsin, *nyleea*'m. Eşimsin." Bir elini kızın saçlarında gezdirdi. "Kalbimi paraladın."

OceanofPDF.com

CHAPTER 24

IVY kuş sesleriyle uyandı. Kirpikleri çırpınarak açıldı. Yuvanın girişinin üzerindeki örtü kapalı olmasına rağmen, esintide kenarlarından içeri altın ışığın dans eden huzmelerinin girmesine izin verecek kadar dalgalanıyordu.

Derin bir nefes alarak sırt üstü yuvarlandı ve gerindi - ancak vücudundaki neredeyse her kas hareketi protesto ettiğinde dondu kaldı. Bundan da öte, cinsel organı zonkluyordu ve göbeğinde bir ağırlık vardı.

Ivy'nin kalbi hızlandı. Anılar bir anda onu bombardımana tuttu ve Ketahn ile aralarında geçen her şeyi canlı ayrıntılarıyla hatırlattı.

Bir örümcek adamla seks yaptım.

Hemen ayağa fırladı, yuvayı ararken battaniyesi kucağına düştü ama Ketahn görünürde yoktu. Ivy bu konuda ne hissedeceğinden emin değildi. Onun burada olmasını, kendisini rahatlatmasını ve endişesini gidermesini isterdi ama aynı zamanda Ketahn'la seks yapmış olduğu gerçeğini sindirebilmek için onun gitmiş olmasına da minnettardı.

"Az önce uzaylı bir örümcekle seks yaptım," diye nefes aldı.

Tam bu sözler dudaklarından dökülürken, inanılmaz derecede yumuşak bir şeyin üzerinde oturduğunu fark etti - Ketahn'ın yerde tuttuğu gür kürklerden bile daha yumuşak. Aşağı baktığında kendini sadece ipekten bir yuva olarak tanımlayabileceği bir şeyin üzerinde buldu. Sayısız ince, kabarık iplik, karmakarışık ama karmaşık bir bütün oluşturacak şekilde birbirine dokunmuş, ortaya kocaman bir pamuk topunu andıran bir şey çıkmıştı ve görüldüğünden daha da yumuşaktı.

Bu nereden gelmişti? Ketahn bunu o uyurken mi yapmıştı? Her zamanki uyudukları yerde, Ketahn'ın kürklerinin üzerinde duruyordu.

bir palet oluşturmak için yedek ipek kumaşlar. Parmaklarını ipliklerin üzerinde gezdirdi ve nasıl olup da fazla takılmadıklarına ya da ayrılmadıklarına hayret etti.

Gözleri bileğine takılınca Ivy sustu.

Titreyen ellerini önüne doğru uzattı. Ketahn'ın yarattığı bağlardan dolayı bileklerinin etrafında biraz kızarıklık vardı ve vücudunun geri kalanını incelerken, ipek tellerin izlerini bıraktığı birkaç yer daha fark etti, ancak bunların çoğu solmuştu. Kalalarında ve uyluklarında şüphesiz Ketahn'ın elleri, pençeleri ve tokaları tarafından bırakılmış bazı morluklar ve birkaç küçük çizik vardı ama ciddi bir şey yoktu. Yakın zamanda sert ve vahşi bir seksten kurtulmuş gibi görünüyordu.

Hareket ettikçe amından bir şeyler sızıyordu.

Nefes alış verilişini düzenli ve sakin tutan Ivy bir elini kalçalarının arasına kaydirdi ve hassas etini hissederek nazikçe seksine dokundu. Orada bir şey vardı, i uyluklarını da kaplayan kalın ve ıslak bir şey.

Ketahn'ın tohumu.

Bu anıları gerçeğe dönüştüren son kanıttı. Tanrım, bir örümcek uzaylıyla seks yapmıştı ve... ve... hoşuna gitmişti. Hayır, *bayılmıştı*.

Ivy bacaklarını göğsüne bastırdı ve yüzünü dizlerine gömdü. İğrenmeyi, kendinden nefret etmeyi, pişmanlığı bekledi, yaptığının yanlış, yanlış, yanlış olduğunu hissetmeyi bekledi...

Ama kimse gelmedi.

Her dokunuş, her okşayış, sikiinin içine her vuruşu doğru hissettirmişti. Vücudu onun insanlık dışı bir yaratık olmasını, dört kolu, altı bacağı ve sekiz gözü olmasını umursamamıştı; sadece teninin tenine değmesini, ellerinin vücudunun her yerinde olmasını, sikiinin amının derinliklerine gömülmesini arzulamıştı.

Onu arzulamıştı.

Ivy titrek bir eli saçlarında gezdirdi. Bu ne anlama geliyordu?

Bu onu ne yapar?

Bu düşünceleri bir kenara iterek kendini ayağa kaldırdı. Ketahn'ın tohumlarından daha fazlası i uyluklarından aşağı damladı. Gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. Bacakları her an kopacakmış gibi hissediyordu. şok halinde miydi yoksa bu, vücudunun iyi ve gerçekten sevilmiş olmasının bir sonucu muydu, bilmiyordu.

Gözlerini açtı ve yuvanın arkasına doğru ilerlerken duvarı destek olarak kullanarak bir elini uzattı. Bir su derisi kaptı ve

Bir önceki geceden kalan aynı bezle kendini yıkadı ve bacaklarının arasını ovdu.

Kabartılmış ipek yatağa doğru yürürken Ivy'nin gözleri Ketahn'ın kendisi için diktiği elbiseye takıldı. Düzgünce katlanmış ve yatağın yanına serilmişti. Elbiseyi eline aldı ve yumuşak bir törpüyle açıldı. Ketahn gibi birinin -bu kadar büyük, bu kadar tehlikeli, en iyi haliyle bir yırtıcının- bu kadar narin, karmaşık ve ince bir şey yaratabileceğini asla tahmin edemezdi. İplikler, girişteki örtünün arkasından sızan düzensiz sabah ışığında parıldıyordu.

Yuva zıplayıp sallanarak Ketahn'ın dönüşünü işaret ettiğinde Ivy elbiseyi daha yeni giymişti.

İçeri girerken derisine vuran güneş ışığı bazı yara izlerini belirgin bir şekilde ortaya çıkarmıştı; bunlar geçmişinin, savaşlarının ve mücadelelerinin bir haritası gibiydi ve kendini birdenbire her birine dokunmayı arzularken buldu. Her biri hakkında bir şeyler öğrenmek için.

Onun bakışlarıyla karşılaştığında çene kemiklerini kaldırarak gülümsedi ve Ivy de gülümsemekten kendini alamadı. Çantasını omuzlarından indirirken, asılı örtüyü kenara sıkıştırmak için arkasına uzandı ve ışığın yuvaya dolmasına izin verdi. Bu hareket, siyah, beyaz ve menekşeden oluşan bir demet haline getirdiği saçlarının omzunun üzerinden düşmesine neden oldu.

"Merhaba." Ivy ayaklarını hafifçe içe doğru çevirdi, kendini her zamankinden daha utangaç ve beceriksiz hissediyordu.

Çantasını askılarından tutan Ketahn ona yaklaştı. Çantayı onun önünde yere koydu. "Merhaba, Ivy."

Adam bir kolunu uzatıp başının arkasını kavradığında kadının ayakları olduğu yerde donup kalmıştı. Eğildi, alnını onunkine dayadı ve gözlerini kapatarak memnun bir trıl sesi çıkardı. Ön bacaklarından biri baldırına dolandı, derisi sıcak ve tüyleri yumuşaktı. Bir an sonra başını kaldırdı ve yüzünü saçlarına, boynunun omzuyla birleştiği yere götürdü ve derin bir nefes aldı. Ardından alçak bir gümbürtü geldi.

Ivy ellerini onun göğsüne dayadı; kalbi avuçlarının altında güm güm atıyordu. Ona karşı her zaman nazik olmasına rağmen Ketahn hiç bu kadar şefkatli olmamıştı. Bu...hoştu.

Islak bir şey boynunun kenarından geçerek kulağının hemen altına doğru ilerledi. Ivy'nin nefesi kesildi. Parmakları adamın göğsüne doğru kıvrıldı ve meme uçları sertleşerek ağrıyan küçük noktalara dönüştü.

Zeki dilinin bacaklarının arasındaki anısı bile onu heyecanlandırmaya yeterdi, ama bu hissi bile karnının sıkışmasına ve klitorisinin zonklamasına neden oldu.

"Tenin tatlı, yüreğim," dedi, "ama kokun daha tatlı."

Kıkırdadı, sinirleri gülüşünü biraz titrek yapıyordu. "Beni yemeyeceğine emin misin?"

Çene çaldı ve isteksizce de olsa ondan uzaklaşarak çantasının üzerine eğilip açtı. İçinden iki avuç dolusu taze meyve çıkardı. "Bunlarla yetinmek zorundayız. Ketahn Ivy yemez." Gözlerinde şakacı bir parıltı vardı ama bu parıltı, kızın üzerinde gezdirdiği aç ışığını gölgeleyemedi. "Ama senden yine içeceğim, *nyleea*'m."

Ivy'nin nefesi aceleyle kesildi. Kanı ısındı ve karnının alt kısmında sıcaklık birikti. Bacaklarını birbirine kenetledi. "Ketahn..."

"Önce yemelisin." Alt ellerinde tuttuğu yiyeceklerden bir ay çiçeği meyvesi kopardı ve başparmağının pençesiyle kabuğunu keserek içinden hafif bir meyve suyu damlamasını sağladı.

Bakışları, meyvenin kabuğunu ustalıkla koparıp bir dilim kesen adamın ellerine takıldı. Parmaklarını ve pençelerini kullanım biçimi o kadar kontrollü, o kadar kesindi ki, onların dokunuşunu tekrar vücudunda hissetmeyi arzuladı. Vücudunun *her yerinde*.

Hayır. Hayır, bu sadece bir kerelik bir şeydi. Bunu bir daha yapmayacağız. Ben insanım, ve o...o bir vrix. Bir uzaylı.

Bu doğal

değil.

Öyle mi?

"Ketahn, ne... oldu?" Ivy sordu.

Ketahn başını eğdi, çene kemikleri belirsizce seğiriyordu. "Ne demek istiyorsun, Ivy?"

"Dün gece beni bağladığında ve biz... biz..." "Çiftleştik."

Yanakları yanarak aşağıya baktı. "Bunu biliyorum. Ama... ne *oldu*? Neden aniden böyle bir şey yaptın?"

"Çünkü sen benimsin." Meyve dilimini kızın ağzına doğru kaldırdı. "Şimdi ye."

Ivy meyveye baktı ve gözlerini kırıştırdı. *Ne?* Kaşları çatıldı ve adamın elini nazikçe itti. "Senin olduğum için ne demek istiyorsun?"

"Seni fethettim ve sahiplendim. Sen benim eşimsin." Meyveyi tekrar ağzına doğru götürdü, bu sefer daha ısrarlı bir şekilde. "Şimdi ye, Ivy. Kalbimdeki yaranın aç kalmasına izin vermeyeceğim."

"Aç değilim," dedi, geriye doğru birkaç adım atarak. Bu bir yalandı - açlıktan ölüyordu- ama şu anda onun sözlerini anlamaya çalışıyordu. Acaba... Acaba doğru mu söylüyordu? Onları anlıyor muydu? Gerçekten şunu mu demek istiyordu... "Yani dün gece çiftleşmek için beni fethettiğini söylüyorsun. Çünkü seks yapmak istiyordun, değil mi? Hepsi bu mu?"

"Çünkü sen benim eşimsin," dedi kararlı bir şekilde, elini indirerek. "Seni bağladığım gibi, artık biz de bağlıyız. İplerimiz birbirine dolandı." Serbest elinin iki parmağını birleştirdi. "Onlar bir bütün. Biz de biriz."

"Ama sen... buna öylece karar veremezsin!"

Çene kemikleri düştü. Tüm meyveleri yere bıraktı ve hızla ayağa kalkarak tek bir adımda ona doğru ilerledi. Kadın tepki veremedi kollarını ona doladı ve onu kendine doğru çekti. Tokaları belini çevreledi ve onu orada kilitledi.

Ivy avuçlarını onun göğsüne bastırdı ve kocaman gözlerle ona baktı.

"Sekiz seni bulmamı istedi," diye homurdandı. "Ve o andan itibaren Seni gördüm, sana dokundum, seni kokladım, benim olduğumu biliyordum. O karanlık yere benden başka kimse gitmedi. Seni benden başkası bulamazdı. Çünkü sen hep benim olmalıydın, Ivy. Bilmesem de tüm arayışım senin içindi. Ve senin tüm bekleyişin benim içindi."

"Ama sen bir Vrix'sin ve ben-"

"Sen benim dışımsın. Benim eşim, benim *nyleea*'m, benim kalp parçam." Bir eliyle çenesini kavradı, yüzünü yukarı kaldırdı ve onu bakışlarını tutmaya zorladı. Gözleri güneşten daha parlak ve daha sıcaktı ve tüm bu sıcaklık -tüm bu arzu- sadece Ivy'ye yönelmişti. "Ve anlamam için seni tekrar tekrar fethetmem gerekiyorsa, bunu yapacağım."

Ivy titrek bir nefes verdi. İçini saran sızı çiçek açmış, içine sıcaklık yaymıştı. Adamın kalçalarına ve elbisesinin üzerinden kıkına dokunan tokaları teninde bir elektrik akımı yarattı. Tırnaklarını adamın göğsünde gezdirdi. "Ketahn..."

"Arzunun kokusunu alıyorum, Ivy." Ketahn onun çenesini serbest bıraktı ve tokalarını gevşeterek vücutları arasında elini arasına sokabileceği kadar bir boşluk açtı. Uzun, sert parmaklarından biri kadının seksi boyunca kaydı ve kıvrımlarının arasına bastırarak kayganlığını topladı. "Bu nektarı benim için yapıyorsun."

Kaşları çatıldı ve içinden zevk fısıltıları geçerken inledi. Daha fazlasına ihtiyaç duyarak, arzularının gerçekliğini inkâr edemeyerek parmağına sürtündü.

"Evet," diye nefes aldı.

Ketahn homurdandı. Parmağı kıvrıldı, klitorisine işkenceli, mest edici bir baskı uyguladı, içinde imkânsız bir sıcaklık uyandırdı ve beklentiyle nefesini çaldı. Kız daha adını bile söyleyemeden, adam hareket etti - o kadar hızlıydı ki, kız ne olduğunu zar zor algılayabildi.

Onu yerden kaldırdı, bacaklarını ayırdı ve kalçalarını yanlarına doğru yönlendirdi. Adamın elleri bir an için her yerdeymiş gibi göründü ama en çok kalçalarının üzerindeyken, sert ve kaygan sikinin üzerine oturttuğunun farkındaydı.

Ivy haykırdı, tırnaklarını göğsünde gezdirerek sırtını kamburlaştırdı. Kollarını onun boynuna doladı, tutunacak bir şeye ihtiyacı vardı. Bu çok fazlaydı. *O* çok fazlaydı. Onu geriyor, her şeyini almaya zorluyordu ve bu onu titretiyordu.

Onun bakışlarına karşılık verdi ve kalçalarını kaldırdı. Adamın tokaları ve elleri onu tekrar aşağı çekti. İçeri girişinin ilk yakıcılığı, saf bir coşku dalgasıyla bastırıldı. Pençeleri kıcını ısırdı ve bir eliyle saçlarından bir tutam yakaladı, başını yana çekip dilini tekrar boynunda gezdirdi.

Ketahn ona sert ve hızlı bir şekilde pompaladı, hareketleri şiddetli, sahiplenici, affetmezdi. Aletinin her itişinde ona çarpan zevk de bir o kadar vahşiydi. Onun hızına yetişmek için çabaladı ama bu çok fazlaydı; titreyen kalçaları onu uzun süre taşıyamadı ve tek yapabildiği, sanki bir coşku okyanusunda sürükleniyormuş ve o da onun cankurtaran salıymış gibi ona tutunmak oldu.

"Sen benimsin dişi," diye gürledi. Azı dişleri boynunun hassas etini sıyrıp geçerek, içini kemiren zevki keskinleştirdi.

Gözlerini sıkıca kapadı ve sırtını pençeleyerek ona doğru sarktı.

Ketahn'ın ön bacakları dışarı fırladı ve arkasında bir yerde yuvanın duvarlarına çarptı. Neredeyse üzerine yatana kadar geri çekildi; değişen yerçekimi, onu sikinin üzerine her indirişinde gücü artırdı.

Başını geriye doğru çekti. "Bana bak."

Göz kapakları titreyerek açıldı ve Ivy kendini onun siyah teninde mor bir ateş gibi parlayan gözlerine bakarken buldu.

"Seni sahiplendim." Her kelimeyi güçlü bir itiş gücüyle noktaladı, daha derine daldı, her vuruş onun içinde küçük bir zevk patlaması yarattı. "Sen bana aitsin, kalp parçam. Sadece bana."

Ivy için gözlerini açık tutmak, onun sözlerine odaklanmak gittikçe zorlaşıyordu. Ellerini adamın sırtına doğru kaydırды, parmakları yara izlerinin üzerinde ve kalın boynu boyunca ilerledi, sonunda parmaklarını adamın ipeksi saçlarına doladı.

"Söyle Ivy," diye hırladı, pençelerinin kafa derisine batması gözlerini tekrar açmaya zorladı. "Bana benim olduğumu söyle."

"Evet!" diye bağırdı çekirdeğindeki o ateşli ısı topu genişlerken. "Evet, ben seninim! Tanrım, Ketahn! Ben seninim!"

"Göster bana!" Her nasılsa, kalbinin çılgın ritmine uyarak ona daha da hızlı, daha da sert vurdu. "Seni nasıl fethettiğimi görmeme izin ver."

Ivy yanmaya başladı. Çekirdeğinden fışkıran coşku onu baştan ayağa sararak lezzetli, çıldırtıcı bir sıcaklıkla tüketti. Vücudu coşkuyla titrerken ve çekirdeğinden sıvı ateş taşarken inleyerek ona sarıldı, her hamlesinde daha da sıcak yanıyordu.

Ivy'yi ve etrafındaki tüm yuvayı sarsan hayvani bir kükreme çıkarmadan hemen önce Ketahn'ın şaftının şiştiğini hissetti. Tohumu kendisinininkine eşdeğer bir sıcaklıkla patladı, bunun gücü, ucunda bir şeyin açılmasının ve horozunun titreşmesinin garip hisleriyle tamamlandı.

Kız daha ilk zirveden inmeye başlamadan, adam onu ikinci bir zirveye fırlattı.

Ivy saçlarını çekiştirdi ve göz kapaklarının arkasında ışık parlarken kafa derisini kaşıdı. Derisi, içinden geçen güçlü hislerin acelesiyle karıncalandı. Cinsel organını adamın leğen kemiğine dayadı ve onu daha derine çekmek, içine hapsetmek için bacaklarını adamın etrafında sıktı.

Elleri Ivy'nin kıcını sıktı ve onu sıkıca bastırarak amacına ulaşmasına yardımcı oldu. Ketahn yüzünü onun boynuna gömdü. Nefesleri Ivy'nin tenine sıcak ve ağır geliyordu ama Ivy'nin dikkatini çeken ve etindeki teri yalayıp geçerken içinden bir heyecan geçirmesine neden olan şey diliydi.

"Kalbim parçalandı," diye gürledi, sikinin ucundaki çırpınma kısa bir süre yoğunlaştı. Homurdandı, titredi ve bir başka tohum fışkırması onu doldurdu. "Çok tatlı."

O yüksek tepelerden yavaş yavaş inerken birbirlerine sarıldılar, birbirlerinin nabzını, birbirlerinin sıcaklığını, onları saran kalıcı coşkuyu paylaştılar. Bir süre için Ivy kendi bedeninin nerede bittiğini ve Ketahn'inkinin nerede başladığını belirlemekte zorlandı... ve bu hoşuna gitti. Kendini hiç kimseye bu kadar yakın hissetmemişti. Birine bu kadar yakın hissetmenin mümkün olduğunu hiç hayal etmemişti. Bu kadar... bağlı.

Yuvanın girişinden süzülen sabah ışığına bakarken gözlerinde yaşlar parıladı ve görüşünü bulanıklaştırdı. Bu kadar yabancı bir şey tarafından, onu en çok sevmesi gereken kişilerden daha çok istendiğini, daha çok sevildiğini hissetmek nasıl mümkün olabilirdi?

Hafifçe soluyarak adamın saçlarını tutuşunu gevşetti ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. Vücudu ter içindeydi ve hem saçları hem de ipek elbisesi terden ıslanmıştı. Her tarafı kızarmıştı. Ama Ketahn'ın elleri sırtını okşarken, kalçalarını ve kığını okşarken, kalın siki içinde zonklarken kendini hiç o anki kadar iyi hissetmemişti.

Adamdan kızın içine doğru gürleyen bir ses titreşti. "Şimdi anlıyor musun, Ivy? Biz tanışmadan önce karar verilmişti. Sen benim olmalıydın."

Ketahn başını kaldırdı, çenesini parmaklarının arasına aldı ve yüzünü kendi yüzüne doğru yönlendirerek onu menekşe rengi gözleriyle buluşmaya zorladı. Sahiplenme ve tutkuyla yanıyorlardı ama ona baktıkça yumuşadılar. Çene kemiklerini araladı ve alnını onunkine bastırmak için başını öne eğdi. "Nyleea'm."

Ivy gözlerini kapadı ve gözyaşları yanaklarından süzüldü. "Canım benim."

CHAPTER 25

ŞELELE gündüz de daha az etkileyici değildi, özellikle de dibindeki havuzun kenarından bakıldığında. Havadaki sis burayı gizli ruhlarla dolu gizemli bir diyar gibi gösteriyordu -ki Ketahn'ın bildiği kadarıyla öyle de olabilirdi- ve sabah ışığında parıldayan gökkuşağı bu ruhlar âlemini gerçek dünyaya bağlayan bir köprü gibiydi. Yapraklar ve çiçekler canlıydı, renkleri güneş ışığında daha da zıtlaşıyordu. Bu anda Arapsacı her zamankinden daha canlı hissediyordu.

Ellerini sakinleştirdi ve onardığı ağı indirdi.

Burada yalnız kaldığı zamanlarda, düşünmeye başladığında, bazen şelaleyi merak ederdi - büyüklüğünü, gücünü,... yorulmak bilmezliğini. Vrix Takarahl'da etkileyici şeyler yaratmıştı ama bu şelale çok daha fazlasıydı. Eğer Sekizler gerçekten de Vrix'in suretinde yürüyorlarsa, bu şelaleyi yapmak için ne kadar muazzamlardı? Bu ormanı büyötmek için?

Başını çevirip yanındaki kayanın üzerinde oturmuş, günebakan çiçeklerini narin bir zincire dokuyan Ivy'ye baktı.

Sekizler, Ivy'nin halkını yıldızlardan koparmak için ne kadar büyük ve güçlüydü?

İçinde bir şey battı ve bakışlarını kaydırarak onun ötesine, çukurun olduğu yöne baktı. Ondan birçok kez kendisini oraya götürmesini istemişti ama o her seferinde bunu reddetmişti. Günler geçtikçe daha az istemişti ve her seferinde umutlu hali biraz daha sönükleşmişti... ve reddine verdiği tepkiler, daha az tutkulu olsa da, onu daha fazla rahatsız etmişti.

Sekiz gerçekten de Ivy'yi Arapsaçı'na mı getirmişti? Ketahn'ın olabilmesi için ondan her şeyini almışlar mıydı? Yoksa... sadece onu koruyacak, ona bakacak ve onu memnun edecek güçlü bir erkeğe ihtiyaç duyan bir dişiye mi yönlendirmişlerdi?

Kız onun kızıydı; bundan hiç şüphesi yoktu ve asla da olmayacaktı. Ve *nasıl* olduğu önemli olmasa da, onları bir araya getiren güçleri merak etmekten kendini alamıyordu. Onu bulduğu yeri görmeye getirmeyi reddetmekte haklı olup olmadığını merak etmekten kendini alamıyordu.

Ön ayaklarının üzerine örtülmüş ağa baktı ve kendini bir anda işine devam etme isteğinden yoksun buldu.

Ketahn Takarahl'ın dışında yaşamayı, Vrix'le olan bağlarının çoğunu koparmayı seçmişti ama yine de istediği zaman onları görmeye gidebiliyordu. Ivy böyle bir seçim yapmamıştı. Diğer insanlardan ayrılmayı o istememişti. Tangle'a gelmeyi, bu hayata getirilmeyi o istememişti. Olması gereken buydu - onunla birlikte olması gerekiyordu - ama Ketahn eşi bu durumdan rahatsızken nasıl boş durabilirdi?

Dikkatini tekrar ona verdi ve küçük, zeki parmaklarının yaptığı işi izledi. Onu ilk bulduğundan beri çok yol kat etmişti. Çok şey öğrenmişti. Ivy eskisi gibi değildi, Ketahn da öyle. Birbirlerini değiştirmişlerdi ve o bu değişimlerin iyi olduğuna inanıyordu.

Yalan söylememiştir, çukur tehlikeliydi. Sel mevsimi yaklaşırken, onu bulduğu günden bile daha tehlikeli olacaktı. Ama daha fazla gecikirlerse, o... *gemiye* tekrar girebilmeleri için birkaç ay döngüsü geçmesi gerekebilirdi ve bu sadece bu mevsimin yağmurları sonunda çok fazla kanıtlamazsa ve gemiyi tamamen sular altında ve girilmesi imkansız bırakmazsa.

Ketahn bakışlarını onun yüzüne kaldırdı. O çok hayran olduğu konsantrasyon ifadesini takınmıştı; kaşları düşük ve aralarında küçük bir kırıklık vardı, mavi gözleri odaklanmış bir şekilde parlıyordu, alt dudak düz, beyaz dişlerinin arasına sıkışmıştı.

Çukurdaki ruhlardan korkmuyordu. Tırmanışın tehlikesinden ya da etrafındaki ormanda sinsice dolaşan canavarlardan korkmuyordu. Geminin tuhaf yapısından ya da içine sinmiş olan ölümden korkmuyordu.

Başından beri gerçek korkusu, onun isteğini reddetmesinin gerçek nedeni, onu kaybetmekti.

Ya bir şeyler ters giderse ve onu koruyamazsa? Ya ruhlar onu geri isterse?

Ya erkek insanları görüp onları istediğine karar verirse?

Ama şimdi durum farklıydı. Artık Ketahn ve Ivy eşti, birbirlerine bağlıydılar, birbirleri tarafından tuzağa düşürülmüşlerdi.

Onu tamamen sahiplenmesinden bu yana geçen beş günü, inin her noktasında ve ormanın çeşitli yerlerinde çiftleşerek, zevklerini tekrar tekrar yeni zirvelere taşıyarak geçirmişlerdi. Kız onun olmuştu ve bunu kabul etmişti. Onu bir insan için terk etmeyecekti.

Ketahn çenesini sıkı ve ellerini yumruk yaptı. Buna izin vermeyecekti ve Vrix ya da insan, erkek ya da kadın, onu kendisinden almaya çalışan herkese meydan okumakta tereddüt etmeyecekti.

Onu gemiye götürmesini engelleyen ne kalmıştı?

Elbette tehlikeliydi ama Arapsaçı'ndaki her gün bir riskti. Ve tırmanışı tek başına yapamasa da, Ivy sekiz gün öncesine göre çok daha yetenekliydi. O bir yük olmayacaktı. Zaten hiç olmamıştı.

Daha önce yaptıklarına kıyasla bu tek şey neydi? Daha önce riske attıklarıyla, onu güvende tutmak için nelerden vazgeçmeye hazır olduğuyla karşılaştırıldığında?

Yüksek Talep dün gerçekleşmişti. Takarahl'da bekleniyordu, yokluğunun olası sonuçlarını biliyordu ve onun yerine günü Ivy ile geçirmişti. Ketahn seçimini yapmıştı. Ivy onun eşiydi ve Zurvashi'yi hiç düşünmeden onu birkaç kez almıştı.

Sonunda Takarahl'ı sonsuza dek geride bırakma zamanı geldiyse, bunu kabul etti. Kraliçenin arkadaşlarına ve damızlık kardeşine gerçekten zarar vereceğini düşünmüyordu; artık seçimini açıkça belirttiğine göre Zurvaşi onların kendisi için ikna edilemeyecek kadar önemsiz olduklarını varsayacaktı. Ve kraliçenin en saygın ve yetenekli Dişlerinden birine ortada hiçbir sebep yokken sırt çevirmesi bile kötü bir görüntü olurdu.

Ne olursa olsun, arkadaşları ve kız kardeşiyle iletişim kurmanın yolları vardı ve hepsi kraliçenin öfkesinin bir kısmının kendilerine yönelebileceğini biliyordu. Ayrıca kendilerine nasıl bakacaklarını ve gerekirse onu nasıl bulacaklarını da biliyorlardı. Gerekirse Takarahl'dan ayrılabilirlerdi.

Ama Ivy'nin gidecek başka yeri yoktu. Ketahn'ın da ondan başka gidebileceği bir yer yoktu.

Ivy ona doğru baktı ve başını kaldırdı, dudakları gülümseme şeklinde kıvrıldı. "Bana mı bakıyorsun?"

Alt çenesini kaldırdı. "Her zaman, kalbim kırık."

"Peki senin aklından geçen nedir, örümcek adam?"

Ketahn hırladı ve çene dişlerini birbirine vurdu. "Bana böyle seslendiğin için seni nasıl cezalandırabilirim, insan."

"Beni yine bağlayacak mısın?"

"Evet."

Daha geniş sırttı ve ayaklarını sudan çekti. Yüzünü ona dönerek bacaklarını arkasına doğru kıvrıdı. Elbisesinin ipeği göğüslerinin etrafında gerilmişti. "Ya bunu bir ceza olarak görmezsem?"

"Bunu söylemesen iyi olur," diye gürledi, ağı bacaklarından kaydırıp bir kenara koyarken, "böylece ikimiz de tadını çıkarabiliriz."

Ivy güldü. Bu ses kulaklarına çok hoş geldi. Kendini ayağa kaldırarak eteğine yapışan yosunları, yaprakları ve taç yapraklarını fırçaladı ve elinde dokuma güneş ağacı zinciriyle ona yaklaştı.

"Bana gerçekten ne düşündüğünü söylemedin," dedi önünde durarak.

"Sadece senin için, *nyleea*'m."

Ona bakarken gözleri yumuşadı. Yanaklarının solgun tenini renklendiren pembeliği gözden kaçırmadı. Ivy bir adım daha yaklaşarak tam önünde, ön ayaklarının arasında durdu. Gülümseyerek kollarını yukarı kaldırdı ve çiçek halkasını adamın başının üzerine koydu. Geri çekilirken kıkırdadı.

"Bunun seni daha az vahşi gösterdiğini sanmıyorum," dedi.

Ketahn bir ön ayağını onun etrafına doladı. Sarmaşıklar, yapraklar ve çiçeklerden oluşan halka derisine sıcacık geliyordu ve bu sıcaklık göğsüne doğru akarak oradan dışarı doğru yayılıyordu. "Seni korumak için vahşi olmalıyım." Ellerini alttaki elleriyle kavradı ve başparmaklarını parmak eklemleri boyunca okşadı. "Bu hediye çiçekler solduktan çok sonra bile el üstünde tutacağım. Teşekkür ederim."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ama kısa sürede yerini daha düşünceli ve meraklı bir ifadeye bıraktı. Başını eğdi ve gözlerini adamın ağzına dikti. Alt dudağını dişleriyle tekrar yakalayarak ayaklarının üzerinde kaydı.

"Peki sen ne düşünüyorsun, Ivy?" diye sordu.

Onun bakışlarıyla tekrar buluştu. "Seninle bir şey denemek istiyorum."

Şimdi Ketahn başını eğdi, gözlerini vücudunda gezdirdi ve sonra tekrar yüzüne baktı. Gövdesi yarığının arkasında kıpırdandı ve tokaları

seğirdi. Sadece sözleri bile onu heyecanlandırmaya yetiyordu ama gözlerindeki o meraklı parıltıyla birleşince dayanamadı.

"Nyleea'm ne denemek istiyor?"

"Seni *öpmek* istiyorum."

Alt çenesi seğirdi. "Bu kelimeyi bilmiyorum. Ne anlama geliyor?"

"Ben... Sanırım sana göstermem daha iyi olur." Ivy ellerini Dudaklarını adamın ağzına bastırmadan önce, dudaklarını adamın yüzüne doğru kaldırdı ve çenesini dudaklarının arasında kavradı.

Ketahn ne yaptığından emin olamayarak irkildi. Kafalıklara dokunmak zaten tanıdık, samimi bir hareketti ama bu daha da samimi görünüyordu. Kadının boynu -yumuşak, zarif, narin boynu- bu şekilde adamın çene kemiğinin erişebileceği bir yerdeydi.

"Bu nedir?" diye sordu.

Ivy geri çekildi, ellerini ortasına götürdü ve parmaklarını birbirine kenetledi, ancak Ketahn bacağını arkasına dayayarak kaçmasını engelledi.

"Bir *öpücük*," dedi kararsızca. "Hoşuna gitmedi mi?"

Kadının yanağını avucunun içine aldı ve başparmağıyla alt dudağını hafifçe okşadı. "Ben... bunu beklemiyordum. Vrix'ler için, kafalıklara dokunduğumuzda bu büyük bir güvenin işaretidir. En derin güven"-çene kemiklerini bir araya getirerek uçlarına dokundu-"çünkü tehlike var. Bu *öpücük*... bundan daha fazlası."

"Olabilir. İnsanlar için farklı *öpücük* türleri vardır. Bazen bir başkasının yanağını selamlamak ya da sevgi ve şefkat göstermek için öperiz. Ama sevgililer arasında paylaşılan başka *öpücük*ler de vardır. Bu... ağızlarımızla çiftleşmek gibi bir şey."

Ketahn'ın göğsünde uzun, alçak bir tril gümbürdedi ve gözlerini onun pembe dudaklarında buldu. Çiftleşmenin daha fazla yolu olduğunu bilmiyordu ama şimdi bunları keşfetmeyi merak ediyordu - onunla birlikte keşfetmeyi merak ediyordu.

Alttaki ellerini kadının sırtına, üstteki ellerini de kalçalarına koyarak onu ayaklarından kaldırdı. Ivy'nin nefesi kesildi ve kendini sabitlemek istercesine ellerini adamın omuzlarına attı. Ön ayaklarını onun altına kaydırarak ve en üst kısımları düz bir şekilde dışarı çıkacak şekilde bükükten sonra üzerine oturttu, uylukları iki yanında duruyordu.

"Bana tekrar göster, kalbimin yarasını," dedi.

Gülümsedi ve baldırlarını onun yanlarına sürttü. "Tamam."

Daha yakına eğilerek ellerini adamın boynuna doğru kaydırđı, yumuşak, sıcak dudaklarını bir kez daha adamın ağzına bastırırken gözleri kapandı. Ama dudakları hareketsiz kalmadı. Hafifçe ileri geri sürtünerek derisini sıyırdı ve küçük dokunuş fısıltılarıyla onu kızdırdı. Ketahn'ın içinden heyecan verici bir ürperti geçti ve kalbi hızlandı. Kadının yarattığı hisler ve onu sarıp sarmalayan kokusu arasında heyecanına karşı koyamadı. Tokaları Ivy'nin ortasını çevrelerken gövdesi nabız gibi atmaya ve yarığından dışarı çıkmaya başladı.

Daha fazla baskı uyguladı ve dudaklarını ayırarak önce ağzının bir köşesine, sonra da diğer köşesine kalıcı bir öpücük kondurdu. Dudaklarını yavaş ve şefkatli bir okşayışla adamın ağzında gezdirdiğinde, dudakların izlediğı yol adamın arzusunu daha da yoğunlaştırdı.

Ketahn'ın parmakları onu daha da yaklaştırmak, kalçalarını aralamak ve sıcak, ıslak derinliklerine dalıp kendini içinde kaybetmek için istekle büküldü. Kızın dili ağzının kıvrımında gezindiğinde nefesi kesildi ve bu savaşı kaybetti.

"Ivy," diye homurdandı, gövdesi serbest kalırken titredi.

Adam onu kaldırdı ve kadın hemen bacaklarını adamın beline dolayarak kendini ona açtı. Sert bir hamleyle gövdesini onun kaygan, davetkâr sıcaklığına gömdü ve daha fazla dayanamayana kadar onu aşağı çekti. Ivy onun ağzına karşı nefesini tuttu, kollarını boynuna doladı ve ayaklarını onun arka ayaklarına dayadı.

Alt elleriyle onun kıkını sıkarak, aç kanalının kıvılcımlandırdığı güçlenen zevk dalgalarını kovalayarak onu uzunluğunun üzerinde çalıştırdı.

"Ketahn," diye fısıldadı, dudaklarını tekrar onun ağzının üzerinde gezdirerek.

"Öp beni."

Ketahn ağzını Ivy'nin dudaklarına sürttü, hafifçe kazıyarak derinin tene yumuşak bir şekilde sürtünmesini sağladı. Ivy'nin dili bir kez daha ağzının kenarında gezindiğinde, Ketahn ona doğru açıldı ve dilini uzatarak onunkine dokundurdu. Dilleri karmaşık bir dansın içine düştü; kıvrılıyor, dönüyor, alay ediyor, birbirlerinin ağızlarını hayal bile edemeyeceğı bir samimiyetle keşfediyorlardı.

Tam da istediğı gibi, tam da arzuladığı gibi, kendini eşinin içinde kaybetti.

Onları birbirine bağlayan kalp bağının içinde gitgide daha da sıkılaştığını, aralarındaki bağın her geçen an daha da derinleştğini hissetti ve bu bağın asla kopmayacağını, Ivy'yi elinde tutabilmek için Sekiz'in kendisine karşı savaşacağını hiç şüphesiz biliyordu.

OceanofPDF.com

CHAPTER 26

"PEKİ, TEKRAR SORUYORUM... NEREYE GIDIYORUZ?" Ivy sordu.

"Dediğim gibi, yakında öğreneceksin, *nyleea*'m." Ketahn omzunun üzerinden ona baktı ve menekşe rengi gözleri orman örtüsünü yarmayı başaran azıcık güneş ışığında parladı.

Onun sert yanağına bir öpücük konduracak kadar uzun süre arka ayaklarından kalktı ve bu sırada gülümsedi. Ona ilk kez bu şekilde bindiğinde kendini biraz aptal gibi hissetmişti. O zamandan bu yana geçen sürede duyguları büyük ölçüde değişmişti.

Ketahn'ın gözleri, tekrar öne doğru bakmadan önce gülümsediğini gösteren o özel şekilde kısıldı.

Ivy oturdu ve Ketahn'ın o anda omuzlarına asılı olan çantasını sırtına vurdu. Kollarını Ketahn'ın göğsüne doladı ve başını çevirerek yanağını Ketahn'ın en büyük mor-beyaz işaretlerinin bulunduğu geniş, kaplamalı sırtına dayadı. Adamın kalbi sabit bir ritimle atıyordu; bunu en net şekilde sırtından hissedebiliyordu ama cinsel organı hâlâ adamın arka bacaklarındaki yankıları hissedecek kadar hassastı.

Şelaleden ayrıldıktan sonra yuvaya doğru gitmediklerini fark etmesi uzun sürmemişti. Ivy Ketahn'ı hemen sorgulamamıştı. Sevişmelerinin ardından vücudu durgunlaşmıştı ve sadece yolculuğun ve ona olan yakınlığının tadını çıkarmakla yetinmişti. Evet, biraz ağrıyordu ama bu ağrının en iyi türüydü.

Ve kalın arka bacaklarının onun altındaki yumuşak hareketleri eşit derecede yatıştırıcı ve tahrik ediciydi.

Elbette, yuvaya geri dönmek, ona sokulmak ve içine dolan tüm iyi duyguların tadını çıkarmaktan başka bir şey istemiyordu.

Memnuniyet, mutluluk, coşku ve hepsinden önemlisi, iyi ve tamamen sevilme hissi.

Çok sevdim.

Olan şey bu muydu?

Ketahn'la derin ve anlamlı bir ilişki geliştirdiklerini inkâr edemezdi. Ketahn onun en iyi arkadaşı olmuştu - şimdiye kadar sahip olduğu tüm insan arkadaşlarından daha iyi. Ketahn onları eş olarak görüyordu ve o da bunu kabul etmişti ama bu durum ilişkilerini sadece birkaç yönden değiştirmişti.

Elbette seks de vardı ve Tanrım, akıllara durgunluk veriyordu. Ayrıca onun üzerinde hak iddia ettiğinden beri daha sahiplenici ve daha sevecen olmuştu. Ama bunların hiçbiri *aşk* anlamına gelmiyordu. şu anda bile aralarında filizleniyor olabilir miydi? Zaten var mıydı? Vrix aşka inanır mıydı?

Ketahn ve halkı için eş olmanın ne anlama geldiğini bile tam olarak bilmiyordu. Geçici bir durum muydu, yoksa ömür boyu mu sürecekti? Sadece seks ve remekle mi ilgiliydi yoksa daha fazlasını mı ifade ediyordu?

Yine de ne zaman Xolea yolculuğunu bir şekilde bitirmeyi ya da Dünya'ya dönmeyi düşünse, göğsünde bir şey ağrıyordu. Bu sızı zamanla daha da güçlenmişti. Bunu hiç istememiş olmasına rağmen, bunu hiç istememiş olmasına rağmen, bu gezegeni terk etmek istemediğini fark etti - onu terk etmek istemiyordu. Ve o... onun da kendisini terk etmesini istemiyordu.

Ivy hayatı boyunca örümcek adamıyla birlikte bu yabancı ormanda olduğu kadar mutlu olmamıştı. Dünya'ya döndüğünde acı dolu anılar ve anlamsız bir mücadeleden başka neyi vardı ki? Xolea'da onu ne bekliyordu? İş onu hiçbir zaman rahatsız etmemişti, ama aşık olduğu için değil, koloninin geleceği için gerekli olduğu için eninde sonunda bir koca bulup ocuk sahibi olmasının beklediği iması hep vardı.

Bir yanı her şeyin doğal bir şekilde ilerleyeceğini, iyi bir adamla tanışıp onunla bir ilişki kuracağını ummuştu... ama geçmişinin yaraları, Tanner'dan yıllar sonra bile buna gerçekten inanmak için hâlâ çok hamdı.

Somnium'a yeni bir hayatın hayaliyle binmişti. Bunu burada, Ketahn'la birlikte bulduğuna ve bunun hayal edebileceği her şeyden inanılmaz, şaşırtıcı derecede daha iyi olduğuna şüphe yoktu.

Eşi sadece insan yerine bir vrix oldu.

Etrafındaki gölgeler kalınlaştı ve Ketahn adımlarını yavaşlattı; bu değişiklik Ivy'yi düşüncelerinden uzaklaştırmaya yetti. Etrafına bakmak için başını kaldırdı. Ormanın zeminine yakındılar, Ketahn'ın normalde gittiğinden çok daha yakın, karanlığın biriktiği, budaklı köklerin ve dalların uğursuz görüldüğü bir yerdeydiler. Alışlagelmiş tüm orman sesleri burada sanki çok uzaklardan, hatta başka bir dünyadan geliyormuş gibi kısıktı.

Yine de, bu sefer gözlerini kapatmasını istemediği için minnettardı. Onunla birlikte olduğu sürece nereye gittikleri umurunda değildi. Onu koruyacaktı.

Ketahn aniden durdu, gövdesini dikleştirdi ve mızrağını kaldırarak arkasına bakmak için hafifçe döndü. Bir süre o şekilde kaldı, kasları gergindi, gözleri sadece içlerinden yansıyan küçük ışık noktaları sayesinde görülebiliyordu.

"Ne oldu?" Ivy fısıldadı.

Göğsünde yumuşak bir gümbürtü duyuldu. "Bir şey duydum."

Gözlerini kocaman açarak onun olduğu yöne baktı ama tek seçebildiği gölgeler arasındaki karanlık şekillerdi.

Bir süre sonra rahatladı ve sert bir avucuyla bacağını okşayarak gerginliğini azalttı. "Sorun yok. Orman pek çok ses çıkarır."

İlerlemeye devam etti, kızın zar zor görebildiği engelleri aşarken adımları sabit ve telaşsızdı. "İşte geldik."

Önüne bakmak için yana doğru eğildi. Önündeki yoğun, siyah bitki örtüsünün arasında iğne ucu kadar güneş ışığı görünüyordu, her biri çok küçüktü ama karanlığın aksine çok parlaktı.

Ketahn ileri uzandı ve mızrağıyla yaprakları ayırdı.

Ivy üzerine vuran ani ışığa karşı gözlerini kıstı. Bu, orman örtüsünün yaran bir şafttan daha fazlasıydı; saf, seyreltilmemiş güneş ışığıydı. Gözleri alışmaya başlar başlamaz bakışlarını kaldırdı.

Tepedeki gölgelik kocaman bir daire şeklinde yırtılarak açılmış, mavi gökyüzü ve kabarık beyaz bulutlar neredeyse şelaledeki kadar geniş bir alana yayılmıştı. Açıklığın kenarlarındaki dallar rüzgârda sallanıyor, yaprakları hışırdıyordu.

Bakışları yere düştü ve kalbi hızlandı. Ağaçlardaki devasa kırılmanın sebebini gözden kaçırmak imkânsızdı; önünde kocaman bir çukur açılmıştı, dik duvarları sarkan kökler ve bitkilerle, gevşek toprak ve çıkıntılı taşlarla doluydu. Karmakarışık bitki örtüsü çukurun daha aşağısında boylu boyunca uzanıyordu ama altındaki aşılmaz karanlığı gizleyecek kadar kalın değildi.

Ketahn çukurun kenarında durdu ve n ayaklarını büyük bir kayaya dayadı. Çene kemikleri seğirdi. "İşte burası, Ivy."

"Hangi yer?" diye sordu, gözlerini karanlık çukura dikerek, ama içinde Ivy cevabı zaten biliyordu.

"Kaderimin içine düştüğüm yer." Bir elini kızın dizine kapadı ve hafifçe sıktı. "Sekiz'in beni sana getirdiği yer."

Şimdi neye baktığını anlamıştı; bir çukura ya da doğal bir uçuruma değil, bir çarpma kraterine. "Beni gemiye mi götürüyorsun?"

"Aşağı tırmanmamız gerekecek." Ketahn öne doğru eğildi ve başını eğerek kratere baktı. Bir nefes verdi. "antadan bir ip al ki seni kendime bağlayabileyim, yine de sıkı tutunman gerekecek."

Ivy çantayı sırtından indirdi ve bir ipek ip çıkardı. Heyecan ve endişe ellerinin titremesine neden oldu. Çantayı omuzlarına attıktan sonra ipi beline doladı ve uçlarını ona doğru uzattı. Birlikte, ipi birkaç kez gövdelerinin etrafına sardılar ve Ketahn ipi güvenli tutmak için düğümler ve kıvrımlar ekledi. İşlerini bitirdiklerinde ip sıkıydı ama Ketahn'la aralarında biraz boşluk kalmıştı.

Adam ona mızrağını uzattı. Mızrağa bağlı ipin bir kısmını eline doladı ve silahı kucağına koyarak yatay bir şekilde vücutlarının arasına sıkıştırdı.

Ketahn kraterden uzaklaşp kenara doğru geri çekilirken Ivy'nin kalbi tekledi ve ona sarıldı. Onu tedirgin eden sadece bu devasa, karanlık çukura inme fikri değildi; *Somnium*'a ulaştıklarında ne bulacağı sorusuydu. Bunu o kadar çok istemişti ki, onu buraya getirmesini o kadar çok istemişti ki, ama şimdi istediğini elde etmenin eşiğindeydi...

Kendisini bekleyen şeye dayanabilecek miydi? Belki bir kapanış bulacaktı ama bu onu rahatlatmayacaktı. Bunca zamandır tutunduğ umutların orada yok olma ihtimali çok yüksekti. Bu durum onu en kötü senaryoyu gerçek olarak kabul etmeye zorlayacaktı.

Geriye kalan tek kişinin o olduğunu.

Ketahn geriye doğru yattığında midesi bulandı ve yerçekiminin ısrarlı çekimine karşı koymak için onu daha da sıktı. Gözlerini kapatarak yüzünü adamın sırtına gömdü ve onun kokusuna, sıcaklığına, sert derisinin verdiğ hisse odaklanmaya çalıştı. Milyonlarca keşke yerine ona odaklanmaya çalıştı.

Büyük Ovalar'ı yırtan bir kasırganın tüm şiddetiyle zihninde dönüp duruyordu.

Düşen toprağın ve yuvarlanan çakıl taşlarının çıkardığı küçük seslerin onu rahatsız etmesine izin vermedi. Ketahn onları güvenli bir şekilde aşağı indirecekti.

Ve aşağıda her ne varsa, her ne bulursak bulalım... O hala benim olacak. Bu yeterli. O her zaman yeterli olacak.

Ketahn onu alçaltırken, sadece düzensiz olarak ortaya çıkan ama yine de kolayca tanımlanabilen yeni bir sesin farkına vardı: çok aşağıda suya çarpan küçük nesnelerin yankılanan *patlamaları*.

Ketahn inişini yavaşlatarak durdu. Ivy henüz dibe ulaşmadıklarını biliyordu ama gözlerini açıp başını Ketahn'dan uzaklaştırma riskini göze aldı.

Kendini kraterin dik yamacından yukarıya, açık mavi gökyüzüne bakarken buldu. Baş dönmesi dünyayı etrafında döndürmekle tehdit ediyordu ama çenesini kapattı, sakinleştirici bir nefes aldı ve gözlerini açık tuttu. Bakmaya cesaret edemese de arkasındaki düşüşü hissedebiliyordu. Kraterin dibine olan mesafeyi hissedebiliyordu.

Ketahn düşmeme izin vermiyor.

Bu düşünce daha yeni bitmişti ki, adam dönmeye başladı ve vücudunu duvara monte edilmiş antika bir saatin örümcekli kolları gibi döndürdü. Ivy'nin gözleri büyüdü ve ciyaklayarak kalçalarını adamın beline doladı ve sağlam bir tutuşa duyduğu çaresiz ihtiyaçla tırnaklarını adamın göğsüne geçirdi. İşini bitirdiğinde ikisi de aşağıya bakıyordu.

Krater boyunca büyüyen sarmaşıklar doğrudan Ketahn'ın önündeydi ama Ivy'nin görebilmesi için bolca boşluk vardı. Aşağıdaki karanlık tam değildi; sadece dipteki enkazı belli belirsiz gösterecek ve düşüklerinde onları neyin yakalayacağına dair hayalet gibi bir ipucu verecek kadar ışık vardı.

Ketahn kollarının üst kısmıyla sarmaşıkları yırttı. Dikkatli olmasına rağmen, her hareketi vücudunda ve Ivy'de sarsıntılara yol açtı. Yapraklar, dallar ve döküntüler düşerek krater duvarına çarptı ve aşağıda bir yerlerde suya gömüldü.

Yeterince büyük bir boşluk açtıktan sonra Ketahn kendini düzeltti ve aşağı inmeye devam etti.

"Bunun içine düştüğünü mü söylemiştin?" Ivy sordu.

"Yukarıdaki ağaçlardan." Tırmanış onun için yorucu olduysa da sesinde buna dair bir belirti yoktu.

"Düşüşten nasıl kurtuldun?"

"Mızrağımı fırlattım ve bir gövdeye çarptı. Bu beni durdurmaya yetti ama sadece bir an için ve serbest kaldığında tekrar düştüm. Mızrak bu sarmaşıklara takıldı ve dibe vurmadan önce beni tekrar durdurdu."

Bitki örtüsünü geçtiklerinde her yer karanlığa büründü. Canlı bitkilerin altında, kurumuş dallardan oluşan karmakarışık bir ağ vardı; alttan bakıldığında, inanılmaz büyüklükte bir kuşun yuvası gibi görünüyordu. Sarmaşıkların gittikçe yükselmesini izlemek gerçeküstüydü. Güneş ışığının onlara nüfuz etmekte zorlanması neredeyse okyanusun yüzeyinden aşağıya doğru parlayan ışığı andırıyordu.

Bu tedirgin ediciydi ama çürüme ve durgun su kokusuyla kıyaslanamazdı; bitki örtüsünün altındaki havada sis gibi kalın bir koku vardı. Ivy ağzından nefes alarak bile bu kokuyu yok sayamıyordu. Midesi bulanmasına rağmen bir şekilde kusmamayı başarmıştı.

Kazasız belasız dibe ulaştılar. Ketahn arka bacaklarını arkasına doğru uzattı ve duvardan uzaklaştı. Kraterin kenarında biriken siyah suyun içinden geçerek o kötü kokuyu yeniden yaydı ve karaya çıkan kademeli bir eğimi takip etti. Kuru toprak değildi ama hiç yoktan iyiydi.

Turuncu bir parıltı krateri aydınlatıyor, enkazı ürkütücü bir ışıkla yıkıyor ve simsiyah gölgeler oluşturunuyordu.

İlerideki karanlık ve çamurdan devasa bir şekil çıkıyordu, korkunç ve tanıdık.

Somnium'du.

CHAPTER 27

Somnium'un bir parçasıydı zaten.

Geminin tamamı önünde durandan çok daha büyüktü. Ya da... çok daha büyüktü. Geminin tamamının bu kraterin dibine gömülü olup olmadığını ya da bunun bir şekilde kopmuş bir parça olup olmadığını söylemek mümkün değildi. Ne olursa olsun, onu şimdi, bu kısa turuncu parıltı içinde görmek Ivy'nin içinin düğümlenmesine neden oldu.

Enkaz toprak, yosun ve sarmaşıklarla kaplıydı; bu dünyada gördüğü diğer her şey gibi o da orman tarafından yavaş yavaş yutuluyordu. Kaç yıldır burada yatıyordu? *O* kaç yıldır burada yatıyordu?

Ivy için *Somnium*'a bineli sadece birkaç ay olmuştu. Ketahn'ın kollarında uyanmadan bir gün önce. Zamanın geçtiğini, yıllar geçtiğini hep biliyordu ama tam olarak fark etmemiş, gerçek gibi hissetmemişti.

Artık gerçek gibiydi. Ve bu gerçeklik gözünün önündeyken kabullenmesi çok daha zordu.

Turuncu ışık söndü. Geminin ardıl görüntüsü bir saniye daha hayalinde dans etti ve onu rahatsız etti.

"İçeri girebilir miyiz?" Ivy sessizce sordu.

Ketahn onun dizini bir kez daha nazikçe sıktı ve yaklaşmakta olan enkaza doğru ilerledi. Yer moloz yığınıyla doluydu; çoğunlukla kırık dallar, çürüyen yapraklar ve irili ufaklı taşlar vardı ama Ivy bunların arasında etrafa saçılmış kemikler gördüğünden emindi.

Gemiye yaklaştıklarında turuncu parıltı geri döndü. Ivy geminin gövdesindeki soluk harflere baktı.

Somnium.

Binlerce umutlu sömürgeci için kâbusa dönüşen bir rüya.

Ketahn, gövdede kenarları sivri metallere çevrili büyük bir yırtığın önünde durdu. Sarmaşıklar ve yosunlar sarkan kablolar, teller ve borularla birbirine dolanmış bir şekilde bazı kısımlarından aşağı sarkıyordu.

"Bana dikenli mızrağımı ver ve yaklaş, Ivy," dedi turuncu ışık tekrar solmadan hemen önce. Geminin içinden kırmızı bir parıltı yayılıyordu, sadece diğer ışık kapalıyken görülebiliyordu.

Mızrağı ona uzattı, eğildi ve bacaklarını daha yükseğe çekerek sırtına sıkıca bastırdı.

Alt kollarıyla bacaklarını örttü ve açıklığa doğru ilerledi. Yavaşça ilerledi, yoluna çıkan engelleri bir kenara itti, fırlayan metal parçalarından ve geminin iç destek yapısından kaçınmak için dönüp kıvrıldı ve kendi bedeniyle onu tüm bu küçük tehlikelerden korumak için elinden gelen her şeyi yaptı. Bu özverili, şefkatli hareket kalbini kabarttı ve onun sırtına bir öpücük kondurdu.

Ketahn yumuşak bir ses çıkardı ve başparmaklarını kızın baldırlarında gezdirdi. "Bana öpüşmeyi daha önce göstermeliydin, kalbimin yarası. Bunu sevdim."

Ivy kıkırdadı. "Bunu daha sonra keşfedebiliriz."

Moladan Ketahn'ın rahat edebileceğini söylediği geniş bir odada çıktılar. Ivy ona olan bağına gevşetmek istemese de dik oturdu ve bakışlarını etrafta gezdirdi. Hasara rağmen, dağınıklığa ve bir tarafta biriken suya rağmen, zeminin yarısının sert eğimine rağmen, Ivy staz odalarından birinde olduklarını biliyordu.

Acil durum ışıkları odayı cehennem kırmızısı bir parıltıya bürümüş ve kırık kriyo-odaları karanlık, uğursuz lahitlere benzetmişti. Bu kapsüllerin hiçbirisi çalışır durumda olduğuna dair bir işaret göstermiyordu.

Ivy yutkundu, derin bir nefes aldı ve "Ben... aşağı inebilir miyim?" diye sordu.

Ketahn onları birbirine bağlayan ipi çözdü ve Ivy de çözmesine yardım etti. İp çözüldükten sonra Ketahn yere çöktü ve kollarını kadının bacaklarından kaldırarak bir elini omzunun üzerinden uzatıp ona destek oldu. Ivy eli tuttu ve bacaklarından birini adamın arka tarafına doğru savurarak kaymaya başladı.

Ayağının tabanına bir şey battığında sadece bir adım atmıştı. Yüzünü buruşturdu ve destek için ona yaslanırken elini tuttu. Ayağını kaldırarak kiri ve döküntüleri temizledi ve tabanını inceledi; deri kırılmamıştı ama küçük bir çakıl taşı çok yaklaşmıştı.

Bunca zaman yalınayak dolaşmak ayaklarını kesinlikle sertleştirmişti ama görünüşe göre nasırları onu beklenmedik acılardan kurtaracak kadar sert değildi.

Ketahn eğildi, kızın ayak bileğini tuttu ve o flayarak ayağını inceledi. "Benim narin tenli dostum."

Odaya bir göz attı ve çene kemikleri birbirine çarptı. Tekrar doğrulduğunda sırtındaki çantaya uzandı ve içeri karıştırdı, sonunda muhtemelen dibine sarılmış uzun bir ipek kumaş parçası çıkardı.

Çabucak iki şeride böldü ve hızlı ve dikkatli bir şekilde her iki ayağına da birer tane sardı. Bu gemiye binmeden önce giydiği ayakkabılara en yakın şey buydu.

Ketahn onun ayağını hemen bırakmadı. Başparmağıyla ayağının üst kısmını okşayarak, "Dikkatli yürü, *nyleea*'m. Bunlar yardımcı olacak ama her şeyi durdurmayacaklar."

Ivy ayak parmaklarını oynattı ve gülümsedi. "Yapacağım. Teşekkür ederim."

Tekrar eğilen Ketahn, dudaksız, yumuşak bir öpücükle ağzının dikişini ayağının üstüne değdirdi ve bacağına indirdi. Bu jest kalbinin daha da acımasına neden oldu.

Endişe ve zorunluluk karışımı bir duyguyla ondan uzaklaştı. Bilmek istemiyordu... ama bilmek *zorundaydı*. Aksi takdirde *Somnium* ve yolcuları günlerinin geri kalanında peşini bırakmayacaktı.

Ivy en yakın kriyo-odaya ulaştı ve izleme penceresine baktı. Kanı dondu. Camın içi kararmış ve bulanıklaşmıştı, dış yüzeyinde ince bir çamur kabuğu kurumuştı ama kapsülün yatağının parçalanmış, lekeli dolgusunu seçebilecek kadar içeriği görebiliyordu.

"Aman Tanrım..."

Bu odadaki hasara rağmen, bu kapsülde bulunan kişi hayatta kalmıştı. Ve daha da kötüsü, çaresizlik içinde dışarı çıkmaya çalışacak kadar uzun süre kapana kısılmış ve uyanık kalmışlardı.

"Uyurken ölebilirdim. Hiç uyanmayabilirdim. Öylece... gitmiş olurum." Ivy cryochamber'dan bir adım geri çekildi. "Ya da bu şekilde ölebilirdim, kapana kısılmış, dehşet içinde... boğulurdum."

Onun hareket ettiğini duymamış olsa da Ketahn'ı arkasında hissetti, varlığı sıcak ve rahatlatıcıydı. Bir elini kızın omuzlarına koydu ve diğer elini de saçlarının üzerinde gezdirdi. "Ama sen ölmedin. Hayattasın ve burada benimlesin, kalbimin yarası."

Ona döndü ve alnını ve ellerini göğsüne bastırarak avuçlarını omuzlarına doğru kaydırđı. Kalbi gümbürdüyordu, atışları yatıştırıcı, rahatlatıcı ve canlıydı. Bakmadan biliyordu ki burada daha fazla ölüm, daha fazla trajedi vardı ve bununla yüzleşmeye ne kadar hazır olduğunu düşünürse düşünsün, çok geçmeden parçalanacaktı.

Tüm bu kayıp ruhların yasını tutacak başka kimse yoktu ve Ivy bunu tek başına yapacak güce sahip değildi.

"Beni nerede bulunduğunu göster," dedi Ivy, bakışlarıyla buluşmak için başını geriye eğerek.

Ketahn başını salladı ve bir pençesiyle Ivy'nin saçının gevşek bir tutamını nazikçe tutup kulağının arkasına sıkıştırdı. Ivy'nin yanından çekildi ve onu açık bir kapıya götürdü. Kırılan gövdedeki hasar bitişikteki koridora ve diğer taraftaki odaya kadar devam ediyordu, sanki tüm gemi çarpışmanın etkisiyle bükülmüş ve yarı yarıya kırılmaya başlamıştı.

Koridorun bir tarafı suyla doluydu ve geri kalanı boyunca kırmızı bir parıltı vardı. Görebildiği her kapının üzerinde kırmızı bir ışık vardı. Ölüler. Hepsi ölmüştü. Bunun anlamı buydu, bundan emindi ama nasıl olabileceğini bilmiyordu. Ve geçtikleri her kapıyla birlikte kalbi daha da kırılıyordu.

Ivy, Ketahn'ı koridorda takip ederek sudan uzaklaştı. Mızrağının kabzasının yerde çıkardığı donuk, tahta gümbürtüler tek gerçek sestti, yavaş ve sabit. Işıklandırma farklı olsa da, serin hava kötü koksa da ve her şey yanlış olsa da, bu koridoru biliyordu. Kriyo odasına giderken buradan geçmişti. Ama o zamanlar tertemizdi, neredeyse pırıl pırıldı. Hepsinin peşinde olduğu gelecek kadar parlaktı.

İleride bir parça yeşili ilk gördüğünde, zihninin ona oyun oynadığını düşündü. Kan ve gölgelerle dolu bu yerde böyle bir şey mümkün görünmüyordu. Ama sonra Ketahn koridorun sonuna doğru kapalı bir kapının önünde durdu ve Ivy kendini kapı çerçevesinin üzerindeki tek bir yeşil ışığa bakarken buldu.

"Burada mı?" diye sordu.

"Evet. Ben seni buradan çıkardıktan sonra kapı kapanmış olmalı." Ketahn yana kaydđ ve kapı çerçevesindeki bir düğmeyi işaret etti. "Buna dokununca açıldı."

Derin bir nefes alarak parmaklarını düğmeye doğru kaldırdı, tereddüt etti ve sonra bastı. Yumuşak bir çan sesi ve hava kilidi gibi uzun bir tıslamadan sonra

basınç düşürme-kapı vınlayarak açıldı.

Ivy'nin üzerine temiz ve berrak bir hava esti, havanın temizliğinden ürktü ama gördüğü şey yüzünden nefesi kesildi. Koridor ile önündeki oda arasındaki fark çok keskindi. Odadaki ışık bembeyazdı, zemin ve duvarlar bazı belli belirsiz çamurlu izler dışında temiz ve cilalıydı ve holo ekranlar birkaç yerde parlak bir şekilde parlıyordu.

Sanki bu odaya ne çarpışma ne de zaman dokunmuş gibiydi. Burada sadece Ketahn iz bırakmıştı.

Odaya adımını attı ve hemen en yakındaki kriyo odasına gitti. İçeride yatan bir kadın gördüğünde kalbi hızla çarptı. Yaşıyordu, durağanlıktaydı. Kadının açık tenli, narin yüz hatları, uzun siyah saçları vardı ve tamamen huzurlu görünüyordu.

Ahmya Hayashi.

Ivy onu hatırladı. Eğitim sırasında kadınla konuştuklarını, Ahmya'nın ne kadar utangaç ve çekingen olabileceğini ve tutkusu olan bitkiler ve çiçekler hakkında konuşurken ne kadar heyecanlı ve hareketli olduğunu hatırlıyordu. Ivy, Ahmya'yı dondurulmuş uykuya dalmadan hemen önce gördüğünü bile hatırlıyordu.

Ivy kapsülden uzaklaşarak odanın ortasına doğru ilerledi ve geçtiği kriyo-odalara ileri geri baktı. Stazda hâlâ hayatta olan yedi kişi vardı; üç erkek ve dört kadın. Diğerleri... Kalıntıların bazılarının farklı durumlarına bakılırsa, kaza sırasında devre dışı bırakılan tüm kriyo-odaların başarısız olmadığı anlaşılıyordu, ama sonuç aynıydı. On iki ölü.

Ivy sekizinci kriyo odasının önünde durdu. Kapağı ardına kadar açtı, içindeki yatak kaldırılmıştı ve boştu.

Vel. Sekiz.

"Bu benimdi," dedi.

Ketahn onun yanındaki yerine geçti. "Evet. Yaşıyor musun yoksa ölü müsün bilmiyordum. Sen de diğerleri gibi ölüm uykusuna dalmış gibiydin."

Ve eğer o düşmemiş olsaydı hala burada uyuyor olacaktı.

Çu

kur Kader gerçek miydi? Bir sebepten dolayı düşmüş olabilir miydi? Onu bulmak için?

Ivy bakışlarını kapsülüyle arasındaki duvardaki holo ekrana kaldırdı. Bir sonraki. Staz odalarının içindeki insanların hayati değerlerini gösteren birkaç ekrandan biriydi. Yedi yeşil insan simgesi, on iki kırmızı ve bir gri. Gri olan oydu.

Başını çevirerek odanın uzak ucuna, duvara dayalı büyük bir kontrol konsolunun bulunduğu yere baktı.

Bilmem gerekiyor. Öğrenmeden buradan ayrılamam.

Kendini çelikleştirmek için ellerini yumruk yaparak konsola doğru yürüdü. Ketahn'ın bacakları hemen arkasındaki zeminde hafifçe gümbürdedi. Kontrollere dokunduğu anda geniş holonun ekranı canlandı.

Göz ucuyla Ketahn'ın irkildiğini ve hırladığını gördü. Buranın onun için nasıl bir yer olduğunu hayal bile edemiyordu ama... ama bununla daha sonra ilgilenmeleri gerekecekti. Göğsünde bu karmakarışık duygu yığını çalkalanırken ona her şeyi açıklamasının imkânı yoktu.

Ekran alarmlar, uyarılar ve hata mesajlarıyla doluydu; bunların çoğu sanki aciliyetleri çoktan geçmiş ama ısrar etmekten başka bir şey yapamıyorlarmış gibi yanıp sönüyordu. Hepsinin önünde, her ikisi de yüzlerle ifade edilen hata ve alarm sayılarının listelendiği daha büyük tek bir pencere vardı. En altta *Durum Raporu* yazan bir simge vardı.

Ivy titreyen elini kaldırdı ve holografik simgeye dokundu.

Bilgisayar, görünmeyen hoparlörlerden monoton ve ilgisiz bir sesle "Tüm sistemler kritik," diye duyurdu. "Yardımcı güç yüzde doksan dört nokta bir oranında tükendi. Yaklaşık iki yıl, otuz altı gün ve iki saat içinde sistem tamamen çökecek. Navigasyon verileri bozuldu. Mevcut konum bilinmiyor. Acil durum sinyali çalışmıyor. Acil tahliye önerilmektedir.

"Daha fazla bilgi için lütfen mürettebat izin kodunu girin."

Ivy ekrana baktı, hareket edemedi, nefes alamadı, düşünemedi, az önce duyduğu sözlerin onu bu kadar etkileyeceğini hiç tahmin etmemişti.

Navigasyon verileri bozulmuş. Mevcut konum bilinmiyor. Acil durum sinyali çalışmıyor.

Bu da *Somnium*'un nereye düştüğünü kimsenin bilmediği anlamına geliyordu. Yolcularının ve mürettebatının nereye gittiğini kimse bilmiyordu. Bunun anlamı... bunun anlamı hayatta kalanları aramak için hiç kimsenin gelmediği ve gelmeyeceğiydi. Bu gezegenden Ivy ya da başkaları asla kurtarılamayacaktı.

Ve geriye kalan herkes iki yıl içinde ölmüş olacaktı.

Elini sanal ekranda kaydırarak uyarıları sildi ve fonda Homeworld Initiative logosunun yer aldığı genel bir oturma açma ekranı ortaya çıktı. Tek bir şey dışında tamamen dikkat çekiciydi; en alttaki tarih.

23 Haziran 2284

Fırlatma günü 2116 yılının Mayıs ayının onuydu. Yüz altmış sekiz yıl önce.

Xolea'ya yolculuğun altmış yıl sürmesi gerekiyordu.

Ivy birkaç adım öteden onu izleyen Ketahn'a doğru döndü. Ketahn'da belirgin bir gerginlik vardı; duruşu sert, çenesi kalkık ve gergindi ama gözleri onunkilerle buluştuğunda esas olarak endişe gördü.

"Onları uyandırmamız gerek Ketahn," dedi Ivy.

Gözlerini kısmıştı. "Hayır, Ivy. Sadece sen görebilesin diye geldik."

"Ciddi olamazsınız! Onları burada öylece bırakamayız. Ölecekler!"

"Ve eğer onları uyandırırız Arapsacı'nda ölecekler." "Ben uyandırmadım. Neden şansları daha az olsun ki?"

Ketahn aralarındaki mesafeyi kapattı. Ona ters ters baktı ve yumruğunu göğsüne vurdu. "Benim sayemde hayatta kaldın, Ivy. Çünkü sen benimsin ve seninle her zaman ilgileneceğim. Diğerleri için aynı şeyi yapamam."

Alnı kırıştı ve gözleri yaşardı. "En azından onlara bir *şans* ver. Bu kadarını hak ediyorlar. Burada yatmayı, hiç bilmemeyi, hiç uyanmamayı, gemi güç kaybettiğinde çürümeyi değil." Ivy kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak kendine sarıldı. "İnsanlar sandığınızdan daha güçlüdür."

"Düşündüğümünden daha güçlüymüşsün, *nyleea*'m. Ama geri kalanı için?" Bakışlarını ondan ayırdı, kriyo-odaların üzerinde gezdirdi ve tısladı. "Burada uyuyacaklar. Ne zaman öldüklerini bilmeyecekler. Dışarıda ise acı çekecekler. Hayatta kalsalar da kalmasalar da."

Ivy başını salladı ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Hayır. Ben... Bunu kabul edemem. Bunu kabul etmemi bekleyemezsin."

Çene kemikleri sarktı ve göğsünde mutsuz bir gümbürtü duyuldu. "Gerçek bu, Ivy. Sadece Arapsacı'nın değil, hayatın da gerçeği."

"O zaman beni neden uyandırdın?" diye sordu.

"Uyanacağını bilmiyordum. Uyanabileceğini bilmiyordum." Yüzünü ellerinin arasına aldı ve başparmaklarıyla gözyaşlarını sildi. "Ama o geceyi tekrar yaşamak zorunda kalsaydım, bunu tekrar tekrar yapardım. Sadece senin için."

Ivy onun gözlerinin içine bakarken alt dudağı titredi. Ellerini kaldırdı ve parmaklarıyla onun bileklerini kavradı, tutunacak bir şeye ihtiyaç duyuyordu. "Onlar benim halkım, Ketahn. Geriye kalan tek şey onlar. Onları burada ölüme nasıl terk edebilirim?"

"Ah, yüreğim burkuldu," dedi alnını onunkine dayayarak, "yumuşak bir kalbin var, ama ben-"

Ketahn ondan uzaklaştı ve bir anda döndü, o kadar hızlı hareket ediyordu ki onu sersemletti ve arka ayaklarından birini arkasına desteklemeseydi düşebilirdi. Mızrağı hazır bir şekilde onun önünde durdu ve koridorun ötesinden gelen kırmızı ışığın sızdığı açık kapıya baktı.

Ani sessizlikte Ivy sadece iki ses duydu: Çarpan kalbi ve koridordaki hafif, zar zor duyulabilen bir sıyrık.

Yalnız değillerdi.

OceanofPDF.com

CHAPTER 28

Ketahn'ın söylemek istediği her ne kelime varsa ondan kaçtı. Duygular göğsü ile boğazı arasında sıkışmış, ham, karışık, kıvranan bir kütle olarak kaldı, ama uzaktaydılar - dikkatini hiç esirgemediği bir rahatsızlık.

Koridordaki belli belirsiz sesler girişe yaklaştı ve kesildi. Ketahn gerekir var güvenilir onun içgüdüler Daha önce, ne zaman o ilk önce takip edildiğinden şüphelendi. Arapsaçı'nın dışında bir tehditle başa çıkmak çok daha kolay olurdu. Şimdi ise o ve Ivy tek çıkış yolu olan bir odada kapana kısılmışlardı. Yine de kendini uyarmak için vakit kaybetmedi. Pişmanlık olanları geri alamazdı.

Dikenli mızrağını sağ elinin üst kısmıyla kaldırarak fırlatmaya hazırladı. Kapıyı gözden kaçırmadan Ivy'yi görebilecek kadar başını yana çevirerek alçak bir sesle, "Sığın," dedi.

Yanaklarındaki telaşlı pembe dışında teni solgundu. İri mavi gözleri yaşlarla parlıyordu ve gözlerini kırptığında daha fazlası süzülüyordu. Başını salladı, yüzündeki nemi sildi ve aceleyle en yakındaki kriyo odasına gitti.

Ellerini kapsülün dış yüzeyine dayayıp çömelene kadar izledi ve tüm dikkatini kapıya verdi. Çukur, Arapsaçı'nın yırtıcılarının çoğunu caydırırdı; çok az yaratık böylesine tehlikeli bir tırmanışı çaresizlik dışında göze alırdı.

Ketahn, çukura rağmen onu takip etmiş olması muhtemel tek bir yaratık türü biliyordu

Tehlike.

Vrix.

Ve ormandaki her şeyden çok, diğer vrixler onun eşı için büyük bir tehdit oluşturunuyordu.

Ketahn, "Göster kendini," diye seslenirken yumuşak ve sessiz bir adım attı.

Komutunun ardından gelen sessizlik, çarpan kalbinin hızlı ve sabit ritmini sekiz kat daha yüksek gösteriyordu. Geminin serin ve tuhaf bir şekilde temiz havası odanın dışına doğru akıyordu, yani koridordan hiçbir koku alamıyordu ve burayı kaplayan doğal olmayan uğultu - kapı açıkken bu odayı bile - koridordaki hareketliliğe işaret edebilecek ince titreşimleri hissetmesini imkânsız kılıyordu, ama Ketahn biliyordu.

Bu sesler, yaklaşmakta olan bir vrix tarafından çıkarılmıştı.

Bu kez içgüdüsünü görmezden gelmeyecek ve eşini korumak için çok geç olduğunu kabul etmeyecekti.

"Çağırdın Ketahn," dedi Durax salondan, sesi geminin duvarlarında yankılanarak. "Kraliçe derhal geri dönmeni istiyor."

Ketahn'ın eli mızrağın sapına sıkıca sarıldı. O anda, düşüncelerinin bunun üzerinde durmasına izin vermese bile, bunun nasıl sona ermesi gerektiğini biliyordu. Durax çok büyük bir tehditti.

"Göster kendini Pençe," dedi Ketahn.

Uzun, siyah parmaklar kapının pervazına dolandı ve onu kavradı. Hemen ardından Durax'ın kafası görüldü -en azından yarısı. Soluk mavi gözlerinden dördü Ketahn'ın içinde durduğu odayı incelerken kaydı ve Ketahn'a dik dik bakmadan önce hafifçe genişledi. Görünür çene kemiği kalktı ve kenara savruldu.

Durax pençelerini duvarın üzerinde gezdirdi. "Takarahl'ın en büyük avcısının beni uzun zaman önce fark etmiş olmasını beklerdim. Ama kraliçemize defalarca söylediğim gibi, sana baktığında gördüğünü sandığı kudretli erkek sen değilsin, orman solucanı. Kraliçe'nin Pençesi zaten halkımız arasındaki en yetenekli erkek tarafından yönetiliyor."

"Sanki avınız bitmiş gibi konuşuyorsunuz."

Asal Pençe çıtırdadı ve bacaklarının uçları hariç her yerini açıkta bırakarak kendini kapı aralığına çekti. Bir elinde dikenli bir mızrak, diğerinde de ona bağlı bir ip tutuyordu; ikisi arasındaki gevşeklik neredeyse yere kadar sarkıyordu. Silahın başı aşağıya doğru eğikti ve baltası kemerinde gelişigüzel asılıydı.

İki vrix arasında en az yirmi segment ve Durax'ın her iki yanında da sağlam duvarlar varken, gerçek açıktı: Asal Pençe'nin, Ketahn mızrağını fırlattığında kaçmak için bolca zamanı vardı.

"Avım sona erdi," dedi Durax. "Tuzağa düştünüz. Takarahl'a barışçıl bir şekilde dönersen sana en az acıyı yaşatırım. Elbette kraliçe bu kadar merhametli olmayacaktır."

"Reddediyorum."

"Seni kraliçeme teslim edeceğim," diye hırladı Durax. "Seni onun önüne bir et yığınınan, yırtık pırtık, çürümüş artıklardan başka bir şey değilmişsin gibi koyacağım."

Şimdi Ketahn gevezelik ediyordu ama sesi sert ve esprisizdi. "Zurvaşi beni gerçekten huzurunda görmek isteseydi, beni alabilecek birini gönderirdi."

Durax çene kemiklerini birbirine geçirdi. "Takarahl'a geri döneceksin, kurtçuk göbeği, seni oraya götürmek için Arapsaçı boyunca sürüklemem gerekse bile."

"İkimiz de Takarahl'a dönmeyeceğiz, Pençe."

Durax kolunu uzatarak mızrağının başını Ketahn'a doğrulttu. "Seni ona getirdiğimde, kraliçe sonunda ona layık tek erkeğin ben olduğumu anlayacak. Ve ona o çirkin küçük yaratığı fırlattığımda" -mızrağı Ivy'ye doğru tuttu- "ve tüm sırlarını fısıldadığımda, seni sonsuza dek terk edecek."

Ketahn hırladı, çene kemikleri yayıldı. Göğsü ve boğazı arasındaki kaotik girdap yeni keşfedilmiş bir vahşilikle sarsıldı ve görmezden gelinmesi imkânsız hale geldi. "Eşime dokunamayacaksın, seni korkak!"

Durax afallamış gibi geri çekildi, mavi gözleri büyüdü ve çene kemikleri seğirdi. "Sen... o yumuşak, solgun, acınası şeyle *çiftleştin* mi? Bir orman solucanının yeterince büyük bir deliği olan herhangi bir şeyin içine sapını sokmasına şaşırmamalıyım. Arapsaçı'nı paylaştığın canavarlardan daha iyi değilsin."

"Ama yine de..." Durax çene kemiklerini yavaşça bir araya getirdi ve dilini uzatarak dişlerinin arasında gezdirdi. "Belki etinin tadına bakar ve onun kadar tatlı ve yumuşak olup olmadığını öğrenirim-"

Ketahn'ın içinde bir şeyler koptu. On binlerce şiddetli fırtınanın öfkesi içinde patladı, zihnindeki her düşüncüyü yok etti ama bir tanesi hariç, önemli olan tek şey, Ivy'yi korumaktı.

Mızrağını fırlatırken göğsünden hırıltılı, gök gürültüsünü andıran bir kükreme yükseldi.

Durax hırladı ve duvarın arkasında siper almak için kenara fırladı. Ketahn çoktan ileri atılmış, mızrağının uçuşunu kapıdan geçmeden durdurmak için ipi yakalamıştı. Silah girişin hemen yakınında yere çarptı. İpi sertçe geri çekerek mızrağın

Yerden sıçradı ve eşikten atlamadan bir an önce onu havadan aldı.

"Kalplerinizin bir haine ait olduğunu her zaman biliyordum ama bu..." Durax'ın mızrağı çoktan harekete geçmiş, iki eliyle Ketahn'a doğru hızla ilerliyordu. Ama Ketahn daha hızlıydı ve kendi silahını savurarak darbeyi savuşturdu.

Koridorun ışığı her zamankinden daha kırmızıydı ama Ketahn, koridor Durax'ın kanının koyu kırmızısına boyanana kadar rahat etmeyecekti.

Asal Pençe'ye doğru döndü ve amansız bir saldırıyla pençelerini ve mızrağını savurdu.

Durax kendini çılgınca savundu. Geri çekilirken baltasını kemerinden çıkardı, bacakları duvarlarda ve yerde sıcıyor, Ketahn'ın darbeleri her indiğinde acı dolu hırıltılar ve tıslamalarla kesiliyordu.

Vrix kanının kokusu serin havada dans ediyordu.

Ketahn düşmanına verdiği hasarı zar zor fark etti; sadece eşine yönelik tehdidin hâlâ hareket ettiğinin farkındaydı.

"Sana her şeyi teklif etti," diye homurdandı Durax ve baltasını hızlı bir kavisle savurarak Ketahn'ı kendi silahıyla engellemeye zorladı. Kara kayanın başı dikenli mızrağın sapını yakaladı ve tahtaya saplandı.

Ketahn mızrağını bir hamlede çevirerek baltayı Durax'ın elinden aldı.

Durax dikenli mızrağını tek eline geçirdi. "Sekiz adına, tek istediğim oydu. Ama ruhlar seni lanetliyor, onu bana karşı kör ettin!" Silahını vahşice savurdu.

Kara taştan mızrak ucu kırmızı ışıktaki parlayarak Ketahn'ın yüzüne doğru fırladı. Ketahn yana savruldu ve keskin kenar yanağını keserek arkasında sönük bir ateş izi bıraktı.

Ama Durax silahına çok fazla güç uygulamıştı ve sersemletici darbe hızını kesmemişti. Mızrağın sapı Ketahn'ın başının yanından geçmeye devam etti ve Asal Pençe ön kolu Ketahn'ın yüzünün yanına gelene kadar öne doğru tökezledi.

Ketahn başını yana çevirdi ve çene dişlerini Durax'ın uzattığı koluna geçirdi. Büyük dişler deriyi deldi, kasları parçaladı ve kemikleri ezdi.

Durax'ın acı dolu feryadı duvarlarda yankılandı, titreşimleri geminin bitmek bilmeyen uğultusunu bastırdı. Mızrağı yere düşerken kolunu dirseğinden tuttu ve geriye doğru çekti.

Ketahn ön ayaklarını yukarı doğru bükte, uçlarını Durax'ın göğsüne dayadı ve tüm gücüyle iterek başını düşmanından uzağa savurdu.

Durax'ın uluması bile kolunun ön kolunun orta noktasından kopmasıyla yırtılan et ve çatırdayan kemik sesini gizleyemedi. Geriye doğru sendeledi, Ketahn'a, yere ve yakındaki duvara kan sıçradı, parçalanmış kolunu tutuyordu.

Ketahn kopan uzvu kavrayışını gevşetti ve dişlerinin arasından çıkarmak için başını salladı. Sessiz bir *gümbürtüyle* yere çarptı.

Çıldırılmış bir canavar gibi homurdanan ve tıslayan Durax, beceriksizce dönerek koridordan aşağı kaçtı; dik durmak ve hareket etmeye devam etmek için verdiği umutsuz mücadele sırasında bacakları duvarlara ve zemine çarpıp sürtünüyordu.

Ketahn buna izin veremezdi. Durax ne kadar kanlı olursa olsun, yaraları ne kadar ağır olursa olsun, nefes aldığı sürece Ivy için bir tehditti.

Ketahn bilinçli bir düşünce olmadan dikenli mızrağını ters çevirip fırlattı.

Mızrak, gemiye girdikleri odaya açılan kapıya yaklaştığı sırada Durax'ın beline saplandı. Bacakları kırıldı ve yere yuvarlandı, kapının yanından geçip yarığın karşı tarafındaki eğimli zeminden aşağıya kayarak koridorun su basan kısmının kenarında durdu.

Ketahn düşmanının peşinden yürüdü, yaklaşırken ipi gergin tutmak için ellerine doladı.

Durax yüzüstü yatmış, titreyen kollarıyla kendini yukarı itmeye çalışıyordu. Ketahn oraya varmadan önce başını suyun üzerinde ancak bir el genişliğinde kaldırabilirdi.

"Merhamet," diye tısladı Durax. "Broodmother sana merhamet aşılarsın!"

Ketahn Durax'ın arka ayaklarının üzerine düştü ve dikenli mızrağın sapını yakaladı. Mızrağı çektiğinde, Asal Pençe kıvrandı ve tükürdü.

"Tanrıların sekiz kat gözü senin üzerinde," diye boğuldu Durax. "Canımı bağışla ve kraliçe bunu asla öğrenmesin! Sen... yaratığın sende kalacak, istediğin gibi kullanacaksın."

Ketahn ön ayaklarını bükerek Durax'ın kollarının üzerine indirdi ve öne doğru eğildi. Bir elini Durax'ın boynunun iki yanına, diğer ikisini de Pençe'nin omuzlarına kenetledi ve homurdandı: "Bir daha asla ondan bahsetmeyeceksin."

"Asla! Sekiz adına, bir daha asla!"

Ketahn Durax'ın başını aşağı iterek onu kalın ve bulanık suya daldırdı.

Durax Ketahn'ın tutuşuna karşı mücadele ederken su köpürdü ve sıçradı. Ketahn sadece çenesini sıktı ve ağırlığını Durax'ın vücudunun üst kısmına daha fazla verdi. Düşmanının boynunu artan bir güçle sıkarken kasları şişkinleşti ve eforla gerildi.

Kollarına, göğsüne ve yüzüne sıçrayan soğuk ve pis kokulu su, Durax'ın parçalanmış kolundan ara sıra derisine sıçrayan ılık kan damlalarıyla tezat oluşturunuyordu.

"Kimse ona zarar vermeyecek," diye kükredi Ketahn. "Kimse onu alamayacak!"

Sesi koridor boyunca gürledi. Durax'ın boynunun ezici kavrayışına boyun eğdiğini hissetti ama tutuşunu hafifletmedi. Ketahn'ın o anda algılayabildiği tek şey kırmızıydı. Dünya, bedeni, düşünceleri; hepsi kırmızıydı.

"Ketahn?" O yumuşak, belirsiz ses o anda hiç yerinde değilmiş gibi geldi. Onu çağırdı, dikkatini yukarı ve arkasına çekti.

Ivy birkaç adım ötede duruyordu, sırtı koridor duvarına dönüktü, gözleri kocaman ve yuvarlaktı, titreyen ellerinde dikenli bir mızrak -Durax'ın mızrağı- tutuyordu. Onun bakışlarıyla karşılaştığında kaşları çatıldı.

Durax'ın hareketsiz kaldığını ve bir süredir hareketsiz olduğunu ancak o zaman fark etti.

"Yaralandın mı?" Ivy bir adım daha yaklaşarak sordu.

Güvendeydi. Hayattaydı ve zarar görmemişti. Ketahn'ın içindeki ateş sönüp sönüp sönüp bedenini titretmeye başladı.

Ketahn Durax'ı serbest bıraktı ve ayağa kalkarak kirli, kanlı leşe baktı. Durax'ın saçları bulanık suyun yüzeyinde karmakarışık bir ağ kütlesi gibi yüzüyordu ve kolundan sızan kan sel suyuna karışmış, bu ışık altında sel suyundan ayırt edilemiyordu. Ketahn bu vrix'in yasını tutmayacak, önemli olan tek görevi yerine getirdiği için -eşini koruduğu için- suçluluk hissetmeyecekti.

Ama gözleri Durax'ın omzuna dökülen kirli, keçeleşmiş siyah kürke, onu bir Kraliçe Pençesi olarak işaretleyen kürke takıldığında, Ketahn'ın midesinde ağır bir korku birikti ve yavaşça batarken onu tamamen aşağı çekmekle tehdit etti.

"Ketahn?"

"Kraliçe'nin Baş Pençesi öldü," diye homurdandı. "Sekiz adına, başımıza ne getirdim?"

OceanofPDF.com

AUTHOR'S NOTE

Ensnared'ı okuduğunuz için hepinize çok teşekkür ederiz! Örümcek uzaylı romantizmimiz konusunda bize güvenmenizin bizim için ne kadar önemli olduğunu anlatamayız. Bu, birkaç yıldır yapmak istediğimiz bir projeydi ve geçen yıl sonunda "Hadi yapalım!" dedik. Kapaklar için Sam ile iletişime geçtik, örümcek kahramanımızın konsept çiziminde bize yardımcı oldu (örümcek istedik ama seksi de olsun istedik!) ve her şey oradan başladı. O gerçekten inanılmaz biri.

Muhtemelen şu anda bize bağıríyorsunuz, değil mi? Özür dileriz! (Yoksa üzgün değil miydik? LOL!) Bu hikayeyi anlatmak için zaman ayırmak istedik ve tek bir romana sığmayacak kadar uzun olacağını biliyorduk, bu yüzden Örümceğın Eş'i'ni bir üçleme haline getirmeyi seçtik. Başka bir şeye dokunmadan önce üçlemeyi bitirmeyi planlıyoruz, bu yüzden çok uzun süre beklemek konusunda endişelenmeyin.

İkinci kitap olan *Enthralled* yakında çıkacak! Şimdiden ön siparişe açıldı.

Ayrıca bir dakikanızı ayırıp *Ensnared* için bir yorum bırakırsanız çok seviniriz. Ve eğer bu kitabı gerçekten sevdiyseniz, lütfen favori kitap gruplarınızda tavsiye etmeyi düşünün. Kulaktan kulağa yayılma bir yazar için en yararlı şeylerden biridir.

Ayrıca, [Tiffany Roberts'ın Yağmacıları adlı Facebook Okuyucu Grubumuza](#) katılın! Orada, yukarıda bahsettiğim konsept çizimler ve çok daha fazlası dahil olmak üzere pek çok ekstra güzellik paylaşıyoruz. Tekrar teşekkürler!

Enthralled (The Spider's Mate #2) kitabının tanıtım yazısı ve kapağı için
sayfayı çevirin.

OceanofPDF.com

ENTHRALLED

OceanofPDF.com

ÖRÜMCEĞİN EŞİ # 2

Onu fethetti, ama büyülenmiş olan o.

Ketahn bir eş istememişti. Kader ona Ivy Foster'ı verdi. Şimdi, küçük insanının tadını çıkarmaktan başka bir şey istemiyor.

Ancak kader işleri bu kadar basitleştirmekle yetinmez.

Öfkeli bir kraliçe onu ararken, Ketahn Tangle'ın eşi için güvenli olmadığını biliyor. Ayrılmaları gerekiyor. Yine de Ivy halkını terk etmeyecektir ve Ketahn da onun merhametini kınayamaz. Diğer insanları ölüm uykularından uyandırdıklarında, Ketahn'ın artık beslemesi gereken daha fazla boğaz vardır ve ağının ipleri kopma tehlikesiyle karşı karşıyadır.

Ivy'yi ve halkını güvende tutmak için onu avlayan kraliçeyi yatıştırmak zorundadır. Zurvaşı'nın bölgesine girmeli ve onun gazabıyla -ve arzusuyla- yüzleşmelidir.

Kalp bağının gücü, Ivy ile olan bağı test edilecektir. Ketahn, geri kalan

her şeyi koparmak zorunda kalsa bile bu ipliğin kopmasına izin vermeyi reddediyor.

[Buradan alın!](#)

OceanofPDF.com

ALSOBYTIFANYROBERTS

ÖRÜMCEĞİN EŞİ ÜÇLEMESİ

Kuşatılmış

Büyülenmiş

Bağlanmış

SONSUZ ŞEHİR

İç İçe Geçmiş

Kaderler Sessiz

Berraklık

Korunaklı Kalp

Evcilleşmemiş Açlık

Vahşi Arzu

Tethered Souls (2021'de çıkacak)

KRAKEN

Uçurumun Hazinesi

Denizin Mücevheri

Gelgitin Avcısı

Derinlerin Kalbi

Derinliklerden

Yükselen Yıldızlardan

Düşen Dalgalardan

Gelen Sevgili

ARAMIZDAKI UZAYLILAR

Komşu Uzaylı Tarafından Ele

Geçirildi Uzaylı Suikastçi

Tarafından Takip Edildi Uzaylı

Koruma Tarafından Sahiplenildi

BAĞIMSIZ BAŞLIKLAR

Uzaylı Savaşçı Dustwalker

tarafından sahiplenildi

Harikalar Diyarından

Kaçış En Karanlık

Arzusu

Büyücünün Öpücüğü

Ice Bound: Kısa Öykü

UNUTULMUŞLAR ADASI

Beni Yak Beni Aç

Bırak Beni Bütün

Yap Beni Senin Yap

SONHADRA İŞBİRLİĞİ VALİLERİ

Tiffany Roberts - Undying

Tiffany Roberts - Unleashed

VENYS'İN ERKEK İŞBİRLİĞİNE İHTİYACI VAR

Tiffany Roberts - Bir Ejderhayı

Evcilleştirmek Tiffany Roberts - Bir

Ejderhayı Sevmek

OceanofPDF.com

ABOUT THE AUTHOR

Tiffany Roberts, karı koca bir yazar ikilisi olan Tiffany ve Robert Freund'un takma adıdır. Tiffany, Idaho'da doğup büyümüştür ve Robert, onunla birlikte olmak için ülkenin öbür ucuna taşınmadan önce New York'un yerlisiydi. İkili her zaman okuma ve yazma tutkusunu paylaştı ve okumak istedikleri türde kitaplar yaratmak için güçlü güçlerini birleştirmek onların hayaliydi. Karakter odaklı bilimkurgu ve fantastik romantizm yazıyorlar, yabancı ve bilinmeyen için sonsuza dek mutlu sonlar yaratıyorlar.

Web sitesi:

<https://authortiffanyroberts.wordpress.com>

Facebook:

<https://www.facebook.com/AuthorTiffanyRoberts>

BookBub:

<https://www.bookbub.com/authors/tiffany-roberts>

Bültenimize kaydolun!

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.